Altı Milyon Gerçekten Öldü mü?

Richard E. Harwood tarafından

[Bu belge, orijinal kitapçığın tamamının, resimler de dahil olmak üzere taranmış bir kopyasıdır.]

giriiş

Elbette, vahşet propagandası yeni bir şey değil. 20. yüzyılın her çatışmasına eşlik etti ve şüphesiz eşlik etmeye devam edecek. Birinci Dünya Savaşı sırasında Almanlar, Belçika bebeklerini yemekle ve onları havaya fırlatıp süngülerle devirmekten zevk almakla suçlandılar. İngilizler ayrıca, Alman kuvvetlerinin, gliserin ve diğer emtiaları elde etmek için kendi ölülerinin bedenlerini kaynattıkları bir "Ceset Fabrikası" işlettiklerini iddia ettiler; bu, İmparatorluk ordusunun onuruna yönelik hesaplı bir saldırıydı. Ancak savaştan sonra geri çekilmeler geldi; hatta Dışişleri Bakanı, Avam Kamarası'nda, savaş propagandası olduğu kabul edilen Alman onuruna hakaretler için özür dileyen bir açıklama yaptı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra böyle bir açıklama yapılmadı. Aslında, yıllar geçtikçe azalmak yerine, Alman işgali ve özellikle de Yahudilere yönelik muamelesiyle ilgili vahşet propagandası, şiddetini artırmaktan ve dehşet kataloğunu zenginleştirmekten başka bir işe yaramadı. Korkunç kapaklı, tüyler ürpertici ciltsiz kitaplar basılmaya devam ediyor ve toplama kampları mitolojisine ve özellikle de bu kamplarda en az altı milyon Yahudi'nin yok edildiği hikâyesine sürekli olarak katkıda bulunuyor. İlerleyen sayfalar, bu iddianın en muazzam kurgu ve en başarılı aldatmaca olduğunu ortaya koyacak; ancak burada önemli bir soruya cevap bulmaya çalışılabilir: İkinci Dünya Savaşı'nın vahşet hikâyelerini Birinci Dünya Savaşı'nınkilerden bu kadar benzersiz kılan nedir? İkinciler neden geri çekilirken, birinciler her zamankinden daha yüksek sesle tekrarlanıyor? Altı Milyon Yahudi hikâyesinin siyasi bir amaca hizmet etmesi, hatta bir tür siyasi şantaj olması mümkün mü?

Yahudi halkı söz konusu olduğunda, bu aldatmacanın paha biçilmez bir faydası olmuştur. Akla gelebilecek her ırk ve millet, İkinci Dünya Savaşı'nda acı çekmiştir, ancak hiçbiri bunu bu kadar başarılı bir şekilde işleyip böylesine büyük bir avantaja dönüştürmemiştir. Uğradıkları iddia edilen zulmün boyutu, uzun zamandır özlemini çektikleri Yahudi ulusal vatanına karşı hızla sempati uyandırmıştır; Savaş'tan sonra İngiliz Hükümeti, yasadışı ilan ettikleri Filistin'e Yahudi göçünü engellemek için çok az şey yapmıştır ve çok geçmeden Siyonistler, Filistin topraklarını hükümetten zorla alarak zulümden kurtuldukları sığınakları olan İsrail Devleti'ni kurmuşlardır. Nitekim, Yahudi halkının İkinci Dünya Savaşı'ndan muzaffer bir azınlık olarak çıkması dikkate değer bir gerçektir. Berlin'deki Yahudi cemaatinin eski baş hahamı Dr. Max Nussbaum, 11 Nisan 1953'te şöyle demiştir: "Yahudi halkının bugün dünyada işgal ettiği konum -muazzam kayıplara rağmen- yirmi yıl öncesine göre on kat daha güçlüdür." Dürüst olmak gerekirse, bu gücün, şüphesiz tüm zamanların en kârlı vahşet iddiası olan Altı Milyon'un sözde katliamı tarafından finansal olarak önemli ölçüde pekiştirildiğini de eklemek gerekir. Bugüne kadar, Batı Almanya Federal Hükümeti tarafından, çoğunlukla İkinci Dünya Savaşı sırasında henüz var olmayan İsrail Devleti'ne ve bireysel Yahudi davacılara olmak üzere, altı milyar sterlin gibi şaşırtıcı bir tazminat ödenmiştir.

MİLLİYETÇİLİĞİN KIRILMASI

Siyasi şantaj açısından ise, İkinci Dünya Savaşı sırasında Altı Milyon Yahudi'nin öldüğü iddiasının, Britanya ve Avrupa halkları için Yahudi ulusuna sağladığı avantajlardan çok daha geniş kapsamlı etkileri bulunmaktadır. Ve işte burada sorunun özüne geliyoruz: Büyük Yalan Neden? Amacı nedir? Her şeyden önce, her türlü milliyetçiliği engellemek için oldukça vicdansızca kullanılmıştır. Britanya veya herhangi bir Avrupa ülkesi halkı, ulus-devletlerin varlığının tehdit altında olduğu bir çağda vatanseverliklerini savunmaya ve ulusal bütünlüklerini korumaya çalışırsa, hemen "neo-Nazi" olarak damgalanır. Çünkü elbette Nazizm milliyetçilikti ve hepimiz o zamanlar ne olduğunu biliyoruz - Altı Milyon Yahudi yok edildi! Bu efsane yaşatıldığı sürece, dünyanın her yerindeki halklar ona köle olarak kalacaktır; uluslararası hoşgörü ve anlayış ihtiyacı, özgürlüğün garantisi olan ulus olma durumu ortadan kalkana kadar Birleşmiş Milletler tarafından şiddetle bastırılacaktır.

'Altı Milyon'un ulus karşıtı bir silah olarak kullanılmasının klasik bir örneği, Manvell ve Frank'ın 'Yirminci Yüzyılda Soykırım'ı konu alan *The Incomparable Crime* (Londra, 1967) adlı kitabında ortaya çıkar. İngiliz olmaktan gurur duyan herkes, bu kitapta Britanya İmparatorluğu'na yapılan vahşi saldırı karşısında bir miktar şaşıracaktır. Yazarlar, Hindistan'daki bir İngiliz hapishanesindeyken şunları yazan Pandit Nehru'dan alıntı yapıyor: "Hitler bilinmezlikten çıkıp Almanya'nın Führer'i olduğundan

beri ırkçılık ve Nazilerin 'Herrenvolk' teorisi hakkında çok şey duyduk... Ama biz Hindistan'da, İngiliz yönetiminin başlangıcından beri ırkçılığı tüm biçimleriyle biliyoruz. Bu yönetimin tüm ideolojisi 'Herrenvolk' ve üstün ırktı... Bir ulus olarak Hindistan ve bireyler olarak Hintliler, aşağılanma, aşağılanma ve hor görme muamelesine maruz kalıyordu. İngilizlerin, Tanrı tarafından bize verilen bizi yönetme ve içinde tutma hakkına sahip, emperyal bir ırk olduğu söylendi."

öznel olarak; itiraz ettiğimizde, 'emperyal bir ırkın kaplan nitelikleri' hatırlatılıyordu." Yazarlar Manvell ve Frankl daha sonra bu noktayı bizim için gayet açık bir şekilde ortaya koyuyorlar: "Avrupa ve Amerika'nın beyaz ırkları," diye yazıyorlar. "Yüzyıllar boyunca kendilerini bir Hcrrcnhalk olarak görmeye alıştılar." Yirminci yüzyıl, Auschwitz yüzyılı da çok ırklı ortaklığın tanınmasında ilk aşamaya ulaştı." *(ibici,* s. 14)

IRK SORUNU BASTIRILDI

Bu hicvin amacını gözden kaçırmak neredeyse imkânsız. Zira "çok ırklı ortaklık"a dair sinsi imasıyla. Zira Milyon suçlaması sadece ulus olma ilkesini ve ulusal gururu baltalamak için kullanılmıyor, aynı zamanda Irk'ın varlığını da tehdit ediyor. Halkın üzerinde, tıpkı Orta Çağ'daki cehennem ateşi ve lanet tehdidi gibi kullanılıyor. Anglo-Sakson dünyasının birçok ülkesi, özellikle Britanya ve Amerika, bugün tarihlerinin en büyük tehlikesiyle, içlerindeki yabancı ırkların yarattığı tehlikeyle karşı karşıya. Britanya'da Afrikalı ve Asyalıların ülkemize göçünü ve asimile olmasını durdurmak için bir şey yapılmadığı takdirde, yakın gelecekte, ırksal çatışmanın kanlı savaşından çok daha öte, Saksonların gelişinden beri burada var olan İngiliz halkının biyolojik değişimi ve yıkımıyla karşı karşıya kalacağız. Kısacası. Avrupa kültürümüzün ve ırksal mirasımızın geri dönülmez bir şekilde kaybolmasıyla tehdit ediliyoruz. — Peki ya bir adam ırk sorunundan, biyolojik ve politik etkilerinden bahsetmeye cesaret ederse ne olur? En iğrenç yaratıklardan biri, bir "ırkçı" olarak damgalanır. Ve ırkçılık nedir ki? Elbette. Nazilerin alametifarikası değil mi? (Herkese söylendiğine göre) ırkçılık yüzünden Altı Milyon Yahudiyi katlettiler. Öyleyse bu gerçekten de kötü bir şey olmalı. Enoch Powell ilk konuşmalarından birinde Britanya'ya renkli göçün oluşturduğu tehlikelere dikkat çektiğinde, tanınmış bir Sosyalist, onun küstahlığını susturmak için Dachau ve Auschwitz hayaletini ortaya attı.

Bu nedenle, Irk sorunları ve ırksal bütünlüğü koruma çabaları hakkında akılcı bir tartışma fiilen engellenmektedir. Yahudilerin yüzyıllar boyunca ırklarını koruma çabalarına ve bugün de bunu yapmaya devam etmelerine hayranlık duymaktan başka bir şey düşünemezdik. Bu çabalarında, neredeyse dini bir efsane gibi, daha fazla Yahudi ırk dayanışmasına duyulan ihtiyacı vurgulayan Altı Milyon hikâyesi onlara açıkça yardımcı olmuştur. Ne yazık ki, bu durum diğer tüm halklar için tam tersi şekilde işleyerek onları kendini koruma mücadelesinde aciz bırakmıştır.

Sonraki sayfaların amacı, basitçe Gerçeği anlatmaktır. Ünlü Amerikalı tarihçi Hany Elmer Bames bir zamanlar şöyle yazmıştı: "İmha sorununu yetkin, nesnel ve doğru bir şekilde araştırma girişimi... şüphesiz bir tarihçi veya demografın bugün üstlenebileceği en riskli girişimdir." Bu riskli görevi üstlenerek, yalnızca tarihsel gerçeğe değil, aynı zamanda bir yalanın yükünü omuzlarımızdan kaldırmaya da katkıda bulunmak umulmaktadır. Böylece hepimizi tehdit eden tehlikelerle ateşli bir şekilde yüzleşebiliriz.

—Richtrd E. Harwood

BÖLÜM I — SAVAŞ ÖNCESİNDE ALMANLARIN YAHUDİLERE YÖNELİK POLİTİKASI

CenuauaJid jj!h.lil1.´:-J p-in?at1-s 01 SjchMnbiLHCH ta 1?3-.'

Doğru ya da yanlış, Adolf Hitler Almanyası, Yahudileri ulusal topluluk içinde sadakatsiz ve açgözlü bir unsur ve aynı zamanda Almanya'nın kültürel yaşamında bir çöküş unsuru olarak görüyordu. Bu, özellikle Weimar döneminde Yahudilerin, nüfusun yalnızca yüzde birini oluşturmalarına rağmen, özellikle hukuk, finans ve kitle iletişim araçlarında, ulus içinde dikkate değer bir güç ve nüfuz konumuna yükselmiş olmaları nedeniyle özellikle sağlıksız kabul ediliyordu. Karl Marx'ın bir Yahudi olması ve Rosa Luxembourg ve Karl Liebknecht gibi Yahudilerin Almanya'daki komünist hareketlerin liderliğinde orantısız bir şekilde öne çıkmaları, Nazileri Yahudi halkının güçlü enternasyonalist ve komünist eğilimlerine ikna etme eğilimindeydi.

Buradaki tartışmanın amacı, Almanların Yahudilere karşı tutumunun doğru olup olmadığını tartışmak veya onlara karşı aldığı yasal önlemlerin haklı mı yoksa haksız mı olduğunu yargılamak değil . Bizim endişemiz, Yahudilere karşı böyle düşünen Nazilerin soruna çözümü, çeşitli yasal düzenlemelerle onları ülke içindeki nüfuzlarından mahrum bırakmak ve en önemlisi, ülkeden tamamen göç etmelerini teşvik etmekti. 1939'a gelindiğinde, Alman Yahudilerinin büyük çoğunluğu göç etmişti ve hepsi de varlıklarının önemli bir kısmını yanlarında götürmüştü. Nazi liderliği hiçbir zaman onlara karşı bir soykırım

politikası düşünmemişti.

YAHUDİLER GÖÇÜ 'İMHA' OLARAK DEĞERLENDİRİYOR

Ancak, bazı Yahudilerin bu iç ayrımcılık politikalarını imha ile eşdeğer olarak yorumlamaları oldukça önemlidir. Leon Feuchtwanger ve diğerlerinin 1936 tarihli, *Der Gelbe Fleck: Die Ausrotung von 500,000 Deutchen Juden* (Sarı Leke: Yarım Milyon İnsanın Yasaklanması. Paris, 1936) adlı Alman karşıtı propaganda kitabı,

Tipik bir örnek sunar. Gerçekte hiçbir temele dayanmamasına rağmen, Yahudilerin imhası ilk sayfalardan itibaren tartışılır; doğrudan göç, Alman Yahudiliğinin fiziksel "imhası" olarak kabul edilir. Nazilerin siyasi tutuklular için kurduğu toplama kampları da potansiyel soykırım araçları olarak görülür ve 1936'da hala Dachau'da tutulan 100 Yahudi'den özellikle bahsedilir; bunlardan 60'ı 1933'ten beri oradadır. Bir diğer örnek ise Alman Yahudi Komünist Beimler'in *Hitler'in Cehennem Tazılarının Elinde Dört Hafta: Dachau Nazi Cinayet Kampı adlı sansasyonel kitabıdır ve* bu kitap 1933 gibi erken bir tarihte New York'ta yayınlanmıştır. Marksist bağlantıları nedeniyle gözaltına alınan Beimler, Dachau'nun bir ölüm kampı olduğunu iddia etmiş, ancak kendi itirafıyla orada sadece bir ay kaldıktan sonra serbest bırakılmıştır. Savaş sonrası Doğu Almanya'daki Komünist rejim, Komünizme Hizmetler için bir 'Hans Beimler Ödülü' verirdi.

Bu kadar erken bir tarihte, ırkçı veya siyasi önyargılara sahip kişiler tarafından anti-Nazi soykırımı propagandasının yayılıyor olması, savaş dönemine ait benzer hikayelere yaklaşırken bağımsız düşünceli gözlemcilere büyük bir ihtiyatlılık önermelidir.

Yahudi göçünün teşvik edilmesi, savaş öncesi Almanya'daki toplama kamplarının amacı ile karıştırılmamalıdır. Bu kamplar, siyasi muhaliflerin ve yıkıcıların -çoğunlukla liberaller, Sosyal Demokratlar ve her türden Komünistler- tutuklanması için kullanılıyordu ve bunların bir kısmı Hans Beimler gibi Yahudiydi. Sovyetler Birliği'nde köleleştirilen milyonlarca kişinin aksine, Alman toplama kamplarının nüfusu her zaman azdı; Reitlinger, 1934 ile 1938 yılları arasında Almanya genelinde 20.000'i nadiren geçtiğini ve Yahudi sayısının hiçbir zaman 3.000'i geçmediğini kabul ediyor. (*SS: Alibi of a Nation,* Londra, 1956, s. 253.)

SİYONİST POLİTİKA İNCELENDİ

Nazilerin Yahudi göçüne bakış açısı, basit bir sürgün politikasıyla sınırlı değildi; modern Siyonizm çizgisinde formüle edilmişti. 19. yüzyılda siyasi Siyonizmin kurucusu Theodore Herzl, *Yahudi Devleti adlı eserinde,* Madagaskar'ı Yahudiler için ulusal bir vatan olarak tasarlamış ve bu olasılık Naziler tarafından ciddi şekilde incelenmişti. Bu, 1933'ten önce Nasyonal Sosyalist Parti platformunun temel dayanaklarından biriydi ve parti tarafından broşür şeklinde yayınlanmıştı. Broşürde, İsrail'in bir Yahudi devleti olarak yeniden canlanmasının, Arap dünyasında sürekli bir savaş ve karışıklığa yol açacağı için çok daha az kabul edilebilir olduğu belirtiliyordu; ki durum gerçekten de böyleydi. Almanlar, Yahudilerin Madagaskar'a göçünü ilk öneren kişiler değildi; Polonya Hükümeti, planı kendi Yahudi nüfusu açısından zaten değerlendirmişti ve 1937'de, Yahudi temsilcilerin eşliğinde Michael Lepecki heyetini, ilgili sorunları araştırmak üzere Madagaskar'a gönderdi.

Madagaskar çözümü için ilk Nazi önerileri 1938 Schacht Planı ile bağlantılı olarak yapıldı. Göring'in tavsiyesi üzerine Hitler, Reichsbank Başkanı Dr. Hjalmar Schacht'ı Yahudi temsilciler Lord Bearsted ve New York'lu Bay Rublee ile görüşmeler yapmak üzere Londra'ya göndermeyi kabul etti (*bkz.* Reitlinger, *The Final Solution* , Londra, 1953, s. 20). Plan, Alman Yahudi varlıklarının, Yahudi göçünün Filistin'e finanse edilmesi için uluslararası bir kredinin teminatı olarak dondurulmasıydı ve Schacht bu görüşmeler hakkında 2 Ocak 1939'da Berchtesgaden'de Hitler'e rapor verdi. İngilizlerin Finansal Ternis'i kabul etmeyi reddetmesi nedeniyle başarısız olan plan ilk olarak 12 Kasım 1938'de Göring tarafından düzenlenen bir konferansta ortaya atıldı ve Göring, Hitler'in zaten Yahudilerin Madagaskar'daki bir yerleşime göç etmesini düşündüğünü açıkladı *(ibid.,* s. 21). Daha sonra Aralık ayında Ribbentrop'a, Fransız Dışişleri Bakanı M. Georges Bonnet, Fransız Hükümeti'nin 10.000 Yahudi'nin Madagaskar'a tahliyesini planladığını bildirdi.

Schacht'ın 1938 tarihli Filistin önerileri, özünde 1935 gibi erken bir tarihte başlayan tartışmaların uzatılması niteliğindeydi. Diğer Avrupa ülkelerine Yahudi göçünü güvence altına almak için çok sayıda girişimde bulunuldu ve bu çabalar Temmuz 1938'deki Evian Konferansı'nda doruğa ulaştı. Ancak 1939'a gelindiğinde, Madagaskar'a Yahudi göçü planı Alman çevrelerinde büyük ilgi görmüştü. Alman Dışişleri Bakanlığı'ndan Helmuth Wohltat'ın Londra'da, Nisan 1939'a kadar Rodezya ve Britanya Guyanası'na sınırlı Yahudi göçünü görüştüğü doğru olsa da, 24 Ocak'ta Goering, İçişleri Bakanı Frick'e Yahudiler için bir Merkezi Göçmenlik Bürosu kurulmasını emreden ve Reich Güvenlik Bürosu'ndan Heydrich'i Yahudi sorununu "göç ve tahliye yoluyla" çözmekle görevlendiren bir mektup yazdığında, Madagaskar planı en ince ayrıntısına kadar inceleniyordu. 1939 yılına gelindiğinde, Alman hükümetinin Yahudilerin Reich'tan ayrılmasını sağlamak için gösterdiği istikrarlı çabalar, yaklaşık 600.000 kişilik toplam nüfustan 400.000 Alman Yahudisinin ve neredeyse tüm Yahudi nüfusunu oluşturan Avusturya ve Çekoslovakya'dan 480.000 göçmenin göç etmesine yol açmıştı. Bu göç, Gestapo Yahudi Soruşturma Bürosu başkanı Adolf Eichmann tarafından Berlin, Viyana ve Prag'da kurulan Yahudi Göçmenlik Büroları aracılığıyla gerçekleştirilmişti.

Almanlar bu göçü güvence altına almak konusunda o kadar istekliydi ki, Eichmann Avusturya'da genç Yahudilerin Filistin'e yasadışı yollardan kaçırılma tehlikesine karşı çiftçilik öğrenebilecekleri bir eğitim merkezi bile kurdu (Manvell & Frankl, *SS ve Gestapo,* s. 60). Hitler'in Yahudileri yok etme gibi bir niyeti olsaydı, 800.000'den fazla Yahudinin servetlerinin büyük bir kısmıyla birlikte Reich topraklarından ayrılmasına izin vermesi, hatta Filistin veya Madagaskar'a kitlesel göçleri için bir araç olarak değerlendirilmesi düşünülemezdi.

Dahası, Avrupa'dan göç politikasının savaş döneminin ilerleyen dönemlerinde de hala değerlendirildiğini göreceğiz.

Özellikle Madagaskar Planı, Eichmann'ın Fransa'nın yenilgisinden sonra 1940 yılında Fransız Sömürge Ofisi uzmanlarıyla görüştüğü, sömürgenin teslim edilmesini pratik bir öneri haline getirmişti.

SAVAŞIN BAŞLAMASI SONRASINDA ALMANLARIN YAHUDİLERE YÖNELİK POLİTİKASI

Savaşın başlamasıyla birlikte Yahudilerle ilgili durum kökten değişti. Dünya Yahudiliğinin İkinci Dünya Savaşı'nda kendisini savaşan taraf ilan ettiği yaygın olarak bilinmemektedir ve bu nedenle Almanların Yahudi nüfusunu düşman bir güç olarak görmesi için uluslararası hukukta yeterli dayanak vardı. 5 Eylül 1939'da, önde gelen Siyonist lider Chain! Weizmann, dünya Yahudileri adına Almanya'ya savaş ilan etmiş ve "Yahudiler Büyük Britanya'nın yanında yer alıyor ve demokrasilerin yanında savaşacak... Yahudi Ajansı, Yahudi insan gücü, teknik imkânları, kaynakları vb.'ni kullanmak için acil düzenlemeler yapmaya hazırdır..." demişti *(Jewish Chronicle,* 8 Eylül 1939).

DÜŞMAN YABANCILARIN TUTUKLANMASI

Böylece tüm Yahudiler, Alman İmparatorluğu'na karşı savaş açmaya istekli ajanlar olarak ilan edilmişti ve sonuç olarak Himmler ve Heydrich sonunda toplama kamplarına gönderme politikasını uygulamaya koymuşlardı. Almanlar Avrupa Yahudilerine karşı aynı güvenlik önlemlerini uygulamadan önce, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın tüm Japon göçmenleri ve Japon kökenli vatandaşları toplama kamplarına göndermiş olduğunu belirtmekte fayda var. Dahası, bu Japon Amerikalılar tarafından Weizmann'ın verdiği gibi bir sadakatsizlik kanıtı veya beyanı sunulmamıştı. İngilizler de Boer Savaşı sırasında... nüfusun tüm kadın ve çocuklarını toplama kamplarına göndermiş ve binlercesi bunun bir sonucu olarak ölmüştü, ancak hiçbir şekilde İngilizler Boerleri yok etmek istemekle suçlanamazdı.

Ch«Jlll AVci/J11ann. He declared «¯ar on Gcrauav

Yahudilerin Avrupa'nın işgal altındaki topraklarında tutuklanması, Alman bakış açısına göre iki temel amaca hizmet ediyordu. Birincisi, huzursuzluk ve yıkıcı faaliyetleri önlemekti; Himmler, 11 Ekim 1942'de Mussolini'ye, Almanların Yahudilere yönelik politikasının savaş sırasında tamamen askeri güvenlik nedeniyle değiştiğini bildirdi. İşgal altındaki bölgelerdeki binlerce Yahudinin partizan savaşı, sabotaj ve casusluk yaptığından şikayet etti. Raymond Arthur Davis'e verilen resmi Sovyet bilgileri de bu görüşü doğruladı; Tito döneminde Yugoslavya'da en az 35.000 Avrupalı Yahudi partizan savaşı yürütüyordu. Sonuç olarak, Yahudiler hem Almanya'da hem de özellikle Mart 1942'den sonra Polonya Genel Hükümeti'nde yasak bölgelere ve toplama kamplarına nakledilecekti.

Savaş ilerledikçe, Yahudi tutukluların savaşta iş gücü olarak kullanılması politikası gelişti. Yahudilere karşı iddia edilen soykırım planı göz önüne alındığında, iş gücü meselesi hayati önem taşır; çünkü yalnızca mantıksal gerekçelerle bile, bu plan iki cephede hayatta kalma mücadelesi verirken insan gücü, zaman ve enerjinin en anlamsız israfına yol açacaktır. Elbette Rusya'ya saldırıdan sonra, zorunlu çalışma fikri, Yahudi göçü için Alman planlarından daha öncelikli hale gelmişti. Hitler ile Macar naibi Horthy arasında 17 Nisan 1943'te yapılan bir konuşmanın tutanağı, Alman liderinin Horthy'den, Almanya'ya yönelik hava bombardımanının arttığı bir dönemde, Luftwaffe'nin "takip uçağı programı"nda çalışmak üzere 1 Macar Yahudisini serbest bırakmasını şahsen talep ettiğini ortaya koymaktadır (Reitlinger, *Die Endliisung* , Berlin, 1956, s. 478). Bu, ... olduğu bir zamanda gerçekleşmiştir. Almanların zaten Yahudileri yok etmeyi amaçladığı iddia ediliyordu ancak Hitler'in isteği, öncelikli hedefinin işgücünü genişletmek olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Bu programla uyumlu olarak, toplama kampları fiilen endüstriyel komplekslere dönüştü. Yahudilerin ve diğer uyrukluların tutulduğu her kampta, Alman savaş çabalarına malzeme sağlayan büyük endüstriyel tesisler ve fabrikalar vardı: Örneğin Bergen-Belsen'deki Buna kauçuk fabrikası, Auschwitz'deki Buna ve IG Farben Industrie ve Ravensbrück'teki Siemens elektrik firması. Çoğu durumda, emek karşılığı ödeme olarak özel toplama kampı para banknotları basıldı ve bu da mahkumların kamp dükkanlarından ekstra erzak satın alabilmelerini sağladı. Almanlar, toplama kampı sisteminden maksimum ekonomik getiri elde etmeye kararlıydı; bu amaç, kamplarda yaşayan milyonlarca insanı yok etme planıyla tamamen çelişiyordu. Oswald Pohl başkanlığındaki SS Ekonomi ve İdari Ofisi'nin amacı, toplama kamplarının büyük endüstriyel üreticiler haline gelmesini sağlamaktı.

GÖÇ HALA TERCİH EDİLİYOR

Ancak, savaş döneminin ilerleyen dönemlerinde bile Almanların Yahudi göçü politikasını uygulamaya devam etmiş olması dikkat çekicidir. 1940'ta Fransa'nın düşmesi, Alman Hükümeti'nin Avrupa Yahudilerinin Madagaskar'a nakli için Fransızlarla ciddi müzakereler başlatmasını sağladı. Alman Dışişleri Bakanlığı'nda Devlet Sekreteri olan Luther'in Ağustos 1942 tarihli bir muhtırası, müzakerelerin Fransızlar tarafından sonlandırıldığı Temmuz ve Aralık 1940 arasında Luther'in bu müzakereleri yürüttüğünü ortaya koymaktadır. Luther'in bakanlığından 15 Ağustos 1940 tarihli bir genelge, Alman planının ayrıntılarının Eichmann tarafından hazırlandığını, çünkü asistanı Dannecker tarafından imzalandığını göstermektedir. Eichmann aslında Ağustos ayında ayrıntılı bir Madagaskar Planı hazırlamakla görevlendirilmişti ve

Dannecker , Fransız Sömürge Ofisi'nde Madagaskar üzerine araştırmalarda çalışıyordu (Reitlinger, *The Final Solutiori,* s. 77).

15 Ağustos tarihli öneriler, Avrupa çapında bir bankanın aşamalı bir programla dört milyon Yahudi'nin göçünü finanse etmesini öngörüyordu. Luther'in 1942 tarihli muhtırası, Heydrich'in bu planın onayını Ağustos ayı sonundan önce Himmler'den aldığını ve ayrıca Göring'e sunduğunu gösteriyor. Bu kesinlikle Hitler'in onayını aldı, zira tercümanı Schmidt, Hitler'in Mussolini'ye 17 Haziran gibi erken bir tarihte "Madagaskar'da bir İsrail Devleti kurulabilir" dediğini hatırlıyor (Schmidt, *Hitler'in Tercümanı,* Londra, 1951, s. 178).

Fransızlar Madagaskar müzakerelerini Aralık 1940'ta sonlandırmış olsa da, Paris'teki Yahudi Belgeleme Merkezi müdürü Poliakov, Almanların yine de planı sürdürdüğünü ve Eichmann'ın 1941 boyunca bu planla meşgul olduğunu kabul ediyor. Ancak savaşın ilerlemesi, özellikle de Rusya'nın işgalinden sonraki durum nedeniyle plan uygulanamaz hale geldi ve 10 Şubat 1942'de Dışişleri Bakanlığı'na planın geçici olarak rafa kaldırıldığı bildirildi. Luther'in yardımcısı Rademacher tarafından Dışişleri Bakanlığı'na gönderilen bu karar, "Nihai Çözüm" teriminin yalnızca Yahudilerin göçünü ifade ettiğini ve ayrıca Auchwitz gibi doğu gettolarına ve toplama kamplarına nakillerin alternatif bir tahliye planından başka bir şey olmadığını kesin olarak ortaya koyması açısından büyük önem taşıyor.

Yönergede şöyle deniyor: "Sovyetler Birliği ile savaş, bu arada Nihai Çözüm için başka toprakların elden çıkarılma olasılığını yarattı. Sonuç olarak Führer, Yahudilerin Madagaskar'a değil, Doğu'ya tahliye edilmesine karar verdi. Dolayısıyla Madagaskar'ın artık Nihai Çözüm ile bağlantılı olarak değerlendirilmesine gerek kalmadı" (Reitlinger, *a.g.e.,* s. 79). Bu tahliyenin ayrıntıları, bir ay önce Berlin'deki Wannsee Konferansı'nda tartışılmıştı; bu konferansı aşağıda inceleyeceğiz.

Reitlinger ve Poliakov, Madagaskar Planı rafa kaldırıldığından, Almanların mutlaka "imha" etmeyi düşünmüş olması gerektiği gibi tamamen asılsız bir varsayımda bulunuyorlar. Ancak bundan sadece bir ay sonra, 7 Mart 1942'de Goebbels, Yahudi sorununun "Nihai Çözümü" olarak Madagaskar Planı'nı destekleyen bir muhtıra yazdı (Manvell & Frankl, *Dr. Goebbels,* Londra, 1960). Bu arada, Yahudilerin "Doğu'da toplanmasını" onayladı. Goebbels'in sonraki muhtıraları da Doğu'ya (yani Polonya Genel Hükümeti'ne) sürgünü vurgular ve orada zorunlu çalıştırma gerekliliğini vurgular; Doğu'ya tahliye politikası başlatıldıktan sonra, Yahudi emeğinin kullanımı operasyonun temel bir parçası haline geldi. Yukarıda anlatılanlardan, “Nihai Çözüm” teriminin hem Madagaskar hem de Doğu toprakları için kullanıldığı ve dolayısıyla yalnızca Yahudilerin sürgün edilmesi anlamına geldiği açıkça anlaşılmaktadır.

Mayıs 1944 gibi geç bir tarihte bile Almanlar, bir milyon Avrupalı Yahudi'nin Avrupa'dan göç etmesine izin vermeye hazırdı. Stalin tasfiyeleri sırasında sınır dışı edilen tanınmış bir Sovyet Yahudi bilim adamı olan Alexander Weissberg, *Die Geschichte von Joel Brand* (Köln, 1956) adlı kitabında bu öneriyi anlatıyor. Savaşı Krakov'da geçiren ve Almanların kendisini bir toplama kampına kapatacağını düşünen Weissberg, Himmler'in kişisel izniyle Eichmann'ın Budapeşte Yahudi lideri Joel Brand'ı, Müttefiklere savaş sırasında bir milyon Avrupalı Yahudi'nin nakline izin verme teklifinde bulunmak üzere İstanbul'a gönderdiğini açıklıyor. ('İmha' yazarlarına inanılacaksa, Mayıs 1944'te geriye sadece bir milyon Yahudi kalmıştı.) Gestapo, söz konusu nakliyenin Alman savaş çabalarını büyük ölçüde aksatacağını kabul etti, ancak yalnızca Rus cephesinde kullanılacak 10.000 kamyon karşılığında buna izin vermeye hazırdı.

Ne yazık ki plan suya düştü: İngilizler, Brand'ın tehlikeli bir Nazi ajanı olduğuna kanaat getirip onu derhal Kahire'ye hapsettiler; basın ise bu teklifi bir Nazi hilesi olarak kınadı. Winston Churchill, Macar Yahudilerine yönelik muamelenin muhtemelen "dünya tarihinde işlenmiş en büyük ve en korkunç suç" olduğunu söylese de, Chaim Weizmann'a Brand'ın teklifinin kabul edilmesinin imkansız olduğunu, çünkü bunun Rus müttefiklerine ihanet anlamına geleceğini söyledi.

Plan sonuçsuz kalsa da, "tam" bir imha gerçekleştirdiği iddia edilen hiç kimsenin bir milyon Yahudi'nin göçüne izin vermeyeceğini ve Almanların savaş çabalarına ne kadar büyük önem verdiğini açıkça ortaya koymaktadır.

BÖLÜM III — NÜFUS VE GÖÇ

Yahudi nüfuslarına ilişkin istatistikler her yerde kesin ayrıntılarla bilinmediğinden ve çeşitli ülkeler için yaklaşık değerler büyük ölçüde farklılık gösterdiğinden, 1939-1945 yılları arasında herhangi bir zamanda tam olarak kaç Yahudi'nin sürgün edilip yerleştirildiği bilinmemektedir. Ancak genel olarak, özellikle göçle ilgili güvenilir istatistikler, altı milyon Yahudi'nin çok azının bile yok edilebileceğini göstermeye yeterlidir.

Öncelikle, bu iddianın Avrupa Yahudi nüfusu rakamları incelendiğinde uzaktan yakından bir geçerliliği yoktur. *Chambers Ansiklopedisi'ne göre* , 1939'da Nazi Avrupası'nda yaşayan toplam Yahudi sayısı 6.500.000'di. Bu, açıkça, neredeyse tüm sayının yok edildiği anlamına gelir. Ancak, mevcut Yahudi istatistik verilerini kullanan tarafsız bir İsviçre yayını olan Baseler Nachrichten, 1933 ile 1945 yılları arasında 1.500.000 Yahudinin Britanya, İsveç, İspanya, Portekiz, Avustralya, Çin, Hindistan, Filistin ve Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiğini ortaya koymaktadır. Bu, aynı rakamı 13 Ağustos 1948 tarihli New York Yahudi gazetesi Aujbau'da aktaran Yahudi gazeteci Bruno Blau tarafından da doğrulanmaktadır. *Bu* göçmenlerin yaklaşık 400.000'i Almanya'dan geldi.

Eylül 1939'dan önce Almanya'dan.

Dağılmada Birlik adlı yayınında (s. 377) şu ifadelerle kabul edilmiştir: "Alman Yahudilerinin çoğunluğu, savaş çıkmadan önce Almanya'yı terk etmeyi başardı." Alman Yahudilerine ek olarak, toplam 280.000 Avusturya Yahudisi'nin 220.000'i Eylül 1939'a kadar göç etmişti; Mart 1939'dan itibaren Prag'daki Yahudi Göç Enstitüsü, eski Çekoslovakya'dan 260.000 Yahudi'nin göçünü sağladı.

Eylül 1939'dan sonra Almanya, Avusturya ve Çekoslovakya'da toplamda yalnızca 360.000 Yahudi kalmıştı. Savaşın patlak vermesinden önce Polonya'dan yaklaşık 560.000 Yahudi göç etmişti. Bu rakamlar, diğer Avrupa ülkelerinden (Fransa, Hollanda, İtalya, Doğu Avrupa ülkeleri vb.) göç eden Yahudi sayısının yaklaşık 120.000 olduğu anlamına geliyor.

Bu nedenle, Yahudilerin düşmanlıklar öncesinde ve sırasındaki bu göçü, Avrupa'daki Yahudi sayısını yaklaşık olarak azaltır.

5.0. 000. Bu göçmenlere ek olarak, 1939'dan sonra Sovyetler Birliği'ne kaçan ve daha sonra Alman işgalcilerin ulaşamayacağı bir yere tahliye edilen Yahudilerin sayısını da eklemeliyiz. Aşağıda, bunların çoğunluğunun, yaklaşık olarak,

1.250.0, Polonya'dan gelen göçmenlerdi. Ancak Reitlinger, Polonya dışında 1939-1941 yılları arasında 300.000 Avrupalı Yahudi'nin daha Sovyet topraklarına sızdığını kabul ediyor. Bu, Sovyetler Birliği'ne göç eden Yahudi nüfusunun toplam sayısını yaklaşık 1.550.000'e çıkarıyor. 9 Haziran 1945 tarihli *Colliers* dergisinde, Feiling Foster, Rusya'daki Yahudiler hakkında yazdığı yazıda, "1939'dan beri 2.200.000 kişi Nazilerden kaçmak için Sovyetler Birliği'ne göç etti" ifadesini kullanıyor, ancak bizim düşük tahminimiz muhtemelen daha doğru.

Dolayısıyla, Yahudilerin Sovyetler Birliği'ne göçü, Alman işgali altındaki bölgelerdeki Yahudi sayısını yaklaşık 3,5 milyona, yani yaklaşık 3.450.000'e düşürmektedir. Bu sayıya, savaşın sonuçlarından kaçan tarafsız Avrupa ülkelerinde yaşayan Yahudiler de eklenmelidir. 1942 Dünya Almanaları'na *(* s. 594) göre, Cebelitarık, Britanya, Portekiz, İspanya, İsveç, İsviçre, İrlanda ve Türkiye'de yaşayan Yahudi sayısı 413.128'dir.

AVRUPA'DA 3 MİLYON YAHUDİ VAR

Sonuç olarak, Alman işgali altındaki Avrupa'da yaklaşık 3 milyon Yahudi'nin bulunduğu rakamı, mevcut göç istatistiklerinin elverdiği ölçüde doğrudur. Ancak, Reich tarafından işgal edilen ülkelerde kalan Yahudi nüfusuna ilişkin istatistikleri inceleyerek, yaklaşık olarak aynı sayıya başka bir şekilde de ulaşılabilir. 1939'dan sonra Sovyetler Birliği'ne göç eden Yahudilerin yarısından fazlası Polonya'dan geliyordu.

Polonya ile yapılan savaşın yaklaşık 3 milyon Yahudi'yi Alman nüfuz alanına kattığı ve bu Polonya Yahudi nüfusunun neredeyse tamamının "yok edildiği" sıklıkla iddia edilir. Bu, büyük bir olgusal hatadır. 1931 tarihli Polonya Yahudi nüfus sayımı, Yahudi sayısını 2.732.600 olarak belirlemiştir (Reitlinger, *Die Endlosung,* s. 36). Reitlinger, bunların en az 1.170.000'inin 1939 sonbaharında işgal edilen Rus bölgesinde olduğunu ve bunların yaklaşık bir milyonunun Haziran 1941'deki Alman işgalinden sonra Urallar ve Güney Sibirya'ya tahliye edildiğini belirtir *(ibid.* s. 50). Yukarıda açıklandığı gibi, savaştan önce tahmini 500.000 Yahudi Polonya'dan göç etmişti.

Üstelik, savaşı Sovyetler Birliği'nde geçiren gazeteci Raymond Arthur Davies, 1939-1941 yılları arasında yaklaşık 250.000 kişinin Alman işgali altındaki Polonya'dan Rusya'ya kaçtığını ve her Sovyet eyaletinde bunlara rastlandığını gözlemlemiştir (*Odyssey through Hell* , NY, 1946, s. 102). Bu rakamları 2.732.600 kişilik nüfustan çıkarırsak ve normal nüfus artışını da hesaba katarsak, 1939'un sonunda Alman yönetimi altında en fazla 1.100.000 Polonyalı Yahudi olabilirdi (*Gutachen des Instituts fur Zeitgeschichte,* Münih, 1956, s. 80).

Bu sayıya, yukarıda anlatılan savaş öncesinde Almanya, Avusturya ve eski Çekoslovakya'dan (Bohemya-Moravya ve Slovakya) yapılan yoğun göçün ardından bu ülkelerde kalan 360.000 Yahudiyi de ekleyebiliriz. Nürnberg Duruşmaları'nda Fransa ile ilgili iddianamenin bu kısmını temsil eden Cumhuriyet Savcısı, 320.000 Fransız Yahudisinden 120.000'inin sınır dışı edildiğini belirtmiş, ancak Reitlinger yalnızca yaklaşık 50.000 Yahudinin sınır dışı edildiğini tahmin etmektedir.

Böylece, Nazi yönetimi altındaki toplam Yahudi sayısı iki milyonun altında kalmaktadır. İskandinav ülkelerinden sürgünler azdı ve Bulgaristan'dan hiç sürgün yapılmadı. Hollanda'daki (140.000), Belçika'daki (40.000), İtalya'daki (50.000), Yugoslavya'daki (55.000), Macaristan'daki (380.000) ve Romanya'daki (725.000) Yahudi nüfusları da dahil edildiğinde, rakam 3 milyonu pek aşmamaktadır. Bu fazlalık, bu ülkelerden yaklaşık 120.000 kişinin göç ettiği (yukarıya bakınız) ve bu ülkelerden göçün etkilemediği savaş öncesi tahminlerden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla bu çapraz kontrol, Alman işgali altındaki yaklaşık 3 milyon Avrupalı Yahudi tahminini doğrulamaktadır.

RUS YAHUDİLERİ TAHLİYE EDİLDİ

Rus Yahudilerine ilişkin kesin rakamlar bilinmemekle birlikte, bu rakamlar aşırı abartıya konu olmuştur. Yahudi istatistikçi Jacob Lcszczynski, 1939'da gelecekte Alman işgali altında kalacak olan Rusya'da, yani Batı Rusya'da 2.100.000 Yahudi'nin yaşadığını belirtmektedir. Ayrıca, yaklaşık 260.000 Yahudi, Estonya, Letonya ve Litvanya gibi Baltık ülkelerinde yaşamaktadır. Savaş sonrası Sovyetler Birliği'ne bir gezi düzenleyen ve oradaki Yahudilerin durumu hakkında bir rapor sunan Amerikan Yahudi Rus Yardım Konseyi Başkanı Loui Levine'e göre, bu sayının büyük bir kısmı Alman ordularının işgali başlatmasının ardından doğuya tahliye edilmiştir.

30 Ekim 1946'da Chicago'da, "Savaşın başlangıcında Yahudiler, Hitlerci işgalcilerin tehdit ettiği batı bölgelerinden tahliye edilen ilk kişiler arasındaydı ve Uralların doğusuna güvenli bir şekilde gönderildiler. Böylece iki milyon Yahudi kurtarıldı." diye ilan etti. Bu yüksek sayı, 5 Aralık 1942'de Moskova'da yayınlanan Ainikeit gazetesinde "Tahliye sayesinde, Almanların gelişinden önce Ukrayna, Beyaz Rusya, Litvanya ve Letonya'daki Yahudilerin çoğunluğu (%80) kurtarıldı." diye yazan Yahudi gazeteci David Bergelson tarafından da doğrulanmaktadır.

Reitlinger, çok sayıda kişinin tahliye edildiğini kabul eden Yahudi otoritesi Joseph Schechtmann ile aynı fikirdedir; ancak Alman işgali altında kalan Rus ve Baltık Yahudilerinin sayısının biraz daha fazla olduğunu, 650.000 ila 850.000 arasında olduğunu tahmin etmektedir (Reitlinger, *The Final Soluti on,* s. 499). Alman topraklarında kalan bu Sovyet Yahudileri açısından, Rusya'daki savaşta Alman Aetion Grupları tarafından partizan ve Bolşevik komiser olarak öldürülenlerin sayısının yüz bini geçmediği ve bunların hepsinin Yahudi olmadığı daha sonra kanıtlanacaktır. Buna karşılık, partizanlar, Alman askerlerinin beş katını öldürdüklerini iddia etmişlerdir.

'ALTI MİLYON' YANLIŞ DEDİ TARAFSIZ İSVİÇRE

Dolayısıyla Almanların altı milyona yakın Yahudi üzerinde kontrol sağlamış veya onları yok etmiş olması mümkün değildir. Sovyetler Birliği hariç tutulduğunda, Nazi işgali altındaki Avrupa'daki göç sonrası Yahudi sayısı üç milyondan biraz fazlaydı ve bunların hepsi de sürgün edilmemişti. Altı milyonun yarısının bile imhasına yaklaşmak, Avrupa'da yaşayan her Yahudinin tasfiyesi anlamına gelirdi. Yine de 1945'ten sonra Avrupa'da çok sayıda Yahudinin hayatta olduğu bilinmektedir. Philip Friedmann, *Their Brother's Keepers* (NY, 1957, s. 13) adlı eserinde "en az bir milyon Yahudi'nin Nazi cehenneminin tam potasında hayatta kaldığını" belirtirken, Yahudi Ortak Dağıtım Komitesi'nin resmi rakamı 1.559.600'dür. Dolayısıyla, ikinci tahmin kabul edilse bile, olası savaş zamanı Yahudi ölümlerinin sayısı bir buçuk milyon sınırını aşamazdı.

Tam da bu sonuca, tarafsız İsviçre'nin saygın dergisi Baseler Nachrichten tarafından varılmıştır. 13 Haziran 1946 tarihli "We hoch ist die Zahl der jiidischen Opfer?" ("Yahudi kurbanların sayısı ne kadar?") başlıklı bir makalede, yalnızca yukarıda açıklanan nüfus ve göç rakamlarına dayanarak, en fazla bir buçuk milyon Yahudi'nin kayıp olarak sayılabileceğini açıklamıştır. Ancak daha sonra, sayının aslında çok daha az olduğu gösterilecektir, çünkü Baseler Nachrichten, savaştan sonra Ortak Dağıtım Komitesi'nin 1.559.600 kurtulan rakamını kabul etmiştir; ancak biz, Yahudi kurtulanların tazminat taleplerinin bu rakamın iki katından fazla olduğunu göstereceğiz. Bu bilgi, 1946'da İsviçrelilere sunulmamıştı.

İMKANSIZ DOĞUM ORANI

Savaş sonrası dünya Yahudi nüfus istatistikleri de tartışmasız kanıtlar sunmaktadır. 1938 tarihli *Dünya Almanae'si,* dünyadaki Yahudi sayısını 16.588.259 olarak vermektedir. Ancak savaştan sonra , 22 Şubat 1948 tarihli *New York Times* , dünyadaki Yahudi sayısını en az 15.000.000, en fazla ise 18.000.000 olarak belirlemiştir. Bu rakamlar, Yahudilerin savaş zamanı kayıplarının binlerden başka bir sayıyla ölçülmesini açıkça imkânsız kılmaktadır. 1938'deki on beş buçuk milyon, iddia edilen altı milyon çıkarıldığında geriye dokuz milyon kalır; dolayısıyla *New York Times* rakamları, dünya Yahudilerinin on yıl içinde yedi milyon doğum yaptığı, sayılarının neredeyse iki katına çıktığı anlamına gelir. Bu açıkça saçmadır.

Dolayısıyla, kayıp "altı milyon"un büyük çoğunluğunun aslında göçmenler olduğu anlaşılıyor; savaştan önce, savaş sırasında ve savaştan sonra Avrupa ülkelerine, Sovyetler Birliği'ne ve Amerika Birleşik Devletleri'ne göç edenler. Ayrıca, savaş sırasında ve özellikle savaş sonunda Filistin'e çok sayıda göçmen de göç etti. 1945'ten sonra, gemi dolusu Yahudi kurtulan, Avrupa'dan yasadışı yollarla Filistin'e girdi ve bu durum dönemin İngiliz Hükümeti için büyük bir sıkıntıya yol açtı; gerçekten de sayılar o kadar büyüktü ki, HM Kırtasiye Ofisi'nin 190 numaralı yayınında (5 Kasım 1946) bunlar "neredeyse ikinci bir göç dalgasına denk geliyor" şeklinde tanımlandı. 1948 yılına gelindiğinde dünya Yahudi nüfusunu 15 ila 18 milyon arasına çıkaranlar dünyanın dört bir yanına göç edenlerdi ve muhtemelen bunların büyük bir kısmı kota yasalarını ihlal ederek Amerika Birleşik Devletleri'ne giren göçmenlerdi.

16 Ağustos 1963'te İsrail Cumhurbaşkanı David Ben Gurion, Amerika'daki resmî Yahudi nüfusunun 5.600.000 olduğunun söylenmesine rağmen "toplam sayının 9.000.000 olarak çok yüksek tahmin edilmeyeceğini" belirtti *(Deutsche Wochenzeitung, 23 Kasım 1963). Bu yüksek rakamın nedenini Albert Maisal, "En Yeni Amerikalılarımız" (Readers Digest, Ocak 1957)* adlı makalesinde vurguluyor , çünkü "II. Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre sonra, Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle, Orta ve Doğu Avrupa'ya verilen tüm kota vizelerinin yüzde 90'ı yerlerinden edilmiş kişilere verildi" diyor. Önceki sayfada, New York'ta yayımlanan Yahudi Amerikan haftalık dergisi *Aujbau'nun* (16 Haziran 1972)

ölüm ilanları sütunlarında düzenli olarak yer alan yüzlerce alıntıdan sadece bir alıntı yer alıyor. Bu alıntı, Amerika Birleşik Devletleri'ne göç eden Yahudi göçmenlerin daha sonra isimlerini nasıl değiştirdiklerini gösteriyor; Avrupa'da eski isimleri parantez içinde görünüyor. Örneğin, gösterildiği gibi: Arthur Kingsley (eski adıyla Frankfurtlu Dr. Konigsberger). İsimleri "ölmüş" olan bu kişilerin bir kısmı veya tamamı, Avrupa'daki kayıp altı milyon kişi arasında olabilir mi?

BÖLÜM IV— ALTI MİLYON: BELGESEL KANITLAR

Yukarıda anlatılanlardan, altı milyon 'öldürülen' Yahudi rakamının, birkaç temelsiz tahmin arasında belirsiz bir uzlaşmadan başka bir şey olmadığı kesin görünüyor; bununla ilgili güvenilir tek bir belgesel kanıt bile yok.

Yazarlar zaman zaman, gerçekçi bir görünüm vermek için bu sayıyı daraltırlar. Örneğin, Liverpoollu Lord Russell, *The Scourge of the Swastika* (Londra, 1954) adlı eserinde, Alman toplama kamplarında "en az beş milyon" Yahudi'nin öldüğünü iddia etmiş ve altı milyon olduğunu tahmin edenlerle dört milyon olduğunu düşünenler arasında bir yerde olduğuna kanaat getirmiştir. Ancak, "gerçek sayının asla bilinmeyeceğini" de itiraf etmiştir (s. 159). Eğer öyleyse, "en az beş milyon" olduğunu nasıl iddia edebildiğini anlamak zordur.

Ortak Dağıtım Komitesi 5.012.000 Yahudi'yi desteklerken, Yahudi "uzmanı" Reitlinger, üçte birinin doğal nedenlerle öldüğü tahmin edilen 4.192.200 "kayıp Yahudi" gibi yeni bir rakam öneriyor. Bu, kasıtlı olarak "yok edilen" sayıyı 2.796.000'e indiriyor. Ancak, 1948'de Cenevre'de düzenlenen Dünya Yahudi Kongresi basın toplantısının New York delegesi Dr. M. Perlzweig, "Nasyonal Sosyalizm ve Faşizmin çöküşünün bedeli, yedi milyon Yahudi'nin acımasız Yahudi düşmanlığı yüzünden hayatını kaybetmesidir." demişti.

Basında ve başka yerlerde, bu rakam genellikle gelişigüzel bir şekilde sekiz milyona, hatta bazen dokuz milyona yükseltiliyor. Önceki bölümde de kanıtladığımız gibi, bu rakamların hiçbiri en ufak bir şekilde makul değil, hatta gülünç.

FANTASTİK ABARTMALAR

Savaş zamanı Avrupa'sında Yahudilerin toplu katliamından Almanlara yöneltilen ilk suçlamalardan biri, Polonyalı Yahudi Rafael Lemkin tarafından 1944'te New York'ta yayınlanan *Axis Rule in Occupied Europe adlı kitabında yapılmıştır* . Biraz tesadüf eseri, Lemkin daha sonra "ırkçılığı" yasaklamayı amaçlayan BM Soykırım Sözleşmesi'ni hazırlayacaktı. Kitabının 89. sayfasında Amerikan Yahudi Kongresi'ne bağlı Yahudi İşleri Enstitüsü'nün 1943 tarihli yayınından alıntı yapar: *Hitler'in Yahudilere Karşı On Yıllık Savaşı'nda* 1.702.300 Yahudi katledilmiştir. 1943'te yayınlanabilmesi için bu son kitabın 1942'de yazılmış olması gerekirdi, dolayısıyla bu rakam gerçekten dikkat çekici olurdu, çünkü eylemin iddiaya göre sadece 1942 yazında başladığı düşünülürse. Böyle bir oranda, neredeyse tüm dünya Yahudi nüfusu 1945'te yok edilmiş olurdu.

Savaştan sonra propaganda tahminleri daha da fantastik boyutlara ulaştı. SS'e sızdığını iddia eden bir Nazi karşıtı olan Kurt Gerstein, Fransız sorgucu Raymond Cartier'e en az kırk milyon toplama kampı mahkumunun gazla öldürüldüğünü söyledi. 26 Nisan 1945 tarihli ilk imzalı muhtırasında rakamı 25 milyona indirdi, ancak bu bile Fransız İstihbaratı için çok tuhaftı ve 4 Mayıs 1945'te Rottweil'de imzaladığı ikinci muhtırasında rakamı Nürnberg Mahkemeleri'nde tercih edilen altı milyona yaklaştırdı. Gerstein'ın baldızı doğuştan deliydi ve ötanaziyle öldü. Kendi davranışları da zihinsel dengesizliğini akla getiriyordu. Aslında 1936'da posta yoluyla eksantrik mektuplar göndermekten hüküm giymişti. İki "itirafından" sonra Paris'teki Cherche Midi hapishanesinde kendini astı.

Gerstein, savaş sırasında Yahudilerin katledilmesiyle ilgili bilgileri bir Alman baronu aracılığıyla İsveç Hükümeti'ne ilettiğini, ancak açıklanamayan bir nedenden ötürü raporunun "dosyalanıp unutulduğunu" iddia etti. Ayrıca, Ağustos 1942'de Berlin'deki Papalık elçisine tüm "imha programı" hakkında bilgi verdiğini, ancak papazın kendisine sadece "Defol" dediğini iddia etti. Gerstein'ın açıklamaları, en büyük toplu infazlara (Belzec'te tek bir günde on iki bin kişi) tanıklık ettiği iddialarıyla doluyken, ikinci muhtıra, Hitler'in 6 Haziran 1942'de Polonya'daki bir toplama kampına yaptığı ziyareti anlatıyor; ancak ziyaretin hiç gerçekleşmediği biliniyor. Gerstein'ın akıl almaz abartıları, toplu imha kavramının itibarını sarsmaktan başka bir işe yaramadı. Gerçekten de Berlinli Evanjelik Piskopos Wilhelm Dibelius, onun muhtıralarını “Güvenilmez” olarak kınadı (H. Rothfels, 'Augenzeugenbericht zu den Massenvergasungen' in *Vierteljahrshefte fiir Zeitgeschichte,* Nisan 1953). Ancak, bu kınamaya rağmen, Alman Hükümeti'nin 1955'te Alman okullarında dağıtılmak üzere ikinci Gerstein muhtırasının bir nüshasını yayınlaması inanılmaz bir gerçektir (*Domentation zur Massenvergarung,* Bonn, 1955). Muhtırada, Dibelius'un Gerstein'a özel bir güven duyduğu ve muhtıraların “herhangi bir şüphenin ötesinde geçerli” olduğu belirtiliyordu. Bu, Naziler tarafından asılsız soykırım suçlamasının Almanya'da nasıl sürdürüldüğünün ve özellikle gençlere nasıl yöneltildiğinin çarpıcı bir örneğidir.

Savaş sırasında altı milyon Yahudi'nin yok edildiği hikâyesi, Nürnberg Duruşmaları'nda Dr. Wilhelm Hoettl'in ifadesiyle nihai olarak ortaya çıktı. Hoettl, Eichmamet'in asistanıydı, ancak aslında Amerikan İstihbaratı'nda oldukça tuhaf bir kişiydi ve Walter Hagen takma adıyla birkaç kitap yazmıştı. Hoettl ayrıca Sovyet casusluğu için de çalıştı ve Nürnberg Duruşmaları'nın ön soruşturmalarında ABD subayı olarak görev yapan Viyana'dan gelen iki Yahudi göçmen Perger ve Verber ile iş birliği yaptı. Bu son derece şüpheli kişi Hoettl'in ifadesinin altı milyon Yahudi'nin katledilmesiyle ilgili tek "kanıt" olduğu

söylenmesi dikkat çekicidir. 26 Kasım 1945 tarihli yeminli ifadesinde, bildiğini değil, Eichmann'ın Ağustos 1944'te Budapeşte'de kendisine toplam 6 milyon Yahudi'nin katledildiğini "söylediğini" belirtmiştir. Söylemeye gerek yok, Eichmann bu iddiayı duruşmada hiçbir zaman doğrulamamıştır. Hoettl, savaşın son döneminin tamamında bir Amerikan casusu olarak çalışmıştır ve bu nedenle, Heydrich ve Eichmann'ın doğrudan emrinde çalışmasına rağmen, Amerikalılara Yahudileri öldürme politikasına dair en ufak bir ipucu vermemiş olması gerçekten çok tuhaftır.

DELİL YOKLUĞU

Almanların Yahudileri kasten öldürmeyi amaçladığını veya gerçekleştirdiğini kanıtlayan tek bir belgenin bile mevcut olmadığını hemen vurgulamak gerekir. Poliakov ve Wulf'un Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und
Aufsatze (Berlin, 1955) adlı eserinde, toplayabildikleri en fazla şey, Hoettl, Ohlendorf ve Sovyet hapishanesinde işkence gören Wisliceny gibi kişilerin savaştan sonra yaptıkları açıklamalardan ibarettir. Bu nedenle, herhangi bir kanıt bulunmadığından Poliakov şöyle yazmak zorunda kalır: "Topyekûn imha planının hazırlanmasında başlıca rol oynayan üç veya dört kişi öldü ve hiçbir belge günümüze ulaşmadı." Bu oldukça yerinde görünüyor. Açıkçası, hem plan hem de "üç veya dört" kişi, yazarın belirsiz varsayımlarından başka bir şey değildir ve tamamen kanıtlanamazdır.

Elbette günümüze ulaşan belgeler imhadan hiç bahsetmiyor, bu yüzden Poliakov ve Reitlinger gibi yazarlar bu tür emirlerin genellikle "sözlü" olduğu gibi uygun bir varsayımda bulunuyorlar. Herhangi bir belgeye dayanmasa da, Yahudileri öldürme planının 1941'de, Rusya'ya saldırıyla aynı zamana denk gelen bir zamanda ortaya çıkmış olması gerektiğini varsayıyorlar. Planın birinci aşamasının Sovyet Yahudilerinin katledilmesini içerdiği iddia ediliyor; bu iddiayı daha sonra çürüteceğiz. Programın geri kalanının Mart 1942'de, Avrupa Yahudilerinin Polonya Genel Hükümeti'nin doğu kamplarına, örneğin Krakov yakınlarındaki Auschwitz'deki dev sanayi kompleksine sürgün edilmesi ve toplanmasıyla başladığı varsayılıyor. Baştan sona asılsız ve fantastik varsayım, Eichmann'ın departmanı tarafından denetlenen Doğu'ya nakil işleminin, varışta fırınlarda derhal imha edilmeleri anlamına geldiğidir.

Heinrich Himmler, Londra, 1965) göre , soykırım politikası Hitler ve Himmler arasındaki "gizli görüşmeler" sonrasında belirlenmiş gibi görünse de (s. 118), bunu kanıtlayamadılar. Reitlinger ve Poliakov da benzer "sözlü" tahminlerde bulunarak, bu görüşmelere başka kimsenin katılmasına izin verilmediğini ve hiçbir kayıt tutulmadığını eklediler. Bu tamamen uydurmadır, çünkü böylesine tuhaf toplantıların gerçekleştiğine dair en ufak bir kanıt bile yoktur. William Shirer, genellikle çılgın ve sorumsuz kitabı *Üçüncü Reich'ın Yükselişi ve Çöküşü'nde,* belgesel kanıt konusunda benzer şekilde sessiz kalmaktadır. Hitler'in Yahudilerin öldürülmesiyle ilgili sözde emrinin "görünüşe göre hiçbir zaman kağıda dökülmediğini - en azından henüz bir kopyasının ortaya çıkarılmadığını - zayıf bir şekilde belirtiyor. Muhtemelen Goering, Himmler ve Heydrich'e sözlü olarak verilmiş ve onlar da bunu nesilden nesile aktarmışlardır..." (s. 1148).

İmha efsanesini desteklemek için alıntılanan "kanıtların" tipik bir örneği Manvell ve Frankl tarafından verilmektedir. Göring'in Heydrich'e (Reich Güvenlik Başmüdürlüğü'nün başında ve Himmler'in yardımcısıydı) gönderdiği 31 Temmuz 1941 tarihli bir muhtıradan alıntı yaparlar. Muhtıranın anlamlı bir şekilde şöyle başlaması: "24 Ocak 1939'da size verilen görevi, mevcut koşullara göre göç ve tahliye yoluyla Yahudi sorununu en iyi şekilde çözmek için tamamlamak." Muhtırada verilen ek görev, yazarların Doğu'da yoğunlaşma anlamına geldiğini kabul ettiği "Avrupa'daki Alman nüfuz alanı içinde Yahudi sorununun tam bir çözümü (Gesamtlosung)"dür ve söz konusu "örgütsel, mali ve maddi konular" için hazırlık yapılmasını talep eder. Muhtıra daha sonra, direktifin başında belirtilen ideal ve nihai göç ve tahliye planına açıkça atıfta bulunan "istenen nihai çözüm" (Endlosung) için geleceğe yönelik bir plan talep eder. İnsanları öldürmekten hiçbir şekilde bahsedilmese de Manvell ve Frankl, muhtıranın asıl konusunun bu olduğuna bizi temin ederler. Elbette, nihai çözümün tam çözümden farklı olan "gerçek doğası", "Heydrich'e Goering tarafından sözlü olarak bildirilmiştir" (ibid, s. 118). Bu "sözlü" direktiflerin ileri geri iletilmesinin kolaylığı açıktır.

WANNSEE KONFERANSI

Yahudileri yok etme planının son ayrıntılarının, Heydrich başkanlığında 20 Ocak 1942'de Berlin'deki Grosse Wannsee'de düzenlenen bir konferansta ele alındığı varsayılıyordu (Poliakov, *Das Dritte Reich und die Juden,* s. 120 fif; Reitlinger, *The Final Solution,* s. 95 vd.). Tüm Alman Bakanlıklarının yetkilileri hazır bulundu ve Müller ile Eichmann, Gestapo Genel Merkezi'ni temsil etti. Reitlinger, Manvell ve Frankl, bu konferansın tutanaklarını bir soykırım planının varlığını kanıtlamada kozları olarak görüyorlar; ancak gerçek şu ki böyle bir plandan hiç bahsedilmedi ve dahası, bunu açıkça kabul

ediyorlar. Manvell ve Frankl bunu, "Tutanaklar, kullanılan sözcüklerin ve terminolojinin gerçek önemini gizleyen resmi bir örtüyle örtülüdür" (The Incomparable Crime, Londra, 1967, s. 46) diyerek oldukça zayıf bir şekilde açıklıyorlar; bu da aslında tutanakları kendi tarzlarında yorumlamayı amaçladıkları anlamına geliyor.

Heydrich'in aslında söylediği, yukarıda alıntılanan muhtırada olduğu gibi, Göring tarafından Yahudi sorununa bir çözüm bulmakla görevlendirildiğiydi. Yahudi göçünün tarihini gözden geçirdi, savaşın Madagaskar projesini uygulanamaz hale getirdiğini belirtti ve şöyle devam etti: "Göç programının yerini, Führer'in önceki yetkisi uyarınca, olası bir çözüm olarak Yahudilerin doğuya tahliyesi aldı." Burada, emeklerinin kullanılacağını açıkladı. Tüm bunların son derece uğursuz ve Yahudilerin yok edileceği gizli anlamını taşıdığı varsayılıyordu; ancak Altı Milyon efsanesini çürütmede olağanüstü çalışmalar yapmış olan Buchenwald'da görevli Fransız Profesör Paul Rassinier, bunun tam olarak söylediği şeyi, yani Yahudilerin Polonya Genel Hükümeti'nin devasa doğu gettosunda çalıştırılmak üzere toplanmasını ifade ettiğini açıklıyor. "Savaşın sonuna kadar, geleceklerini belirleyecek uluslararası tartışmaların yeniden başlamasını bekleyeceklerdi. Bu karar nihayet bakanlıklar arası Berlin-Wannsee konferansında alındı..." (Rassinier, *Le Veritable Proces Eichmann,* s. 20).

Ancak Manvell ve Frankl, imhaya dair hiçbir atıf yapılmamasından yılmıyorlar. Wannsee konferansında şöyle yazıyorlar: "Öldürmeye doğrudan atıflardan kaçınıldı, Heydrich "Arbeitseinsatz im Osten" (Doğu'da Emek Görevlendirmesi) terimini tercih etti (Heinrich Himmler). 'Doğu'da Emek Görevlendirmesi' ifadesinin neden 'Doğu'da Emek Görevlendirmesi' anlamına geldiğini kabul etmememiz gerektiği açıklanmıyor. Reitlinger ve diğerlerine göre, 1942'nin sonraki aylarında Himmler, Heydrich, Eichmann ve komutan Hoess arasında imhayı açıkça belirten sayısız direktif geçti, ancak elbette "hiçbiri günümüze ulaşamadı."

ÇARPIK SÖZCÜKLER VE TEMELSİZ VARSAYIMLAR

Bir imha planının varlığını destekleyecek belgesel kanıtların tamamen yokluğu, günümüze ulaşan belgelerin yeniden yorumlanması alışkanlığına yol açmıştır. Örneğin, sınır dışı etmeyle ilgili bir belgenin, aslında sınır dışı etmeyle ilgili olmadığı, imha hakkında konuşmanın kurnazca bir yolu olduğu savunulmaktadır. Manvell ve Frankl, "soykırımı gizlemek için çeşitli terimler kullanıldı. Bunlar arasında "Aussiedlung" (yeniden yerleştirme) ve "Abbefiirderung" (göç ettirme, *a.g.e.,* s. 265) vardı" demektedir. Dolayısıyla, daha önce de gördüğümüz gibi, kelimeler çok rahatsız edici olduklarında artık ifade ettikleri anlamı taşımıyorlar.

Bu tür şeyler, Manvell ve Frank'ın Heydrick'in Doğu'daki iş atamalarına ilişkin direktifinin yorumlanması gibi inanılmaz uç noktalara götürülür. Bir diğer örnek ise Himmler'in sürgünleri Doğu'ya gönderme, yani "öldürme" emrine yapılan atıftır *(ibid.* s. 251). Aynı şekilde kanıt bulmakta zorlanan Reitlinger da aynı şeyi yapar ve Wannsee konferansının "dolambaçlı" sözlerinden "bütün bir ırkın yavaş yavaş katledilmesinin kasıtlı olduğu"nun açıkça anlaşıldığını belirtir *(ibid.* s. 98).

Belgesel durumun incelenmesi önemlidir çünkü imha efsanesinin üzerine inşa edildiği varsayım ve temelsiz varsayımların yapısını ortaya koyar. Almanlar, her şeyi en ince ayrıntısına kadar kağıda kaydetme konusunda olağanüstü bir eğilime sahipti; ancak SD ve Gestapo'nun ele geçirilen binlerce belgesi, Reich Güvenlik Başmüdürlüğü kayıtları, Himmler'in karargah dosyaları ve Hitler'in kendi savaş direktifleri arasında Yahudilerin veya başka birinin imhası için tek bir emir bile yoktur.

Daha sonra bunun aslında Tei Aviv'deki Dünya Çağdaş Yahudi Dokümantasyon Merkezi tarafından kabul edildiği görülecektir. Himmler'in 1943'te Posen'de SS Obergruppenführer'lerine yaptığı konuşmalarda soykırıma "örtülü göndermeler" bulma girişimleri de aynı şekilde umutsuzdur. Savaştan sonra, her zaman baskı altında alınan Nürnberg ifadeleri, bir sonraki bölümde incelenmektedir.

BÖLÜM V— NÜRNBERG YARGILAMALARI

Altı Milyon'un hikâyesi, 1945-1949 yılları arasında Alman liderlerin yargılandığı Nürnberg Mahkemeleri'nde hukuki bir zemine oturtuldu. Bu yargılamalar, tarihin en utanç verici hukuk komedisi olarak tarihe geçti. Mareşal Montgomery'nin de dediği gibi, bir savaşı kaybetmeyi suç sayan bu yargılamaların adaletsizlikleri hakkında çok daha detaylı bir inceleme için okuyucuyu aşağıda alıntılanan eserlere, özellikle de seçkin İngiliz avukat FJP Veale'nin *Barbarlığa Doğru İlerleme* (Nelson, 1953) adlı olağanüstü kitabına davet ediyoruz.

Nürnberg Duruşmaları en başından itibaren büyük istatistiksel hatalara dayanarak ilerledi. Bay Sidney Alderman, 20 Kasım 1945 tarihli iddianame konuşmasında, Alman işgali altındaki Avrupa'da 9.600.000 Yahudi'nin yaşadığını beyan etti. Daha önceki çalışmamız bu rakamın son derece yanlış

olduğunu göstermiştir. Bu rakam, (a) 1933 ile 1945 yılları arasındaki tüm Yahudi göçünü tamamen göz ardı ederek ve (b) Alman işgali altındaki topraklarda hiç bulunmamış iki milyon veya daha fazla Yahudi de dahil olmak üzere Rusya'daki tüm Yahudileri ekleyerek elde edilmiştir. Aynı şişirilmiş rakam, hafifçe büyütülerek 9.800.000'e çıkarılmış olarak, İsrail'deki Eichmann Duruşması'nda Prof. Shalom Baron tarafından tekrar ortaya atılmıştır.

İddia edilen Altı Milyon mağdur, ilk olarak Nürnberg'deki davanın temeli olarak ortaya çıkmış ve dönemin basınının on milyon veya daha fazla kişiyle biraz oynaşmasının ardından, sonunda uluslararası popülerlik ve kabul görmüştür. Ancak, bu abartılı rakamın 1945'teki pervasız suçlama ortamında itibar kazanmış olmasına rağmen, 1961'deki Eichmann Davası'nda artık savunulamaz hale gelmiş olması oldukça önemlidir. Kudüs mahkemesi Altı Milyon rakamından özenle kaçınmış ve Bay Gideon Haussner tarafından hazırlanan iddianamede sadece "birkaç" milyon denmiştir.

HUKUKİ İLKELER GÖZ ARDI EDİLİYOR

Yahudilerin imhasının Nürnberg'de "delillerle" "ispatlandığına" inanacak biri varsa, her türlü sağlam hukuk ilkesinin tamamen göz ardı edilmesine dayanan Yargılamaların niteliğini göz önünde bulundurmalıdır. Galipler, mağlupları yargılıyorlardı. (Yargıçlar arasında elbette, sayısız suçları arasında 15.000 Polonyalı subayın katledilmesi de bulunan Ruslar da vardı; bu subayların bir kısmının cesetleri Almanlar tarafından Smolensk yakınlarındaki Katyn Ormanı'nda bulundu. Sovyet Savcısı bu katliamı Alman sanıkların üzerine yıkmaya çalıştı.) Nürnberg'de, geriye dönük (*ex post facto)* mevzuat oluşturuldu; buna göre, insanlar ancak (iddia edildiği gibi) işlendikten sonra suç ilan edilen "suçlar" nedeniyle yargılanıyordu. O zamana kadar, bir kişinin ancak ihlal anında yürürlükte olan bir yasayı ihlal ettiği için mahkûm edilebileceği en temel hukuk ilkesiydi. *"Nulla Poena Sine Legi."*

İngiliz hukukunun yüzyıllar boyunca bir suçlamanın doğruluğuna mümkün olduğunca kesin bir şekilde ulaşmak için geliştirdiği Delil Kuralları, Nürnberg'de tamamen göz ardı edildi. "Mahkemenin teknik delil kurallarına bağlı olmayacağı", ancak "ispatlayıcı değer taşıdığını düşündüğü", yani bir mahkûmiyeti destekleyecek her türlü delili kabul edebileceği kararlaştırıldı. Uygulamada bu, normal bir yargılamada her zaman güvenilmez olarak reddedilen söylentiye dayalı delil ve belgelerin kabul edilmesi anlamına geliyordu. Bu tür delillerin kabul edilmesi son derece önemlidir, çünkü bu, imha efsanesinin sahte yazılı beyanlar yoluyla uydurulduğu başlıca yöntemlerden biriydi.

Yargılamalar sırasında yalnızca 240 tanık çağrılmış olmasına rağmen, bu "yazılı ifadelerin" en az 300.000'i Mahkeme tarafından suçlamaları desteklemek için kabul edildi ve bu kanıtlar yemin altında dinlenmedi. Bu koşullar altında, herhangi bir Yahudi sürgün veya kamp mahkumu istediği intikamcı iddiayı ortaya atabilirdi. Belki de en inanılmaz olanı, sanıkların şahsen savcılık tanıklarını çapraz sorguya çekmelerine izin verilmemesiydi. Adolf Eichmann davasında da benzer bir durum yaşanmış, Eichmann'ın savunma avukatının "tahammül edilemez bir durum ortaya çıkarsa", ki bu muhtemelen avukatının masumiyetini kanıtlamaya başlaması anlamına geliyordu, herhangi bir zamanda iptal edilebileceği açıklanmıştı.

Nürnberg Duruşmaları'nın gerçek arka planı, Mahkemelerden birinin Başkanı olan Amerikalı Yargıç Wenerstrum tarafından ortaya çıkarıldı. Duruşmalardan o kadar tiksinmişti ki, görevinden istifa ederek Amerika'ya döndü ve *Chicago Tribune gazetesine,* Duruşmalar'a itirazlarını madde madde sıraladığı bir açıklama bıraktı *(bkz.* Mark Lautem, *Das Letzte Wort uber Niimberg,* s. 56). 3. ve 8. maddeler şöyledir:

3. Cumhuriyet Savcılığı mensupları, yeni bir hukuk ilkesi formüle edip ona ulaşmak yerine, sadece kişisel hırs ve intikam duygusuyla hareket ediyorlardı.
4. Savcılık, savunmanın iddialarını hazırlamasını engellemek ve delil sunmasını imkânsız kılmak için elinden geleni yaptı.
5. General Taylor liderliğindeki savcılık, Askeri Mahkeme'nin oybirliğiyle aldığı kararın uygulanmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı; yani Washington'dan, Amerikan Hükümeti'nin elinde bulunan daha fazla belgesel delili mahkemeye sunmasını istedi.
6. Nürnberg Mahkemesi'nin yüzde 90'ı, siyasi veya ırksal nedenlerle savcılığın davasına karşı çıkan taraflı kişilerden oluşuyordu.
7. Savcılık, Askeri Mahkeme'nin tüm idari kadrolarına, vatandaşlık belgeleri henüz çok yeni olan ve ister idari hizmette ister tercümeleri vb. yoluyla olsun, sanıklara karşı düşmanca bir atmosfer yaratan "Amerikalılar"ı nasıl yerleştireceğini açıkça biliyordu.
8. Nürnberg Mahkemeleri'nin asıl amacı, Almanlara Führer'lerinin suçlarını göstermekti ve

bu amaç aynı zamanda mahkemelerin emredilmesinin bahanesiydi... Nürnberg'de neler yaşandığını yedi ay önce bilseydim, oraya asla gitmezdim.

6. Maddeyle ilgili olarak, Nürnberg Mahkemesi'nin yüzde doksanının ırksal veya siyasi nedenlerle önyargılı kişilerden oluşması, orada bulunan diğer kişiler tarafından da doğrulanan bir gerçekti. Amerikalı bir avukat olan Earl Carrol'a göre, Savcılık personelinin yüzde altmışı, Hitler'in Irk Yasaları'nın yürürlüğe girmesinden sonra Almanya'yı terk eden Alman Yahudilerinden oluşuyordu. Nürnberg mahkemelerinde çalışan Amerikalıların yüzde onunun bile aslında doğuştan Amerikalı olmadığını gözlemledi. General Taylor'ın arkasında çalışan Savcılık şefi, Alman Yahudi göçmeni Robert M. Kempner'dı. Morris Amchan ona yardımcı oluyordu. Duruşmaları gözlemleyen Mark Lautem kitabında şöyle yazıyor: "Hepsi geldi: Solomonlar, Schlossbergerler ve Rabinovitçler, Savcılık personeli..." *(ibid.* s. 68).

Bu gerçeklerden, hiçbir kimsenin kendi davasında yargıçlık yapamayacağı şeklindeki temel hukuk ilkesinin tamamen terk edildiği açıktır. Daha da kötüsü, toplama kampı tutuklularının yalnızca küçük bir kısmı Yahudi olmasına rağmen, tanıkların çoğu da Yahudiydi. Duruşmalarda gözlemci olarak bulunan Prof. Maurice Bardache'ye göre, bu tanıkların tek kaygısı nefretlerini açıkça göstermemek ve tarafsızlık izlenimi vermeye çalışmaktı *(Nuremberg ou la Terre Promise,* Paris, 1948, s. 149).

İŞKENCE ALTINDA 'İTİRAFLAR'

Ancak daha da rahatsız edici olanı, Nürnberg'de ifade ve 'itiraf' almak için kullanılan yöntemlerdi; özellikle de imha suçlamasını desteklemek için kullanılan SS subaylarından alınan ifadeler. Amerikalı Senatör Joseph McCarthy, 20 Mayıs 1949'da American Press'e verdiği bir demeçte, bu tür itirafları elde etmek için uygulanan aşağıdaki işkence vakalarına dikkat çekti.

Swabisch Hali hapishanesinde, SS Leibstandarte Adolf Hider subaylarının kana bulanana kadar kırbaçlandığını, ardından yere serilerek cinsel organlarının çiğnendiğini belirtti. Erlerin meşhur Malmedy Davaları'nda olduğu gibi, tutuklular havaya kaldırılıp kendilerinden istenen itirafları imzalayana kadar dövüldüler.
SS Generalleri Sepp Dietrich ve Joachim Peiper'den zorla alınan bu tür 'itiraflar' temelinde Leibstandarte 'suçlu örgüt' olarak mahkûm edildi.

Senatör McCarthy, bu davalarla ilgili olarak basına şunları söyledi: "Sanıkların, ancak hasta beyinlerin hayal edebileceği yöntemlerle dövüldüğüne, kötü muameleye maruz bırakıldığına ve fiziksel işkenceye maruz bırakıldığına dair kanıtlar duydum ve belgesel deliller okudum. Sahte yargılamalara ve sahte infazlara maruz bırakıldılar, ailelerinin karnelerinden mahrum bırakılacağı söylendi. Tüm bunlar, gerekli itirafların zorla alınması için gerekli psikolojik ortamı sağlamak amacıyla Cumhuriyet Savcısı'nın onayıyla gerçekleştirildi. Amerika Birleşik Devletleri, birkaç kişinin işlediği bu tür eylemlerin cezasız kalmasına izin verirse, tüm dünya haklı olarak bizi sert bir şekilde eleştirebilir ve amaçlarımızın doğruluğundan ve ahlaki dürüstlüğümüzden sonsuza dek şüphe duyabilir."

Anlatılan sindirme yöntemleri Frankfurt-am-Main ve Dachau'daki yargılamalarda tekrarlandı ve çok sayıda Alman, itirafları temelinde vahşetten mahkûm edildi. Dachau davalarındaki adalet yöntemlerini araştırmak üzere daha sonra atanan Simpson Ordu Komisyonu'nun üç üyesinden biri olan Amerikalı Yargıç Edward L. van Roden, bu itirafların nasıl elde edildiğini 9 Ocak 1949 tarihli *Washington Daily News gazetesinde açıkladı.*
Anlattıkları, 23 Ocak 1949 tarihli İngiliz gazetesi *Sunday Pictorial'da da yer aldı* . Anlattığı yöntemler şunlardı: "Günah çıkarma ve günahları affetme amacıyla rahip kılığına girmek; tutukluların tırnaklarının altına sokulan kibritlerle işkence etmek; dişlerini sökmek ve çenelerini kırmak; tek kişilik hücrede tutmak ve neredeyse açlık sınırında erzak vermek." Van Roden şöyle açıklıyor: "Delil olarak kabul edilen ifadeler, önce üç, dört ve beş ay boyunca tek kişilik hücrede tutulan kişilerden elde edildi...

"Soruşturmacılar, sanığın başına siyah bir başlık geçirip yüzüne muştayla vuruyor, tekmeliyor ve lastik hortumlarla dövüyorlardı... Araştırdığımız 139 vakada, iki Alman hariç hepsinin testisleri onarılamayacak şekilde tekmelenmişti. Bu, Amerikalı soruşturmacılarımızın standart çalışma prosedürüydü."

Sorumlu "Amerikalı" soruşturmacılar (ve daha sonra davalarda savcılık görevini üstlenenler) şunlardı: Yarbay Burton E Eliis (Savaş Suçları Komitesi başkanı) ve yardımcıları Yüzbaşı Raphael Shumacker, Teğmen Robert E. Bymc, Teğmen William R.
Perl, Bay Morris Ellswitz, Bay Harry Thon ve Bay Kirschbaum. Mahkemenin hukuk danışmanı Coi. AH

Rosenfeld'di. Okuyucu, isimlerinden bu kişilerin çoğunun Yargıç Wenersturm'un ifadesiyle "ırksal açıdan önyargılı", yani **Yahudi olduğunu hemen anlayacaktır.** ve bu nedenle hiçbir zaman böyle bir soruşturmaya dahil edilmemeliydi.

Yahudilerin imhasına ilişkin "itiraflar" bu koşullar altında alınmış olmasına rağmen, Nürnberg ifadeleri Reitlinger ve diğerleri gibi yazarlar tarafından hâlâ Altı Milyon için kesin kanıt olarak kabul ediliyor ve Yargılamaların hem tarafsız hem de kusursuz bir şekilde adil olduğu yanılsaması sürdürülüyor. Başsavcı General Taylor'a Altı Milyon rakamını nereden elde ettiği sorulduğunda, SS Generali Otto Ohlendorf'un itirafına dayandığını söyledi. O da işkence gördü ve davası aşağıda inceleniyor. Ancak genel olarak bu tür "itiraflar" söz konusu olduğunda, Yargıç van Roden'in raporunu incelerken *British Sunday Pictorial'dan alıntı yapmaktan daha iyisini* yapamayız: "Güçlü adamlar, savcılarının talep ettiği her türlü itirafı mırıldanmaya hazır, paramparça olmuş enkaza dönüştüler.

WISLICENY BEYANI

Bu noktada, Nürnberg belgelerinin kendilerine dönelim. Altı Milyon efsanesini desteklemek için en sık alıntılanan ve Poliakov ile Wulf'un " *Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsatze" adlı eserinde büyük yer tutan belge* , Adolf Eichmann'ın ofisinde asistanlık yapan ve daha sonra Slovakya'da Gestapo şefi olan SS Yüzbaşı Dieter Wisliceny'nin ifadesidir. Wisliceny, yukarıda anlatılanlardan çok daha ağır koşullar altında elde edilmiştir, çünkü Wisliceny Çek Komünistlerinin eline düşmüş ve Kasım 1946'da Sovyet kontrolündeki Bratislava Hapishanesi'nde "sorguya çekilmiştir". İşkenceye maruz kalan Wisliceny, sinir krizi geçirmiş ve idam edilmeden önce saatlerce süren kontrolsüz hıçkırık nöbetlerine tutulmuştur. Poliakov, ifadesinin alındığı koşullar, bu ifadenin tüm inandırıcılığını ortadan kaldırsa da, bunu görmezden gelmeyi tercih ediyor ve yalnızca şöyle yazıyor: "Hapishanede, büyük ilgi çeken bilgiler içeren birkaç anı yazdı" *(Nefret Hasadı,* s. 3).

Bu anılar, Himmler'in Yahudi göçünün ateşli bir savunucusu olduğu ve Avrupa'dan Yahudi göçünün savaş boyunca devam ettiği gibi, gerçekliği kanıtlamak için bazı gerçek ifadeler içeriyor; ancak genel olarak bunlar, Sovyet göstermelik duruşmalarında ortaya konan Komünist tarzı "itirafların" tipik örnekleridir. Yahudilerin imhasına sık sık atıfta bulunulur ve mümkün olduğunca çok sayıda SS liderini suçlamak için açık bir girişimde bulunulur. Olgusal hatalar da yaygındır; özellikle de yukarıda çürüttüğümüz Polonya ile savaşın Alman işgali altındaki topraklara 3 milyondan fazla Yahudi eklediği ifadesi gibi.

EINSATZGRUPPEN DURUMU

Wisliceny bildirisi, Rus harekâtında kullanılan Einsatzgruppen veya Aetion Grupları'nın faaliyetlerinden ayrıntılı olarak bahsediyor. Nürnberg'e ilişkin bir incelemede bunların ayrıntılı bir şekilde ele alınması gerekiyor çünkü Duruşmalar'da sunulan tablo, minyatür bir "Altı Milyon"u temsil ediyor; yani o zamandan beri en büyük abartı ve tahrifat olduğu kanıtlandı. Einsatzgruppen, Gestapo ve SD'den (SS Güvenlik Servisi) alınan dört özel birimdi ve

görevleri, Rusya'da ilerleyen Alman ordularının ardından partizanları ve Komünist komiserleri yok etmekti. 1939 gibi erken bir tarihte Kızıl Ordu'ya bağlı 34.000 siyasi komiser vardı. Einsatzgruppen'in faaliyetleri, Nürnberg Duruşmaları'nda Sovyet Savcısı Rudenko'nun özel ilgi odağıydı. Dört grubun 1947'deki iddianamesinde, operasyonları sırasında Rusya'da en az bir milyon Yahudi'yi yalnızca Yahudi oldukları için öldürdükleri iddia ediliyordu.

O zamandan beri bu iddialar daha da geliştirildi; şimdi Einsatzgruppen tarafından Sovyet Yahudilerinin öldürülmesinin, Yahudileri imha etme planının Birinci Aşaması olduğu iddia ediliyor. İkinci Aşama ise Avrupalı Yahudilerin Polonya'ya nakledilmesi. Reitlinger, orijinal "nihai çözüm" teriminin göçü ifade ettiğini ve Yahudilerin tasfiyesiyle hiçbir ilgisi olmadığını kabul ediyor, ancak daha sonra 1941'de Rusya'nın işgali sırasında bir imha politikasının başladığını iddia ediyor. Hitler'in Temmuz 1941 tarihli Komünist komiserlerin tasfiyesi emrini ele alıyor ve bunun Hitler'in Einsatzgruppen'e tüm Sovyet Yahudilerini tasfiye etmesi yönündeki sözlü emriyle birlikte geldiği sonucuna varıyor *(Die Endlosung,* s. 91). Eğer bu varsayım herhangi bir şeye dayanıyorsa, o da muhtemelen değersiz Wisliceny ifadesidir. Einsatzgruppen'in kısa süre sonra Komünistleri ve partizanları ezme görevini Rus Yahudilerine yönelik "genel bir katliam" haline getirme emri aldığını iddia ediyor.

yazılı emrine eşlik ettiği varsayılan Yahudileri yok etmek için "sözlü bir emir" olması çok önemlidir - Reitlinger'in bir başka belirsiz ve kanıtlanamaz varsayımı. Hitler'in daha önceki bir emri. Mart 1941 tarihli ve Mareşal Keitel tarafından imzalanmıştır. Gelecekteki Einsatzgruppen'in gerçek görevlerinin ne olacağını oldukça açık hale getirir. Rus seferinde Reichsfuhrer SS'in (Himmler) " **siyasi** yönetimin hazırlanması için görevler, iki karşıt siyasi sistem arasında yürütülmesi gereken mücadeleden kaynaklanan görevler" ile görevlendirileceğini belirtir **(Manvell ve Frankl,** *ibid. s. 115). Bu açıkça Komünizmi, özellikle de* **özel** görevi Komünist telkin olan siyasi komiserleri ortadan kaldırmaya atıfta bulunmaktadır .

OHLENDORF DAVASI

Otto Ohlendorf; he denounced concentration camp fraud

Nürnberg'deki "Einsatzgruppen Davası"nın en aydınlatıcı davası, Ukrayna'daki Einsatzgruppe D'yi komuta eden ve Mareşal von Mansteh'in On Birinci Ordusu'na bağlı SD şefi SS Generali Otto Ohlendorf'un davasıydı. Savaşın son döneminde Ekonomi Bakanlığı'nda dış ticaret uzmanı olarak çalışıyordu.

Ohlendorf, 5 Kasım 1945 tarihli yeminli ifadesinde, yalnızca kendi komutası altında 90.000 Yahudi'nin öldürüldüğünü itiraf etmeye "ikna edildi". Ohlendorf, ana Nürnberg Davası'ndan çok sonra, 1948 yılına kadar mahkemeye çıkmadı ve o zamana kadar önceki ifadesinin işkence altında kendisinden alındığı konusunda ısrar ediyordu. Mahkeme önündeki ana konuşmasında, Ohlendorf, o dönemde Alman toplama kamplarında acı çeken "on bir milyon Yahudi" için tazminat talep eden Bavyera Eyaleti Tazminat Ofisi'nin Yahudi Başsavcısı Philip Auerbach'ı kınama fırsatını değerlendirdi. Ohlendorf, bu gülünç iddiayı reddederek, Auerbach'ın tazminat talep ettiği insanların "en ufak bir kısmının" bile toplama kampı görmediğini belirtti. Ohlendorf, Auerbach'ın zimmete para geçirme ve dolandırıcılık (var olmayan insanlara büyük miktarda tazminat ödendiğini gösteren sahte belgeler düzenlemek) suçundan hüküm giymesini görecek kadar yaşadı ve sonunda 1951'de kendi idamı gerçekleşti.

Ohlendorf, Mahkeme'ye, birliklerinin sık sık Alman cephesi arkasında anti-Semitik Ukraynalılar tarafından organize edilen Yahudi katliamlarını engellemek zorunda kaldığını açıkladı ve Einsatzgruppen'in bir bütün olarak savcılığın iddia ettiği kayıpların dörtte birini bile vermediğini reddetti. Rusya'da mücadele etmek zorunda kaldığı yasadışı partizan savaşının, düzenli Alman Ordusu'ndan çok daha fazla can kaybına yol açtığını iddia etti. Bu iddia, Sovyet Hükümeti tarafından da doğrulandı.

500.0 Alman birlikleri partizanlar tarafından öldürüldü. Aslında, Baltık bölgesi ve Batı Rusya'daki Einsatzgruppe A'nın komutanı olan Franz Stahlecker, 1942'de partizanlar tarafından öldürüldü.

İngiliz avukat FJP Veale, Aetion Grupları ile ilgili olarak, Rus cephesindeki çatışmalarda partizanlar ile sivil halk arasında uygun bir ayrım yapılamayacağını, çünkü terörist olarak hareket etmek yerine sivil statüsünü koruyan herhangi bir Rus sivilin, vatandaşları tarafından hain olarak idam edilebileceğini açıklar. Veale, Aetion Grupları hakkında şunları söyler: "Terörle terörle mücadele

etmeleri yönünde emirleri olduğuna şüphe yok." Veale, mücadelede partizanların işlediği vahşetin, sadece kazanan tarafta oldukları ortaya çıktığı için suçsuz görülmesini tuhaf bulur *(ibid.* s. 225). Ohlendorf da aynı görüşteydi ve idamından önce yazdığı sert bir çağrıda, Müttefikleri, bu yasalara uymayan vahşi bir Sovyet düşmanıyla savaşırken, Almanları geleneksel savaş yasalarına göre sorumlu tuttukları için ikiyüzlülükle suçladı.

EYLEM GRUBU İNFAZLARI ÇARPITILDI

Sovyetler Birliği'nin, Aetion Grupları'nın operasyonları sırasında bir milyon Yahudi'yi kasten yok ettiği iddiasının, sonradan büyük bir tahrifat olduğu ortaya çıktı. Aslında, bu rakamın en ufak bir istatistiksel temeli bile yoktu.

Bağlantıyı ele alırken, Poliakov ve Wulf, şüpheli Amerikalı casus, çift taraflı ajan ve Eichmann'ın eski asistanı Wilhelm Hoettl'in ifadesine atıfta bulunuyor. Hatırlanacağı üzere Hoettl, Eichmann'ın kendisine altı milyon Yahudi'nin yok edildiğini "söylediğini" iddia etmiş ve bunların iki milyonunun Einsatzgruppen tarafından öldürüldüğünü eklemişti. Bu absürt rakam, Sovyet Savcısı Rudenko'nun en uçuk tahminlerinin bile ötesine geçmişti ve Ohlendorf'u yargılayıp mahkum eden Amerikan Mahkemesi tarafından hiçbir şekilde itibar görmemişti.

Aetion Grupları'nın sorumlu olduğu gerçek kayıp sayısı, yetenekli İngiliz avukat RT Paget'in *Manstein: His Campaigns and his Trial* (Londra, 1951) adlı akademik çalışmasında ortaya konmuştur. Ohlendorf, Mansteh'nin nominal komutası altındaydı. Paget'in vardığı sonuç, Nürnberg Mahkemesi'nin Sovyet savcılığının rakamlarını kabul ederek kayıp sayısını yüzde 1000'den fazla abarttığı ve bu kayıpların verildiği durumları daha da çarpıttığıdır. (Bu korkunç çarpıtmalar, Shireri'nin *Üçüncü Reich'ın Yükselişi ve Çöküşü adlı kitabının altı sayfasının konusudur,* s. 1140-1146.) İşte minyatür ölçekte efsanevi 6 milyon; bir milyon ölüm değil, yüz bin ölüm. Elbette, bunların yalnızca küçük bir kısmı Yahudi partizanlar ve Komünist görevliler olabilirdi. Bu kayıpların Doğu cephesinde vahşi gerilla savaşı sırasında verildiğini ve Sovyet teröristlerinin bunun beş katı kadar Alman askerini öldürdüklerini iddia ettiklerini tekrar belirtmekte fayda var. Ancak Yahudilerin imhasının Rusya'daki Einsatzgruppen'in eylemleriyle başladığı yaygın bir efsane olarak kalmıştır.

Sonuç olarak, Nürnberg yargılamalarının birçok yönüyle tipik olan Manstein davasına kısaca göz atabiliriz. Esasen, Aetion D Grubu Manstein'ın komutasına bağlı olduğu için (sadece Himmler'e karşı sorumlu olsa da), çoğu otorite tarafından savaşın en parlak Alman generali olarak kabul edilen altmış iki yaşındaki sakat Mareşal, utanç verici bir "savaş suçları" davasına maruz bırakıldı. 17 suçlamadan 15'i Komünist Rus Hükümeti, ikisi ise Komünist Polonya Hükümeti tarafından yöneltilmişti. Bu davada ifade vermek üzere yalnızca bir tanık çağrıldı ve o kadar yetersiz kaldı ki, savcılık ifadesini geri çekti. Bunun yerine, mahkeme tarafından gerçeklikleri veya yazarlıkları kanıtlanmadan kabul edilen 800 söylenti belgesine güvenildi. Savcılık, Ohlendorf ve diğer SS liderlerinin yazılı ifadelerini sundu, ancak bu kişiler hâlâ hayatta oldukları için Manstein'ın savunma avukatı Reginald Pager KC, tanık kürsüsüne çıkmalarını talep etti. Bu, Amerikan yetkilileri tarafından reddedildi ve Paget, bu reddin, hükümlülerin yeminli ifadelerini imzalamaları için hangi yöntemlerin kullanıldığını ifşa etmelerinden korktuğu için olduğunu açıkladı. Manstein, sonunda, Pager'ın da belirttiği gibi "o kadar bariz bir şekilde sahteydi ki, neden mahkemeye çıkarıldıkları merak konusu oldu." dediği iki Polonya davası da dahil olmak üzere sekiz suçlamadan beraat etti.

OSWALD POHL DAVASI

Aetion Grupları davası, Nürnberg Duruşmaları'nın yöntemlerine ve Altı Milyon Efsanesi'nin nasıl yaratıldığına dair aydınlatıcı bir bakış açısı sunmaktadır. Bir diğeri ise, toplama kampı sisteminin yönetimiyle doğrudan ilişkili olması nedeniyle büyük önem taşıyan 1948 tarihli Oswald Pohl davasıdır. Pohl, Himmler'in SS'e transferini talep ettiği 1934 yılına kadar Alman Donanması'nın baş harcama yetkilisiydi. On bir yıl boyunca tüm SS'nin baş idari şefi olarak görev yaptı ve 1941'den sonra toplama kampı sisteminin endüstriyel verimliliğiyle ilgilenen SS Ekonomi ve İdari Ofisi'nin başkanı oldu.

Savcılığın Pohl'a "Almanya, Yahudileri kendi topraklarından dışlamakla, onlara Alman vatandaşlığı vermemekle, onları kamu görevlerinden veya benzeri iç düzenlemelerden mahrum bırakmakla yetinseydi, başka hiçbir ulusun şikayet ettiğini duymazdık" demesiyle davada ikiyüzlülüğün doruk noktasına ulaşıldı. Gerçek şu ki, Almanya tam da bunları yaptığı için hakaretlere ve ekonomik yaptırımlara maruz kaldı ve Yahudilere karşı aldığı iç önlemler, demokrasilerin Almanya'ya savaş açmasının başlıca nedenlerinden biriydi.

Oswald Pohl, yargılanması sırasında yıkılmış bir adama dönüşen son derece hassas ve entelektüel bir bireydi. Senatör McCarthy'nin de belirttiği gibi, Pohl ağır işkenceye maruz kaldıktan sonra bazı suçlayıcı ifadeler imzalamıştı; bunlar arasında 1944 yazında Auschwitz'de bir gaz odası gördüğüne dair sahte bir itiraf da vardı. Savcılık bu suçlamayı ısrarla savundu, ancak Pohl bunu başarıyla reddetti. Savcılığın amacı, bu bitkin adamı insan kılığında gerçek bir şeytan olarak tasvir etmekti; bu izlenim, onu tanıyanların ifadeleriyle tamamen çelişiyordu.

Pohl'un eşinin Nazi karşıtı bir arkadaşı olan ve 1942-45 yılları arasında onunla sık sık temas halinde olan Heinrich Hoepker de benzer bir ifade vermiştir. Hoepker, Pohl'un özünde sakin ve yumuşak huylu bir insan olduğunu belirtmiştir. 1944 baharında Pohl'u ziyaret eden Hoepker, kamp alanı dışında yerel bir proje üzerinde çalışan toplama kampı mahkumlarıyla temas kurmuştur. Mahkumların, gardiyanlarından herhangi bir baskı görmeden, rahat ve rahat bir ortamda çalıştıklarını belirtmiştir. Hoepker, Pohl'un Yahudilere karşı duygusal bir tavrı olmadığını ve eşinin Yahudi arkadaşı Annemarie Jacques'ı evlerinde ağırlamasına itiraz etmediğini belirtmiştir. 1945'in

başlarında Hoepker, toplama kampı yöneticisinin insancıl, vicdanlı ve 'görevine' adanmış bir hizmetkâr olduğuna tamamen ikna olmuş ve 1945'in sonlarında Pohl ve meslektaşlarına yöneltilen suçlamaları duyduğunda şaşkınlığa uğramıştır.

Bayan Pohl, kocasının Mart 1945'te Bergen-Belsen'deki tifüs salgını sırasında kampı ziyaret edene kadar zorluklar karşısında sakinliğini koruduğunu belirtti. Kamp o zamana kadar temizlik ve düzenin bir örneğiydi, ancak Altı Milyon Kişi Gerçekten Öldü mü?

Savaşın sonundaki kaotik koşullar, ülkeyi son derece zor bir duruma düşürmüştü. Savaşın o zamana kadar ulaştığı umutsuz durum nedeniyle oradaki koşulları iyileştiremeyen Pohl, bu deneyimden derinden etkilenmiş ve eşinin ifadesine göre, eski sakinliğine bir daha asla kavuşamamıştı.

Nürnberg Duruşmaları'nda baş savunma avukatı olarak görev yapan saygın avukat Dr. Alfred Seidl, Pohl'un beraatini sağlamak için tutkuyla çalıştı. Seidl, sanığın uzun yıllardır yakın arkadaşıydı ve Yahudilere karşı planlı soykırım suçlamasıyla ilgili olarak masumiyetine tamamen ikna olmuştu. Müttefiklerin Pohl'u mahkûm eden kararı, Seidl'ın fikrini en ufak bir şekilde değiştirmesine neden olmadı. Savcılığın aleyhinde tek bir geçerli delil bile sunmadığını belirtti.

Oswald Pohl'un en etkili savunmalarından biri, SS Ekonomi ve İdari Ofisi'nde hukuk görevlisi olan SS Yarbay Kurt Schmidt-Klevenow'un 8 Ağustos 1947 tarihli yeminli ifadesinde yapıldı.

Schmidt-Klevenow, Pohl'un toplama kamplarındaki usulsüzlükleri soruşturmakla görevli Reich Kriminal Polis Bürosu Yargıcı Konrad Morgen'e tam destek verdiğini belirtti. Daha sonra, Pohl'un, bir SS mahkemesi tarafından görevi kötüye kullanmakla suçlanan kamp komutanı Koch için ölüm cezasını desteklediği bir davaya değineceğiz. Schmidt Klevenow, Pohl'un yerel polis şeflerinin toplama kamplarının yetki alanını paylaşmalarının sağlanmasında etkili olduğunu ve kamp personeli adına disiplini sağlamada kişisel inisiyatif aldığını açıkladı. Kısacası, Pohl davasında sunulan ifadeler, yargılamanın, yönettiği toplama kamplarındaki Yahudilere karşı soykırım propagandasını desteklemek amacıyla bir adamın karakterine kasıtlı olarak iftira atmaktan başka bir şey olmadığını gösteriyor.

SAHTE DELİLLER VE SAHTE YEMİNLER

Nürnberg'de Altı Milyon Efsanesi'ni destekleyen abartılı ifadeler içeren sahte ifadeler, her zaman baskı nedeniyle eski Alman subayları tarafından verildi; ya daha önce alıntılanan davalarda olduğu gibi ağır işkence ya da gerekli ifadeleri vermeleri halinde kendilerine müsamaha gösterileceğine dair güvence. İkinci duruma bir örnek, SS Generali Erich Bach-Zelewski'nin ifadesidir. Ağustos 1944'te Varşova'da Polonyalı partizanların ayaklanmasını Beyaz Ruslardan oluşan SS tugayıyla birlikte bastırdığı için kendisi de idamla tehdit edilmişti. Bu nedenle "işbirliğine" hazırdı. Bach-Zelewski'nin ifadesi, ana Nürnberg Davası'nda SS Heinrich Himmler'in Reichsfuhrer'ine karşı verilen ifadenin temelini oluşturdu (Başlıca *Savaş Suçlularının Yargılanması,* Cilt IV, s. 29, 36). Mart 1941'de, Rusya'nın işgalinin arifesinde Himmler, partizan savaşları uzmanı Bach-Zelewski de dahil olmak üzere Yüksek SS liderlerini Wewelsburg'daki şatosuna bir konferans için davet etti. Nürnberg'deki ifadesinde, Himmler'in bu konferansta Doğu Avrupa'daki halkların tasfiyesi hakkında görkemli bir şekilde konuştuğunu tasvir etti, ancak Göring mahkeme salonunda Bach-Zelewski'yi bu ifadenin sahteliği nedeniyle yüzüne karşı suçladı.

Özellikle çirkin bir iddia, Himmler'in Rus seferinin amaçlarından birinin "Slav nüfusunu otuz milyon azaltmak" olduğu yönündeki iddiasıyla ilgiliydi. Himmler'in gerçekte ne söylediği, Genelkurmay Başkanı Wolff tarafından Rusya'daki savaşın milyonlarca ölüme yol açacağı yönündeki iddiasıyla ortaya atılmıştır (Manvell ve Franki, *aynı eser,* s. 117). Bir diğer küstahça yalan da Bach Zelewski'nin, Himmler'in 31 Ağustos 1942'de Minsk'te bir Einsatz müfrezesi tarafından yüz Yahudi'nin infazına bizzat tanık olduğu ve neredeyse bayılacağı yönündeki iddiasıydı. Himmler'in o tarihte Ukrayna'daki Zhitomir'deki karargahında toplantıda olduğu bilinmektedir (*bkz.* K Vowinckel, *Die Wehrmacht im Kampf* cilt 4, s. 275). Himmler hakkındaki tüm kitaplarda, özellikle de Willi Frischaucr'un *Himmler: Üçüncü Reich'ın Evii Genius'u* (Londra, 1953, s. 148 vd.) adlı eserinde Bach-Zelewski'nin ifadeleri çokça yer alır. Ancak, Nisan 1959'da Bach-Zelewski'nin Batı Alman mahkemesinde Nürnberg ifadesini reddettiği bildirilir. Daha önceki ifadelerinin en ufak bir gerçek temeli olmadığını ve bunları çıkar ve kendi hayatta kalma uğruna yaptığını kabul etmiştir. Alman mahkemesi, dikkatli bir müzakerenin ardından geri çekilmesini kabul etmiştir. Söylemeye gerek yok, Veale'nin "Gizli Sessizliğin Demir Perdesi" olarak adlandırdığı şey, bu olayların üzerine derhal inmiştir. Altı Milyon mitini yayan kitaplar üzerinde hiçbir etkileri olmamıştır ve Bach Zelewski'nin Himmler hakkındaki ifadesi hala olduğu gibi kabul edilmektedir.

Himmler hakkındaki gerçek, ironik bir şekilde, Nazi karşıtı bir kişi tarafından, doktoru ve masörü Felix Kersten tarafından ortaya atılır. Kersten rejime karşı olduğu için, Yahudilerin hapsedilmesinin imhaları anlamına geldiği efsanesini destekleme eğilimindedir. Ancak Himmler hakkındaki yakın kişisel bilgisinden dolayı, onunla ilgili gerçeği söylemekten kendini alamaz ve Anıları *1940-1945'te* (Londra, 1956, s. 119 vd.) Himmler'in Yahudilerin tasfiyesini savunmadığını, ancak denizaşırı göçlerini desteklediğini belirtir. Kersten ayrıca Hitler'i de ima etmez. Ancak, alternatif bir kötü adam arayışında, Dr. Goebbels'in "imha"nın gerçek savunucusu olduğunu ilan ettiğinde, Nazi karşıtı söyleminin güvenilirliği tamamen yerle bir olur. Bu saçma iddia, daha önce de belirttiğimiz gibi,

Goebbels'in Madagaskar projesiyle, Alman Dışişleri Bakanlığı tarafından geçici olarak rafa kaldırıldıktan sonra bile ilgilenmeye devam etmesiyle açıkça çürütülmektedir. Nürnberg'deki sahte deliller de cabası. Ayrıca, Nürnberg Mahkemesi tarafından içeriklerinin gerçekliğini veya yazarlarını tespit etme çabası olmaksızın kabul edilen binlerce sahte "yazılı beyan"a da atıfta bulunulmuştur. Çoğu zaman son derece tuhaf olan bu söylenti belgeleri, gerekli imzayı taşıdıkları sürece "kanıt" olarak sunulmuştur.

1947 Toplama Kampı Davası'nda savunma tarafından itiraz edilen tipik bir savcılık beyanı Alois'in beyanıydı

Avusturya'daki Mauthausen'deki kamp personelinden biri olan Hoellriegel. Savunmanın Hoellriegel'in işkencesi sırasında uydurulduğunu kanıtladığı bu yeminli ifade, 1946'da SS Generali Emst Kaltenbrunner'in mahkûm edilmesini sağlamak için kullanılmıştı. Mauthausen'de toplu bir gazlama operasyonu gerçekleştirildiğini ve Hoellriegel'in Kaltenbrunner'in (Himmler hariç, Reich'taki en yüksek SS Lideri) bu operasyonda gerçekten acı çektiğine tanık olduğunu iddia ediyordu. Bir yıl sonra, Toplama Kampı Davası'na (PohF davası) gelindiğinde, bu saçmalık tekrar mahkemeye sunulduğunda, bunu desteklemek imkânsız hale gelmişti. Savunma, yeminli ifadenin sahte olduğunu kanıtlamakla kalmadı, aynı zamanda Mauthausen'deki tüm ölümlerin yerel polis yetkilileri tarafından sistematik olarak kontrol edildiğini de ortaya koydu. Ayrıca bir kamp kayıt defterine de kaydedilmişlerdi ve günümüze ulaşan az sayıdaki kayıttan biri olan Mauthausen kaydı delil olarak sunulduğunda, savcılık için özellikle utanç verici bir durum ortaya çıktı. Savunma ayrıca, Mauthausen'in (çoğunlukla suçluların tutulduğu bir hapishane kampı) eski mahkumlarından, oradaki insani ve düzenli koşullara tanıklık eden çok sayıda yeminli ifade aldı.

MÜTTEFİK SUÇLAMALARINA İNANILMIYOR

Nürnberg trajedisi ve zulmünün en anlamlı kanıtı, sanıkların kendilerine yöneltilen iğrenç suçlamalar karşısındaki acıklı şaşkınlığı veya öfkeli inanmazlığıdır. Savaşın son yıllarında Alman toplama kamplarının çoğunu ziyaret eden SS Tümgeneral Heinz Fanslau'nun yeminli ifadesinde de bu durum açıkça görülmektedir. Waffen SS'in ön saflarında görev yapmış bir askeri olmasına rağmen Fanslau, toplama kampı koşullarına büyük ilgi duymuş ve Müttefikler tarafından Yahudileri yok etme komplosu suçlamasıyla başlıca hedef olarak seçilmiştir.

Çok sayıda bağlantısına dayanarak, olaya tamamen dahil olmuş olması gerektiği ileri sürüldü. Yargılanıp mahkûm edileceği söylentisi ilk çıktığında, ziyaret ettiği kamp sakinleri tarafından onun adına yüzlerce yeminli ifade sunuldu. 6 Mayıs 1947'de Nürnberg Ek 4. Davası'nda toplama kampı personeli aleyhindeki iddianamenin kapsamını okuduğunda, Fanslau inanmazlıkla şöyle dedi: "Bu mümkün olamaz, çünkü benim de bu konuda bir şeyler bilmem gerekirdi. Nürnberg duruşmaları boyunca, yargılanan Alman avukatlarının Müttefik savcılığının iddialarına bir an bile inanmadıkları vurgulanmalıdır."

llr 1 ituili■ ■I SgfTMlKft. Il> |bt Ml
MHUM wrvHtH■ *m* prtipifmnrf» flrlinn,

Nürnberg vahşet propagandasının tüm şiddetine maruz kalan Hermann Göring, buna ikna olmayı başaramadı. Hans Fritzsche, Hükümet'in en üst düzey görevlisi olarak yargılanıyor
Bakanlık, Göring'in, Ohlendorf'un Einsatzgruppen hakkındaki yeminli ifadesini ve Hoess'in Auschwitz hakkındaki tanıklığını dinledikten sonra bile, Yahudilerin imhasının tamamen bir propaganda kurgusu olduğuna ikna olduğunu aktarmaktadır (*Kılıç Terazide.* Fondon.
1953, s. 145).

Duruşma sırasında bir noktada Göring, bunu ilk kez "tam burada Nürnberg'de" duyduğunu oldukça ikna edici bir şekilde beyan etti (Shirer, *ibici* s. 1147). Yahudi yazarlar Poliakov.
Re it tl i nger, Manvell ve Frankl, hepsi Goering'i bu sözde imhaya dahil etmeye çalışıyorlar. Ancak Charles Bewley, Hermann Goering (Goettingen, 1956) adlı eserinde, Nürnberg'de bu suçlamayı destekleyecek en ufak bir kanıt bulunmadığını gösteriyor.

Hans Fritzsche, yargılamalar sırasında bu soru üzerinde kafa yormuş ve bu korkunç suçlamaların kesinlikle kapsamlı bir soruşturmadan geçirilmediği sonucuna varmıştır. Beraat eden Fritzsche, Goebbels'in ortağı ve yetenekli bir propagandacıydı. İddia edilen Yahudi katliamının, tüm sanıklara yönelik iddianamenin ana noktası olduğunu kabul etmiştir.
Heydrich'i Reich Güvenlik Bürosu şefi olarak atayan ve Himmler'in ölümü nedeniyle SS'in baş sanığı olan Kaltenbrunner, soykırım suçlamalarına Göring kadar ikna olmamıştı. Fle, Fritzsche'ye savcılığın tanıkları zorlama ve delilleri gizleme tekniği sayesinde görünürde başarılar elde ettiğini itiraf etti; bu, tam da Yargıçlar Wenersturm ve van Roden'in Nürnberg'deki Amerikan davalarından sonra yaptıkları suçlamaydı.

BÖLÜM VI — USCHWITZAND POLONYA YAHUDİLİĞİ

Polonya'nın Krakov yakınlarındaki Auschwitz toplama kampı, milyonlarca Yahudi'nin iddia edilen imhasının merkezinde yer almaya devam etti. Savaştan sonra İngiliz ve Amerikan bölgelerindeki

dürüst gözlemciler tarafından Dachau ve Bergen-Belsen gibi Alman kamplarında "gaz odası" bulunmadığının keşfedilmesinin ardından, dikkatlerin doğu kamplarına, özellikle de Auschwitz'e nasıl kaydırıldığını göreceğiz. Burada kesinlikle fırınlar olduğu iddia ediliyordu. Ne yazık ki, doğu kampları Rus işgal bölgesindeydi, bu yüzden kimse bu iddiaların doğru olup olmadığını doğrulayamadı. Ruslar, savaştan sonra yaklaşık on yıl boyunca yabancıların Auschwitz'e erişimini kontrol etti ve bu süre zarfında görünümünü değiştirip milyonlarca insanın orada imha edildiği iddiasına biraz olsun inandırıcılık kazandırmayı başardılar. Dr. Raul Hilbørg, Toronto davası sırasında *DSMRD ile ilgili olarak Holokost'u nasıl kabul etti?* [bu broşür, *Altı Milyon Geri Dönüştürücü Ölüyor mu?* — Ed. | Auschwitz'deki "gaz odasının" "turistik ve eğitimsel amaçlarla değiştirildiği" iddia ediliyor. Eğer Rusların böyle bir aldatmacaya girişebileceğinden şüphe duyan varsa,

Stalin'in gizli polisi tarafından Rusya'da katledilen binlerce Polonyalı için dikilen anıtı hatırlamalıdır; ancak anıtta, bu kişilerin İkinci Dünya Savaşı'nda Alman birliklerinin kurbanları olduğu ilan ediliyor.

Auschwitz hakkındaki gerçek şu ki, savaş endüstrisi için her türlü malzemeyi üreten en büyük ve en önemli endüstriyel toplama kampıydı. Kamp, IG Farben Industrie tarafından inşa edilen ve mahkumların iş gücü sağladığı sentetik kömür ve kauçuk fabrikalarından oluşuyordu. Auschwitz ayrıca laboratuvarları, fidanlıkları ve hayvancılık tesisleri bulunan bir tarımsal araştırma istasyonunun yanı sıra Krupps silah fabrikasını da içeriyordu. Bu tür faaliyetlerin kampların temel işlevi olduğunu daha önce belirtmiştik; tüm büyük firmaların bu kamplarda yan kuruluşları vardı ve SS'ler kendi fabrikalarını bile açmışlardı. Himmler'in kamplara yaptığı ziyaretlere dair kayıtlar, asıl amacının endüstriyel verimliliklerini denetlemek ve değerlendirmek olduğunu gösteriyor. Himmler, Mart 1941'de IG Farben'in üst düzey yöneticileriyle birlikte Auschwitz'i ziyaret ettiğinde, kampın mahkumlar için bir tesis olarak sorunlarıyla ilgilenmedi; sadece kampın IG Farben'e iş gücü sağlamak üzere 100.000 tutuklu alacak şekilde genişletilmesini emretti. Bu, milyonlarca tutukluyu yok etme politikasıyla pek uyuşmuyor.

DAHA FAZLA MİLYON

Yine de altı milyon Yahudinin yaklaşık yarısının imha edildiği iddia edilen yer tam da bu kamptı; hatta bazı yazarlar 4, hatta 5 milyon olduğunu iddia ediyor. Sovyet Hükümeti, Komünistlerin kampı "araştırmasının" ardından, Katyn katliamını Almanların üzerine yıkmaya çalışırken duyurduğu sansasyonel rakam dört milyondu. Reitlinger, Auschwitz ve diğer Doğu kamplarıyla ilgili bilgilerin savaş sonrası Doğu Avrupa Komünist rejimlerinden geldiğini kabul ediyor: "Polonya ölüm kamplarıyla ilgili kanıtlar çoğunlukla savaştan sonra Polonya Devlet komisyonları veya Polonya'nın Merkez Yahudi Tarih Komisyonu tarafından toplandı" *(Nihai Çözüm,* s. 531).

Ancak, bu "gazlama" olaylarının yaşayan, gerçek bir görgü tanığı hiçbir zaman ortaya çıkarılıp doğrulanamamıştır. Auschwitz'de üç yıl olmak üzere yedi yılını toplama kamplarında geçiren Benedikt Kautsky, *Teufel und Verdammte,* Zürih 1946 *(Devii and the Damned,* Varşova 1960) adlı kitabında orada "en az 3.500.000 Yahudi'nin" öldürüldüğünü iddia etmiştir. Bu kesinlikle dikkat çekici bir ifadeydi çünkü Kautsky'nin kendi itirafına göre hiç gaz odası görmemişti. İtirafında şöyle demiştir: "Büyük Alman toplama kamplarındaydım. Ancak, hiçbir kampta hiçbir zaman gaz odası gibi bir tesise rastlamadığım gerçeğini ortaya koymalıyım" (s. 272-3). Gerçekten tanık olduğu tek infaz, iki Polonyalı mahkumun iki Yahudi mahkumu öldürdükleri için idam edilmesiydi. Ekim 1942'de Buchenwald'dan Auschwitz-Buna'da çalışmak üzere gönderilen Kautsky, kitabında savaş endüstrisinde esir kullanımının savaşın sonuna kadar toplama kampı politikasının önemli bir unsuru olduğunu vurguluyor. Ancak bunu, Yahudileri katletme iddiasıyla bağdaştıramıyor.

Auschwitz'deki imhaların Mart 1942 ile Ekim 1944 arasında gerçekleştiği iddia ediliyor; dolayısıyla yarım milyonluk rakam, otuz iki ay boyunca ayda yaklaşık 94.000 kişinin imha edilip yok edilmesi anlamına geliyor; yani iki buçuk yıldan fazla bir süre boyunca her gün, gece gündüz yaklaşık 3.350 kişi. Bu tür bir iddia o kadar saçma ki, çürütülmeye bile gerek yok. Oysa Reitlinger, Auschwitz'in günde en az 6.000 kişiyi yok edebileceğini oldukça ciddi bir şekilde iddia ediyor.

Reitlinger'in günlük 6.000 tahmini, Ekim 1944'te toplam 5 milyonun üzerinde bir sayı anlamına gelse de, Olga Lengyel'in *Beş Baca* (Londra, 1959) adlı kitabındaki çılgın fantezilerinin yanında bu tahminler sönük kalıyor. Eski bir Auschwitz mahkûmu olduğunu iddia eden Lengyel, kampta "saatte en az 720, yani 24 saatlik vardiyada 17.280 ceset" yakıldığını iddia ediyor. Ayrıca, her gün 8.000 kişinin "ölüm çukurlarında" yakıldığını ve "yuvarlak sayılarla, her gün yaklaşık 24.000 cesetle ilgilenildiğini" (s. 80-81) iddia ediyor. Bu, elbette, yıllık *8 ila 2* milyonun üzerinde bir oran anlamına geliyor. Dolayısıyla Mart 1942 ile Ekim 1944 arasında Auschwitz, tüm dünya Yahudi nüfusundan altı milyon daha fazla, 21 milyondan fazla insanı yok etmiş olacak. Yorum gereksiz.

Sadece Auschwitz'de milyonlarca kişinin öldüğü varsayılmasına rağmen, Reitlinger, Ocak 1940 ile Şubat 1945 arasındaki dönemde kampta yalnızca 363.000 tutuklunun kayıtlı olduğunu *(SS: Bir Ulusun Mazereti,* s. 268 vd.) ve bunların hepsinin Yahudi olmadığını kabul etmek zorundadır. Birçok tutuklunun hiç kayıt altına alınmadığı sıklıkla iddia edilir, ancak kimse buna dair herhangi bir kanıt sunmamıştır. Kayıtlı olanlar kadar kayıt dışı da olsa, bu toplamda yalnızca
750,0 Mahkum sayısı, 3-4 milyon kişinin yok edilmesine ancak yetecek kadardı. Dahası, savaş sırasında kamp nüfusunun büyük bir kısmı serbest bırakıldı veya başka yerlere nakledildi ve sonunda, Rus ilerlemesi öncesinde Ocak 1945'te 80.000 kişi batıya tahliye edildi.

Auschwitz'deki kayıplarla ilgili istatistiksel sahtekârlıklara dair tek bir örnek yeterli olacaktır.

Shirer, 1944 yazında sadece kırk altı gün içinde en az 300.000 Macar Yahudisinin öldürüldüğünü iddia ediyor (*ibid.* s. 1156). Bu, yaklaşık 380.000 olan Macar Yahudi nüfusunun neredeyse tamamına denk geliyordu. Ancak Budapeşte Merkez İstatistik Ofisi'ne göre, 1945'te Macaristan'da 260.000 Yahudi vardı ki bu da Ortak Dağıtım Komitesi'nin 220.000'lik rakamıyla kabaca örtüşüyor), dolayısıyla yalnızca 120.000'i artık yerleşik olmayan olarak sınıflandırılıyordu. Bunlardan 35.000'i yeni Komünist rejimden gelen göçmenlerdi ve 25.000'i de Alman işçi taburlarında çalıştıktan sonra hala Rusya'da tutuluyordu.

Bu, yalnızca 60.000 Macar Yahudisinin kayıp olduğunu gösteriyor, ancak ME Namenyi, 60.000 Yahudinin Macaristan'a geri döndüğünü tahmin ediyor

Almanya'daki sürgünden kaçanların sayısı, Reitlinger'in bu rakamın çok yüksek olduğunu söylemesine rağmen *(The Final Solutiori,* s. 497). Muhtemelen öyledir, ancak savaş sırasında Macar Yahudilerinin önemli göçünü göz önünde bulundurduğumuzda (bkz. ICRC Raporu, Cilt 1, s. 649), Macar Yahudi kayıplarının sayısının gerçekten çok düşük olması gerekir.

AUSCHWITZ: GÜVENİLİR BİR TANIK HİKAYESİ

Die Auschwitz-Luge: Ein Erlebnisbericht von Thies Christopherson (Auschwitz Efsaneleri: Thies Christopherson'un Deneyimlerinin Bir Anlatımı, Kritik Verlag/Mohrkirch, 1973) adlı eserde yer almaktadır . Alman avukat Dr. Manfred Roeder tarafından *Deutsche Burger-Initiative dergisinde yayınlanan* eser, Auschwitz'teki Bunawerk kauçuk laboratuvarlarına Kaiser Wilhelm Enstitüsü için sentetik kauçuk üretimi konusunda araştırma yapmak üzere gönderilen Christopherson'un Auschwitz'e dair bir görgü tanığı anlatımıdır. Bu anlatımın yayınlanmasından kısa bir süre sonra, Mayıs 1973'te, deneyimli Yahudi "Nazi avcısı" Simon Wiesenthal, Frankfurt Avukatlar Odası'na, Önsöz'ün yayıncısı ve yazarı, Oda üyesi Dr. Roeder'in disiplin komisyonuna çıkarılmasını talep eden bir mektup yazdı. Nitekim duruşmalar Temmuz ayında başladı, ancak basından bile sert eleştiriler geldi. "Simon Wiesenthal, Almanya'nın yeni Gauleiter'i mi?" diye sordular. *(Deutsche Wochenzeitung, 27 Temmuz 1973).*

Christopherson'ın anlatımı, Auschwitz'in yeniden değerlendirilmesi için şüphesiz en önemli belgelerden biridir. 1944'ün tamamını orada geçirmiş ve bu süre zarfında, Yahudilerin toplu katliamlarının gerçekleştiği iddia edilen Auschwitz-Birkenau da dahil olmak üzere, büyük Auschwitz kompleksini oluşturan tüm ayrı kampları ziyaret etmiştir. Christopherson, bunun tamamen yanlış olduğundan şüphe duymuyor. Şöyle yazıyor: "Ocak 1944'ten Aralık 1944'e kadar Auschwitz'deydim. Savaştan sonra, SS tarafından Yahudi tutuklulara karşı işlendiği iddia edilen toplu katliamları duydum ve tamamen şaşkına döndüm. Tüm tanık ifadelerine, tüm gazete haberlerine ve radyo yayınlarına rağmen, bugün hâlâ bu korkunç eylemlere inanmıyorum. Bunu birçok kez ve birçok yerde söyledim, ama hiçbir faydası olmadı. Kimseye inanılmıyor" (s. 16).

Yazarın Auschwitz'deki deneyimlerinin ayrıntılı bir özetini burada yapmak yersizdir. Bu özette, kamp rutini ve tutukluların günlük yaşamları hakkında, propaganda iddialarıyla tamamen çelişen gerçekler de yer almaktadır (s. 22-7). Daha da önemlisi, bir imha kampının var olduğu varsayımına dair ifşaatlarıdır. "Auschwitz'de bulunduğum süre boyunca, toplu gazlamalara dair en ufak bir belirtiye bile rastlamadım. Dahası, kampın üzerinde sık sık asılı kaldığı söylenen yanık et kokusu da tamamen bir yalandır. Ana kampın (Auschwitz 1) yakınında, erimiş demir kokusu doğal olarak hoş olmayan büyük bir nalbant atölyesi vardı" (s. 33-4).

Reitlinger, Auschwitz'te beş yüksek fırın ve beş kömür ocağı olduğunu ve bunların Bunawerk fabrikalarıyla birlikte Auschwitz III'ü oluşturduğunu doğruluyor *(ibid.* s. 452). Yazar, Auschwitz'te kesinlikle bir krematoryumun var olduğunu kabul ediyor, "çünkü orada 200.000 kişi yaşıyordu ve 200.000 nüfuslu her şehirde bir krematoryum olurdu. Doğal olarak orada insanlar ölüyordu - ama sadece mahkumlar değil. Hatta Obersturmbannführer A.'nın (Christopherson'ın amiri) karısı da orada öldü" (s. 33). Yazar şöyle açıklıyor: "Auschwitz'te sır yoktu. Eylül 1944'te Uluslararası Kızılhaç'tan bir komisyon teftiş için kampa geldi. Özellikle Birkenau'daki kampla ilgileniyorlardı, ancak Raisko'da da birçok teftiş yaptık" (Bunawerk bölümü, s. 35).

Christopherson, dışarıdan gelenlerin Auschwitz'e sürekli yaptığı ziyaretlerin toplu imha iddialarıyla bağdaştırılamayacağını belirtiyor. Eşinin Mayıs ayında kampa yaptığı ziyareti anlatırken şu gözlemde bulunuyor: "Akrabalarımızın her an ziyaret edilebilmesi, kamp yönetiminin açık sözlülüğünü gösteriyor. Auschwitz büyük bir imha kampı olsaydı, kesinlikle böyle ziyaretler alamazdık" (s. 27).

Savaştan sonra Christopherson, ana kampın yakınında devasa bacaları olan bir binanın varlığına dair iddiaları duydu. "Burasının krematoryum olması gerekiyordu. Ancak, Aralık 1944'te Auschwitz kampından ayrıldığımda bu binayı orada görmediğimi belirtmeliyim" (s. 37). Bu gizemli bina bugün hala var mı? Görünüşe göre hayır; Reitlinger, Ekim ayında yıkıldığını ve "kampın Tuli manzarasına tamamen gömüldüğünü" iddia ediyor, ancak Christopherson bu yıkımı hiç görmedi.

"Kampın Tuli bakış açısıyla" gerçekleştiği söylense de, iddiaya göre yalnızca bir Yahudi tanık, Dr. Bendel tarafından görülmüştür ve olaya dair tek tanıklık onunkidir (Reitlinger, a.g.e., s. 457). Bu durum genellikle tipiktir. Somut kanıtlara gelindiğinde ise, tuhaf bir şekilde anlaşılması güçtür; bina "yıkılmıştır", belge "kaybolmuştur", emir "sözlü"dür. Bugün Auschwitz'te ziyaretçilere küçük bir fırın gösteriliyor ve burada milyonlarca insanın yok edildiği söyleniyor. Kampı "araştıran" Sovyet Devlet Komisyonu, 12 Mayıs 1945'te şu açıklamayı yaptı: "Düzeltilmiş katsayılar kullanılarak... teknik uzman komisyonu, Auschwitz kampının var olduğu süre boyunca Alman kasapların bu kampta en az dört milyon vatandaşı yok ettiğini tespit etmiştir." Reitlinger'in bu konudaki şaşırtıcı derecede açık sözlü

yorumu gayet yerindedir: "Dünya 'düzeltilmiş katsayılara' karşı güvensizlik geliştirdi ve dört milyon rakamı gülünç hale geldi" (ibid, s. 460).

Son olarak, Bay Christopherson'ın anlatımı oldukça ilginç bir duruma dikkat çekiyor. 1963'teki Frankfurt Auschwitz Davası'na katılmayan tek sanık, Auschwitz komutanı olarak Rudolf Hess'in halefi olan Richard Baer'di. Sağlığı mükemmel olmasına rağmen, mahkeme başlamadan önce hapishanede aniden, "son derece gizemli bir şekilde" öldü.

Deutsche Wochenzeitung gazetesi (27 Temmuz 1973). Baers'in kanıt sunmadan önceki ani savunması özellikle ilginçtir, çünkü Paris gazetesi Rivarol, onun "Auschwitz'i yönettiği süre boyunca hiçbir zaman gaz odası görmediği ve böyle şeylerin var olduğuna inanmadığı" yönündeki ısrarını kaydetmiştir ve bu ifade onu hiçbir şey vazgeçiremez.

Kısacası, Christopherson'ın anlatımı, Auschwitz'in devasa endüstriyel kompleksinin (otuz ayrı tesisten oluşan ve Viyana-Krakow ana demiryolu hattıyla ikiye ayrılan) aslında büyük bir savaş üretim merkezinden başka bir şey olmadığını ve tutukluların zorunlu emeğini kullandığını kabul etmekle birlikte kesinlikle bir "kitlesel imha" yeri olmadığını gösteren giderek artan kanıtlara katkıda bulunuyor.

VARŞOVA GETTOSU

Sayısal olarak bakıldığında, Polonya Yahudilerinin yalnızca Auschwitz'de değil, aynı zamanda Treblinka, Solibor, Belzec, Maidanek, Chelmno gibi yeni keşfedilen "dcatli kampları" ve aniden öne çıkmış gibi görünen daha birçok ücra yerde de imhadan en çok zarar gördüğü varsayılıyor. Polonya Yahudilerinin iddia edilen imhasının merkezinde, Nisan 1943'teki Varşova Gettosu'ndaki dramatik ayaklanma yer alıyor. Bu ayaklanma genellikle gaz fırınlarına sürülmeye karşı bir isyan olarak tasvir edilir; muhtemelen Hitler ve Hinimler'in "gizli görüşmelerinin" iddia edilen konusu sızmış ve Varşova'da geniş yankı bulmuştur. Varşova Gettosu vakası, imha efsanesinin yaratılışına dair öğretici bir bakış açısıdır. Gerçekten de öyle. Almanların 1943'te tahliyesi genellikle "Polonya Yahudilerinin imhası" olarak anılır, ancak aslında öyle değildir ve John Hersey'in *Duvar* ve Leon Uris'in *Çıkış gibi sansasyonel romanlarının yayınlanmasından sonra bu olay mitolojik katmanlarla çevrelenmeye başlamıştır.*

Almanlar Polonya'yı ilk işgal ettiklerinde, Yahudileri güvenlik gerekçesiyle toplama kamplarına değil, gettolara kapattılar. Gettoların iç yönetimi, kendi seçtikleri Yahudi Konseyleri'nin elindeydi ve bağımsız bir Yahudi polis gücü tarafından denetleniyorlardı. Spekülasyonu önlemek için gettolara özel banknotlar sokuldu. Bu sistemin doğru ya da yanlış olması, savaş zamanında anlaşılabilirdi ve getto belki de tatsız bir sosyal kurum olsa da, kesinlikle barbarlık değildir. Ve kesinlikle bir ırkın yok edilmesi için bir örgütlenme de değildir. Ama elbette, gettoların asıl amacının bu olduğu sık sık söylenir.

Jewish police in action in the Warsaw Ghetto

Varşova Gettosu hakkında yakın zamanda yayınlanan bir yayında, toplama kamplarının "Yahudileri aşırı kalabalık gettolara doldurup aç bırakarak öldürme uygulamasının yerine geçtiği" iddiası açıkça ortaya atıldı. Öyle görünüyor ki, Almanlar hangi güvenlik sistemini kullanırlarsa kullansınlar ve Yahudiler için bir tür topluluk görüntüsü sağlamak adına ne kadar ileri giderlerse gitsinler, asla "imha" suçlamasından kaçamayacaklar.

1931 tarihli Polonya Yahudi nüfus sayımında, Polonya'daki Yahudi nüfusunun 2.732.600 olduğu ve göç ve Sovyetler Birliği'ne kaçıştan sonra Alman kontrolü altında en fazla 1.100.000 Yahudi kaldığı zaten tespit edilmiştir. Ancak bu tartışılmaz gerçekler, Manvell ve Frankl'ın "Almanya işgale başladığında Polonya'da üç milyondan fazla Yahudi olduğunu" ve 1942'de "yaklaşık iki milyonunun hala ölümü beklediğini" iddia etmelerini engellemez *(Heinrich Himmler* , s. 140). Gerçekte, Polonya'daki yaklaşık bir milyon Yahudinin neredeyse yarısı, yani yaklaşık 400.000'i, sonunda eski ortaçağ gettosunun etrafındaki yaklaşık iki buçuk mil karelik bir alan olan Varşova gettosunda yoğunlaşmıştı. Geri kalanlar Eylül 1940'a kadar Polonya Genel Hükümeti'ne taşınmıştı. Himmler, 1942 yazında, Genel Hükümet'teki iş atamaları için genel yoğunlaşma sisteminin bir parçası olarak, tüm Polonyalı Yahudilerin iş gücü elde etmek amacıyla gözaltı kamplarına yerleştirilmesini emretti. Böylece, Temmuz ve Ekim 1942 arasında Varşova Gettosu sakinlerinin dörtte üçünden fazlası, Yahudi polisinin gözetiminde barışçıl bir şekilde tahliye edildi ve nakledildi.

Gördüğümüz gibi, kamplara sürgünün "imha" ile sonuçlandığı iddia ediliyor, ancak mevcut kanıtlara göre, bunun yalnızca etkin bir işgücü temini ve huzursuzluğun önlenmesiyle ilgili olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Her şeyden önce, Himmler, Ocak 1943'te Varşova'ya yaptığı ani bir ziyarette, tekstil işçisi olarak kayıtlı 24.000 Yahudi'nin aslında yasadışı olarak terzi ve kürkçü olarak çalıştığını keşfetti (Manvell ve Frankl. ibid. s. 140); Getto aynı zamanda Varşova'nın ana caddesine yönelik yıkıcı akınlar için bir üs olarak da kullanılıyordu.

gettosunda yalnızca yaklaşık 60.000 Yahudi kaldığında, Almanlar 1 Ocak 1943'te silahlı bir isyanla karşılaştı. Manvell ve Frankl, "Planlı direnişe katılan Yahudiler uzun süredir dış dünyadan silah kaçakçılığı yapıyordu ve muharebe grupları, sürgünlerden oluşan bir gruba saldıran SS mensuplarına ve milislere ateş açıp onları öldürdü." diye itiraf ediyor. Getto ayaklanmasındaki teröristlere ayrıca Polonya Yurt Ordusu ve PPR (Polonya Komünist İşçi Partisi) de yardım etti. Partizanlar ve komünistlerin de yardım ettiği bu isyan koşulları altında, işgal güçleri, benzer bir durumda herhangi bir ordunun yapacağı gibi, teröristleri bastırmak için harekete geçti. Gerekirse yerleşim bölgesini de yok ederek.

Unutulmamalıdır ki, bölge sakinleri arasındaki aşırılık yanlıları, sonunda başarısızlıkla sonuçlanacak bir silahlı isyan planlamasaydı, tahliye sürecinin tamamı barışçıl bir şekilde devam edecekti. SS Korgeneral Stroop, 19 Nisan'da zırhlı araçlarla Getto'ya girdiğinde, anında ateş altına alındı ve on iki adamını kaybetti; dört hafta süren çatışmada Alman ve Polonyalıların toplam kaybı 101 ölü ve yaralıdan oluşuyordu. Yahudi Muharebe Örgütü'nün imkânsızlıklar karşısındaki inatçı direnişi, çoğunluğu yanan binalarda ve sığınaklarda kalan yaklaşık 14.000 Yahudi kaybına yol açtı.

Gettodaki birçok Yahudi, Muharebe Örgütü'nün kendilerine uyguladığı terörden rahatsız olmuş ve karargahlarını Alman yetkililere bildirmeye çalışmıştı.

ANİ HAYATTA KALANLAR

Varşova Gettosu isyanını ve Auschwitz gibi doğu çalışma kamplarına sürgünleri çevreleyen koşullar, Avrupa'daki en büyük Yahudi topluluğu olan Polonyalı Yahudilerin kaderi hakkında en renkli hikayelerin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Yahudi Ortak Dağıtım Komitesi, Nürnberg Duruşmaları için hazırladığı rakamlara göre, 1945'te yalnızca
80,0 Polonya'da kalan Yahudiler. Ayrıca, Almanya veya Avusturya'da yerinden edilmiş Polonyalı Yahudi kalmadığını iddia ettiler; bu iddia, İngilizler ve Amerikalılar tarafından karaborsa faaliyetleri nedeniyle tutuklanan Polonyalı Yahudilerin sayısıyla çelişiyordu.

Ancak Polonya'daki yeni Komünist rejim, 4 Temmuz 1946'da Kielce'de büyük bir Yahudi karşıtı katliamı engelleyemedi ve bunun sonucunda binlerce Polonyalı Yahudi aniden Batı Almanya'ya kaçtı. Görünüşleri biraz utanç vericiydi ve Filistin ve Amerika Birleşik Devletleri'ne göçleri rekor sürede gerçekleşti. Sonrasında, hayatta kalan Polonyalı Yahudi sayısı önemli ölçüde revize edildi; *1948-1949 Amerikan Yahudi Yıllığı'nda* bu sayı, başlangıçtaki 80.000 rakamından oldukça ileri bir rakam olan 390.000 olarak belirlendi. Gelecekte daha fazla revizyon bekleyebiliriz.

BÖLÜM VII — TOPLAMA KAMPINDAN BAZI ANILAR

İmha efsanesinin yayılmasında en etkili araç, ciltsiz kitap ve dergi endüstrisi olmuştur ve ticari kazanç için üretilen sansasyonel yayınlar aracılığıyla, sıradan bir insan tamamen siyasi nitelikte ve amaçlı bir efsaneyle tanışır. Bu Almanya nefreti kitaplarının altın çağı, şiddetli Almanofobinin hazır bir pazar bulduğu 1950'lerdi, ancak endüstri gelişmeye devam ediyor. Endüstrinin ürünleri genellikle sözde "anılar"dan oluşuyor ve bunlar iki temel kategoriye ayrılıyor: Eski SS mensupları, kamp komutanları ve benzerleri tarafından yazıldığı iddia edilenler ve eski toplama kampı mahkumlarına ait olduğu iddia edilen tüyler ürpertici anılar.

KOMÜNİST KÖKENLER

İlk türden en göze çarpan örnek, Rudolf Hoess'in *Auschwitz Komutanı (Londra, 1959) adlı eseridir. Bu eser, aslen Komünist Hükümet tarafından Wspomnienia* adıyla Lehçe olarak yayınlanmıştır . 1940'ta Auschwitz'in başına geçen genç bir adam olan Hoess, ilk önce İngilizler tarafından tutuklanmış ve Flensburg'da alıkonulmuştur. Nürnberg'deki ifadesinin ardından Polonya Komünist makamlarına teslim edilmiş ve 1947'de onu ölüme mahkûm etmiş ve hemen ardından idam etmiştir. Hoess anıları olarak adlandırılanların, ileride göstereceğimiz gibi, şüphesiz Komünist himayesinde üretilmiş sahtecilikler olduğu açıktır. Ancak Komünistlerin kendileri Hoess'e "hayat hikâyesini yazması emredildiğini" iddia etmekte ve Auschwitz Müzesi'nde el yazısıyla yazılmış bir orijinalinin bulunduğu varsayılmaktadır; ancak hiç kimse bunu adli olarak incelememiştir.

Hoess, tutuklandığı dönemde İngilizler tarafından işkence ve beyin yıkama tekniklerine maruz kalmış ve Nürnberg'deki ifadesini boş boş boş bakarken anlamsız ve monoton bir tonda vermiştir. Reitlinger bile bu ifadeyi son derece güvenilmez bulmaktadır.

Altı Milyon'la ilgili "kanıtların" ne kadarının Komünist kaynaklardan geldiği gerçekten dikkat çekici; bu kaynaklar arasında, imha literatüründe şüphesiz en çok alıntılanan iki kaynak olan Wisliceny bildirisi ve Hoess "anıları" gibi önemli belgelerin yanı sıra Auschwitz gibi sözde "ölüm kampları" hakkındaki tüm bilgiler de yer alıyor. Bu bilgiler, Polonya Yahudi Tarih Komisyonu'ndan; Varşova Savaş Suçları Merkez Komisyonu'ndan; ve Moskova Rusya Devlet Savaş Suçları Komisyonu'ndan geliyor.

Reitlinger, Hoess'in Nürnberg'deki ifadesinin, Auschwitz'in günde 16.000 kişiyi ortadan kaldırdığı ve bunun da savaşın sonunda toplam 13 milyonun üzerinde bir sayıya ulaşacağı gibi, uçuk abartılarla dolu bir katalog olduğunu kabul ediyor. Reitlinger ve diğerleri, Sovyetlerden esinlenen bu tür tahminleri ifşa etmek yerine, açıkça böyle saçma sapan abartıların profesyonel bir iş yapmanın "gururundan" kaynaklandığını düşünmeyi tercih ediyorlar. İronik bir şekilde, bu, işe karşı bir tiksinti tablosu çizerek tam tersi bir inandırıcılık sağlamaya çalışan sözde gerçek Hoess anılarıyla tamamen

bağdaşmaz. Hoess'in Auschwitz'de toplam 3 milyon insanın yok edildiğini "itiraf ettiği" varsayılıyor, ancak Varşova'daki kendi davasında savcılık bu sayıyı 1.135.000'e indirdi. Ancak, Sovyet Hükümeti'nin 1945'te kampa yönelik "soruşturma"sının ardından resmi rakamı 4 milyon olarak açıkladığını daha önce belirtmiştik. Milyonlarca insanla bu tür gelişigüzel oynamalar, imha edebiyatı yazarlarını pek endişelendirmiyor gibi görünüyor.

Hoess "anılarını" tüm korkunç ayrıntılarıyla incelemek sıkıcı olacaktır. İmha efsanesinin, asıl amacının yanlışlığına dair herhangi bir kanıtın ortaya çıkmasını engellemek olan yönleriyle sınırlı kalabiliriz. Örneğin, Yahudilerin sözde imhası bu şekilde anlatılmaktadır. Bu imhanın, Yahudi esirlerden oluşan "özel bir müfreze" tarafından gerçekleştirildiği varsayılmaktadır. Bu müfrezeler, kampa yeni gelen birliklerin sorumluluğunu üstlenmiş, onları devasa "gaz odalarına" götürmüş ve ardından cesetleri imha etmiştir. Bu nedenle SS çok az şey yapmıştır, böylece kamptaki SS personelinin çoğu "imha programı" konusunda tamamen bilgisiz kalmıştır. Elbette, bu korkunç "özel müfrezenin" bir üyesi olduğunu iddia eden güvenilir bir tanık bulunamamıştır, bu yüzden tüm mesele kolayca kanıtlanmamış kalmaktadır.

Hoess anılarının sahte olduğuna dair kesin kanıt, Komünist editörlerin inanılmaz bir hatasında yatmaktadır. Hoess, Auschwitz'deki Yehova Şahitleri'nin, Yahudilerin Mesih'in düşmanı olması nedeniyle Yahudilerin katledilmesini onayladığını iddia ediyor. Bugün Sovyet Rusya'da ve Doğu Avrupa'daki tüm uydu ülkelerinde, Komünistlerin, Komünist inançlar için en tehlikeli mezhep olarak gördükleri Yehova Şahitleri'ne karşı sert bir baskı kampanyası yürüttüğü iyi bilinmektedir. Bu mezhebin Hoess anılarında kasıtlı ve ağır bir şekilde karalanması, belgenin Komünist kökenlerini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamaktadır.

SUÇLAYICI ANILAR

Şimdiye kadar yayımlanmış en sahte "anılar" şüphesiz Adolf Eichmann'ınkilerdir. Mayıs 1960'ta İsrailliler tarafından yasadışı bir şekilde kaçırılması ve ardından gelen uluslararası kamuoyunun ilgisini çekmesinden önce, çok az kişi onun adını duymuştu. Gerçekten de nispeten önemsiz bir kişiydi; Reich Güvenlik Başmüdürlüğü'nün IV. Dairesi'ndeki (Gestapo) A4b Ofisi'nin başkanıydı. Ofisi, belirli bir düşman yabancı grubunun, yani Yahudilerin gözaltı kamplarına naklini denetliyordu. Eichmann hakkında 1960'ta dünyaya, örnek olarak Comer Clarke'ın *Eichmann: Vahşi Gerçek adlı eserini örnek olarak verebiliriz.*

Clarke, 'Akışkanlaştırılmış Ölüm ve Vahşi Seks Orjileri' adlı kitabının 124. sayfasında, "Sempozyumlar sabahın altısına kadar, bir sonraki kurban grubunun ölüme gönderilmesinden birkaç saat öncesine kadar devam ediyordu" diyor.

Garip bir şekilde, Adolf Eichmann'ın sözde "anıları", İsrail'e kaçırıldığı sırada aniden ortaya çıktı. Amerikan *Ufe* dergisi tarafından (28 Kasım-5 Aralık 1960) eleştirel bir bakış açısıyla yayınlanmış ve yakalanmasından kısa bir süre önce Eichmann tarafından Arjantin'de bir gazeteciye verilmiş olması şaşırtıcı bir tesadüftü. Aynı derecede sıra dışı bir tesadüf eseri, savaş suçları soruşturmacıları, savaştan on beş yıldan fazla bir süre sonra, ABD Kongre Kütüphanesi arşivlerinde Eichmann'ın departmanının "tam dosyasını" "bulduklarını" iddia ettiler.

"Anılar"ın kendileri söz konusu olduğunda, en saf fantezinin derinliklerine fazla dalmadan, olabildiğince korkunç derecede suçlayıcı olacak şekilde hazırlanmışlardı ve Eichmann'ın "Yahudilerin fiziksel imhası" hakkında büyük bir zevkle konuştuğunu tasvir ediyorlardı. Sahtekârlıkları, Himmler'in Temmuz ayında Hitler'in hayatına yönelik suikast girişiminden sonra değil, Nisan 1944'te Yedek Ordu'nun komutasında olması gibi çeşitli olgusal hatalarla da kanıtlanmıştır; Eichmann bunu kesinlikle bilirdi. Bu "anıların" tam da doğru zamanda ortaya çıkması, amaçlarının insan formunda arketipik "yenilenmemiş Nazi" ve şeytanın yargılanmadan önceki propaganda resmini sunmak olduğuna dair hiçbir şüphe uyandırmıyor.

İsrail'deki Eichmann davasının koşulları bizi burada ilgilendirmiyor; delil olarak kullanılan Sovyet kökenli belgeler, örneğin Wisliceny ifadesi, daha önce incelenmişti ve Eichmann'ı "işbirliğine hazır" kılmak için esareti sırasında kullanılan üçüncü derece yöntemler hakkında bir açıklama için okuyucu , 2 Eylül 1960 tarihli *London Jewish Chronicle'a yönlendirilebilir* . İmha efsanesinin edebiyatıyla daha alakalı olan, Eichmann'ın gönüllü olarak yazıp Buenos Aires'te esir alanlara teslim ettiği varsayılan bir mektubun içeriğidir. Mektubun İsrailli yazarı olduğu açıkça ortadadır. Mektubun hiçbir yerinde, "Bu beyanı kendi özgür irademle sunuyorum" ifadesinden daha fazla insani inandırıcılığı zorlayan bir şey yoktur; ancak hepsinden daha içi boş ve açıklayıcı ifade, "gelecek nesillere gerçek bir resim aktarılabilmesi için" İsrail'de bir mahkemeye çıkmaya istekli olduğu iddiasıdır.

TREBLINKA ÜRETİMLERİ

Bir diğer anı dizisi de, Aralık 1970'te ömür boyu hapse mahkûm edilen Polonya'daki Treblinka kampının eski komutanı Franz Stangl'a ait. Bunlar, 8 Ekim 1971 *tarihli London Daily Teiegraph Magazine'de yayınlanan bir makalede yer alıyor* ve Stangl ile hapishanede yapılan bir dizi röportajdan türetildiği varsayılıyor. Stangl, röportajlar tamamlandıktan birkaç gün sonra hayatını kaybetti. Bu

iddia edilen anılar, şimdiye kadar yayımlanmış en kanlı ve en tuhaf anılar olsa da, makalenin yazarının "yargılama sırasında sunulan kanıtlar Stangl'ın belirli cinayetler işlediğini kanıtlamadı" ve Stangl'ın Polonya'ya gelişiyle ilgili anlatının "kısmen uydurma" olduğu gibi birkaç itirafı takdire şayan.

Bu uydurmanın tipik bir örneği, Stangf'ın Treblinka'ya ilk ziyaretinin anlatımıdır. Tren istasyonuna vardığında, rayların kenarına saçılmış "binlerce ceset" gördüğü, "her yerde yüzlerce, hayır, binlerce ceset, çürüyor, parçalanıyor" olduğu iddia edilir. Ve "istasyonda Yahudilerle dolu bir tren vardı; bazıları ölü, bazıları hala hayattaydı... sanki günlerdir oradaymış gibi görünüyordu." Stangl'ın trenden indiği iddia edildiğinde, bu anlatı saçmalığın doruklarına ulaşır.

Arabası ve "dizlerine kadar paraya batmış: Hangi yöne döneceğimi, hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Kağıt paralar, paralar, değerli taşlar, mücevherler ve kıyafetler içinde yüzüyordum. Her yerdeydiler, meydanın her yerine saçılmışlardı." Sahne, dikenli tellerin diğer tarafında duran "Varşova'dan gelen fahişelerin dokuma yapması, dans etmesi, şarkı söylemesi, müzik çalmasıyla" tamamlanıyor.

Binlerce çürüyen ceset ve sendeleyerek şarkı söyleyen fahişeler arasında Yahudi banknotlarına ve değerli taşlara "dizlerine kadar" gömülme hikayesine tam anlamıyla inanmak, olağanüstü bir safdillik gerektirir ve Altı Milyon efsanesi dışında her koşulda en çirkin saçmalık olarak reddedilirdi. Stangl anılarını kesinlikle gerçeklikten tamamen mahrum bırakan ifade, Yahudilerin neden yok edildiğini düşündüğü sorulduğunda verdiği iddia edilen cevaptır: "Yahudilerin parasını istiyorlardı". Cevap, "Irk meselesi sadece ikincildi." Röportaj dizisinin gerçekten de oldukça şüpheli bir şekilde sona erdiği varsayılıyor. "Bu dehşette akla gelebilecek herhangi bir anlam" olup olmadığı sorulduğunda, eski Nazi komutanının coşkuyla şu cevabı verdiği iddia ediliyor: "Evet, eminim vardı. Belki de Yahudilerin kendilerini bir araya getirmek, bir halk yaratmak ve birbirleriyle özdeşleşmelerini sağlamak için bu muazzam sarsıntıyı yaşamaları gerekiyordu." Bundan daha mükemmel bir cevap icat edilseydi, hayal bile edilemezdi.

Anne Frank - a wrtter of prtcociou* taicot. In ■ 'diary' entry of 29 Marcii 1944 Anne Frank described her book as "rrn *roman.* " a novel, but thh is incor- rectly translated in tbe published *Diary* and evea in the Critical Edition as "a romance."

EN ÇOK SATAN BİR DOLANDIRICILIK

Nazizmin tuzağına yakalanmış zayıf Yahudi toplumunun bir portresini çizen diğer anı türleri arasında en ünlüsü şüphesiz *Anne Frank Günlüğü'dür* ve bu kitapla ilgili gerçek, bir propaganda efsanesinin nasıl yaratıldığına dair ek bir bakış açısı sunar. İlk olarak 1947'de *Het Achterhuis* ("Arka Ev") adıyla yayınlanan *Günlük* , 15 milyondan fazla kopya satarak büyük bir başarı elde etti ve bir Hollywood filmine uyarlandı. Anne Frank'ın gerçek yaşam trajedisini konu alan Günlük, doğrudan duygulara hitap etmesiyle milyonlarca insanı, kesinlikle dünya çapında kendi türündeki herhangi bir öyküden daha fazla etkilemiştir. Amsterdam'daki Anne Frank Evi, her yıl yarım milyondan fazla ücretli ziyaretçi çekmektedir.

Anne Frank'ın Günlüğü, Alman işgali sırasında ailesi ve dört Yahudi daha bir fabrikada saklanırken genç bir Yahudi kızın tuttuğu günlüktür. Sonunda sekiz kişi tutuklanıp çeşitli toplama kamplarında tutulmuştur. Anne Frank, Bergen-Belsen'de tifüsten öldüğünde, henüz on beş yaşındaydı. Auschwitz Ruslar tarafından kurtarıldığında, Otto Frank bir hastane olan Auschwitz'te tifüs tedavisi görüyordu ve 1980'de hayatını kaybetti.

Günlüklerin tamamı ancak 1986 yılında yayımlanabildi. Önce Felemenkçe, sonra da İngilizce olarak *The Diarv o/Anne Frank: The ('riticalEdition* (Londra, 1989)) adıyla yayımlandı. Bu ağır ciltte "günlük"ün üç versiyonu yeniden üretildi: el yazmasının iki versiyonu ve yayımlanmış versiyon. Anne Frank "günlüğünün" büyük bölümlerini yazdı ve geri kalanını belirtilen giriş tarihlerinden iki yıla kadar yeniden yazdı. Gritical Edition'da yazan Gcrrold van der Stroom, "değiştirdiğini, yeniden düzenlediğini, bazen çeşitli tarihli girişleri birleştirdiğini, genişlettiğini ve kısalttığını" gözlemledi. Gözden geçirilmiş metin daha sonra Otto Frank'ın himayesinde en az iki kez düzenlendi. Saf fantezi, son derece kişisel veya duygusal temasıyla uyuşmayan birçok pasaj yayımlanmış Diarv'dan çıkarılmıştır . 29 Mart 1944 tarihli girişte Frank kitabını "ein roman." bir roman olarak tanımladı, ancak bu, yayımlanmış Diarv'da *ve* hatta Critical Edition'da yanlışlıkla "bir aşk romanı" olarak çevrilmiştir.

The Frank household in Amsterdam – it now attracts over half a million (paying) tourists every year.

D6MRD?'nin önceki baskıları, *Anne Frank Diyarının* bir aldatmaca olduğunu iddia ediyordu. Otto Frank'ın bu suçlamaya cevabı, *Diyarın* kızının eserinin "özünü" içerdiğiydi. *Diyara karşı yapılan suçlama özünde* doğrudur çünkü bir sahtekarlıktır: bir günlük değil, gerçek ve kurgunun serbestçe harmanlandığı bir hikâyedir. Gerçek bir günlüğün nasıl ele alındığı için Bryant'ın *Batı'daki Zaferi, 1943-1946: Field Marshall, Viscount Alanbrooke'un Günlükleri ve Otobiyografik Notlarına Dayalı adlı eserine bakınız* (Alanbrooke, Ghurchill'in baş askeri danışmanıydı ve

Stalin ile birlikte savaş zamanı konferanslarına katıldı). Aynı dönemdeki günlük girişleri çift tırnak içindedir ve sonraki açıklamaları (geriye dönük bakış açıları, eksiklikler vb.) tek tırnak içindedir. Anne Frank'ın "diyarıyla" böyle bir şema imkânsız olurdu.

Günlük el yazmalarını şu anda bir banka kasasında saklayan Hollanda Devlet Savaş Belgeleme Enstitüsü (Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie), çoğu toplama kamplarında yazılmış iki yüz başka günlük daha bulundurduklarını söylüyor. Bu durum, kaynağı şüpheli tek bir metne orantısız bir ilgi gösterilirken, yüzlerce başka özgün belgenin incelenmeden kalması olgusunu daha da belirginleştiriyor.

Anne Frank Diyar'ı, "Holokost" efsanesini ve Altı Milyon destanını desteklemek için yapılan bir dizi sahtekarlıktan sadece bir tanesidir.

Varşova Gettosundan Notlar: Emmanuel Ringelblum Günlüğü (New York, 1958) başlıklı başka bir "günlüğe" de kısaca değinilebilir . Ringelblum, Polonya'da Almanlara karşı yürütülen sabotaj kampanyasının ve 1943'teki Varşova Gettosu isyanının öncülerinden biriydi ve sonunda 1944'te tutuklanıp idam edildi. Polonya'daki Yahudilerin imhasıyla ilgili her zamanki "söylentilerden" bahseden Ringelblum dergisi, tam da aynı Komünist himayesinde, sözde Hoess anıları olarak ortaya çıktı. Amerikan baskısının yayıncısı McGraw-Hili'dir. Varşova'daki sansürsüz orijinal el yazmasına erişimlerinin engellendiğini ve bunun yerine 1952'de Varşova'daki Komünist Hükümet tarafından yayınlanan sansürlenmiş cildi sadakatle takip ettiklerini itiraf ediyorum. Bu türden Komünist kaynaklardan çıkan Holokost'un tüm "kanıtları" tarihsel belge olarak değersizdir.

BİRİKEN EFSANELER

Savaştan sonra, sansasyonel yoğunlaştırılmış sazan edebiyatında büyük bir artış oldu. Bunların çoğu Yahudiydi ve her kitap korku üstüne korkuyu yığıyor, gerçeğin parçalarını en grotesk fanteziler ve sahtekarlıklarla harmanlıyordu. Tarihsel gerçeklerle olan her türlü ilişkinin çoktan ortadan kalktığı bir mitolojik yapıyı durmaksızın yaratıyorlardı.

Biz bu tipe daha önce değinmiştik - Olga Lengye'nin absürt *Baca* ("Her gün 24.000 ceset işleniyor"). Miklos Nyiszli'nin *Auschwitz, Bir Doktorun Tanık Anlatımı .* Philip Friedman'ın *Auschwitz: Bir Cinayet Kampının Hikayesi* benzeri şeyler bıktırana kadar.

Bu bağlamda bir diğer eser ise Martin Gray'in *"Sevdiklerim İçin"* (Bodley Head, 1973) adlı eseridir. Bu eser, Polonya'daki Treblinka kampındaki deneyimlerini anlattığını iddia eder. Gray, toplama kampı anılarına yönelmeden önce Amerika'ya sahte antika satmakta uzmanlaşmıştır. Ancak kitabının yayınlanmasını çevreleyen koşullar benzersizdir. Çünkü bu tür eserlerde ilk kez, içeriğinin gerçekliği konusunda ciddi şüpheler oluşmuştur. Kitabın verebileceği zarardan endişe duyan Yahudiler bile kitabını sahte olarak nitelendirmiş ve Treblinka'da hiç bulunup bulunmadığını sorgulamışlardır. BBC radyosu ise deneyimlerini yazmak için neden 28 yıl beklediğini ona sormuştur.

Londra Yahudi Günlüğü'nün 30 Mart 1973 tarihli "Kişisel Görüş" köşesinin, gözlemlemek de ilginçti . Köşede şöyle deniyordu: "Treblinka'da bir yıl içinde yaklaşık bir milyon kişi öldürüldü. Her gün 18.000 kişi gaz odalarına atıldı." Bu kadar çok insanın bu tür saçmalıkları aklını kullanmadan okuyup kabul etmesi gerçekten de bir felaket. Her gün 18.000 kişi öldürülüyorsa, bir milyon rakamına "bir yıl içinde" değil, sadece 56 günde ulaşılırdı. Bu devasa başarı, yılın geri kalan on ayını tamamen boş bırakacaktı. Her gün 18.000 kişi, aslında " Altı Milyon'un Treblinka'da on iki ayda öldüğü anlamına mı geliyor?

uzlaşma rakamı yankı uyandırıp uluslararası kabul gördükten sonra, bir dizi imkansız olasılık yapılabilir ve kimse Gray'in kitabının incelemesinde, *Jewish Chronicle köşesi de gaz odalarıyla ilgili* açıklayıcı bir bakış açısı sunuyor : "Gray, gaz odalarının tabanlarının eğimli olduğunu hatırlıyor. Ancak, tabanların eğimli olduğunu iddia ediyor..."

koşulların tamamen farklı bir resmini sunan *"Under Two Dictators" (Londra, 1949) adlı kitabı da bunlardan biridir. Ağustos 1940'ta* Alman kampı olan Ravensbruck'a gönderilmeden önce, Rus esir kampının geçirmiş bir mahkumdu. Rusya'dan sürgün edilenler arasında Gestapo tarafından tek kişinin kendisi olduğunu belirtti . Kitabı, Sovyet Rusya ve Almanya kampları Rus kampındaki

T*a rrrmatarta mrn: Ite nutater of J™Uh corp*0 1ll({tdl) dbfwcd of 1*ltl11H1l In«, vin-sui bwti, 1■

Önceki deneyimlerinden sonra düzenli banyo yapmak ve temiz

oluşan ilk öğünü, onu kamptaki diğer bir 3 Ağustos 1940'ın bir tür tatil mi yoksa özel bir gün mü olduğunu sormaya yöneltti . Ayrıca , Ravensbruck'taki kışlanın, Sovyet kampının kalabalık çamur kulübesine son aylarında , kamp koşullarının giderek kötüleştiğini gördü; daha sonra inceleyeceğiz.

Popüler propagandayla bir diğer hesap *ise Die Gestapo Lassi Ritten'dir.* Sizi Davet Ediyor') Charlotte Bormann'ın yazdığı, Ravensbruck'ta tutuklu bulunan komünist bir

Kuşkusuz mahkumlar arasında Komünistler yönündeki ifadesidir . Bu ikinci grup,

Margaretc Buber, Sovyet Rusya'daki tutukluluğu nedeniyle. Savaş sonrası yargılamaların bir diğer şok edici yansıması ise, Charlotte Bormann'ın Fransız işgal bölgesindeki Ravensbruck kampı personelinin bulunduğu Rastadt mahkemesinde ifade vermesine izin verilmemesidir ; bu, imha efsanesini inkar edenlerin olağan kaderidir.

BÖLÜM VIII - SAVAŞ ZAMANININ NİTELİĞİ VE KOŞULLARI TOPLAMA KAMPLARI

Adolf Hitler (Londra, 1973) adlı kitabında, bu dönemin birçok sorununa alışılmışın dışında daha fazla bilgi getiren Colin Cross, şu gözlemi zekice dile getirmiştir: "Milyonlarca Yahudi'nin Avrupa'da oradan oraya sürüklenip öldürülmesi, umutsuz bir savaş acil durumu sırasında, hiçbir rasyonel bakış açısından işe yaramazdı" (s. 307). Kesinlikle öyle. Ve bu noktada, bu mantıksızlığın olasılığını ve hatta mümkün olup olmadığını sorgulayabiliriz. Muhtemel mi? Savaşın zirvesinde, Almanlar iki cephede hayatta kalmak için çaresiz bir mücadele verirken, milyonlarca Yahudi'yi kilometrelerce öteye, sözde ayrıntılı ve maliyetli mezbahalara taşımış olabilirler mi?

Sadece üç veya dört milyon Yahudi'yi Auschwitz'e göndermek (Avrupa'da böylesine şişirilmiş bir sayının var olduğunu varsaysak bile, ki yoktu), zaten uzak Rus cephesini desteklemek için sınırlarına kadar zorlanmış olan Alman ulaşım tesislerine aşılmaz bir yük bindirirdi. Efsanevi altı milyon Yahudi'yi ve sayısız başka milletten insanı toplama kamplarına göndermek ve orada barındırmak, giydirmek ve beslemek, askeri operasyonlarını felç ederdi. Bu durumda, becerikli Almanların askeri servetlerini böylesine riske atacaklarını varsaymak için hiçbir sebep yok.

Öte yandan, savaş sırasında Auschwitz'e makul bir sayı olan 363.000 esirin nakledilmesi (orada kayıtlı olduğunu bildiğimiz sayı), en azından sağladıkları zorunlu emek açısından mantıklıdır. Aslında, Avrupa'da yaşayan 3 milyon Yahudi'den, aynı anda iki milyondan fazlasının hapsedildiği kesindir ve bu sayının 1.500.000'e çok daha yakın olması muhtemeldir. Daha sonra, *Uluslararası Kızılhaç Komitesi'nin Raporu'nda,* Slovakya'daki gibi tüm Yahudi nüfusunun kamplarda tutulmaktan kaçındığını, diğerlerinin ise Theresienstadt gibi topluluk gettolarına yerleştirildiğini göreceğiz. Dahası, Batı Avrupa'dan sürgünler çok daha azdı. Reitlinger'in tahmini, yalnızca
50.0 Toplam 320.000 kişilik Fransız nüfusunun büyük bir kısmının sürgüne gönderildiği ve mülteci durumuna düşürüldüğü daha önce belirtilmişti.

İddia edilen milyonlarca Yahudi'yi fiziksel olarak yok etmenin mümkün olup olmadığı da sorulmalıdır. Almanların bunun için yeterli zamanı var mıydı? İnsan gücü bu kadar azken ve savaş üretimi için tüm savaş esirlerine ihtiyaç duyarken, milyonlarca insanı yakmaları olası mıydı? Altı ayda bir milyon insanın tüm izlerini yok etmek ve yok etmek mümkün olur muydu? Bu kadar büyük Yahudi toplantıları ve bu kadar geniş çaplı infazlar gizli tutulabilir miydi? Bunlar, eleştirel düşünen bir kişinin sorması gereken türden sorulardır. Ve yakında, burada sunulan yalnızca istatistiksel ve belgesel kanıtların değil, aynı zamanda basit lojistiklerin de bir araya gelerek altı milyon efsanesini geçersiz kıldığını keşfedecektir.

Milyonlarca insanın bu kamplarda katledilmiş olması imkânsız olsa da, Almanya'daki toplama kamplarının doğası ve koşulları, iddiayı makul kılmak için fazlasıyla abartılmıştır. Shirer, tipik bir pervasız pasajda, "Otuz küsur ana Nazi toplama kampının tamamı ölüm kampıydı" der *(ibid.* s. 1150). Bu tamamen zamansız ve kabul bile edilemez.

Concentration camp inmates on their way home in 1945

Shirer ayrıca Eugen Kogon'un *Cehennem Teorisi ve Uygulaması* (NY 1950, s. 227) adlı eserinden de alıntı yaparak, tüm bu ölümlerin toplam sayısını 7.125.000 gibi gülünç bir rakama çıkarır. Ancak Shirer bir dipnotta bunun "şüphesiz çok yüksek" olduğunu kabul eder.

DEMİR PERDENİN ARKASINDA 'ÖLÜM KAMPLARI'

1945'te Müttefik propagandasının, özellikle Almanya'daki tüm toplama kamplarının "ölüm kampları" olduğunu iddia ettiği doğrudur, ancak bu uzun sürmedi. Bu soru üzerine Amerikalı tarihçi Prof. Harrv Elmer Bames şöyle yazmıştır: "Bu kamplar ilk başta Almanya'daki Dachau, Belsen,

Buchenwald, Sachsenhausen ve Dora gibi kamplar olarak sunuldu, ancak kısa sürede bu kamplarda sistematik bir imha olmadığı ortaya çıktı. Daha sonra dikkatler Auschwitz, Treblinka, Belzec, Chelmno, Jonowska, Tamow, Ravensbruck, Mauthausen, Brezeznia ve Birkenau'ya çevrildi. Bu, gerektiği gibi uzatılmış gibi görünen listeyi kapsamamaktadır" *(Rampart Journal,* Yaz 1967). Olan şey,

Almanya'daki İngiliz ve Amerikan işgal kuvvetleri arasındaki bazı dürüst gözlemcilerin... Savaşın son aylarında birçok mahkûmun hastalık ve açlıktan öldüğünü kabul ederken, "gaz odaları"na dair hiçbir kanıt bulamamıştı.

Sonuç olarak, Rus işgal bölgesindeki Auschwitz ve Treblinka gibi doğu kampları, korkunç bir imha operasyonu olarak yavaş yavaş ön plana çıktı (her ne kadar kimsenin onları görmesine izin verilmese de). Bu eğilim neredeyse günümüze kadar devam etti. Her şeyin bu kamplarda gerçekleştiği varsayılıyordu, ancak Demir Perde üzerlerine iyice indiğinden, bu tür iddiaları doğrulamak zordu. Komünistler, Auschwitz'de 2.000 kişilik devasa gaz odalarında dört milyon insanın öldüğünü iddia ettiler ve kimse aksini iddia edemedi.

Sözde "gaz odaları" hakkındaki gerçek nedir? Savaştan sonra altı yıl boyunca Almanya ve Avusturya'daki işgal güçlerinde Amerika Birleşik Devletleri Savaş Bakanlığı'nda avukat olarak görev yapan Stephen F. Pinter, 14 Haziran 1959 tarihli , çok okunan Gatholic dergisi *Onr Siinday Visitor'da şu açıklamayı yapmıştır:*

> "Savaştan sonra 17 ay boyunca ABD Savaş Bakanlığı Savcısı olarak Dachau'daydım ve Dachau'da gaz odası olmadığını söyleyebilirim. Ziyaretçilere ve turistlere gösterilen ve yanlışlıkla gaz odası olarak tanımlanan yer bir krematoryumdu. Almanya'daki diğer toplama kamplarının hiçbirinde de gaz odası yoktu. Auschwitz'de bir gaz odası olduğu söylendi; ancak orası Rus işgal bölgesinde olduğu için Ruslar izin vermediği için araştırma yapmamıza izin verilmedi. Savaş sonrası altı yıl boyunca Almanya ve Avusturya'da tespit edebildiğim kadarıyla, çok sayıda Yahudi öldürüldü. Ancak bir milyon rakamına kesinlikle asla ulaşılamadı. Almanya ve Avusturya'daki toplama kamplarında kalmış binlerce Yahudiyle görüştüm ve bu konuda kendimi en yetkin kişilerden biri olarak görüyorum."

Healthy and cheerful inmates released from Dachau.

Bu, alışılagelmiş propagandadan çok farklı bir hikaye. Pinterest, krematoryumun bir gaz odası olarak temsil edilmesi konusunda elbette çok zekice. Bu, sık sık dile getirilen bir iddia çünkü bu kamplarda gaz odası diye bir şeyin varlığı hiç kanıtlanmadı. Bu nedenle, gaz odasını krematoryumla karıştırmayı amaçlayan, kasıtlı olarak yanıltıcı "gaz fırını" terimi kullanıldı. İkincisi, genellikle tek bir fırındı ve günümüzde kullanılanlara benzerdi. Bunlar, kampta çeşitli doğal nedenlerden, özellikle de bulaşıcı hastalıklardan ölen kişilerin yakılması için kullanılıyordu.

Bu gerçek, Münih Başpiskoposu Kardinal Faulhaber tarafından kesin olarak kanıtlandı. Amerikalılara, Eylül 1944'te Müttefiklerin Münih'e düzenlediği hava saldırıları sırasında 30.000 kişinin öldürüldüğünü bildirdi. Tire Başpiskoposu yetkililerden talepte bulundu: Kurbanların cesetlerinin Dachau'daki krematoryumda yakılması zamanı gelmişti. Ancak kendisine, ne yazık ki bu planın gerçekleştirilemeyeceği söylendi; krematoryumun tek bir fırını olduğu için hava saldırısı kurbanlarının cesetleriyle baş edemeyeceği açıktı. Dolayısıyla, orada yakıldığı iddia edilen 238.000 Yahudi cesediyle de baş edemeyeceği açıktı. Bunu başarabilmek için krematoryumun 326 yıl boyunca aralıksız çalışması ve 530 ton atık ele geçirilmesi gerekecekti.

KAYIP RAKAMLARI AZALTILDI

Dachau kayıplarının rakamları, o zamandan beri kökten revize edilen abartılı rakamların tipik bir örneğidir. 1946'da, Bavyera Hükümeti'nde Yahudi Devlet Sekreteri olan ve var olmayan Yahudiler için tazminat olarak talep ettiği parayı zimmetine geçirmekten hüküm giyen Philip Auerbach tarafından Dachau'da bir anıt plaket açıldı. Plakette şöyle yazıyordu: "Bu alan, burada yakılan 238.000 kişiye adanmış bir anıt olarak korunmaktadır." O zamandan beri, resmi kayıp rakamları sürekli olarak aşağı doğru revize edilmek zorunda kaldı ve şu anda yalnızca 20.600 kişi. Çoğunluğu, savaşın sonunda tifüs ve açlıktan öldü. Bu enflasyon, orijinal rakamın yüzde onuna indi ve şüphesiz devam edecek ve bir gün efsanevi altı milyonluk rakama da uygulanacak.

Köklü bir revizyonun bir diğer örneği de Auschwitz kayıplarının mevcut tahminidir. Üç veya dört milyon ölüme dair saçma iddialar artık Reitlinger için bile inandırıcı değil. Şimdi kayıp sayısını sadece 600.000 olarak veriyor; bu rakam hâlâ aşırı derecede abartılı olsa da, dört milyona göre önemli bir azalma ve daha fazla ilerleme bekleniyor. Shirer, Reitlinger'in son tahminini aktarıyor, ancak bunu, bu rakamın yarısına, yani "kırk altı günde öldürüldüğü" iddia edilen 300.000 Macar Yahudisine ilişkin daha önceki açıklamasıyla bağdaştıramıyor. Bu, bu konuda yazılan sorumsuzca saçmalıkların en büyük örneği.

İNSANİ KOŞULLAR

Savaşın kaotik son aylarında kamplardaki binlerce mahkûmun hayatını kaybetmesi, bizi savaş koşullarının ne olduğu sorusuna getiriyor. Bu koşullar, son derece ürkütücü ve tatsız bir şekilde sayısız kitapta kasıtlı olarak çarpıtılmıştır. Aşağıda incelenen Kızılhaç Kızılhaç Raporu, savaş boyunca kampların iyi yönetildiğini kesin olarak ortaya koymaktadır. Çalışan mahkûmlar, 1943 ve 1944 yılları boyunca bile günlük en az 2.750 kalorilik bir erzak alıyordu; bu, işgal altındaki Almanya'da 1945'ten sonraki yıllarda ortalama bir sivil erzakının iki katından fazlaydı.

Kamptakiler düzenli tıbbi bakım altındaydı ve ciddi şekilde hastalananlar hastaneye sevk ediliyordu. Sovyet kamplarındakilerin aksine, tüm kamptakiler Kızılhaç Özel Yardım Birimi'nden yiyecek, giyecek ve ilaç malzemesi paketleri alabiliyordu.

Savcılık, her bir suç tutuklama vakasında kapsamlı soruşturmalar yürüttü ve masum bulunanlar serbest bırakıldı; suçlu bulunanlar ve kampta büyük suçlardan hüküm giyen sürgün edilenler askeri mahkemelerce cezalandırılıp idam edildi. Koblenz Federal Arşivleri'nde, Himmler'in bu tür infazlarla ilgili Ocak 1943 tarihli bir direktifi bulunmaktadır ve bu direktifte "hiçbir vahşete izin verilmeyecektir" vurgusu yer almaktadır (Manvell ve Frankl, aynı eser, s. 312). Bazen vahşet de yaşanmış olsa da, bu tür vakalar, çeşitli kamplardaki usulsüzlükleri soruşturmakla görevli olan Reich Kriminal Polis Bürosu'ndan SS Yargıcı Dr. Konrad Morgen tarafından derhal incelenirdi. Morgen, 1943'te Buchenwald Komutanı Koch'u kampındaki aşırılıklar nedeniyle bizzat yargıladı ve Alman kamuoyu da bu davaya davet edildi.

Nürnberg'de ağır bir şekilde yargılanan toplama kampı yöneticisi Oswald Pohl'un Koch için idam cezasından yana olması dikkat çekicidir. Nitekim SS mahkemesi Koch'u idama mahkûm etmiş, ancak kendisine Rus cephesinde görev yapma seçeneği sunmuştu. Ancak Koch bunu yapamadan, bölgedeki SS lideri Prens Waldeck, infazını gerçekleştirdi. Bu dava, SS'in gereksiz vahşeti ne kadar ciddiye aldığını gösteren yeterli bir kanıttır.

Savaş sırasında aşırılıkları önlemek için kamplarda bu türden birçok SS mahkemesi davası açıldı ve 1945'e kadar 800'den fazla dava incelendi. Morgen, Nürnberg'de verdiği ifadede, kamplardaki mevcut koşulları yüzlerce mahkûmla gizlice görüştüğünü belirtti. Hastaneler dışında yetersiz beslenen çok az kişiyle karşılaştı ve mahkûmların zorunlu çalışma temposunun ve başarısının Alman sivil işçilere kıyasla çok daha düşük olduğunu belirtti.

Pinter ve Kardinal Faulhaber'in delilleri, Dachau'daki imha iddialarını çürütmüştür ve bu kamptaki kayıp rakamlarının sürekli olarak nasıl aşağıya doğru revize edildiğini gördük. Aslında Münih yakınlarındaki Dachau kampı, bu tür toplama kamplarının tipik bir örneği olarak kabul edilebilir. Fabrika ve tesislerde zorunlu çalışma günün kuralıydı, ancak Komünist lider Emst Ruff, 18 Nisan 1947 tarihli Nürnberg yeminli ifadesinde, çalışma bölümlerinde ve Dachau kampında tutuklulara yönelik muamelenin insani kaldığını ifade etti.

22 Mayıs 1940'tan 29 Nisan 1945'e kadar Dachau'da bulunan Polonyalı yeraltı örgütünün lideri Jan Piechowiak da 21 Mart 1946'da verdiği ifadede, oradaki tutuklulara iyi muamele edildiğini ve kamptaki SS personelinin "iyi disiplinli" olduğunu söyledi. Savaş boyunca Dachau'daki yemek servisinde çalışan Berta Schirotschin ise, 1945'in başına kadar ve Almanya'daki artan yoksunluklara rağmen çalışan tutukluların her sabah saat 10'da alışılmış ikinci kahvaltılarını aldıklarını ifade etti.

Genel olarak, Nürnberg'den gelen yüzlerce yeminli ifade, toplama kamplarındaki insani koşulların ne kadar kötü olduğunu ortaya koymaktadır; ancak vurgu, her zaman Alman yönetimini olumsuz etkileyen ve propaganda amaçlı kullanılabilecek ifadelere yapılmıştır. Belgelerin incelenmesi ayrıca, sürgün ve esir kamplarına kapatılmalarından rahatsız olan Yahudi tanıkların, koşullarının zorluklarını büyük ölçüde abartma eğiliminde olduklarını, yukarıda alıntılananlar gibi siyasi nedenlerle kapatılan diğer vatandaşların ise genellikle daha dengeli bir tablo sunduğunu ortaya koymaktadır. Çoğu durumda, Nürnberg'de sunulan tabloyla uyuşmayan Charlotte Bormann gibi tutukluların ifade vermesine izin verilmemiştir.

KAÇINILMAZ KAOS

Alman toplama kamplarında hüküm süren düzenli durum, 1945'in son korku dolu aylarında yavaş yavaş bozuldu. 1948 tarihli Kızılhaç Raporu, Müttefiklerin yoğun bombardımanının Reich'ın ulaşım ve iletişim sistemini felç ettiğini açıklıyor. Kamplara yiyecek ulaşamıyordu ve açlık, hem esir kamplarında hem de Almanya'nın sivil halkı arasında giderek artan sayıda can kaybına yol açıyordu. Bu korkunç durum, kamplardaki aşırı kalabalık ve bunun sonucunda ortaya çıkan tifüs salgınlarıyla daha da kötüleşti. Aşırı kalabalıklık, Auschwitz gibi doğu kamplarındaki tutukluların Rus ilerlemesinden önce batıya tahliye edilmesinin bir sonucu olarak ortaya çıktı; bitkin insan toplulukları, Belsen ve

Buchenwald gibi büyük zorluklar yaşayan birçok Alman kampına ulaştı.

Bremen yakınlarındaki Belsen kampı bu aylarda özellikle kaotik bir durumdaydı ve Himmler'in doktoru, Nazi karşıtı Felix Kersten, kampın "ölüm kampı" olarak talihsiz ününün, Mart 1945'te orada patlak veren tifüs salgınının vahşetinden kaynaklandığını açıklıyor *(Memoirs 1940-1945* , Londra, 1956). Kuşkusuz bu korkunç koşullar binlerce cana mal oldu ve propagandacıların "imha" kurbanı olduklarını iddia ederek göstermekten zevk aldıkları, zayıflamış insan cesetleri ve ceset yığınlarının fotoğraflarında tasvir edilen koşullar da bunlardır.

1945'te Bclscn'deki duruma dair şaşırtıcı derecede dürüst bir değerlendirme, savaştan sonra kampta bir ay İngiliz tıp öğrencisi olarak kalan New Yorklu danışman psikiyatrist Dr. Russell Barton tarafından *Pumel'in İkinci Dünya Savaşı Tarihi* (Cilt 7, Sayı 15) adlı eserinde yer aldı. Barton'ın anlatımı, savaşın sonlarına doğru bu tür kamplarda meydana gelen ölümlerin zaman zaman nedenlerini ve bu tür aşırı koşulların nasıl ortaya çıktığını canlı bir şekilde gösteriyor. Dr. Barton, 1945'te Bclscn'in komutasını devralan İngiliz Tabip Subayı Tuğgeneral Glyn Hughes'un disiplin ve sıkı çalışmaya rağmen "kampta herhangi bir vahşet yaşandığını düşünmediğini" açıklıyor. Dr. Barton, "Çoğu kişi," diye yazıyor. Mahkumların koşullarını Almanların kasıtlı niyetine bağlıyordu... Mahkumlar vahşet ve ihmal örnekleri vermeye hevesliydi. ve farklı ülkelerden gelen gazeteciler, durumu Horne'daki propagandanın ihtiyaçlarına göre yorumladılar."

Ancak Dr. Barton, açlık ve hastalık koşullarının o koşullar altında kaçınılmaz olduğunu ve bunların yalnızca 1945 aylarında ortaya çıktığını açıkça ortaya koyuyor. “Mahkumlarla yapılan görüşmelerden, kamptaki koşulların 1944'ün sonlarına kadar çok kötü olmadığı anlaşılıyordu. Kulübeler çam ağaçlarının arasına kurulmuştu ve her birinde tuvalet, lavabo, duş ve ısıtma için soba vardı.

Yiyecek sıkıntısının nedeni de şöyle anlatılıyor: “Alman sağlık görevlileri bana, birkaç aydır kampa yiyecek ulaştırmanın giderek zorlaştığını söylediler.
Otoyollarda hareket eden her şeyin bombalanma olasılığı vardı... İki üç yıl öncesine kadar uzanan, günlük olarak dağıtım için büyük miktarlarda yiyecek pişirildiğine dair kayıtlar bulduğumda şaşırdım. O zamanlar, yaygın inanışın aksine, hiçbir zaman kasıtlı bir aç bırakma politikası olmadığına ikna oldum. Bu, iyi beslenen çok sayıda mahkûmun varlığıyla doğrulanıyordu. Öyleyse neden bu kadar çok insan yetersiz beslenmeden muzdaripti? ... BClscn'nin durumunun başlıca nedenleri hastalıklar, merkezi otoritenin aşırı kalabalıklaştırması, barakalarda kanun ve düzenin olmaması ve yetersiz yiyecek, su ve ilaç tedarikiydi. Yiyecek dağıtımı konusunda çıkan isyanlara yol açan düzen eksikliği, İngiliz makineli tüfek ateşi ve İngiliz tankları ile zırhlı araçlarının kampı turladığı güç gösterisiyle bastırıldı.

Bu koşullar altında kaçınılmaz ölümlerin yanı sıra, Glyn Hughes, "İngiliz askerlerinin kendilerine kendi yiyeceklerini ve çikolatalarını vermesiyle yaklaşık 1.000 kişinin öldüğünü" tahmin ediyor. Belsen'de bulunmuş biri olarak Dr. Barton, toplama kampı mitolojisinin yanlışlarına açıkça aşina ve şu sonuca varıyor: "Belsen'deki koşulların nedenlerini değerlendirmeye çalışırken, yığınla parçalanmış cesedin sunduğu, propaganda amaçlı, muazzam görsel gösteriye dikkat etmek gerekir." Bu koşulları "safça 'iyilik' ve 'kötülük' bağlamında tartışmak, bileşen faktörleri göz ardı etmektir..."

Flfct timitr ptiatofnph: Ihe bodiet In Ehe fonfrauid have been kltkd

SAHTE FOTOĞRAFLAR

Belsen'deki gibi durumlar propaganda amaçlı olarak vicdansızca istismar edilmekle kalmadı, aynı zamanda tamamen sahte vahşet fotoğrafları ve filmleri de kullanıldı. Belsen'deki aşırı koşullar çok az kampa uygulandı; büyük çoğunluk en kötü zorluklardan kurtuldu ve tutuklular sağlıklı bir şekilde hayatta kaldı. Sonuç olarak, dehşet koşullarını abartmak için doğrudan forgenes kullanıldı.

Catholic Herald gazetesinde ortaya çıktı . Gazete, her yetişkin Alman'ın Buchenwald'ın "dehşetini" temsil eden bir fdm'yi görmeye zorlandığı Cassel'de, Göttingen'li bir doktorun ekranda kendini kurbanlara bakarken gördüğünü bildiriyordu. Ancak daha önce hiç Buchenwald'a gitmemişti.
Bir süre şaşkın kaldıktan sonra gördüklerinin, 13 Şubat 1945'te Müttefiklerin Dresden'e düzenlediği korkunç hava saldırısından sonra doktorun çalıştığı yerde çekilen bir filmin parçası olduğunu fark etti. Söz konusu film, 19 Ekim'de Cassel'de gösterilmişti.

1948. Dresden'e düzenlenen ve rekor sayıda 135.000 kişinin ölümüne yol açan hava saldırısının ardından, başta mülteci kadınlar ve çocuklar olmak üzere kurbanların cesetleri haftalarca 400'er ve 500'er kişilik gruplar halinde yığılıp yakıldı. Bunlar, doktorun tanıdığı Buchenwald'dan olduğu iddia edilen sahnelerdi.

Savaş zamanı vahşet fotoğraflarının sahteciliği yeni bir şey değil. Daha fazla bilgi için okuyucu, Milletvekili Arthur Ponsonby'nin Birinci Dünya Savaşı'ndaki Alman vahşetlerinin sahte fotoğraflarını ifşa eden *"Savaş Zamanında Sahtelik* " (Londra, 1928) adlı eserine yönlendirilebilir. Ponsonby, Nazi "vahşetleri" ile ilgili propagandayı çarpıcı bir şekilde anımsatan "Lastik Ceset Fabrikası" ve "Elsiz Belçikalı Bebek" gibi uydurmalara atıfta bulunur. FJP Veale, kitabında, Sovyet savcılığının Nürnberg'de ciddiyetle ortaya attığı sahte "insan sabunu kavanozu"nun, İngilizlerin meşhur "Ceset Faktörü" efsanesine kasıtlı bir gönderme olduğunu açıklar.

Bu korkunç Almanların cesetleri işleyerek çeşitli mallar elde ettiği iddia ediliyordu *(Times,* 17 Nisan 1917, s. 5; Veale, ibid, s. 192; *The Penguirt Book of Lies,* Kerr, Londra, 1990, s. 301). Bu suçlama, İngiliz Hükümeti'nin 1918'den sonra özür dilemesine yol açtı.

1945'ten sonra, Sovyet "insan sabunu" kadar sahtekârca olan insan derisinden yapılmış abajur hikayesinde yeniden hayat buldu. Nitekim Manvell ve Frankl'dan, Buchenwald Davası'ndaki abajur kanıtının "sonradan şüpheli göründüğü" yönündeki gönülsüzce itirafı öğreniyoruz (*The Incomparable Crime,* s. 84).

Bu, daha önce tartışılan türden bir "yazılı ifade" ile Andreas Pfaffenberger tarafından verilmişti, ancak 1948'de General Lucius Clay, davada kullanılan ifadelerin daha kapsamlı bir soruşturmadan sonra çoğunlukla 'duyumdan ibaret' göründüğünü itiraf etti.

Altı Milyon Efsanesi'ne ait sahte vahşet fotoğrafları üzerine mükemmel bir çalışma Udo Walendy'nin *Sahte Savaş Suçları Alman Ulusunu Karalıyor* (Vlotho/Weser, 1989; Hull 1996) adlı eseridir ve verilen çok sayıda örnekten birini arka sayfada gösteriyoruz. İlk fotoğrafın kaynağı bilinmiyor, ancak ikincisi bir fotomontaj. Yakından bakıldığında ayakta duran figürlerin ilk fotoğraftan alındığı ve bunların önüne bir ceset yığınının yerleştirildiği hemen anlaşılıyor. Resim kaldırılmış ve tamamen yeni bir dehşet "fotoğrafı" oluşturulmuş. Bu bariz sahtecilik, R. SchnabeT'nin SS hakkındaki kitabı *Macht ohne Moral: Eine Dokumentation uber die SS'nin* (Frankfurt, 1957) 341. sayfasında "Mauthausen" başlığıyla yer almaktadır. Walendy, SchnabeT'nin kitabında on sekiz tane daha sahtecilik örneği vermiştir. Aynı fotoğraf Uluslararası Askeri Mahkeme Tutanakları, Cilt 2'de de yer aldı. XXX, s. 421, aynı şekilde Mauthausen kampını tasvir ettiği iddia ediliyor. Aynı zamanda Eugene Aroneamf'ın Konzentrationlager'ında da başlıksız olarak gösterilmiştir *;* Nürnberg'deki Uluslararası Mahkeme için F.321 Belgesi; Heinz Kunrich'in *Der KZ-Staat'ı* (Berlin, 1960, s. 81); Vaclav Berdych'in Mauthausen'i (Prag, 1959) ve Robert Neumam'ın *Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches'i* (Münih, 1961).

BÖLÜM IX— YAHUDİLER VE TOPLAMA KAMPLARI , GERÇEK BİR OLAY

KIZIL HAÇ TARAFINDAN DEĞERLENDİRME

İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'daki Yahudi sorunu ve Almanya'daki toplama kamplarının koşulları hakkında dürüstlük ve nesnellik açısından neredeyse tek olan bir araştırma vardır: *Uluslararası Kızılhaç Komitesi'nin İkinci Dünya Savaşı Sırasındaki Faaliyetlerine İlişkin Üç Ciltlik Raporu* (Cenevre, 1948).

Tamamen tarafsız bir kaynaktan gelen bu kapsamlı rapor, iki önceki çalışmanın bulgularını birleştirdi ve genişletti: *CICR'nin Almanya'da 1939-1945 yılları arasında yoğunlaşma kamplarında sivillerin korunmasına ilişkin belgeler* (Cenevre, 1946) ve *Inter Arma Caritas: İkinci Dünya Savaşı sırasında ICRC'nin çalışmaları* (Cenevre, 1947). Frederic Siordet liderliğindeki yazar ekibi, Raporun giriş sayfalarında, Kızıl Haç geleneğinde amaçlarının tarafsız siyasi tarafsızlık olduğunu ve bunun büyük değerinin burada yattığını açıkladı.

Kızılhaç, Alman makamları tarafından Orta ve Batı Avrupa'da tutulan sivil tutuklulara erişim sağlamak için 1929 Cenevre Askeri Sözleşmesi'ni başarıyla uyguladı. Buna karşılık, Kızılhaç, Sözleşme'yi onaylamayan Sovyetler Birliği'ne erişim sağlayamadı. Durumlarının çok kötü olduğu bilinen SSCB'de tutulan milyonlarca sivil ve askeri tutuklu, her türlü uluslararası temas veya denetimden tamamen mahrum bırakıldı.

Kızılhaç Raporu, Yahudilerin toplama kamplarında, yani düşman yabancılar olarak tutulmalarının meşru koşullarını ilk olarak açıklığa kavuşturması bakımından değerlidir. İki sivil tutuklu kategorisini tanımlarken, Rapor ikinci türü "idari gerekçelerle sınır dışı edilen (Almanca'da Schutzhaftlinge) ve varlıklarının Devlet veya işgal güçleri için bir tehdit oluşturduğu düşünülerek siyasi veya ırksal nedenlerle tutuklanan siviller" olarak ayırır (Cilt 111, s. 73). Raporda ayrıca, bu kişilerin "güvenlik gerekçesiyle genel hukuk uyarınca tutuklanan veya hapsedilen kişilerle aynı kefeye konulduğu" (s. 74) ifadesine yer verilmiştir.

Rapor, Almanların güvenlik gerekçesiyle gözaltına alınan kişilerin Kızılhaç gözetimine ilk başta isteksiz davrandıklarını kabul ediyor; ancak 1942'nin sonlarına doğru Kızılhaç, Almanya'dan önemli imtiyazlar elde etti. Ağustos 1942'den itibaren Almanya'daki büyük toplama kamplarına gıda paketleri dağıtmalarına izin verildi ve "Şubat 1943'ten itibaren bu imtiyaz diğer tüm kamp ve hapishaneleri de kapsayacak şekilde genişletildi" (Cilt III, s. 78). Kızılhaç kısa süre sonra kamp komutanlarıyla temas kurdu ve 1945'in son aylarına kadar faaliyet gösteren bir gıda yardım programı başlattı; bu program için Yahudi mültecilerden teşekkür mektupları yağmaya başladı.

KIZIL HAÇ ÖDÜLLERİNİ ALANLAR YAHUDİLERDİ

Raporda, "Günlük 9.000'e kadar paket paketleniyordu. 1943 sonbaharından 1945 Mayıs'ına kadar yaklaşık
1,112,0 Toplam ağırlığı 4.500 ton olan paketler toplama kamplarına gönderildi" (Cilt III, s. 80). Bu paketlerde gıdaya ek olarak giyim ve ilaç malzemeleri de bulunuyordu. "Paketler Dachau, Buchenwald, Sangerhausen, Sachsenhausen, Oranienburg, Flossenburg, Landsberg-am-Lech, Flbha, Ravensbmck, Hamburg-Neuengamme, Mauthausen, Theresienstadt, Auschwitz, Bergen-Belsen'e, Viyana yakınlarındaki kamplara ve Orta ve Güney Almanya'daki kamplara gönderildi. Başlıca alıcılar Belçikalılar,

Hollandalılar, Fransızlar, Yunanlılar, İtalyanlar, Norveçliler, Polonyalılar ve vatansız Yahudiler" (Cilt III, s. 83).

Savaş sırasında, "Komite, dünya genelindeki Yahudi refah örgütleri, özellikle de New York'taki Amerikan Ortak Dağıtım Komitesi tarafından toplanan yirmi milyon İsviçre frangından fazla yardım malzemesini transfer edip dağıtabilecek durumdaydı" (Cilt 1, s. 644). Bu son örgüt, Alman Hükümeti tarafından, Amerika'nın savaşa girmesine kadar Berlin'de ofis bulundurma iznine sahipti. Kızılhaç, Yahudi mültecilere yönelik kapsamlı yardım operasyonlarının engellenmesinin Almanlardan değil, Müttefiklerin Avrupa'ya uyguladığı sıkı ablukadan kaynaklandığını iddia etti. Yardım amaçlı gıda alımlarının çoğu Romanya, Macaristan ve Slovakya'dan yapılıyordu.

Kızılhaç, Nisan 1945'teki son ziyaretlerine kadar Theresienstadt'ta hüküm süren liberal koşullardan özellikle övgüyle söz ediyordu. "Çeşitli ülkelerden sürgün edilmiş yaklaşık 40.000 Yahudi'nin bulunduğu bu kamp, nispeten ayrıcalıklı bir gettoydu" (Cilt III, s. 75). Rapora göre, "Komite delegeleri, yalnızca Yahudilere ayrılmış ve özel koşullarla yönetilen Theresienstadt'taki (Terezin) kampı ziyaret edebildiler... Komite tarafından toplanan bilgilere göre, bu kamp Reich'ın bazı liderleri tarafından bir deney olarak başlatılmıştı... Bu adamlar, Yahudilere kendi yönetimleri altında ve neredeyse tam özerkliğe sahip bir kasabada komünal bir yaşam kurma olanağı sağlamak istiyorlardı... İki delege 6 Nisan 1945'te kampı ziyaret edebildi. İlk ziyarette edinilen olumlu izlenimi doğruladılar" (Cilt I, s. 642).

Kızılhaç ayrıca, Sovyet işgaline kadar 183.000 Rumen Yahudisine özel yardım ulaştırabildiği Faşist Romanya'nın Ion Antonescu rejimini de övdü. Daha sonra yardım kesildi ve Kızılhaç, "Rusya'ya hiçbir şey gönderemediğinden" yakındı (Cilt II, s. 62). Aynı durum, Ruslar tarafından "kurtarıldıktan" sonra birçok Alman kampı için de geçerliydi. Kızılhaç, Sovyet işgali dönemine kadar Auschwitz'den yoğun bir posta akışı aldı ve bu dönemde tutukluların çoğu batıya tahliye edildi. Ancak Kızılhaç'ın Sovyet kontrolü altında Auschwitz'de kalan tutuklulara yardım gönderme çabaları sonuçsuz kaldı. Bununla birlikte, Buchenwald ve Oranienburg gibi batıdaki kamplara nakledilen eski Auschwitz tutuklularına gıda paketleri gönderilmeye devam edildi.

GAZ ODALARINDAN BAHSETMEYİN

Kızılhaç Raporu'nun en önemli yönlerinden biri, savaşın sonlarına doğru kamplarda şüphesiz meydana gelen ölümlerin gerçek nedenini açıklığa kavuşturmasıdır. Raporda şöyle deniyor: "Savaşın son aylarında, işgalin ardından Almanya'nın içinde bulunduğu kaotik ortamda, kamplara hiç yiyecek sağlanamamış ve açlık giderek artan sayıda can kaybına yol açmıştır. Bu durumdan endişe duyan Alman Hükümeti, sonunda 1 Şubat 1945'te Kızılhaç'ı bilgilendirmiştir... Mart 1945'te Kızılhaç Başkanı ile SS Kaltenbrunner Generali arasındaki görüşmeler daha da kesin sonuçlar vermiştir. Bundan sonra Kızılhaç tarafından yardım dağıtılabilir ve her kampta bir delegenin kalmasına izin verilmiştir" (Cilt III, s. 83).

Alman yetkililerin, vahim durumu ellerinden geldiğince hafifletmek için çaba sarf ettikleri açıktır. Kızılhaç, Müttefiklerin Alman ulaşım araçlarını bombalaması nedeniyle gıda tedarikinin bu dönemde durduğunu açıkça belirtmiş ve mülteci Yahudilerin çıkarları doğrultusunda 15 Mart 1944'te "Müttefiklerin barbarca hava saldırılarına" karşı protesto düzenlemişlerdir *(Inter Armet Caritns,* s. 78). 2 Ekim 1944'te Kızılhaç, Alman Dışişleri Bakanlığı'na Alman ulaşım sisteminin yaklaşan çöküşünü bildirmiş ve Almanya genelindeki insanlar için açlık koşullarının kaçınılmaz hale geldiğini ilan etmiştir.

Bu kapsamlı, üç ciltlik Rapor'u ele alırken, Uluslararası Kızılhaç delegelerinin 'gaz odaları'na dair hiçbir kanıt bulamadıklarını vurgulamak önemlidir. 1946 tarihli orijinal baskıda 'imha' veya 'ölüm kampları'ndan bile bahsedilmiyordu; ancak Nürnberg duruşmalarının duygusal etkisinden sonra Kızılhaç, genişletilmiş 1948 Raporu'na 'ölüm kampları' (Cilt 1, s. 641) ve 'imha kampları' (Cilt 1, s. 645) ifadelerine çok yüzeysel birkaç atıf eklemek zorunda hissetti.

Ancak, herhangi bir 'imha' yöntemi belirtilmemiştir. Üç ciltlik Rapor, 1.600 sayfalık toplamında 'gaz odası' diye bir şeyden bile bahsetmemektedir. Yahudilerin, diğer birçok savaş milleti gibi, zorluklar ve yoksunluklar yaşadığını kabul etse de, 'gazlama' konusundaki mutlak sessizliği, 'Holokost' efsanesini açıkça çürütmektedir.

HEPSİ DAHİL EDİLMEMİŞTİ

Kızılhaç Raporu'nun III. Cildi , 3. Bölüm (I. Yahudi Sivil Nüfusu), "özgür nüfusun Yahudi kesimine verilen yardım" konusunu ele alıyor ve bu bölüm, Avrupa Yahudilerinin tamamının toplama kamplarına yerleştirilmediğini, belirli kısıtlamalara tabi olarak özgür sivil nüfusun bir parçası olarak kaldıklarını açıkça ortaya koyuyor. Bu durum, sözde "imha programının" "kapsamlılığı" ve sahte Hoess anılarında Eichmann'ın "ellerine geçirebildiği her Yahudi'yi" yakalamaya takıntılı olduğu

iddiasıyla doğrudan çelişiyor.

Örneğin, Eichmann'ın yardımcısı Dieter Wisliceny'nin sorumlu olduğu Slovakya'da, Raporda "Yahudi azınlığın büyük bir kısmının ülkede kalma izni vardı ve belirli dönemlerde Slovakya, özellikle Polonya'dan gelen Yahudiler için nispeten bir sığınak limanı olarak görülüyordu. Slovakya'da kalanlar, Alman kuvvetlerine karşı bir ayaklanmanın gerçekleştiği Ağustos 1944 sonuna kadar nispeten güvenli görünüyor. 15 Mayıs 1942 tarihli yasanın birkaç bin Yahudi'nin tutuklanmasına yol açtığı doğru olsa da, bu insanlar yiyecek ve barınma koşullarının katlanılabilir olduğu ve neredeyse Altı Milyon Gerçekten Öldü mü ?'ye eşit ücretle ücretli iş yapmalarına izin verilen kamplarda tutuldular.

“serbest işgücü piyasasınınkiler” (Cilt I, s. 646).

Yaklaşık üç milyon Avrupalı Yahudinin büyük bir kısmı tamamen sürgünden kaçınmakla kalmadı, aynı zamanda Yahudilerin göçü savaş boyunca, genellikle Macaristan, Romanya ve Türkiye üzerinden devam etti. İronik bir şekilde, savaş sonrası dönemde Alman işgali altındaki topraklardan Yahudi göçü de, işgalden önce Fransa'ya kaçan Polonyalı Yahudiler örneğinde olduğu gibi, Reich tarafından kolaylaştırıldı. "Fransa'dayken Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş izni almış olan Polonyalı Yahudiler, Alman işgal makamları tarafından Amerikan vatandaşı olarak kabul edildi ve ayrıca Güney Amerika ülkelerinin konsoloslukları tarafından Yahudilere verilen yaklaşık üç bin pasaportun geçerliliğini tanımayı kabul ettiler" (Cilt 1, s. 645).

Gelecekte ABD vatandaşı olacak bu Yahudiler, Güney Fransa'daki Amerikalı göçmenler için kurulan Vittel kampında tutuluyordu. Özellikle Avrupa Yahudilerinin Macaristan'dan göçü, savaş sırasında Alman makamları tarafından engellenmeden devam etti. Kızılhaç Raporu'nda, "Mart 1944'e kadar, Filistin vizesi ayrıcalığına sahip Yahudiler Macaristan'ı terk etmekte özgürdü" deniyor (Cilt 1, s. 648). Horthy Hükümeti'nin 1944'te (Sovyetler Birliği ile ateşkes girişiminin ardından) Alman otoritesine daha bağımlı bir hükümetle değiştirilmesinden sonra bile, Yahudi göçü devam etti.

Komite, hem İngiltere'nin hem de ABD'nin "Macaristan'dan Yahudilerin göçüne her türlü desteği verme" sözünü aldı ve ABD Hükümeti'nden Kızılhaç, "ABD Hükümeti... şimdi, mevcut koşullar altında göç etmesine izin verilen tüm Yahudilerin bakımı için gerekli düzenlemeleri yapacağına dair güvencesini özellikle tekrarlıyor" (Cilt 1, s. 649) ifadesini içeren bir mesaj aldı.

BÖLÜM X—SON GERÇEK: PAUL RASSINIER'İN ÇALIŞMASI

İmha sorununun gerçekçi bir şekilde incelenmesine en önemli katkı, kuşkusuz Fransız akademisyen Paul Rassinier'in çalışması olmuştur. Bu çalışmanın en önemli değeri, öncelikle Rassinier'in Alman toplama kamplarında yaşamı gerçekten deneyimlemiş olması ve ayrıca bir Sosyalist entelektüel ve Nazi karşıtı olarak, hiç kimsenin Hitler'i ve Nasyonal Sosyalizmi savunmaktan daha az istekli olamayacağı gerçeğinde yatmaktadır. Yine de, adalet ve tarihsel gerçek uğruna, Rassinier, 1966'daki ölümüne kadar savaş sonrası yıllarının geri kalanını Altı Milyon Efsanesi'ni ve Nazi şeytanlığı efsanesini tamamen çürüten araştırmalar yaparak geçirdi.

Rassinier, 1933'ten 1943'e kadar Belfort'taki College d'Enseignement General, Academie de Besancon'da tarih öğretmenliği yaptı. Savaş sırasında, 30 Ekim 1943'te Gestapo tarafından tutuklanana kadar direniş faaliyetlerinde bulundu ve bu nedenle 1945'e kadar Buchenwald ve Dora'daki Alman toplama kamplarında tutuldu. Savaşın sonlarına doğru Buchenwald'da tifüse yakalandı ve bu hastalık sağlığına o kadar zarar verdi ki öğretmenliğe devam edemedi. Savaştan sonra Rassinier, Direniş Madalyası ve Fransız Keşif Nişanı ile ödüllendirildi ve Fransız Temsilciler Meclisi'ne seçildi, ancak Kasım 1946'da Komünistler tarafından görevden alındı.

Rassinier daha sonra, özellikle Yahudilerin sözde "imhası" olmak üzere, iddia edilen Alman savaş vahşetlerinin sistematik bir analizi olan büyük eserine başladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yazıları pek bilinmemektedir; Fransızcadan nadiren çevrilmiştir, ancak bazı yazıları 1978'de İngilizceye çevrilmiştir. En önemli eserleri şunlardır: *Le Mensonge d' Ulysse* (Ulysses'in Yalanları, Paris, 1949), toplama kampı koşullarını kendi deneyimlerine dayanarak incelediği bir eser; ve propagandacıların Alman toplama kampları hakkındaki sahtekârlıklarını daha da çürüten bir devam kitabı olan *Ulysse trahi par les Siens (1960).*
Le Veritable Proces Eichmann (1962) ve *Le Drame des Juifs Europeen (1964) adlı* iki son ciltle tamamladı . Son eser ayrıca, imha efsanesinin siyasi ve mali önemini ve İsrail ile Komünist güçler tarafından nasıl istismar edildiğini de inceliyor.

Rassinier'in çalışmalarının sayısız erdeminden biri, benzersiz Alman "kötülüğü" mitini yerle bir etmesi ve tarihi gerçeğin, partizan propagandasının aşılmaz sisi altında nasıl yok edildiğini yıkıcı bir güçle ortaya koymasıdır. Araştırmaları, İkinci Dünya Savaşı sırasında Yahudilerin kaderinin, çarpıtılmadan kurtarılıp uygun şekilde yorumlandığında, çok övülen "korkunçluğunu" yitirdiğini ve daha büyük ve çok daha geniş bir trajedinin yalnızca bir perdesi olarak görüldüğünü kesin olarak ortaya koymaktadır. 1960 baharında Batı Almanya'da yaptığı kapsamlı bir konferans turunda Rassinier, Alman dinleyicilerine, imha efsanesiyle ilgili gerçeğin yeniden doğuşunun tam zamanı olduğunu ve iddianın dünyanın gözünde Almanya üzerinde tamamen haksız bir leke olarak kaldığı için, Almanların bunu başlatması gerektiğini vurguladı.

'GAZ ODALARI' DOLANDIRICILIĞI

Rassinier, gezginlerin her zaman masallarla geri dönmelerini anmak için ilk kitabına Ulysses'in

Yalanları adını verdi ve ölümüne kadar tüm imha edebiyatı hikayelerini araştırdı ve yazarlarını bulmaya çalıştı. David Rousset'nin The Other Kingdom (New York, 1947) adlı eserinde, Buchenwald'daki gaz odaları hakkındaki abartılı iddiaları kısa bir şekilde ele aldı; kendisi de Buchenwald sakini olan Rassinier, orada böyle şeylerin hiç var olmadığını kanıtladı (Le Mensonge d'Ullysse, s. 11).
Rassinier ayrıca Rahip Jean-Paul Renard'ı da buldu ve ona, Chaines et Lumieres adlı kitabında Buchenwald'da gaz odalarının faaliyette olduğuna dair nasıl tanıklık edebildiğini sordu. Renard, başkalarının kendisine gaz odalarının varlığından bahsettiğini ve bu nedenle hiç görmediği şeylere tanıklık etmeye gönüllü olduğunu söyledi (ibid, s. 209 vd.).

Rassinier ayrıca Denise Dufoumier'in *Ravensbruck: The Women's Camp of Death* (Londra, 1948) adlı eserini de inceledi ve yazarın, Charlotte Bormann'ın komünist siyasi tutuklular tarafından kasıtlı olarak yayıldığını belirttiği belirsiz "söylentiler" dışında gaz odalarına dair başka bir kanıtı olmadığını buldu. Philip Friedman'ın *This was Auschwitz: The Story of a Murder Camp* (New York, 1946) ve Eugen Kogon'un *The Theory and Practice of Hell* (New York, 1950) gibi kitaplar üzerinde de benzer incelemeler yapıldı ve bu yazarların hiçbirinin Auschwitz'deki bir gaz odasına dair gerçek bir görgü tanığı sunamadığı ve kendilerinin de böyle bir şeyi gerçekten görmediği sonucuna vardı.

Rassinier, Kogon'un, ölen eski bir mahkûm olan Janda Weiss'ın Auschwitz'de gaz odalarına tanık olduğunu yalnızca Kogon'a söylediği iddiasından bahseder; ancak elbette, bu kişi izlenemediği için Rassinier iddiayı araştıramamıştır. Auschwitz'de milyonlarca Yahudi'nin yok edildiğini iddia eden *Teufel und Verdammte* ('Devii ve Lanetliler') kitabının yazarı Benedikt Kautsky ile görüşebilmiştir. Ancak Kautsky, Rassinier'e yalnızca kitabındaki itirafı, yani hiçbir zaman gaz odası görmediğini ve bilgilerini başkalarının "kendisine söylediklerine" dayandırdığını doğrulamıştır.

İmha edebiyatı dalındaki en iyi ödül, Rassinier tarafından Miklos Nyiszli'nin *Auschwitz: Bir Doktorun Görgü Tanığı Anlatımı adlı eserine verilir.* Bu eserde, gerçeklerin çarpıtılması, apaçık çelişkiler ve utanmazca yalanlar, yazarın hiç görmediği yerlerden bahsettiğini göstermektedir *(Te Drame des Juifs europeen,* s. 52). Rassinier bu tuhaf "görgü tanığının" kimliğini bulmaya çalıştığında, kendisine "kitabın yayımlanmasından bir süre önce öldüğü" söylenmiştir. Rassinier, onun aslında efsanevi bir figür olduğuna ikna olmuştur.

Rassinier, 1967'deki ölümüne kadar, İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman toplama kamplarında gaz odası katliamlarına gerçek bir görgü tanığı olan birini bulmak için düzenli olarak Avrupa'yı dolaştı, ancak böyle birini bile bulamadı. Almanların milyonlarca Yahudiyi yok ettiğini iddia eden birçok kitabın yazarlarından hiçbirinin, bu amaçlar için inşa edilmiş bir gaz odasını, hele ki çalışırken hiç görmediğini ve bu yazarlardan hiçbirinin bunu yapmış, yaşayan ve gerçek bir tanık sunamayacağını keşfetti. Renard, Kautsky ve Kogon gibi eski tutuklular, ifadelerini gerçekte gördüklerine değil, "duyduklarına" dayandırıyorlardı ve bu kaynaklar da neredeyse her zaman ölmüş oldukları için ifadelerini doğrulayacak veya yalanlayacak durumda olmadıkları için "güvenilir" kaynaklardan geliyorlardı.

Rassinier'in çalışmalarından ortaya çıkan ve artık hiç şüphe olmayan en önemli gerçek, "gaz odaları"nın düpedüz sahtekârlığıdır. Söz konusu yerlerde yapılan incelemeler, yukarıda incelenen hayatta kalan "tanıkların" beyanlarının aksine, Buchenwald, Bergen-Belsen, Ravensbruck, Dachau ve Dora'daki Alman kamplarında veya Ausuia'daki Mauthausen'de hiçbir gaz odasının bulunmadığını ortaya koymuştur. Daha önce ABD Savaş Bakanlığı'ndan Stephen Pinter tarafından da doğrulanan bu gerçek, Münih Çağdaş Tarih Enstitüsü tarafından resmen tanındı ve kabul edildi. Ancak Rassinier, buna rağmen "tanıkların" Eichmann davasında Bergen-Belsen'deki tutukluların gaz odalarına doğru yola çıktıklarını gördüklerini tekrar beyan ettiklerini belirtmektedir.

Polonya'nın doğu kampları söz konusu olduğunda, Rassinier, Treblinka, Chelmno, Belzec, Maidanek ve Sobibor'daki gaz odalarının varlığına dair temel kanıtların, yukarıda bahsedilen Kurt Gerstein'ın itibarsızlaştırılmış muhtıraları olduğunu ortaya koymaktadır. Hatırlanacağı üzere, Gerstein'ın ilk iddiası, savaş sırasında 40 milyon insanın yok edildiği gibi absürt bir sayıydı; imzaladığı ilk muhtırada ise bu sayıyı 25 milyona indirmişti. İkinci muhtırasında ise daha fazla indirim yapılmıştır. Bu belgeler, biri Almanca (okullarda dağıtılan) ve ikisi Fransızca olmak üzere üç farklı versiyonda dolaşımdadır ve bunların hiçbiri birbiriyle uyuşmamaktadır. Almanca versiyonu 1961'deki Eichmann Davası'nda "kanıt" olarak sunuldu. Gerstein 'Beyanı', bu konuda bugüne kadar çıkan en bilimsel çalışma olan Dr. AR Butz'un *Yirminci Yüzyılın Aldatmacası (Brighton, 1976) adlı eserinin Ek bölümünde tam olarak yeniden üretildi.*

Son olarak Rassinier, Tel-Aviv'deki Çağdaş Yahudi Dokümantasyon Dünya Merkezi müdürü Dr. Kubovy'nin 15 Aralık 1960'ta *La Terre Retrouvee'de yaptığı önemli bir itirafa dikkat çekiyor* . Dr. Kubovy, Hitler, Himmler, Heydrich veya Goering'den tek bir imha emri gelmediğini kabul ediyor *(Te Drame des Juifs europeen,* s. 31, 39).

'ALTI MİLYON' YALAN REDDEDİLDİ

Altı Milyon'un korku propagandası rakamına gelince, Rassinier bunu çok detaylı bir istatistiksel analize dayanarak reddediyor.

Rassinier, bir yandan tüm göç ve tahliyeleri göz ardı ederek savaş öncesi Yahudi nüfusunun şişirilmesi, diğer yandan da 1945'ten sonra hayatta kalanların sayısının buna paralel olarak düşürülmesi yoluyla bu sayının yanlış hesaplandığını gösteriyor. Dünya Yahudi Kongresi de bu yöntemi kullanıyordu. Rassinier ayrıca, yukarıda alıntılanan türden "tanıkların" Altı Milyona dair

verdiği yazılı veya sözlü ifadeleri de reddediyor, çünkü bunlar çelişkiler, abartılar ve yalanlarla dolu.

Dachau kayıplarını örnek göstererek, 1946'da Pastör Niemoller'in Auerbach'ın sahte "238.000" ölüm iddiasını yinelediğini, 1962'de Münih Piskoposu Neuhgusseler'in Dachau'da yaptığı bir konuşmada yalnızca 30.000 kişinin "öldüğünü" söylediğini belirtiyor.

200,0 "Oraya hapsedilen otuz sekiz ülkeden kişiler" (Le Dramme des Juifs Europ'een, s. 12). Bugün, tahmin birkaç bin daha azaltıldı ve bu böyle devam ediyor. Rassinier ayrıca, ölüm cezasına çarptırılma veya af umuduyla karşı karşıya kalan ve gözaltındayken sık sık işkenceye maruz kalan Hoess, Hoenl, Wisliceny ve Hoellriegel gibi sanıkların Altı Milyon'u destekleyen ifadelerinin tamamen güvenilmez olduğu sonucuna varıyor.

Rassinier, Eichmann davası sırasında mahkemede Altı Milyon rakamının dile getirilmemiş olmasını çok önemli buluyor. "Kudüs davasının savcılığı, gaz odalarında imha edildiği iddia edilen altı milyon Avrupalı Yahudi'nin merkezî motifi nedeniyle önemli ölçüde zayıflamıştı. Bu, savaşın sona ermesinin ertesi günü, genel manevi ve maddi kaos ortamında kolayca mahkûmiyet kazanan bir argümandı. Bugün, Nürnberg davaları sırasında mevcut olmayan ve Yahudi uyruklular Hitler rejimi tarafından haksızlığa uğrayıp zulüm gördüyse, altı milyon kurbanın olamayacağını kanıtlayan birçok belge yayınlanmıştır" (ibid, s. 125).

Profesör Rassinier, Le Drame des Juifs Europ'een adlı eserinde, çapraz kontrol edilmiş yüz sayfalık istatistiklerden yararlanarak, İkinci Dünya Savaşı sırasında Yahudi kayıplarının sayısının 1.200.000'i geçemeyeceği sonucuna varır. Ancak Rassinier, bu rakamı azami bir sınır olarak değerlendirir.

GÖÇ: NİHAİ ÇÖZÜM

Rassinier, Alman Hükümeti'nin Yahudilerin denizaşırı ülkelere göçü dışında hiçbir politikasının olmadığını ısrarla vurguluyor. Eylül 1935'te Nürnberg Irk Yasaları'nın yürürlüğe girmesinden sonra, Almanların Balfour Deklarasyonu temelinde Alman Yahudilerinin Filistin'e nakli için İngilizlerle müzakere ettiğini gösteriyor. Bu müzakereler başarısızlıkla sonuçlanınca, diğer ülkelerden kendi sorumluluklarını üstlenmelerini istediler, ancak onlar reddetti (ibid, s. 20).

Filistin projesi 1938'de yeniden canlandırıldı, ancak Almanya, İngiltere'nin talep ettiği gibi tazminat konusunda bir anlaşma olmadan 3.000.000 mark karşılığında Filistin'den ayrılmayı müzakere edemediği için başarısız oldu. Tüm bu zorluklara rağmen Almanya, Yahudilerin çoğunun, çoğunlukla Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmesini sağlamayı başardı. Rassinier ayrıca, 1940'ın sonlarında Fransa'nın Almanya'nın Madagaskar planını reddetmesine de değinir. "Üçüncü Reich Dışişleri Bakanlığı Devlet Sekreteri Luther, 21 Ağustos 1942 tarihli bir raporda, Fransa ile bu yönde müzakerelerin mümkün olacağına karar vermiş ve Temmuz ve Aralık 1940 arasında gerçekleşen ve Favat'ın halefi Pierre Etienne Flandin'in 13 Aralık 1940'ta Montoire ile yaptığı görüşmenin ardından kesintiye uğrayan görüşmeleri anlatmıştır. Almanlar, 1941 yılı boyunca bu müzakereleri yeniden başlatıp mutlu bir sonuca ulaştırmayı ummuşlardır" (ibid, s. 108).

Savaşın patlak vermesinden sonra, Rassinier'in de hatırlattığı gibi, 1933 gibi erken bir tarihte Almanya'ya ekonomik ve mali savaş ilan eden Yahudiler, toplama kamplarına kapatıldılar; "bu, savaş zamanında tüm dünyadaki ülkelerin düşman yabancılara muamele etme biçimidir. Onları yeniden gruplandırmaya ve Rusya'nın başarılı işgalinden sonra, 1941'in sonlarına doğru, Rusya ve Polonya arasındaki eski sınıra yakın sözde Doğu topraklarında kurulan devasa bir gettoda çalıştırmaya karar verildi; Auschwitz, Chelmno, Belzec, Maidanek, Treblinka vb. Orada, geleceklerine karar verecek uluslararası tartışmaların yeniden başlaması için savaşın sonunu bekleyeceklerdi" *(Le Veritable Proces Eichmann,* s. 20). Doğu gettosunda bu yoğunlaşmanın emri, daha önce de belirtildiği gibi, Göring tarafından Heydrich'e verilmişti ve bu, savaş bittikten sonra denizaşırı göç etmeleri anlamına gelen "istenen nihai çözüm"ün habercisi olarak görülüyordu.

BÜYÜK DOLANDIRICILIK

Rassinier için büyük bir endişe kaynağı, imha efsanesinin siyasi ve mali çıkar sağlamak için kasıtlı olarak nasıl istismar edildiğiydi ve bu konuda İsrail ile Sovyetler Birliği'nin iş birliği içinde olduğunu gördü. 1950'den sonra, faaliyetleri o kadar uyumlu olan iki örgütün imzası altında bir yığın uydurma imha literatürünün ortaya çıktığını belirtti; bu örgütlerin ortaklaşa oluşturulmuş olduklarına inanılabilirdi. Bunlardan biri, Varşova'da Komünist himayesinde kurulan "Savaş Suçları ve Suçluları Araştırma Komitesi", diğeri ise Paris ve Tel-Aviv'deki "Çağdaş Yahudi Dokümantasyonu Dünya Merkezi"ydi.

Yayınları siyasi iklimin elverişli anlarında ortaya çıkıyor gibiydi ve Sovyetler Birliği için amaçları yalnızca kendi faaliyetlerinden dikkati başka yöne çekmek için bir manevra olarak Nazizm tehdidini sürdürmekti. İsrail'e gelince, Rassinier Altı Milyon mitinin tamamen maddi bir sorundan esinlendiğini görüyor. *Le Drame des Juifs Europeen'de* (s. 31, 39) şöyle yazıyor: "Bu, Almanya'nın savaşın bitiminden bu yana İsrail Devleti'ne her yıl ödediği muazzam sübvansiyonları, orantılı sayıda cesetle haklı çıkarma meselesidir; üstelik bu zararların kendisine ahlaki veya yasal olarak neden olduğu iddia edilemez, çünkü iddia edilen eylemlerin gerçekleştiği sırada İsrail Devleti yoktu; bu yüzden tamamen ve aşağılık bir maddi sorundur.

Belki burada, İsrail Devleti'nin ancak Mayıs 1948'de kurulduğunu ve Yahudilerin İsrail hariç tüm devletlerin vatandaşı olduklarını, herhangi bir dilde tasvir edilmesi zor bir sahtekarlığın boyutlarını

vurgulamak için hatırlatmama izin verilir; bir yandan Almanya, İsrail'e altı milyon ölü üzerinden hesaplanan meblağlar ödüyor ve diğer yandan, bu altı milyonun en az beşte dördü savaşın sonunda kesinlikle hayatta olduğundan, Hitler Almanyası'nın kurbanlarına, İsrail dışındaki tüm dünyadaki ülkelerde hâlâ hayatta olanlara ve o zamandan beri ölenlerin haklı talep sahiplerine tazminat olarak önemli meblağlar ödüyor, bu da birincisi (yani altı milyon) için, veya başka bir deyişle, büyük çoğunluk için, iki katını ödediği anlamına geliyor.

ÇÖZÜM

Burada, Yahudilerin savaş zamanı kayıplarına ilişkin verileri kısaca özetleyebiliriz. Nürnberg ve Eichmann mahkemelerinde öne sürülen Alman işgali altındaki topraklardaki 9 milyondan fazla Yahudi rakamının aksine, yoğun göçün ardından yaklaşık 3 milyonunun Sovyetler Birliği hariç olmak üzere Avrupa'da yaşadığı zaten tespit edilmiştir. Alman işgali altındaki Rusya'daki Yahudiler dahil edildiğinde bile (Rus Yahudilerinin çoğu Alman kontrolü dışına tahliye edilmiştir), toplam sayı muhtemelen dört milyonu geçmemektedir. Himmler'in istatistikçisi Dr. Richard Korherr ve Dünya Çağdaş Yahudi Dokümantasyonu Merkezi, Alman işgali altındaki toprakların en geniş olduğu dönemde bu sayıyı sırasıyla 5.550.000 ve 5.294.000 olarak belirlemiştir; ancak bu iki rakam da tahliye edilenlerin çokluğuna hiç dikkat etmeden Baltık ve Batı Rusya'daki iki milyon Yahudiyi içermektedir.

Ancak bu, en azından Avrupa ve Batı Rusya'da toplam altı milyon Yahudi'nin bile bulunmadığının ikinci örgüt tarafından kabul edilmesidir. Altı Milyon efsanesinin azalan inandırıcılığını, Eichmann davasındaki savcılığın bu rakamdan kasıtlı olarak bahsetmekten kaçınmasından daha iyi hiçbir şey gösteremez. Dahası, resmi zayiat tahminleri sessizce aşağı doğru revize ediliyor. Nüfus ve göç istatistiklerine ilişkin analizimiz ve İsviçreli Baseler Nachrichten ve Rassinier'in çalışmaları, Yahudi zayiatlarının sayısının bir buçuk milyon sınırını aşmasının imkansız olduğunu gösteriyor. Kuşkusuz İkinci Dünya Savaşı sırasında çok sayıda Yahudi hayatını kaybetti, ancak bu, her iki tarafta da milyonlarca masum kurbana mal olan bir savaş bağlamında görülmelidir. Konuyu daha iyi anlamak için, örneğin Leningrad kuşatması sırasında 700.000 Rus sivilin öldüğünü ve savaştan sonra Müttefiklerin hava saldırıları ve zorla geri göndermeler sırasında toplam 2.050.000 Alman sivilin öldürüldüğünü belirtebiliriz.

İmha efsanesiyle en alakalı soru elbette şudur: Alman kontrolü altındaki 3 milyon Avrupalı Yahudi'den kaçı 1945'ten sonra hayatta kaldı? Yahudi Ortak Dağıtım Komitesi, Avrupa'da hayatta kalanların sayısının yalnızca bir buçuk milyon olduğunu tahmin etmişti, ancak böyle bir rakam artık tamamen kabul edilemez. Bu durum, 1939-1945 yılları arasında yaşadıkları iddia edilen mağduriyetler nedeniyle Batı Almanya Hükümeti'nden tazminat talep eden Yahudilerin sayısının artmasıyla da kanıtlanmaktadır. 1965 yılına gelindiğinde, Batı Almanya Hükümeti'ne kayıtlı bu talep sahiplerinin sayısı on yılda üç katına çıkarak 3.375.000'e ulaşmıştır *(Aujbau,* 30 Haziran 1965).

Altı Milyon'un küstahça hayalinin bundan daha yıkıcı bir kanıtı olamaz. Bu hak iddia edenlerin çoğu Yahudi olduğundan, Nazilerin Avrupa'yı işgalini deneyimleyen 3 milyon Yahudi'nin çoğunluğunun aslında hayatta kaldığına şüphe yok. Bu, İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Yahudi kayıplarının 'Altı Milyon'un ancak çok küçük bir kısmı olarak tahmin edilebileceğinin güçlü bir kanıtıdır. Bu, Yahudi halkı için yeterince acı mıdır? Bunu, büyük bir Avrupa ulusunu ebedi bir utançla damgalayan ve onlardan yüklü miktarda maddi tazminat koparan büyük bir hayali katliamla daha da kötüleştirmeye kimin hakkı var?

Gematria: Büyü/Sihir

Michael Freedman 7 Ocak 95

GEMATRİA - Alfabeler ve Sayılar

Hindistan'dan Atlantik'e kadar tüm alfabeler, 3000 yıldan fazla bir süre önce Orta Doğu'da geliştirilen Kuzey Sami alfabesi olarak bilinen çok eski bir fonetik alfabeden türetilmiştir. Kuzey Sami alfabesi, Fenike aracılığıyla çeşitli Avrupa alfabelerinin ve Aramice aracılığıyla Sami ve Hint alfabelerinin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

BEŞ KUTSAL ALFABE

Batı dünyasında artık beş Kutsal Alfabe bulunmaktadır. Bunlar, tarih sırasına göre şunlardır: İbranice, Yunanca, Arapça, Deva-nagari [Sanskritçe] ve kuzey Rünleri. Günümüzde dünya genelinde en yaygın kullanılan genel alfabe, bu makalede de kullanılan Roma veya Latin alfabesidir. En yaygın kullanılan ikinci alfabe ise Arapça yazısıdır.
İbranice, kelimelerin sonunda kullanılan beş harfin farklı versiyonları da dahil olmak üzere 22 karakterden oluşur. Tüm İbranice harfler ünsüz olsa da, bunlardan üçü, Yodh, Heh ve Wav, bazen ünlü olarak kullanılır.
Arabie'de 28 harf vardır ve hepsi ünsüzdür, ancak Ha, Wav ve Ya olmak üzere üç harf bazen ünlü olarak kullanılır.
Yunan alfabesinde 7 ünlü ve 17 ünsüz olmak üzere 24 harf bulunur.
Sanskritçe yazmak için kullanılan Deva-nagari alfabesinde 48 harf vardır; bunlardan 14'ü ünlü, 34'ü ünsüzdür.
32 Anglo-Sakson rünü vardır; ancak yalnızca 16 İskandinav rünü vardır. En eski rün alfabesi, 24 karakterden oluşan Cermen alfabesidir. Rünler, yaklaşık bin yıldır edebi veya günlük amaçlar için kullanılmamıştır; ilk geliştirildikleri dönemde, yani yaklaşık 2000 yıl önce, yalnızca büyüyle sınırlı kalmışlardır.

PİKTOGRAMLARDAN FONETİK HARFLERE

Batı alfabeleri fonetiktir, yani her harf bir ünlü veya bir ünsüz harfi temsil eder. Fonetik alfabeler Yazının gelişmesinde gelinen son aşama.
Yaklaşık 5000 yıl önce Mezopotamya'da, gerçek nesnelerin piktogramlarını veya eskizlerini kullanan en eski yazı biçimi, tüccarlar tarafından ticari işlemlerini kaydetmek için geliştirilmişti. O günlerde çok seyahat eden tek topluluk tüccarlar olduğundan, yazı fikirleri hızla yayılmış ve rahipler ve ordu gibi toplumun diğer kesimleri tarafından da benimsenmiştir. Mısır piktogramlarına hiyeroglif denir. Piktogramlardan sonra, her sembolün bir hecenin sesini temsil ettiği hece yazısı geliştirilmiştir.
Yazı fikrinin Çin'e ulaşması yaklaşık bin yıl sürdü. Çin ve diğer Doğu Asya yazı sistemleri, Batı dünyasındakilerden çok farklı bir şeye dönüştü; çünkü yazının piktografik aşamasına çok daha yakın kaldılar.
Çince, fikirleri temsil etmek için resimsel kökenli semboller kullanan bir logografik sistem olarak adlandırılır. Yüzlerce farklı Çin dili ve lehçesinin konuşmacıları tarafından kullanılan ortak bir yazı dili sağlama avantajına sahiptir. Ancak Çincenin büyük bir dezavantajı vardır. Günlük bir gazete okumak için 10.000'den fazla, bir Çince sözlüğü kullanmak için ise 40.000'den fazla farklı karakteri ezberlemeniz gerekir. Bunu, en gelişmişi olan Sanskritçe Devanagari alfabesinin 48 karakter kullandığı modern Batı fonetik alfabeleriyle karşılaştırın.

SAYMA YOLLARI

[1]ÇEMBERLER VE ROMA RAKAMLARI

Bir şeyleri saymanın en eski yöntemi sayım yapmaktır. Her sayı için parmağınızı öne eğmeniz veya yere bir sopayla bir çizgi çizmeniz gerekir. Sayım işlemini en ilkel haliyle yaptığınızda, aşağıdaki gibi bir çizgi dizisi elde edersiniz:
I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I I
Bu yöntem pek işe yaramaz, çünkü bir tarladaki koyun sayısı veya bir arabadaki çuval sayısı kadar ilk bakışta fark edilmesi zor bir şeyle karşılaşırsınız.

MÖ 3000 civarında, bir dahi, bir elin parmaklarını kullanarak diğer elin beş parmağını da kaç kez büktüğünü kaydetme fikrini ortaya attı; ya da her beşinci dik çizginin üzerine bir çizgi çekerek. Toprağa veya nemli bir kil tablete çizildiğinde, sonuç şu şekilde olurdu:
I I I I V I I I I X I I I I V I I I I X
V veya X sayısını tek bakışta hesaplamak, farklılaştırılmamış dikey çizgilerden oluşan bir sırayı hesaplamaktan çok daha kolaydır. Çin'de, çentik sistemi abaküse dönüştü. Roma'da ise, günümüzde Roma rakamları dediğimiz şeye dönüştü, örneğin:

I	I I	I I I			V	V I	V I I	VIII	X
1	2	3			5	6	7	8	1 0

Bu kayıt tutma yöntemi, Roma İmparatorluğu'nun askerleri ve tüccarları ile onları takip eden Hristiyan misyonerler tarafından Avrupa ve Batı Asya'ya yayılmıştır. 1490 yılına kadar İngiltere'de kullanılan temel sistemdi. Günümüzde de ara sıra saatlerde, sayfa numaralarında veya tarihlerde kullanılmaktadır. Ancak kimse Roma rakamlarıyla hesaplama yapmak istemez. Roma rakamlarıyla toplama veya çıkarma yapmak o kadar zordu ki, çarpma ileri matematik olarak kabul edilirken, bilgili akademisyenler bölmenin daha iyi yolları hakkında ayrıntılı tezler yazıyordu. MCLXXVI'yı XLIX'a bölmeye çalıştığınızı düşünün. Cevabınız ne olurdu?
Bunu modern rakamlara çevirmeden yapabilir misiniz?
Mezopotamya'daki antik Sümerlerde, 60'lı sayılarla ifade ediliyorlardı ve farklı bir sayı sistemi geliştiriyorlardı. Modern standartlara göre kullanışsız olsa da, bu sistem onların yıldız ve gezegen konumlarına dair son derece doğru astronomik hesaplamalar ve tahminler yapmalarını sağlıyordu.

[2]YUNAN İBRANİ VE ARAP HARF-RAKAMLARI

Yunanlılar başka bir sayı tutma sistemi geliştirdiler. MÖ 1000'den kısa bir süre sonra, alfabe harflerini sayı sembolü olarak kullanmaya karar verdiler. Yunanlılar, yazı ve harf fikrini, doğu Akdeniz kıyılarında yaşayan Sami halklarından gelen Fenikeli tüccarlardan almışlardı. Şimdi ise Fenikeli tüccarlar, harfleri sayı olarak kullanma fikrini ters yönde benimsediler ve Sami kabilelerine öğrettiler.
Bu sistemde, alfabenin ilk harfi Bir rakamı, ikinci harfi İki rakamı olarak kullanılır ve bu şekilde dokuzuncu harf Dokuz'a atanır. Ardından, Onlar basamağından başlanır, 10. harf Ona, 1. harf 20'ye atanır ve bu şekilde 18. harfe, yani 90'a atanana kadar devam edilir. Ardından, yüzler basamağından sayılarak, 19. harf 100'ün, 20. harf 200'ün sembolü olarak kullanılır ve bu şekilde 27. harfe ve 900 sayısına ulaşılır.
İbranice, alfabesinin 22 harfinin tamamını ve son harfler olarak adlandırılan 5 farklı biçimini 27 rakam olarak kullanır. Yunan alfabesi yalnızca 24 harften oluştuğu için, 6, 90 ve 900 rakamları olarak artık kullanılmayan üç eski karakter olan Digamma veya Fau, Qoppa ve Tsampi'yi kullanır. Arap alfabesi 28 karakterden oluşur ve bunlardan biri [Ghain], 1000'i simgelemek için kullanılır.

[3]Aslında Hindistan'da icat edilen ARAP RAKAMLARI

Modern ondalık sayı sisteminin sembollerine genellikle Arap rakamları denir, çünkü Avrupalılar bunları 12. yüzyılda Araplardan öğrenmişlerdir. Aslında bunlar yaklaşık 1500 yıl önce Hindistan'da icat edilmiştir.
Hintli matematikçiler, sayma sistemini o kadar geliştiren iki etken ortaya koydular ki, "konumsal ondalık sistemleri" bilgisayarların iç donanımında daha verimli olan "konumsal ikili" hariç, evrensel olarak benimsendi.
İlk olarak, Hintli matematikçiler rakamlara atanmış yalnızca dokuz sayı sembolü kullandılar. Onlar ve yüzler, yeni sembollerle değil, sembolün konumunun kaydırılmasıyla gösterilir. 123 sayısının yüz artı yirmi artı üç anlamına geldiğini biliyoruz. Roma rakamlarında CXXIII olur. İbranicede bu QKG [Qof Kaf Gimel]; Yunancada RKG [Rho Koppa Gamma]; Arapçada QKG [Qaf, Kha, Jim] olur. Konumsal sayım, matematiği muazzam ölçüde basitleştirdi ve kadim insanların hayal bile edemeyeceği kadar gelişmesini sağladı.
İkincisi, bu dahiler Sıfır'ı belirtmek için bir sembol kullanma fikrini icat ettiler. Bu, insan düşüncesinde, onunla büyüyen bizlerin kavrayamayacağı muazzam bir ilerlemeyi temsil ediyordu. Ondalık sistem, başlangıçta Avrupa'da reddedildi çünkü inatçı iş adamları ve bilim insanlarına hiçbir şey yazılamayacağını söylemek mantıksız ve saçma görünüyordu.

BÜYÜLÜ ÇIKARIMLAR

Ortaçağ gizemcileri, Hiçlik'in bir kavram olarak önemini hemen kavradılar. Tanrı'nın Tezahür Etmemiş yönünü ifade etmek için uygun görülen eski bir fikir, Sonsuz veya 'Ain Sof'tu. Rönesans dönemi Kabalistleri tarafından bu kavram, Tezahür Etmemiş'in Üç Vei'si haline getirildi: 'Ain, 'Ain Sof, 'Ain Sof'. Bu,
Hiçbir şey; Hiçbir sınır; Işığa sınır yok.

RAKAMLAR VE FONETİK EŞDEĞERLERİ

Alfabelerin burada sayısal sıraya göre düzenlendiğini unutmayın. Arabie'nin harf sıralaması farklıdır.

	Yunan		Ibranic		Arabie	
1	Alfa	A	'Alef	gırtlaksı durma'	'Elif	' gırtlaksı durmak
2	Beta	B	Beyth	B veya V	Onlar	B
3	Gama	G	Gimel	G veya J[?]	Jim	J
4	Delta	D	Daleth	D veya Dh	Dal	D
5	Epsilon	Kısa	Heh	H [A]	Ha	H [A]
6	[Digamma]	–	Dalga	W [0 veya U]	Dalga	W [0 veya U]
7	Zeta	Z	Zayin	Z	Za	
8	Eta	E uzun	Cheyth	Ch [loch'taki	Cha	[loch]
9	Teta	Th	Teyth	T	Ta	T
10	Iota	BEN	Yodh	Y [I veya E]	Evet	Y [I veya E]
20	Kappa	K	Kaf	K veya Kh[?]	Kaf	K
30	Lambda	L	Lamedh	L	Kuzu	L
40	Mu	M	Mayıs	M	Mim	M
50	HAYIR	N	Rahibe	N	Rahibe	N
60	Ksi	X [KS]	Samek	S	Günah	S
70	Omikron	O kısa	"Ayin	Ay "yutak"	"Ayin	"yutak durmak
80	Pi	P	Peh	P veya F	Fa	F
90	[Qoppa]	–	Tsaddi	Ts	Tsad	Ts
10	Rho	R	Qof	Q[geri K]	Kaf	Q
2Ô	Sigma	S	Reyş	R veya Rh[?]	Ra	R
3Ô	Tau	T	Shin	S veya Sh	Shin	Ş
4Ô	Upsilon	Sen	Tav	T veya Th	Evet	T
5Ô	Nerede?	F	Kaf [f]	K	Bu	Th
6Ô	Çi	Ch[loch]	Mayim [f]	M	İnşa	Kh
7Ô	Psi	Not:	Rahibe	N	Dal	Dh
8Ô	Omega	0 uzun	Peh [f]	P[?] veya F	Dhad	D
9Ô	[Tsampi]	–	Tsaddi	Ts	Dza	Dz
1000	–	–	Elif büyük harflerle		Ghain	"gırtlaksı durmak

Bazı durumlarda telaffuz ASCII'de yeterli şekilde ifade edilemeyebilir.

KELİMELERİN ÖLÇÜLMESİ

Büyücüler, Kutsal Alfabe'nin harflerini rakam olarak kullanmaya devam ediyorlar; oysa günümüzde Yahudiler, Yunanlılar ve Araplar da yaygın olarak "konumsal ondalık sayıları" kullanıyorlar.
Bu üç alfabenin her harfi yalnızca bir harf değil, aynı zamanda bir rakam olduğundan, bu dillerdeki herhangi bir kelimenin yalnızca bir anlamı ve telaffuzu değil, aynı zamanda bir değeri veya ölçüsü de vardır. Kelimelerin ölçülmesine Gematria denir. Bu, Batı büyüsünün en önemli tekniklerinden biridir. Büyü ve mistisizmle ilgilenen birçok amatör öğrencinin fark ettiğinden çok daha fazla kullanılır.
Aynı şekilde, biz de kelimeleri genellikle anlamlarına göre ilişkilendiririz; şairler de kelimeleri seslerine göre ilişkilendirir; büyücüler de kelimeleri ölçülerine göre ilişkilendirir. Gematria yöntemi, bu üç alfabedeki kelimelerin harflerini toplayarak ölçülerini elde etmektir. Gematriaların büyüsel amaçlarla ürettiği sayıları analiz etmenin birçok yolu vardır.

NUMEROLOJİ

Ne yazık ki, Batı dünyasının genellikle kullandığı Roma harfleri gematria'ya uygun değildir. Numeroloji sanatı, isimlerin ve diğer kelimelerin harflerini bir araya getirmesi bakımından Gematria'ya yüzeysel bir benzerlik taşır. Genellikle çok farklı yorumlanır. Harflere sayı atamak için evrensel olarak kabul görmüş bir sistem yoktur.
En basit, en anlaşılır ve en yaygın sistem, 26 harfli alfabenin [AZ] harflerini 1'den 26'ya kadar numaralandırmaktır.
Roma alfabesindeki harfler için İbranice, Yunanca ve Arapça'nın sayısal karşılıklarını kullanma girişimleri olmuştur, ancak yukarıdaki Tablo incelendiğinde kolayca görülebileceği gibi, bu birçok sorun ortaya çıkarmaktadır. Bazı harfler için o kadar çok meşru varyant olabilir ki, bence bunu denemek aptallıktır. Roma alfabesinde beş sesli harf varken, Yunan alfabesinde yedi sesli harf olması ve İbranice ve Arapça alfabelerinde hiç olmaması [belki üç, bir nevi] gerçeğini ele alabilecek bir sistem yoktur.
Bununla birlikte, özellikle William Gray ve diğerleri tarafından geliştirilen ve Roma alfabesini kullanan, büyüsel açıdan oldukça makul olan Kabalistik Büyü Sistemleri de mevcuttur. Kendim farklı bir şey tercih etsem bile, kimseyi bunları çalışmaktan alıkoymam.
Herhangi bir kelimeyi Avrupa veya başka bir dilden daima Yunancaya veya İbraniceye çeviririm. Ne yazık ki, bu dille yeterince doğru bir şekilde çalışabilecek kadar Arapça bilgim yok.
Büyülerimde gematria'yı yoğun olarak kullanıyorum; kişisel matematiksel sözlüğüm neredeyse elli yılda oluşturuldu ve dört çekmeceyi doldurdu. Her iki tarafına daktilo veya elle yazılmış, sayısal sıraya göre düzenlenmiş yaklaşık sekiz bin 5" x 8" boyutunda kart var [Sıfır ve 1'den 1200'e kadar tüm sayılar, çoğu 5000'e kadar sayılar ve daha fazlası. Her kart, İbranice veya Yunanca 40 kelimeye kadar tutabilir. Yavaş yavaş bir veritabanına aktarılıyor. [Ya Piyangoyu kazanmam gerekiyor; ya da olağanüstü iyi OCR'li bir düz yataklı tarayıcı, lütfen? *sırıtır*].
Bütün bunları yazmanın gerekli olduğunu hissettim, kısmen de bu yankıda yer alan birçok kişinin, Büyü kelimesine dair kendi matematiksel analizimi yapmadan önce Gematria'nın ne olduğu ve nasıl ortaya çıktığı konusunda güvenilir bilgilere ihtiyaç duyabileceğini düşündüğüm için.

BÜYÜ VE SİHİRİN GEMATRİALARI

[A] İngilizce kelimelerin numerolojik analizi: [AZ:: 1-26] sistemini kullanarak BÜYÜ: 13+1+7+9+3 =33=1x3x11. 33>6. Büyü veya bilginin üçlü ifadesi, 11'in büyü veya bilgiyi ifade eden bir sayı olduğu varsayılarak. Büyü, Beden, Zihin ve Ruh'ta ifade edilmelidir; bir büyücü Beden, Zihin ve Ruh hakkında tam bilgi edinmeye çalışmalıdır. 6 sayısı, Hayat Ağacı'nın Merkez Sefirası'na, Güneş ve Benliğe [Kutsal Koruyucu Melek] atıfta bulunur. Büyümüz aracılığıyla kendimizi tanımaya çalışmalıyız ve bu sayede Kutsal Koruyucu Meleğimiz hakkında bilgi ve iletişim kurabiliriz. 33. derece, Son Meyim, Kübik Taş; Buz ve Başmelek Mika'El ile ilişkilendirilir.
BÜYÜ: 13+1+7+9+3+11=44. 44>8. 1x4x11. Büyünün dörtlü ifadesi, beden [Malkuth], ruh [Yesodh], akıl [Hodh] ve Duygular [Netsach] aracılığıyla bunların hepsini Tifareth'te [Benlik] çözmek için. Büyü, dörtlü Yol aracılığıyla elde edilir: Bilmek; İstemek; Cesaret Etmek ve Sessizlikte Olmak. 8, Büyünün bir başka sayısıdır, çünkü Büyünün Efendisi ve Tanrıların Elçisi Hermes'e atfedilir. Burada Büyü, Birlik içindeki İkiliğin sonsuzluğunda hem Etkinlik hem de Alıcı ile ilgilidir, çünkü Hermes, 8. Sefira'da androjendir [Simyacıların Merkür'ü]. 8, kendi tarafında sonsuzluktur.
BT W, 11 de ikiliğin bir ifadesidir, ancak ikilik daha hermafrodittir ve hala çözülmesi gerekmektedir. 1. derece, Beyth'e ve Zaferler Tarocchi'si arasında Büyücü'ye; ayrıca bilgeliğe ve
deliliğe.
Gördüğünüz gibi her sayıda iyi şey görmek mümkündür.
BÜYÜ ve BÜYÜ [Yunanca Gematria'nın İngilizceye Uyarlanması]:
Büyü : M40+A1+G3+I10+C? [Kappa20 veya Chi600? Büyü için bir Kappa ekleyebilmemiz için Chi kullanalım Büyü = 654 = Ix2x3xl09=654>15>6 [aha, yukarıdaki Büyüye bakın] 654, Briyah'ın 6. derecesidir. [Bunun nedenini burada ayrıntılı olarak açıklamak çok zor; dereceler, her biri 36 sayıdan oluşan 4 alt döngüye sahip 144 sayıdan oluşan döngülere dayanmaktadır].

Magick = 654+20 = 674 = Ix2x337=674>17>8. Oldukça tesadüf eseri, AZ: 1-26 modeline benzer bir tablomuz var.
İbranice Gematria'yı, yaygın olarak kullanılan yöntemlerden biriyle İngilizceye uyarlayalım. [Ellerimi sonra yıkayacağım *sırıtır*] BÜYÜ = M40+A1+G3+I10+C8 = *62* = 1x2x31 = 62>8. 62, 26. derecedir. 31 hem AL,'E1, Tanrı'dır; hem de LA, 10' değil. Bu nedenle, "Tanrı hakkında hiçbir şey" diyebileceğimiz ve 0=0 sihirli formülünü ifade eder. 8 için yukarıya bakın. 26. derece, Tarocchi, Oğlak ve sistemimizde Jüpiter arasında Devii olan Peh'tir; GD sisteminde Mars [sanırım]. Bu sayı çok fazla enerji ifade eder.
BÜYÜ: Kaf'a 20 eklendiğinde: 62=20=82 = 1x2x41 = 82>10>1. Altında Birliğin yattığı maddi bir sayı. Bu gibi tüm sayılar, "Kether Malkuth'tadır ve Malkuth da Kether'dedir, ancak farklı bir şekilde." şeklindeki büyülü ifadeye atıfta bulunur. 82. derece, Briyah'ın 10. derecesidir, yani Malkuth ve Dünya. Bu, büyüyle ilişkilendirilebilecek oldukça maddi bir sayıdır.
Umarım kimse, fiziksel tarafın Crowley üzerinde çoğu insandan çok daha fazla etkisi olduğunu belirttiğim için beni suçlamaz. Fiziksel gücü ve dayanıklılığı [bir dağcı olarak], **kimyasal yollarla** aydınlanmaya olan ilgisi; cinsel aşırılıkları, büyüsüyle sürekli para arayışı [büyü günlüklerine bakın **]** , hepsi onun "Büyüsü" nün "dünyeviliğine" **işaret ediyor .**
"Her büyülü işlem topraklanmalıdır" ve bu sayı bunu yüksek sesle ve açıkça söylüyor.
Umarım sayı oyunumu bir süredir keyifle oynuyorsunuzdur. Bir sonraki yazımda, Büyü ile ilgili bazı Yunanca ve İbranice kelimeleri ele alacağım. Ama bir iki gün beklemem gerekebilir. Yetmişime yaklaşıyorum ve tüm bu kelime işleme işi artritli parmaklarımı mahvediyor.
Büyük İşin Yolunda yürürken kutsanmış olun.

S

ı Dr.jUmra Gamliel Belk

40 Yıldan Fazla Süredir İncil'in Sırlarını Açıklıyoruz

Gematr?

P) Sj

Ve Mistiklik

IN GENESIS

Di. Akiva Gamliel Belk tarafından

40 Yıldan Fazla Süredir İncil'in Sırlarını Açığa Çıkarıyor ve Açıklıyoruz

Yaratılış'ta Gematria ve Tasavvuf

Dr. A.S. Akiva Gamliel Belk

- Kurucu

B 'Nai Noach Torah Enstitüsü, LLC

http://www.bnti.11 sayfa

Telif Hakkı © 2012 Dr. Akiva Gamliel Belk ISBN - 13: 978-0615701028 ISBN - 10: 0615701027 Yayıncı
B'nai Noach Torah Institute, LLC, Posta Kutusu 14 Cedar Hili, Missouri 63016
İlk Baskı 2012

ÖZEL

Bir çoban, efendisinin koyun sürüsüne bakıyordu. Hayvanlarla arası son derece iyi olan, sessiz bir adamdı.
Oysa bu zeki adam, adını okuyup yazamıyordu. Eğitimsizliği, ona utanç ve mahcubiyet veriyordu.
Gizlice evlenemediği bir kadını seviyordu, Babası ise onun efendisi Kalba Savua'ydı, ondan korkuyordu.
Efendisinin, güzel ve sevgili kızı Rachel'ı elde etme arzusunu öğreneceği günden korkuyordu.
Bu önemli kızla, bir merada yas tutarken karşılaştı; çünkü Haham Yochanan, tanınmış bir Tevrat bilginiydi.
Rahel, onunla buluşmak ve anlayacağı Tevrat sözlerini paylaşmak için otlaklarda gayrı resmi duraklamalar yapmaya başladı.
Bu çoban derin ve merak uyandıran sorular soruyor ve iyi tartışıyordu, Rachel onu çok seviyordu ve bir süre yeşivada eğitim alması için ısrar ediyordu.
Bir damla su gözüne ilişene kadar, defalarca reddetti. Koyunlar su içerken, damla damla suların kudretini fark etti.
Su damlalarının sert kayada nasıl delik açtığını fark etti. Tevrat Sözleri'nin de kaya gibi onu kazıyabileceğini anladı. Rahel'den karısı olmasını istedi.
Evet, eğer Yeshiva'ya gidip Tevrat'ın Hayatını öğrenirse, dedi.

Babasından yani patronundan Rachel ile evlenmek istediğini söyleyen Kalba Savua, Rachel'ı reddetti ve
onlara yazı tura attı.
Rachel eşyalarını bir kulübeye götürdü. Uzun ve zorlu günler boyunca çalıştı. Kocasını Tevrat'ı öğrenmeye gönderdiği için onu desteklemek için.
Zayıf, soğuk ve aç Rachel neden çalıştı? Tevrat karşılığını verir. Yıllar sonra... İsrail'in En Büyük Hahamı birkaç gün içinde gelecekti.
Tavsiyeye ihtiyacı olan Kalba Savua büyük bir ziyafet verdi. Rahel'i reddettiği için üzgündü ve bağları yeniden kurmak istiyordu.
Yüce Haham, "Ben çoban Akiva'yım. Seni affediyorum!" dedi. Kalba Savua, "Eve taşın. Sana her şeyimi veriyorum!" dedi.
Bu kitap kaybedenlere... ama sonunda kazanacak olanlara ithaf edilmiştir...

Genesis'te Gematria ve Tasavvuf **İçindekiler**

ADANMIŞ 4
İLERİ 9
ÖNSÖZ 13
GEMATRİA TABLOSU 19
Yaratılış Bölüm 1 21
Haz Almak ve Hayattan Keyif Almak 21
Yaratılış Bölüm 2 35
Yedi Emir Tüm Evreni Yönetir 35
Yaratılış Bölüm 3 79
İncil'in Yılan Hakkında Öğrettikleri © 79
Yaratılış Bölüm 4 113
Bir Erkeğin Karısına Karşı Sorumluluğu Nedir? 113
Yaratılış 5. Bölüm 137
Adem ve Havva Eşittir 137
Yaratılış Bölüm 6 151
Bir İsimde veya Kelimede Ne Var? 151
Yaratılış 7. Bölüm 167
Gematria'da Görülen Tanrı'nın Kudreti 617-167
Yaratılış Bölüm 9 185
Vejetaryen 1657'ye Kadar Yaratılıştan Sonra 185
Yaratılış Bölüm 10 195
Nesiller Boyu Konuşma 195
Sözlük Dizini 201
Tevrat Referansları 221

YAZAR HAKKINDA. 1

İLERİ

Yıllar içinde birçok öğretmen tanıdım, bazıları tanınmış, bazıları ise tanınmayan. Bu kitabın yazarı hakkında bildiğim bir şey, öğrettiği şeyi yaşamaya çabaladığıdır. Dr. Akiva Gamliel, kendisine sunulan her çalışma için her zaman referans talep etmiştir. Bu kurallara kendisi de uyuyor ve tüm çalışmalarını belgeliyor. Bu kitap, çoğumuzun daha önce hiç görmediği bilgilerle dolu. Bu kitapta, bugüne kadar Yahudi bilginlerine bırakılmış inciler, bilgi külçeleri bulacaksınız. İbranicenin birçok nüansını anlayanlar için bu gizli hazineleri keşfetmek kolaydır. Ancak Dr. Akiva Gamliel için durumun böyle olmadığını biliyorum. 40 yaşında, büyük Haham Akiva gibi, Aleph Bet'i, yani İbranice Alfabeyi bile bilmiyordu. Yıllarca çalışarak kendini adadı. Yeshiva Toras Chaim'de sabah kahvaltısında Hahamlar masasında 'öğretmenleriyle' öğrendiği o günleri sevgiyle anıyor. O günlerden beri Dr. Akiva Gamliel çok gelişti. "Yeterli değil" derdi. O yıllarda Dr. Akiva Gamliel davet üzerine çalışmaya başladı. Haftada birkaç akşam, eski bir karavanda, bir inek çiftliğinde genç bir hahamla ders çalışmaya davet edildi. O zamandan beri çok şey değişti. O zamanki genç haham, Yeshiva Toras Chaim Outreach Center'ın Toplum Hizmetleri Bölümü Müdürüydü. Haham Jacob Meyer ise şu anda büyük bir Ortodoks cemaati olan Aish HaTorah'ın Colorado Haham Cemaati'nin baş hahamıdır.

ve Greenwood Köyü'ndeki okul,

O ilk günlerde, Dr. Akiva Gamliel her sabah namazdan sonra ve kahvaltıdan önce, bilgin Bais ile 30 dakika ders alırdı.
Haham David Nussbaum. O bir

Yeshiva Toras Chaim'de Medrash Öğretmeni. Aynı zamanda Rosh Ha Yeshiva'nın Hahamı Isaac Wasserman'ın damadıdır.

Akiva Gamliel, Ortodoks Cemaati Tri Sulom / Resh Mem Kehilas Beis Yaakov'dan Haham Mordechai Twerski ile eğitim gördü ve Pesah Matzah fabrikasında moshgiach olarak çalıştı.

Dr. Akiva Gamliel ayrıca Denver'daki Bais Menachem'in hahamı ve aynı zamanda Colorado Chabad'ın başkanı olan Denver Chabad'ın Hahamı Israel Engel ile de görüştü.

Dr. Akiva Gamlief'in çok sayıda referansı bulunmaktadır. Tevrat çalışmaları üzerine binlerce web sayfası yazmanın yanı sıra, internet üzerinden dünya çapında yüzlerce öğrenciye haftalık olarak ders vermektedir.

Çoğumuz, Bereisheit'in katmanlarını soyup gizemlerini ortaya çıkarmak için biraz yardıma ihtiyaç duyarız. Bu kitap, Tevrat'ın daha derinlemesine keşfedilmeyi bekleyen keşfedilmemiş bir ülke gibi olduğuna inanan herkes içindir. Bu kitabı okuyup inceledikçe, eğer gerçekten arıyorsanız, gerçeği bulacaksınız. Öyleyse bu yolculuğa başlayın.

ÖNSÖZ

İncil bilgelik ve bilgiyle doludur ve gizemlerle doludur. Tevrat'ın Beş Kitabı olan Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye'deki her Harf, Kelime, İfade ve Cümle için en az 5.000 olası yorum vardır. Ha Torah'taki muamma, İncil'in geri kalanından farklıdır. Ha Torah'ta, her biri sayısal bir değere sahip bir İbranice Harf sistemi vardır. Sayısal değerler, bu kitapta ele aldığım Ha Torah'ın İbranice Harfleri, Kelimeleri, İfadeleri vb. içindeki birçok ilginç, kafa karıştırıcı, şaşırtıcı ve gizemli ilişkiyi ortaya çıkarır. Bazıları buna numeroloji der. Bazıları buna Gematria der. Ben buna תוא Oht / İşaret çalışması diyorum.

Yirmi yıldan fazla bir süredir günlük Tevrat çalışmalarım sırasında, hem bana hem de çok daha büyük üne sahip diğer alimlere açıklanan çeşitli İşaretleri kaydettim. Ha Torah'ı incelerken, Yaratıcı gizli olana dair bir bakış açısı sunar. Bu Gematria'lardan gelen bu İşaretleri bu kitapta paylaşmak benim için özel bir onurdur. Yaratıcı'ya şükürler olsun!

İbranice harfler, neyi arayacağını bilenler için birçok ilkeli sırrı açığa çıkaran sayılarla bağları paylaşır. Bunun bir örneği Birinci Bölüm'de yer almaktadır.
Tevrat aracılığıyla bir Kelimenin nasıl yazıldığını fark edeceksiniz. Çoğu Kelime sürekli olarak aynı şekilde yazılır. Ancak durum her zaman böyle değildir.
Bir kelime farklı yazıldığında, bu üzerinde araştırma yapılması gereken bir işarettir. Bir harf eksik veya eklenmişse, araştırma yapmak için zaman harcamak iyi bir yerdir. Ben bunlara תו־תו־א işaretleri diyorum. Bir madenin girişi gibiler.
Sayısal değerler değiştiği için burası araştırma yapmak için özel bir yer. Bunun bir sebebi var.

Bu kitapta incelememize bölüm bölüm başlıyoruz. Allah dilerse, bunu elli bölümün tamamında sürdürmeyi planlıyoruz. Bu kitap için kurduğumuz tartışma bloguna katılmanızı umuyorum.

Unutmayın, belirli bir İbranice kelime veya sayı hakkında ne kadar bilgi bilinirse bilinsin, resmin tamamına kıyasla yalnızca küçük bir kısmı bilinmektedir. Yıllardır topluyor, derliyor ve düzenliyorum, kah nah nah haw raw. Bir keşiften diğerine uzun yıllar geçebilir ve bu da iki keşif arasında bir köprü oluşturur. Vahiyler birçok köprünün ürünüdür. Bu kitapta bu özel ilişkilerden bazıları yer almaktadır.

Harika bir Şabat veya Kutsal Gün yemeği sırasında bir Tevrat Gematria'sını / İşaretini paylaşmanın özel bir tatlılığı vardır.

TEŞEKKÜRLER

Annem ve babam ahirete gittiler, huzur içinde yatsınlar. Annem bu kitaptaki tartışmalardan çok keyif alırdı. Detaylara önem veren bir İncil Âlimiydi. Bugüne kadar ruhumu ısıtan birçok ilginç, ateşli ve yoğun tartışmayı paylaştık. Annem bana defalarca hatırlattı:
'Dostum, Tanrı'ya pokerin sıcak ucunu verme.' Teşekkür ederim anne.

Babam beş yaşından beri yetimdi. Annem, kardeşlerim ve torunları için bu dünyada bir yer edinmek için canla başla

çalıştı. Hayat, Erev Şabat/Cuma gecesi uykusunda hayata veda edene kadar onun için zorluydu. Arkadaşlarına okuldan mezun olduğunu söylerdi.
Zorluklarla dolu bir okul. Babamın en sevdiği söz, 'Devam et.' idi. Teşekkürler Baba.

Eski kayınpederim, huzur içinde yatsın, "Öldüğümde bana gül vermeyin. Yaşarken [onların tadını çıkarabileceğim zaman] bana gül verin" derdi. En sevdiği söz ondalıklarla ilgiliydi. Cemaatine, "Bu marketten alışverişinizi yapıp, caddenin karşısına geçip başka bir markette ödeme yapmazsınız" derdi.

Üvey Kayınvalidemin gerçekten nazik bir Spiritüel Hanım olduğunu kabul ediyorum. Tanrıya şükür çok şanslıyım! Kah Nah Naw Haw Raw. Katie her endişeyi sabırla dinliyor, ardından cesaret ve dua sunuyor. Başkalarını önemsiyor. Başkalarının örnek alması gereken mükemmel bir örnek. Umarım sağlıklı ve uzun bir ömür olur... Teşekkürler Katie.

Bir insanın yapabileceği en büyük itiraf, Rab Tanrı'nın Yaratıcım olduğunu söylemek ve kastetmektir. O, bu Evrenin ve var olan her şeyin Kralıdır. O Kutsaldır ve Adı Kutsaldır. Umarım gelecekte bir gün, göklerde bulunan birçok kişiye Yaratıcımızla birlikte katılıp onlara minnettarlığımı sunacağım. Bu kitapta onlar hakkında birkaç hikaye paylaşıyorum.

Eşime teşekkür ederim ki, övgüye değer bir eş çok nadirdir. Böylesine yüce bir seviyeye ulaşmak çok zordur. Denediğin için teşekkür ederim, dedi Baba Belk, "Denemek önemlidir!" Haklıydı. Aişe Chayil'in en yüksek seviyesine ulaşamamış olabileceğin nadir durumlarda lütfen anlayışlı ol. Sonuçta kiminle evli olduğuna bak. Çoğu zaman istemeden de olsa bunu bir meydan okuma haline getirdim. Denediğin için teşekkür ederim!!

Kardeşlerime şunu hatırlatmak isterim ki, bilmediğiniz gerçeği arayın ve bulduğunuzda onu kucaklamaktan korkmayın. Kral Süleyman, Rab'bin Tevrat'ının [Yasasının] mükemmel

olduğunu söylemişti. Tanrı neden Tevrat'ı değiştirmek istesin ki?

İki oğlum ve iki üvey oğlum için çok önemli bir teşekkür. Kim ne derse desin, her biriniz hayatınızın her saatinde annenize ve babanıza saygı göstermekle yükümlüsünüz. Keşke ben de bir...
Sizin için çok daha iyi bir örnektir bu, gözlemleyip takip etmeniz için. Çocuklarınıza babalarına ve annelerine saygı göstermeyi öğretmekten asla vazgeçmeyin ki, Tanrımız Rab'bin onlara vereceği topraklarda ömürleri uzun olsun... [yaşları ne olursa olsun] , Şemot / Çıkış 20.12.

Bir gün torunlarım büyüyüp merak edip Zadie'leri hakkında daha fazla bilgi edinmek istediklerinde bu kitabı okuyacaklar. Onlara, תמא Emet / Hakikat'in kendi ayakları üzerinde duracağını kabul ediyorum. Harflere bakın. Hakikat'in her harfi kendi ayakları üzerinde durur. Her Hakikat Harfi'nin iki ayağı ve bir temeli vardır. Hakikat tüm sorulara göğüs gerecektir. Asla çok soru sormaktan korkmayın. Emet'in zıttı רקש sheker , yani yalandır. Harflere bakın. Bir sheker'in her harfinin bir temeli yoktur ve üzerinde duracağı tek bir ayak vardır. Bilgelerimiz, bir sheker'in Emet'in önünde düşeceğini öğretir.
GEMATRİA TABLOSU

Alef 1 A Bahis 2 B Gimmel 3 C Dalet 4 D Hey 5 E Vav 6 F Zayin 7 G Chet 8 H Tet 9 T Yud 10 Y
Chof 20 Final 500 Lamid 30
Mem 40 m Final 600 m Nun 50 n Final 700 n Samech 60 m
Ayin 70 yıl
Pey 80 Final 800 Tzzadi 900 T 90 Quf 100 Reish 200 Shin 300 Tav 0 40

Yaratılış Bölüm 1
Haz Almak ve Hayattan Keyif Almak

5760'da şöyle yazmıştım: Dünyamız bazen çok zorlu bir yer olabilir. Bazen de dünyamız harika deneyimlerin ve iyi olan her şeyin merkezi olur. Bazen yalnız, soğuk ve ıssız bir dünyada yaşarız. Bazen de hayatın daha mutlu tarafına kaydığımız zamanlar olur. İyiden kötüye ve tekrar iyiye, coşkudan depresyona ve tekrar coşkuya, kalabalıktan yalnız

izolasyonlara ve tekrar kalabalıklara giden yol, okyanusun kayan kumları gibidir...
Sevgililer, hayatta, kişinin sahip olduğu veya sahip olmadığı şeylere odaklanmadığı huzurlu bir yer vardır. Bu yer, Tevrat'ı incelemek ve öğrenmektir.

Tevrat'ı bu kadar yüksek bir seviyeye yerleştiren nedir? İncil'i kutsal kılan nedir? İncil'in kutsallığı nedir?

שרק Kodesh kelimesi Kutsal anlamına gelir. Sözlükler, Kutsal'ı aziz, Tanrısal, dindar, dindar, sofu veya Tanrı korkusu olan vb. olarak tanımlar. Ancak bu tanımlar, Kutsallığın gerçek anlamından biraz uzaktır. Kutsallığın anlamını yanlış anlamak, kişinin İncil'i de yanlış anlamasına neden olur.

JD Strong'un tanımını beğeniyorum. Kendi konkordansında, yani Strong'un Konkordansında, שרק / 'yi ayrılık' olarak, Kutsallığı ise ayrılık olarak tanımlıyor. Dr. Strong, Kutsallığın 'Ayrılık' olduğunu belirtirken haklı. Bunu şöyle düşünün. İsrail toprakları Kutsal Topraklardır. Neden? İsrail dünyanın geri kalanından 'ayrılmıştır'. Kudüs Kutsal Şehirdir. Kudüs, İsrail'deki diğer tüm şehirlerden ayrılmıştır. Batı Duvarı, Kutsal Tapınağın bir parçasıdır. Kutsal Tapınak, Kudüs şehrinden ayrılmıştır. Kutsal Tapınağın içinde Kutsal Kutsal Yer vardı. Kutsal Kutsal Yer, Kutsal Tapınak'tan ayrılmıştı, Kutsal Şehir Kudüs'ten ayrılmıştı, Kudüs de Kutsal Topraklar İsrail'den ayrılmıştı, İsrail de dünyadaki diğer tüm topraklardan ayrılmıştı. Benzer şekilde Tevrat, İncil'in bir parçasıdır ancak Tevrat İncil'in diğer bölümlerinden ayrılmıştır.

Sevgili Varlıklar, neden farklı inançlardan insanlar Kutsal Topraklara... Kutsal Şehre ... Batı Duvarı'na... seyahat ediyor? Bu tesadüf değil. Bu sorunun cevabını keşfetmek, bizi huzurlu olabileceğimiz ve hayatın sunduğu en iyi şeylerin tadını çıkarabileceğimiz o yere getirmelidir. O zaman, Tanrı'nın izniyle, bu yerden hayatın güzelliklerinin tadını çıkarabiliriz. Sözün Gematria'sı שלק Kodesh 404'tür.

Dawt kelimesi, Tevrat'ta yazılı olduğu gibi, Rab Tanrı'nın her

birimiz için olan arzusunu ifade eder. Başka bir deyişle, Rab Tanrı İsrailoğullarına, "Kutsallığa uymanızı istiyorum" diyor. Rab Tanrı her birimize, kutsallığa uymanızı söylüyor. Dolayısıyla mistik bir şekilde, Rab Tanrı'nın Tevrat'ta her birimiz için ortaya koyduğu arzuyu görüyoruz.

שוק

Kodeş

ש 4 ד 100 ק תד 300 = 404

Dawt

ת 4 ד 400 = 404

Eşleşen Gematriaları görüyoruz. Şimdi, normalde erişemediğimiz bilginin, iki ek Gematriada bir olasılık çiçeği gibi nasıl yapraklarını açtığına dikkat edin. Levililer 10:1-3'te, Tanrı'yı temsil eden Alef harfi, Söz'e eklenmiştir.

שרק Kodesh ayrılmış anlamına gelir. Bu ayrıca Çıkış 29.44'te de belirtilmiştir. Tevrat'ın tamamında Alef, Kodesh'e iki kez eklenmiştir. Kodesh'in önündeki Alef harfi, normalde Kodesh'in yazıldığı şekilde değildir. Alef harfinin eklenmesiyle, 'Kutsallaştırılacağım' veya 'Ayrılacağım' anlamına gelir. Alef harfi, Gematria'yı 404'ten 405'e değiştirir. Şimdiye kadar resmi göremiyoruz. Resim daha yeni gelişmeye başlıyor. Birkaç sayfa içinde netleşecek. Yaratıcımızın neden Alef harfini eklediğini sormalıyız. Yazım değişikliklerine her zaman dikkat edin. Şimdi bazılarını incelemeliyiz. Dört kelimenin birleşik Gematria'sını keşfettiğimizde aniden ışıklar yanıyor. Dört Kelime *'Harun, Nadab ve Abihu'nun oğulları...' dır* . Bu dört Kelimenin toplam Gematria'sı da 405'tir. Bu bize Nadab ve Abihu'nun Rab Tanrı'yı Kutsamadıklarını gösterir. Uzaylı ateşi eklediler. Bu bize Yaratıcımızın Kutsallığının ASLA küçük bir derece bile olsa tehlikeye atılamayacağını söyler.

veya 2 numaralı çadır yoksa , onlar gidecek ve 3 .tırmalanacaklar ve yenecekler

Binanın 3. katı 1991 yılında, 3. katı 1992 yılında, 3. . katı ise 1993 yılında tamamlanmıştır

Levililer 10.1, 2
Harun'un oğulları Nadab ve Abihu'yu aldılar , her biri kendi buhurdanını alıp içine ateş koydu, üzerine buhur koydu ve RAB'bin önünde kendilerine emretmediği yabancı ateşi sundular . Ve RAB'bin gönderdiği ateş çıktı, onları yakıp yok etti ve RAB'bin önünde öldüler.

Rab seninledir! O seninledir ve sen benimlesin . 1 : 1

כ ^ מקה- Andhra David Zagba

Ve Musa Harun'a dedi: Bu, Rabbin söylediği sözdür. Yakınlarım aracılığıyla kutsal kılınacağım ve bütün halkın önünde yüceltileceğim' diyor . Harun sustu.

שנקא

Kodeş

405 = 300 א 1 ק 100 ד 4 ש

3 אוד,יגאו בדב ךהאד

Harun'un oğulları Nadab ve Abihu...
l = 405 A 6 F 5 E 10 Y 2 B 1 A 6 F 2 B 4 D 50 K 50 m 200 r 5 h 1 a 10 Y 50 N 2 B

Şimdi, bu Gematria sayesinde, o kutsallık seviyesini anlayamasak bile, gereken kutsallık seviyesine dair ciddi bir zirveye ulaşıyoruz. Yahudilikte, kişinin hayatı boyunca ulaşmaya çalıştığı elli seviye olduğunu öğretiriz. En yüksek seviye mükemmelliktir. Mistik olarak, Nadab ve Abihu'nun bu seviyeye çok yaklaşmış olabileceğini görüyoruz. Hatta bu seviyeye gerçekten ulaşmış bile olabilirler. Ellinci seviyeye ulaşmak, bir insan için büyük bir başarıdır. Ancak, ellinci seviyede yaşamak bambaşka bir meydan okumadır.

Asıl mesele şu ki, Yaratıcımızın istekleri arasında ince bir denge var. Şimdi Yaratıcımızın Yaratışını ele alalım.

Tanrı'nın altı günlük Yaratılış sürecinden, hayattaki güzelliklerin tadını çıkarma konusunda bir bakış açısı kazanırız. Yaratılış 1:4'te, evrenin Yaratıcısı'nın, Ortaya Çıkardığı Işık'tan özel bir haz aldığını gözlemleriz. Bir dakikalığına durup ışığın bize nasıl bu kadar haz verdiğini düşünelim.

B'nai Noah Torah Institute, LLC olarak, hayattaki en büyük zevkin Tanrı'nın Vahiyinden (Aydınlanma) aldığımız haz olduğunu öğretiyoruz. Bu sonuca, Yaratılış 1.4'ü inceleyerek varıyoruz.
רוא "ışık ״" kelimesi sağda Aleph (1), ortada Vav (6) ve solda Reish (200) olarak yazılır. Üç kutsal harf 207'ye eşittir.

Şimdi bunları sağdan sola doğru doğru sırayla inceleyelim:
רוא
200 = Reiş - 6 = Vav - 1 = Aleph

"Ohr", sağdan sola doğru yön belirten bir kelime olarak yaratılmıştır. Bu, harflerin Tanrı'nın bulunduğu sağdan sola doğru hareket ettiği anlamına gelir. Hareket ettikçe sayısal değerleri artar. "Ohr" kelimesinde bu özellikle önemlidir çünkü sağdaki harf bir Alef'tir. Alef, her şeyin Yaratıcısı olan Tek ve biricik Tanrı'yı temsil eder. Alef harfinden, Ohr'un Tanrı'nın tüm Yaratılışı Vahiyleriyle doldurmasından kaynaklandığını öğreniyoruz. Yaratılışın Birinci Gün deneyimlediği Ohr, Rab'bin ışığıydı. Güneş, ay veya yıldız ışığı değildi. Yaratılmış bir ışık değildi çünkü bu ışık her zaman mevcuttu. רואה־הא idi. *Açığa Çıkan Işık* . Tanrı, ebedi varlığında Kendisinden bir parçayı Açığa Çıkarmayı seçti. Tevrat'ın ışığını açığa çıkardı. İradesinin bir vahyini bize açtı!

Bunu nasıl biliyoruz? Gematria bu ifadeleri tamamen destekliyor. Eht Ha Ohr Harflerinin Gematria'sı 613'e eşittir. Bunu, Gematria'nın Gizemli İşaretleri ve Yaratılış'ta Tasavvuf kitabımın 1. bölümünde daha ayrıntılı olarak ele alacağım, bu yüzden burada 613 sayısının önemini kısaca ele alacağız. 613

sayısı, Tevrat'ta İsrailoğullarına verilen Emirlerin tam sayısıdır.

"Tanrı 'Işığın ' iyi olduğunu gördü. " Ayeti'nin merkezinde yer alması çok önemlidir . Bu bize, her şeyin merkezinin, Tanrı'nın Tevrat'ın 613 Emri'nde her birimize vahyettiği şey olduğunu öğretir.

Şimdi anlıyorum ki bu kadim öğreti bazılarımız için çok yeni. Yine de, biraz düşünün. Biraz sindirin. Yaratıcımız bizim için ne istediğini ifade ediyor. 613 Emri yerine getirerek O'nu onurlandırmalıyız. Bu Emirlerden bazıları Ben Nuh, yani Nuh ve eşi Na'amah'ın soyundan gelen çocuklar içindir. Bazı emirler sadece erkekler içindir. Bazı emirler sadece kadınlar içindir. Bazı emirler rahipler içindir. Bazı emirler sadece Yüceler içindir.
Rahip. İnşallah başka bir kitapta bazı Emirleri sıralayıp açıklayacağım. Ancak şimdilik amacımız, huzurlu bir yerin özünün 613 Emir'i öğrenmek ve uygulamak olduğunu fark etmeye başlamak.
Çoğumuz bunu zaten yapıyoruz, birkaç istisna dışında. İstisnalar, hayatımızın Tanrı'ya teslim etmediğimiz alanlarıdır.

Mesele şu ki, 613 Tevrat Emri tüm iyiliğin merkezindedir... ve hayatın en büyük zevki oradadır. Şu anda bu sadece bir ifade. Ancak birlikte öğrendikçe bunu daha da keşfedeceğiz. 613 Tevrat Emri'nin tüm iyiliğin merkezinde olduğunu kabul ettiğimizde huzur noktasına varmaya başlarız. Her birimizle ilgili Emirleri öğreneceğiz. Işığın farklı bir görünümünü sunan רוא Sözcüğüne geri döneriz. Ohr, başka bir ışık biçimi olan מינקז Ze Kay Neem ile ilişkili olan 207'nin Gematria'sıdır . מינקז / Ze Kay Neem, bilgelerden ve yaşlılardan yayılan ışıktır. Dolayısıyla, Yaratıcı Tanrı'dan yayılan Ohr'a ve yaşlıların, bilgelerin anlamından yayılan Ohr'a sahibiz. Bir büyükanne veya büyükbabanın torununa özel bir şey öğrettiği birçok resim aklınıza gelebilir. Bir dedenin torununa balık tutmayı öğretmesi veya bir büyükannenin torununa hallah pişirmeyi öğretmesi nasıl bir şey?

ר 16 - 1 א 200 = 207 ם 10 י 50 נ 100 ק 7 ז 40
207 =

Burada önemli olan, bir büyüğümüzün hayatımızı zenginleştiren katkısının, Yaratıcımızdan gelen özel bir lütuf olmasıdır.
Kral Davut şöyle yazmıştır:
Tehillim / Mezmurlar 19.8 |KJV 19.7]

Oh-y Size bilgi verilecektir. Tavşan Rica ederim. İsyan Evet, evet.
Noktalar 1 :! Sola Tammyahm Adam

Rabbin Tevrat'ı mükemmeldir, oğlu iyileştirir, Rabbin tanıklığı güvenilirdir , saf olanı bilge kılar.

Kusursuz Tevrat, yeniden canlandırma gücüne sahiptir. Burada büyük önem taşıyan üç nokta vardır. İlk olarak, SADECE Tevrat, yani Yaratılış, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye kusursuzdur.
İkincisi, yalnızca Rabbin Tevrat'ı her birimizin ruhunu geri döndürebilir ve onarabilir...
Üçüncüsü, yalnızca Rabbin Tevrat'ı akılsızları akıllı yapabilir.

תימ Taw Miem seviyesine kadar geliştirme gücüne sahip olduğunu gözlemliyoruz . Herhangi bir değere sahip tüm dini öğretiler, bir bireyin gelişmesi gereken ve gelişme arzusunda yardıma ihtiyaç duyduğu konuma dayanır. Tevrat'ın kişinin ihtiyaç duyduğu yardım olduğunu gözlemliyoruz. Sevgili Varlıklar, gelişmenin hiçbir yolu yoksa, kişi huzur noktasına nasıl ulaşabilir?

Tartışmamızın başlarında bu temeli atmamız gerekiyor. Tevrat'ı incelemek hayatımıza huzur getirecektir. Bu, bir dinin diğerine karşı çıkmasıyla ilgili değil. Yeni Ahit'in Eski Ahit'e karşı çıkmasıyla da ilgili değil. Bu, Tanrı Sözü'nün saf Gerçeği'nin anlaşılmasıyla ilgili! Burada sunulanlar hakkında biraz düşünün.

Ebeveynlere saygı göstermek, kişinin hayatına huzur getirir. Bu, Tevrat'ın tüm İncil'de yankılanan bir emridir.

Tanrı'ya lanet etmenin doğru olduğunu düşünüyor musunuz? Tanrı'yı lanetlemenin doğru olduğunu düşünüyor musunuz? Çalmanın doğru olduğunu düşünüyor musunuz? Yalan söylemenin doğru olduğunu düşünüyor musunuz? Bunların her biri, İncil boyunca yankılanan mükemmel Tevrat'a dayanan Emirlerdir. Bu Emirleri yerine getirdiğimizde daha huzurlu bir hayata doğru yol alırız. İncil'deki öğretilerin, Mükemmel Tevrat'ta yazılı 613 Emir'e dayandığını söylüyorum! Yaratıcımızın bizden istediği Emri yerine getirmeyi öğrenmeliyiz. Eğer hayatın tadını sonuna kadar çıkarmak istiyorsak.

Yaratılış Bölüm 2
Yedi Emir Tüm Evreni Yönetir

Adem ve Havva'nın yaratıldığı andan itibaren, evrendeki tüm davranışları yönlendiren yasalar vardı. Tüm yaratılış bu yasalar tarafından yönetilir. Bu Yasalara Yedi Emir diyoruz. Yedi Emir'e uymakla yükümlüyüz. Bunlar, tüm insani ve ahlaki gelişimin temelleri olarak kabul edilir. Tüm yaratılış, bu yasalara uyarak manevi mükemmelliğe ulaşabilir ve ahirette iyi bir yaşam sürebilir.
Sevgililer, bu dünyanın kendi kendini yönetebileceğini düşünen var mı? Dünya tarihi boyunca bir yaşam formunun diğerine gelişip çeşitlendiğine hâlâ inanan ve savunan evrimciler olduğunu biliyorum. İstedikleri kadar savunsunlar, ancak bilim canlıların DNA'sının insan DNA'sından ayrı olduğunu keşfetti. Evrim doğru olsaydı, gazeteler insanlığın kökeninin ilk tek hücreye dayandığını yazardı. Bu olmadı! Aslında tam tersi oldu.

Mesele şu ki tüm dünya karmaşıktır. Tek bir ot sapı bile karmaşıktır. Bu kadar çok karmaşıklık bir Yaratıcı'ya işaret ediyor. DNA sonunda Tevrat'taki Yaratılış Anlatımının yüzde 100 doğru olduğunu kanıtlayacaktır. Devam etmeden önce, yaratılışın her bir gününün milyonlarca yıl olabilecek bir zaman dilimi olması mümkün olabilir. Bu, bazı bilim insanlarının maymun benzeri insanlar olarak adlandırdığı ve milyonlarca yaşında gibi görünenlerin yaş farkını açıklar. Sevgili Varlıklar olabilirler. Meleklerin yaratılışın ikinci gününde veya ikinci

periyodunda yaratıldığını unutmayın. Melekler, insanlıktan önce yaratıldıkları için milyonlarca insan yılı yaşında olabilirler. İki meleğin dünyaya gelip yozlaştığını hatırlıyor musunuz? İnsan kızlarıyla ilişkileri vardı. Bilim insanlarının keşfettiği antik kalıntıların DNA'sını incelemek ilginç olurdu. Kalıntılar çok ilginç bir hikayeyi ortaya çıkarabilir.

Ancak bizim burada vurguladığımız nokta, bir Yaratıcımızın olduğu ve DNA'nın, kendi kendini geliştiren eğitimsiz bir hücreden çok daha fazla yaratılmış olduğudur.

Tevrat'ın Harflerinde gizemli güçler var. Bilgisayarlarla araştırma yaptıkça daha fazlasını keşfediyoruz. Son otuz yılda İncil Şifreleri keşfedildi. Daha fazlası keşfediliyor. Bunlar, Tevrat'ın ne kadar derin bir şekilde yazıldığını ortaya koyuyor. Hiçbir dönemde hiçbir yazar Musa'nın derinliğinde yazmadı. Musa'nın bir yazıcı olduğunu biliyoruz. Musa'nın, Yaratıcı'nın kendisine yazmasını emrettiği şeyi yazdığını biliyoruz. Rab'bin Tevrat'ının, En Büyük Kutsallık ve Tasavvufun eşsiz bir Kitabı olduğunu anlıyoruz! Buradaki önemli nokta, tüm yaşam formlarının ve bu yaşam formlarının DNA'sının gelişiminde bu kadar ayrıntılı bir şekilde ilerleyen Yaratıcımızın, insanlığı geliştirip yeryüzüne, izleyecekleri bir plan olmadan yerleştirmeyeceğidir. Yaratıcımız, Adem ve Havva'ya uymalarını istediği Yedi Emir'i öğretti. Yedi Emir şunlardır:
Birinci Emir:
Yönetim/Adalet Sistemini Kurmak ve Ona Uymak
İkinci Emir:
Tanrı'nın Kutsal İsmine Küfür Etmeyin **Üçüncü Emir:**
Yalnızca Yaradan'a ibadet edin. Putperestlik yasaktır. **Dördüncü Emir:**
Cinayet işlemeyin! Kan dökmeyin!

Beşinci Emir:
Başkasının Karısını Alma! Zina Etme!

Altıncı Emir: Çalma!
Yedinci Emir: Hayvanlara Karşı Nazik Olun!

Yedi Emir, Yaratılış 2.16 ve 17'de yer almaktadır.

Sadah-la Merhaba Harl , Y. Ve ? ọ 1 : ו Rica km için Ramal . צ , ederim. Burada Negad

wYx'y“wse Vah Yih Tzahv
Ve O [Rab Tanrı] buyurdu ki

112 = 6 ו 6 י 10 צ 90 ו

ללעב

Bah Ah Lay
Sahip / Sahip 112 = 10 ב 2 ע 70 ל 30 י

Adem'e yani insana emir veren Rab Tanrı'nın, her şeyin Sahibi ve Maliki olma ilişkisini görebilmeliyiz...

Yaratılış 2.16, Tevrat'ta "Vah Yih Tzahv" kelimesinin ilk kez geçtiği yerdir. Sonuç olarak, Tanrı'nın ne emrettiğini incelemek için dururuz. Ardından, Yaratıcımızın neyi amaçladığını görmek için mantıksal bir süreç izleriz. Emreden biri vardır ve O'nun emirlerini alanlar vardır. Emreden, Yüce Yaratıcı'dır. Yaratıcı, Sorumludur. Yaratıcı, emredilen hepimizin üstündedir. Dolayısıyla Tevrat "O Emretti" dediğinde, bunu ve beraberinde gelen yapıyı anlamamız gerekir. Emirler mutlaka kronolojik sırayla listelenmemiştir.

Birinci Emir:
Bir Yönetim/Adalet Sistemi Kurun ve İzleyin

Öncelikle, Tanrı her şeyin yaratıcısıdır. Her şeyin yaratıcısı olarak Tanrı, yarattıklarından üstündür. Tanrı, insandan, tüm evrenden... her şeyden üstündür. Tanrı her şeyin sahibidir. Bunu anlıyoruz. Yaratıklar, Sahip ve

Şimdi insan Tanrı ile Yaratılış 1.28'de *TanrıDedi ki... onlara sözleriyle tanıştırılır. Sonra ikinci kez Yaratılış 1.29'da yine Tanrı Dedi ki...* sözleriyle . Sonra Yaratılış 2.16'da şunu okuruz:

'Rab Tanrı adama emretti...' Şimdiye kadar Tevrat'ın bu noktaya kadar sadece 'TanrıDedi ki'yi adama kaydettiği bizim için açıktır ... Bu, Rab Tanrı'nın adama ilk kez emrettiği zamandır. *'Tanrı Dedi ki'* ile *'Rab Tanrı Emretti!* ' arasında çok büyük bir fark vardır. Yaratılış 2.16'daki 'Emretti' kelimesi, Çıkış 20'deki On Emir'de olduğu gibi, Emirler ile aynı kökten gelir. 'Emretti' kelimesinin anlamı 'Kanun'dur. 'Emirler' kelimesinin anlamı ise 'KANUNLAR'dır. Yaratılış Kitabı'ndaki *"Tanrı Dedi ki..." den* "Rab Tanrı Buyurdu ki..."ye doğru olan bu sapma, gerekli ibadetlerin... toplumsal yasaların... emirlerin başlangıcıdır. Dolayısıyla, yarattığı evrenin Yargıcı olan Tanrı, şimdi adam ve karısı üzerinde yargıç olarak oturmaktadır. Göstereceğimiz gibi, adam da şimdi tüm insanlık ve yeryüzündeki tüm yaratıklar üzerinde yargıç olarak oturmaktadır.

İncil'in İngilizce çevirilerinde, "EMREDİLDİ" kelimesini binlerce kez kolayca geçebilir, ancak bunun Tevrat'ta tüm insanlık için toplumsal yasaların başladığı yer olduğunu fark etmeyebilirsiniz. Hatta Yahudi olmayan İbranice sözlüklere veya sözlüklere bile baksanız, burada gerçekte neler olup bittiğini kaçırabilirsiniz.
Rab Tanrı adama, 'Bahçedeki her ağacın meyvesinden yiyebilirsin. Fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin...' diye emrettiğinde , Rab Tanrı toplumsal yasalar koydu! İnsan şu soruyu sorabilir: Tanrı buradan başlayarak toplumsal yasaları nasıl koydu?

Rab Tanrı, "Bilgi Ağacı'ndan yemeyin" diyebilirdi. O zaman, eğer adam veya karısı ondan yemiş olsaydı, haklı bir itaatsizlik yapmış olurlardı. Ancak, Rab Tanrı'nın emirlerini ifade etme biçimi nedeniyle iki kategori oluşturdu:

Birincisi, sana (erkeğe) ve karısına ait olanın yenmesi helaldir. İkincisi, Adem'e ve Havva'ya ait olmayanın yenmesi helal değildir.

Rab Tanrı, bunu yaparak, evrenin Hükümdarı olarak yönettiği bir dizi yasa koyar. Koyduğu bu emirlerden bir veya birkaçına

uyulmazsa, Hakim olarak itaatsizler hakkında hüküm verir.

Sonra Rab Tanrı'nın, yarattığı her yaratığı adama getirerek, adamı Kendi (Rab Tanrı'nın) Yaratılışı üzerinde hükümdar olarak kurduğunu görüyoruz; adam, onlara 'nasıl seslenmek istediğini' görsün diye (Yaratılış 2.19). אךקי 'Çağırmak' {Yek Raw} kelimesi her yaratığı 'çağırmak' veya 'çağırmak' anlamına gelir. Yek Raw İSİM VERMEK ANLAMINA GELMEZ. Bu yüzden, adamın her yaratığı kendine çağırmak için kullandığı ÇAĞRI, Rab Tanrı'nın ilanıyla yaratığın adı haline geldi. Bu, birinin köpeğini gelmesi için çağıran bir köpek düdüğü gibi düşünülebilir. Düdüğün çıkardığı ses köpeği çağırır ancak ses veya çağrı aslında köpeğin adı değildir. BUNU ANLAMAK ÖNEMLİ!

Böylece şimdi bir emir zincirinin geliştiğini görüyoruz. İnsan, Yaratıcısı Rab Tanrı'dan aşağı, ancak Rab Tanrı'nın insana çağırma yetkisi verdiği yaratıklardan üstündü. Bu, bir yönetim ve adalet sisteminin kurulmasıdır. Bundan, tıpkı insanın herhangi bir yaratığı çağırma yetkisine sahip olması gibi, Rab Tanrı'nın da insanı çağırma yetkisine sahip olduğunu anlayabiliriz. Bunu biliyoruz çünkü Rab Tanrı Vah Yek Raw, adamı çağırdı, 'Çağırdı' {Yaratılış 3.9} ve adam karşılık verdi. Bu bize Rab Tanrı'nın çağrıldığı bir isme sahip olduğunu, insanın çağrıldığı bir isme sahip olduğunu ve Yaratılış'ın her yaratığının çağrıldığı bir isme sahip olduğunu öğretir. Şimdi insan her yaratığı çağırabilirdi, ancak Rab Tanrı her yaratığı ve insanı çağırabilirdi. Bundan, her yönetim seviyesine verilen onuru öğreniyoruz. Bu, diğer insanların var olmasından önce bir yönetim sistemi kurar.

hw: hy“ Rab = {Küfür yasağı} Dovid Ha Melech şöyle dedi: " *Ve Alef'ten Tav'a kadar her yerde Rab'bin adını övecekler, çünkü yalnızca O'nun adı yüceltilmiştir.* " Mezmur 148:13 Rab'bin adının yazılı, sözlü veya düşünce biçiminde varlığı yüceltilmelidir. O'nun adının her türlü farkındalığı yüceltilmelidir! Bu, O'nun adının Kutsal Özü nedeniyle gereklidir. Rab'bin adı diğer adlardan farklıdır. Tevrat şöyle der:

yvi-d“q: pv'0Ata, WljLlj'y“ aOlew“
Ve kutsal adımın Aleph'ten Tav'a kadar hiçbir şeyini kirletmeyeceksin, sıradanlaştırmayacaksın...' Levililer 22:32
İkinci Emir:

Tanrı'nın Kutsal İsmine Küfür Etmeyin

hw: hy“ Rab 26 =

בטלה

Hay Tayv
Çok iyi, gayretle iyi yapmak 26 = 2 ה 5 ו 10 ט 9 ב

Yine, kişi iyilik yaparsa, iyi yaparsa, Yaratıcımızı onurlandırdığı açıktır. Mezmur yazarı ne diyor: "Kötülüklerden uzaklaşın ve iyilik yapın; barışı arayın ve peşinden gidin, Mezmur 34:14." Vurgu iyilik yapmak üzerinedir. Vurgu, Yaratıcı'nın adına küfür etmek üzerine değildir. Bu, eylemlerimizle ilgilidir. Eylemlerimiz Yaratıcımızı övmeli, kutsamalı ve onurlandırmalıdır. Bu Emir, ne yapmamamız gerektiğinden ziyade ne yapmamız gerektiğiyle ilgilidir.

Her yaratık, evrenin Hükümdarı ve Yaratıcısı olarak Tanrı'ya ve Rab Tanrı'nın yetkisiyle yeryüzünün hükümdarı olarak insana saygı gösterdi. İnsan ise yalnızca Rab Tanrı'ya saygı gösterdi. Yeryüzündeki yaratıkların saygı duyduğu ismin, yalnızca Adalet niteliğini temsil eden 'Tanrı' olduğuna dikkat edin. İnsanın saygı duyduğu ismin ise hem Adalet hem de Lütuf niteliklerini temsil eden 'Rab Tanrı' olduğuna dikkat edin. Bu çok önemli!

Birçok Yahudi olmayan kişi Tanrı ismini normalde Tanrı olarak düşünür, ancak Yaratılış'taki yaratıklar Tanrı'nın anlamını 'Hükümdar / Yargıç' olarak biliyorlardı. İnsanlar, Rab Tanrı'yı 'Merhametli Hükümdar / Yargıç' olarak biliyorlardı. Bu, yalnızca Hükümdar / Yargıç anlamına gelen çoğul Tanrı ismi, Merhametli anlamına gelen tekil Rab ismiyle birleştirildiğinde ortaya çıkar. Bu bize Tanrı'nın aslında Tekil olduğunu ve çoğul OLMADIĞINI öğretir. Tanrı'nın başlangıçta tüm Yaratılış'a

gösterdiği tam niyetini ve anlamını anlamak son derece önemlidir.

Ne yazık ki niyet ve amaç aynı gibi görünüyor

Tanrı kavramının anlamı, 21. yüzyıla girerken bazıları tarafından YANLIŞ DOKTRİN ile yer değiştirmiştir. Yaratılışın unsurları olarak, Tanrı'nın orijinal anlayışına, yani Rab Tanrı, Merhametli Yönetici/Hâkim anlayışına dönmemiz zorunludur.

İşte bu anlayıştan, tıpkı yeni doğmuş bir bebeğin annesinin memesini nasıl emzireceğini talimat almadan bildiği gibi, biz de Tanrı'yı ve O'nun Kutsal Adını, Rab Tanrı'yı onurlandırmamız gerektiğini sezgisel olarak biliyoruz! Başka bir deyişle, Tanrı'yı ve Kutsal Adını onurlandırmak, Yaratılış'tan beri var olan doğal bir içgüdüdür. Kuşların, balıkların ve hayvanların kendi türlerine göre çiftleşmeleri gibi, fiziksel bir yasadır... canlı yaşamın doğal olarak karışmadığı anlamına gelir. Buğday buğday üretir. Elma ağaçları elma üretir, elmalar da elma çekirdekleri üretir, çekirdekler de elma ağaçlarını üretir. Bu, Güneş, Ay ve yıldızların Dünya'nın dönüşüyle olan bir dizi doğal ilişkisidir... Aynı şekilde, Rab Tanrı'yı ve Merhametli Hükümdar/Yargıç olarak Adını onurlandırmamız gerektiğini anlıyoruz.

Tufandan önceki yaşam, bugünkünden çok farklıydı. Canlılar birbirleriyle beslenmiyordu. Tüm canlılar TAM BARIŞ içinde yaşıyordu. İnsanoğlu %100 vejetaryendi. O zamanlar dünyada bir uyum vardı. Güneş asla çok parlak veya çok sıcak değildi. Yağmur ve kar yoktu. Şu anki gibi dağlar ve okyanuslar yoktu. Hiçbir tür fırtına duyulmamıştı. İnsanoğlu, bugün bildiğimiz şekliyle tüm dünyayı kaplamamıştı. O zamanlar dünya çok özel ve harika bir yerdi. Tufandan önce herkes aynı dili konuşuyordu.
Tanrı'nın varlığı her yerde anlaşılıyordu.
Her yerde hissediliyordu. Tanrı

Yaratılışının özel bir yolu

Dünya sakinlerinin tamamı Cennet Bahçesi'nin girişine

gidebilirdi. Alevli kılıçlı meleği bizzat görebilirlerdi. O zamanlar insanoğlunun bugün sahip olmadığı bir yakınlığı vardı. İnsanoğlunun hâlâ Cennet Bahçesi'yle, herkesin görebileceği şekilde, doğrudan bağlantıları vardı. Dokuz yüz yıldan fazla bir süre boyunca dünya sakinleri ilk insanla konuşabiliyordu. İsterlerse Yedi Emir'i ilk ağızdan öğreniyorlardı. O zamanlar insanoğlunun bugün var olmayan doğrudan bağlantıları vardı.

Birinci Dünya'da, insanın Rab Tanrı'yı onurlandırma sorumluluğu, yeryüzünün tüm sakinleri tarafından açıkça anlaşılmıştı. İnsan o zaman yalnızca Rab Tanrı'ya ibadet etmesi gerektiğini anlamıştı. Hem Kabil hem de Habil, Rab Tanrı'yı onurlandırma gerekliliğini açıkça anlamıştı. O günlerde yaşamayan bizler anladığımızı sanıyoruz ama çoğu zaman anlamıyoruz. Bunu Dördüncü Bölüm'de ele alacağız. İkisi de adaklar getirdi... Nuh ve oğullarının da Rab Tanrı'yı onurlandırma gerekliliğini anladıkları açıktır. Nuh, Rab Tanrı'ya adaklar getirdi. Kabil'in adağını daha sonra ele alacağız.

pyhilOa' Tanrı = {Putperestliğe Karşı Yasak} Burada olduğu gibi Tanrı kelimesini her okuduğumuzda, bu ismin Yaratıcımız ve Yargıcımız Tanrı'ya atıfta bulunduğunu hatırlarız. Aynı kelime elohim için küçük e harfiyle kullanıldığında, küçük g harfiyle tanrılara atıfta bulunduğunu da hatırlarız. Bunun ne anlama geldiğini anlamak karmaşık değildir. Tevrat, " *Benim Özümden önce başka tanrılarınız olmayacak" der.* Çıkış 20.3 Dolayısıyla Tevrat burada olduğu gibi Tanrı ismini kullandığında, başka tanrılara kulluk etmemeye dikkat etmemiz gerektiği hatırlatılır. Putperestliğin yasaklandığı hatırlatılır. Üçüncü Emir:

Yalnızca Yaradan'a ibadet edin. Putperestlik yasaktır.

pyhilOa' Tanrı = **86**
Hizmetkarları
86 = 10 ע 70 ב 2 ד 4 י

İsrailoğulları Yusuf'a (Yaratılış 50:17) dediler ki, biz babanın Tanrısının kullarıyız. Yalnızca Tanrı'ya secde ettiklerini

söylüyorlardı.
Yaşamlarında başka Tanrı yoktur. Sadece Yusuf'un babasının Tanrısı'na taparlardı. Gematria ilişkisi, Tanrı'nın kulları olarak yalnızca O'na Tanrı olarak tapmamız gerektiğini anlamamız içindir. Bu, putperestliğin yasak olduğu anlamına gelir!!

Her şeyi yaratan Rab Tanrı, adil yargısıyla hükmeden/yargılayan Tanrı olarak ibadet ve övgülerimizle onurlandırılmalıdır. Putperestlik, yıldızlar, ay, güneş, bitkiler ve hayvanlar gibi O'nun yarattıklarına tapmaktır. Her türlü putperestlik, Yaratıcı'ya saygısızlıktır. Aslında, Evrenin Yaratıcısı'na isyandır.

Tufandan önceki dünyanın Rab Tanrı ile şimdikinden farklı, özel bir ilişkisi vardı. Bugün, o zamanlar var olmayan yüz binlerce yasamız var. Tüm bu yasalar bugün neden gerekliyken o zamanlar gerekli değildi?

Bu, insanın Rab Tanrı ile nasıl ilişki kurduğuyla ilgilidir. İnsanın Tanrı'nın İradesini anlama duygusu o zamanlar çok keskindi. İnsan Tanrı'dan uzaklaştıkça, sonunda O yok edildi. Putperestlik yok edildi! Tufandan sonra Nuh ve oğullarında oluşan yeni bir farkındalık duygusu yeniden tesis edildi. Rab Tanrı'yı anlama konusundaki bu özel duygu, Nuh'un Yedi Emri ile yeniden tesis edildi. Tufandan hemen sonra Rab Tanrı'ya kurban sunarak anlayışlarını gösterdiler. Herkes oradaydı! Aile reisi olan Nuh aynı zamanda Başkâhindi. Rab Tanrı'ya kurbanlar ve ibadetler sundu.

Dünya sakinleri başlangıçta tek bir basit kelimeden, Tanrı'dan, Tanrı'nın tüm yaratılışın Yaratıcısını onurlandırmak için, başka hiçbir şeye veya kimseye tapınmamak anlamına geldiğini anlamışlardı.

pd: ja;h... aAl[' to the Adem = {Kan dökme yasağı} Burada Ahl {üzerinde, üzerine, üzerine, karşı} kelimeleri kan dökmenin yasak olduğunu ifade etmektedir.
Yaratıcı bizi 'insan'ın üzerinde görevlendirdiğinde, bu, insanı koruma veya kollama etkisi yaratır. Öte yandan, Adem isminin

son iki harfi dom'u (kan) temsil eder, bu nedenle Yaratıcı'nın kan dökülmesini yasakladığı söylenebilir (מד) . Bunu Dördüncü Bölüm'de daha ayrıntılı olarak ele alacağız. Dördüncü Emir:

Cinayet işlemeyin! Kan dökmeyin!

pd:ja;h...aAl['
Ayl Haw Aw Dawm

Erkeğe (burada erkek ve kadın anlamında) 150 = 40 ל 30 ה 5 א 5 ד 4 ם

ע 70

ענכי

Yee Caw Nah Alçakgönüllü Olmak
150 = 70 י 10 כ 20 נ 50 ע

Lütfen Mektupların ilerleyişine dikkat edin

ענכי Yee Caw Nah kelimesinin sağından soluna .

İlk harf 10, sonra 20, sonra 50 ve son olarak 70'tir. Kişi alçakgönüllü olmadığında, öfkeli olduğunda, deyim yerindeyse 10'dan 20'ye, sonra 50'ye, sonra 70'e gider... Yetmiş yaşına geldiğinde kimse yanında olmak istemez. Tanrı'nın tecellilerini incelediğimizde sağda Şefkat, solda Güç olduğunu öğreniriz. Tanrı'nın Manevi Sureti'nde yaratılmışız. Öfkemiz yükseldiğinde, sağdaki Şefkat yerine soldaki Güce doğru hücum eder. אף / Ahf, öfkenin sağda 1, solda 80 olduğunu gösterir.

İnsana " veya *"İnsan İçin* " emri verildiğinde, tıpkı Tanrı'yı sevme ve onurlandırma gibi büyük bir yeteneğe sahip olduğumuz gibi, tam tersini yapma gücüne ve kudretine de sahip olduğumuz hatırlatılır. Ancak insan ile hayvan arasındaki fark, bir seçeneğimizin olmasıdır. Hayvanların içgüdüleri vardır. İnsanın Yaratıcımızın Manevi Suretinde yaratılabilmesi için, öfkelenme gücüne ve öfke yüzünden korkunç şeyler

yapma gücüne sahip olmamız gerekir. Kaw Naw Nah Haw Raw! Ancak bunları yapmak zorunda değiliz. Tanrıya şükür! Tek ihtiyacımız olan bunları yapma gücüne sahip olmak. Bu yüzden yapmamız gereken şey şu:

Öfkenin tam tersi. Yee Caw'ı ענכי' e ihtiyacımız var

Alçakgönüllü olmak için değil! Gematria değeri 81 olan öfke kelimesini ele aldığımızda, soldaki Güç 80'den sağdaki Nezaket 1'e geçmemiz gerekiyor. Sağdaki Aleph harfinin Tanrı'yı temsil ettiğini unutmayın!
Tevrat'ın Yaratılış 9.6'sında şöyle denmektedir: *'Kim bir insanın kanını dökerse, kanı da bir insan tarafından dökülecektir.* ' Bu, İbrahim öncesi dönemde verilmiş, herkese uygulanabilen genel bir yasadır; 'kanı dökülecektir' ifadesi, kanın döküldüğü tek ölüm biçimi olan kılıca atıfta bulunur.

Kan dökme yasağı, "Cennetteki her ağacın meyvesinden yiyebilirsiniz" emrine dayanır; bu, hayvan yemenin de yasak olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, tüm canlıların ve insanların kanlı canlılarla beslenmesi gerektiği de Yaratılış'tan beri açıktır (Yaratılış 1. 29, 30). Tufandan önce kanlı canlıların yaşamı, günümüz dünyasından önemli ölçüde farklıydı. İklim, toprak ve diğer koşullar mükemmeldi. Tufandan önce tarlanın ürünü, bizimkinden önemli ölçüde üstündü.

İnsan, herhangi bir canlının canını almanın yasak olduğunu anlamıştı. Bu, insan ve eşinin bir hayvanın canını almak yerine incir yapraklarını birbirine dikmesiyle açıkça kanıtlanmıştır (Yaratılış 3.7). Rab Tanrı insana can alma yetkisi vermemişti. İnsan, hayatın değerli olduğunu sezgisel olarak anlamıştı.

Kayin {Kabil} ve Hevel {Habil} örneğimiz de var. Kabil, kardeşi Habil'i öldürdü. Ancak Kabil'in itaatsizliğine rağmen, Rab ona merhamet gösterdi. İlk ailedeki bu talihsiz cinayetten, Yaratılış 9:6'ya göre cinayetin yasaklandığını öğreniyoruz. *"Bu nedenle, kim ki Kabil'i öldürmez {öç almazsa} ondan yedi kat intikam alınacaktır."* Yani Kabil'i öldürmeyin. Yedinci nesilde onun soyundan gelen Lemek ondan intikam alacaktır... Rab şöyle dedi:

cinayetlerj Cain,

Mesele şu ki, Rab Tanrı tarafından kurulan normal adalet sürecinde, dünya sakinleri, Kayin'i, yeryüzünün hükümdarı, başkâhini ve hâkimi olan adam {Âdem}'in huzuruna çıkaracak ve yargılanacaklardı. Adam, öz oğlu Kayin'i suçlu bulup kılıçla öldürülmesine mahkûm edecekti. Adalet yerini bulacaktı. Ancak Rab, o dönemde Kayin'in adamla kadının tek oğlu olması nedeniyle adama acımıştı. Adalet, Şit doğduktan sonra sağlanacaktı.

Yine de bu ayetten, insanlığın zaten intikamcı cinayetler konusunda eğitildiğini öğreniyoruz . Rab'bin Merhamet Niteliği Müdahale Etti... Dikkat edin, sadece Merhamet Niteliği {Rab}, Kabil ile ilgili olarak mevcuttur. Lütfen Yaratılış 4.1'den Yaratılış 4.16'ya kadar Rab isminin sekiz kez geçtiğine dikkat edin. Tanrı kelimesi Yaratılış Dört'te sadece bir kez geçer. Yaratılış Dört'teki Tanrı'nın tek kullanımı Adaleti ile ilgilidir. Alınan oğul {Hevel}, geri getirildi {Şit}! Neşamah'ı {ruhu} Hevel'in olan Şit'in doğumunda Havva, *'Tanrı bana Hevel'in yerine başka bir çocuk verdi* ' dedi. Şit'teki ruh, Hevel'in Neşamah'ıydı. Biz buna ruhun göçü diyoruz.

rmoale Sözü = {Zina yasağı} Bu, olayların doğru sırasını temsil eder. Aynı inanç ve uygulamaları benimseyen bir anne ve baba, çocuklarına Tevrat'ın sözlerini, deyişlerini ve sözlerini aktarma sorumluluğuna sahiptir. Dolayısıyla Tevrat'ta "Lay Mohr" dendiğinde, Tevrat'ın bir sözünü aktarmak için gereken uygun olaylar dizisi kastedilmektedir. Başka bir deyişle, kişi aynı inanç ve hedeflere sahip, aynı inançtan biriyle evlenmelidir. Çocuk sahibi olmalıdırlar. Çocuklarını Tevrat'a uygun şekilde yetiştirmelidirler. Bu koşullar mevcut olduğunda, ancak ve ancak o zaman Tevrat'ın sözlerini aktarmak mümkün olur. Beşinci Emir:

Başkasının Karısını Alma! Zina Etme!

Rmoale
Söylemek

ר 40 מ 1 א 30 ל 200 = 271

רסאי

Yay Aw Sayr Bağlanmak İçin

ר 40 מ 1 א 30 ל 200 = 271

Öğretiler... Sözlerin bağları ve bağları olması gerekir. Buradaki öğretiler Tevrat'tan alınmıştır. Bağlar Tevrat'ın öğretilerine aittir. Ortodokslar arasında boşanma oranı çok düşüktür. Bunun nedeni, çoğu durumda büyük ebeveynlerin Tevrat'a bağlı olmasıdır. Ebeveynler Tevrat'a bağlıdır. Karı koca Tevrat'a bağlıdır. Öğretiler. Öğretiler.

Tevrat Öğretilerine bağlı kalmak, Öğretilere bağlı kalmaktır... Anlıyoruz!

Kadın başlangıçta erkeğin yanından alındıktan sonra, erkeğe 'kadın' olarak çağrılırdı. Erkeğin günah işlemesinden sonra, çağrıyı 'kadın'dan 'Havva'ya çevirdi.

Adam günah işlemeden önce, bütün yeryüzünün yöneticisi olarak şu bildiriyi yayınladı: 'Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacaklar.' Yaratılış 2:24

Adam 'Baba' veya 'Anne' kavramını nereden biliyordu? Babasını veya annesini terk etmek hakkında ne biliyordu? Adamın ikisi de yoktu. Bu bize, Rab Tanrı'nın adama evliliğin, çocukların doğumu ve yetiştirilmesinin ve ailenin kutsallığı konusunda talimat verdiğini gösteriyor .

Bu ifadeden, Rab Tanrı'nın erkeğe karısıyla 'tek beden' olduğunu öğrettiği açıktır. Dolayısıyla karı koca terimleri başlangıçtan itibaren 'tek beden' olarak belirlenmiştir. Bunlardan erkek ve erkek veya kadın ve kadının 'tek beden' olmadığını öğreniriz. Erkek ve hayvan veya kadın ve hayvanın 'tek beden' olmadığını öğreniriz. Ruh olan Yaratıcı Tanrı'nın, et olmadığını ve kadının 'tek beden' olmadığını öğreniriz. Başlangıçtan beri 'tek beden' terimi yalnızca tek bir kocanın

(tekil) ve tek bir karının (tekil) evlilik yoluyla birleşmesi anlamına gelmiştir. Başlangıçtan beri Tanrı tek insan olan erkek ve kadının ilişkisini kutsadı. Tanrı onlara *'Verimli olun ve çoğalın ' dedi (onlara talimat verdi). Bu, yalnızca birlikte 'tek beden '* oldukları anlamına geliyordu . Aynı 'Verimli olun ve çoğalın' emri, tufandan sonra Nuh ve oğullarına iki kez verildi. Nuh'un karısı vardı, Sam'ın karısı vardı, Ham'ın karısı vardı, Yafes'in karısı vardı. Dört evli çifttiler. Bu her zaman Tanrı'nın planıydı.

Şimdi, üç ayrı durumda (Yaratılış 1:28 düşüşten önce, Yaratılış 9:1 ve Yaratılış 9:7 tufandan sonra) "Verimli olun ve çoğalın" duasının yalnızca Tanrı tarafından söylendiğini ve Adalet Niteliğini temsil ettiğini fark etmeliyiz. Bu, insanlığa evliliğin kutsallığını gösterir. Evlilik, tıpkı Tanrı'nın "TEK" olması gibi, Ehad, yani "TEK" olmak üzere yaratılmıştır. Evlilik bir erkek ve bir kadın arasındadır. Eşcinsellik ciddi bir günahtır. Birçok eşcinsel, heteroseksüel olmayı tercih edeceğini söyler. Bazıları bu dürtülerle doğduklarını söyler. Bu mümkündür. Ancak bir birey eşcinsellik dürtülerini kontrol etmez ve bunlara göre hareket ederse bu bir günahtır. Eşcinsellik ahlaksızlıktır! Ancak amacımız eşcinselleri dövmek değil. Yaratıcının planının erkeklerin ve kadınların çocuk sahibi olmaları ve sevgi dolu aileler kurmaları olduğunu söylemektir.

Bir eş alma eylemi Tevrat'ta ve Talmud'da חקמ Vah Yee Kah Ach olarak belirtilir ve 've aldı' anlamına gelir. ולקס çok erkek bir d 0 minatin g w o r d t h a t c o u l d b e e a s i ' d i r Y a n l ı ş anlaşılmış. Tevrat'ın evlilik için neden bu kadar erkek egemen ve güçlü bir kelime kullandığını merak etmek gerek. וחק güçlü bir kelimedir. ולקס kelimesinin birinci ve ikinci kullanımı , amacı ve kullanımını anlamamıza yardımcı olacaktır.

אלש Eesh kelimesi 12. ayetteki dokuzuncu kelimedir. אלש Eesh kelimesinin ilk kullanımı Yaratılış 2:24'te bulunur.

Shala Eesh kelimesinin bu şekilde kullanılmasından önce erkek/kadın için kullanılan kelimenin אדמ Ha Adam olduğunu belirtmek önemlidir . Tevrat, Rab'bin

Adem [hem Adem'i hem de Havva'yı temsil ediyor] bir eş / bir kadın.

Ksha Eltza- Ha 1- מלהלה הרכה,י נלביו להדה,ד.א?יר
1 :1 מסדה-נלכה הככל

Medea

Yaratılış 2.22
Ve O, Rab Tanrı, Ha Adam'dan aldığı Aleph'ten Tav'a kadar her şeyi yarattı ve onunla Ha Adam'a geldi.

'almak ' anlamına gelen סקל Law Kah Ach Sözcüğüdür . Bu, Tevrat'ın Yaratılış 25'te İbrahim'in Keturah ile evliliğini tanımlamak için kullandığı Sözcüğün ta kendisidir.

Yaratılış 25.1
הרחטק gün önce 1 1?bg : evet 7 ה?

Ve yine İbrahim'le evlendi ve bir kadın aldı; kadının adı Keturah'tı. Kelimelerin nasıl kullanıldığına dikkat edin: Yaratılış 2:22

השאל מדאה־ונל חקל־רשא

... Adem'den karı olarak aldığı... Yaratılış 25.1

Heftech Şefe ? Kanun
.Merhaba

Avraham bir kadın aldı ve onun adı Keturah'tı.

Her iki durumda da, 'almak' anlamına gelen חקל Law Kah Ach ve 've aldı' anlamına gelen חקיו Vah Yee Kah Ach kelimeleri, eş almakla ilgilidir. Bu neden önemlidir? Önemlidir çünkü Tevrat'ta 'eş / kadın' anlamına gelen השא kelimesi ilk kez , Havva'nın Adem'den alınmasından hemen sonra kullanılmıştır; bu da ikisini de temsil eder. Bu, Rab'bin bir eş / kadını tanımlamak için kullandığı terimdir. Bundan sonra Adem, '... Adem'den alındı' der . Erkek ve kadının ruhu iki bedende tek bir ruhtur. Bir erkek ve bir kadın bir araya geldiğinde, bunun

ruhun birleşmesi olduğu varsayılır.

Tufan zamanında bu kavramın tamamen kaybolduğunu görüyoruz. O dönemde yaşayanların yozlaşmışlığı çok büyüktü. Sanki tüm çürümüş insanlar/ruhlar Yaratıcılarına karşı cinsel birleşmede birleşmiş ve yaptıkları yüzünden sonsuza dek yok olmuşlardı.

Tufandan önceki dünya işte bu talihsiz koşullar altında yok oldu. Hırsızlık, zina, ahlaksızlık, putperestlik ve türlerin karışması gibi günahlar tufanın yıkımına sebep oldu. Başka birinin eşiyle cinsel ilişkiye girmek bir tür hırsızlıktır, ama çok daha kötüsü! Ahlaksızlıktır! Bağışlanamaz. Bir tür putperestliktir, tıpkı Tanrı'yı bir başkası için terk etmek gibi. Tevrat ve İncil'in ÇOK CİDDİ BİR İHLALİDİR!!
Altıncı Emir:
Çalmayın

נגה־ץ״ע לכמ
Mee Cohi Aytz Hah Gawn
Bahçedeki tüm Ağaçlardan (HARİÇ) 308 = 50 70 צ 90 ה 5 ג 3 ו
ע 30 ל 20 ק 40 מ

Çalı
Şut
Geri dönmek
Açık 6 ve 300 x 2 =
308

Shoov - Retum - Neden birinin geri dönmesi gereksin ki? Retum kavramı neyi ifade ediyor? Her şeyin bir yeri vardır. Eğer bir şey yerinde değilse, onu yerine geri getirin. Bahçede meyvesi toplanamayan tek bir ağaç vardı. Meyve olduğu gibi bırakılmalıydı. Sadece meyveyi toplamak bile bir tür alma, yani çalmaydı. Örneğin, Adem ve Havva'nın Bahçenin merkezinde olmadığını varsayalım. Başka bir yerdeydiler. Diyelim ki yılan meyveyi Adem ve Havva'ya getirdi. Sorumlulukları meyveyi geri getirmek olurdu. Ancak Adem ve Havva'nın bahçenin merkezinde, yasak ağacın yakınında veya yakınında durduğu

anlaşılıyor. Neden bu kadar yakına geldiler? Bilmiyorum! Yılan gelmeden önce ağacın ayartma bölgesindeydiler...

Her şeye rağmen, bu Gematria sayesinde ait olduğumuz bir yerimiz olduğunu öğreniyoruz. O yer Tanrı'ya yakındır. Eğer o yerden uzaklaştıysak, geri dönmemiz gerekir. Her ağacın Cennet'te bir yeri vardır. Her meyvenin her ağaçta ayrı bir yeri vardır. Her şeyin bir yeri vardı. Adem ve Havva'nın da bir yeri vardı. Yerlerinden ayrılıp ne olduğunu merak ettiklerinde ne oldu?

וגה־יע לכמ Tüm ağaçlardan = {Çalma yasağı} Mee Cawl - Aytz - Ha Gawn, Adem ve Havva'nın Cennet Bahçesi'ndeki bir ağaç hariç tüm ağaçlardan yiyebileceğini temsil eder. İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı'ndan yemeleri yasaktı. Bizden yasak olanı aldığımızda, bu eylem hırsızlıktır.

Ailemizde Kaley ve Dovi adında iki beagle yavrumuz var. Bazen onları tasmayla gezdiriyoruz, böylece geri koşmanın ve koşmanın özgürlüğünün tadını çıkarabiliyorlar.
Bahçemizde bir ipte sallanırlardı. Yemek zamanlarında ve başka nedenlerle onları tasmayla ayırdığımız zamanlar da olur. Tasma sınırları içinde istedikleri yere gidebilirler. Diğer zamanlarda Kaley ve Dovi tasma takmazlardı. Serbestçe koşmalarına izin verilirdi. Soğuk havalarda garajda veya yatak odalarında oynarlardı.

Başlangıçta garaj ve yatak odasının, yuvamızda istedikleri gibi dolaşamamaları için onları tutan bir kapısı vardı. Birkaç hafta sonra yatak odasını sadece dinlenme zamanı, garajı ise oyun zamanı için ayarladık. Şimdi kapıyı sık sık çıkarıyoruz. Sonra çocuklar bir komutu anlayabilecek yaşa geldiler. Geliştikleri ve eğitim komutlarını anladıkları bir noktadaydılar. Dinlenme yerini, oyun yerini anladılar ve kapı çıkarılmış olsa bile izinsiz olarak alanlarından ayrılmalarına izin verilmediğini anladılar. Bunun anlamı ne? Şimdi kapı çıkarıldığına göre çocukların bir seçeneği var. İtaat edebilirler veya itaatsizlik edebilirler. On iki haftada farkı anladılar.
Şimdi benzer şekilde Tanrı Adem ve Havva için bazı yasalar koymuştur.

Rab Tanrı adama, 'Bahçedeki her ağacın meyvesinden yiyebilirsin. Ancak iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin ... ' diye emrettiğinde, Rab Tanrı'nın emirlerini ifade etme biçimi iki kategori oluşturdu:

Birincisi, 'Sana {erkek} ve karına ait olan şeyler yenilebilir.'

İkincisi, 'Sana ve eşine ait olmayan bir şeyi yemek de caiz değildir.' Rab Tanrı bunu yaparak bir dizi yasa koyar; bunlardan biri de şudur: 'Sana ve eşine ait olmayan bir şeyi alma.' ' *Çalma.* '

Adam kendisine yasak olan ağaçtan bir şey aldığında, ˊ*Çalma* ' emrini çiğnemiştir. Kendisine ait olmayan bir şeyi almayı tercih etmiştir.
lkeaTo lkoa; Özgürce ye = {Hayvanlara karşı nazik ol} Aw Chohl - Toh Chohl, Adem ve Havva'ya İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı hariç tüm bitkilerden özgürce yiyebileceklerini temsil ediyordu. Bu aynı zamanda hayvan yiyemeyecekleri anlamına da geliyordu. Ancak daha sonra, tufandan sonra, Nuh ve soyundan gelenlerin hayvan, kuş ve balık yemelerine izin verilecekti. Ancak bu, bir hayvanın canını nazikçe almak gerektiği anlamına geliyordu. Canlı hayvanların uzuvlarını koparıp yemek yasaktı ve hâlâ da yasaktır. Tevrat böyle bir eylemi ahlaksız ve hayvanlara karşı kaba olarak kabul eder. Önemli olan, bir hayvanın canını alırken en nazik ve en yumuşak yaklaşımı benimsemektir. Tevrat, her türlü tüfekle avlanmayı, tuzak kurmayı ve bir tanesi hariç tüm yaylı avlanma biçimlerini yasaklar.
Yedinci Emir:

Hayvanlara Karşı Nazik Olun

לכאת לכא
Aw Cohi Toh Cayhl Özgürce Ye
L 20 yaklaşık 1 A 400 T 30 L 20
yaklaşık 1 A 30 = 502

Rishabh

TT

Baw Sawr Eti 502 = 200 R 300 S 2 B

Bu kitapta birlikte öğrendikçe, çoğumuzun aklına gelmemiş bir noktayla yüzleşeceğiz. Hayvanlar da dahil olmak üzere tüm dünya, tufandan sonra 1657'ye kadar vejetaryendi. Adem ve Havva'nın sadece piant / ağaç yaşamı yemelerine izin verildiğini unutmayın. Şu soru sorulmalı. Yılan neden küçük bir buzağı veya kuzu yerine Bahçenin ortasındaki ağacı seçti? Bunlardan birini öldürmek günah olurdu. Tanrı'ya itaatsizlik olurdu. Cinayet olurdu. Çalmak olurdu. Tufandan önce insan hayvanlara karşı nazik olmalıydı. İnsanın hayvanlarla çalışmasına izin verilmiyordu. Dünya, Adem'in günahı yüzünden lanetlenmişti. Neden toprak? Toprağın tozu, Adem'in alındığı fiziksel ebeveyndi. Ruhu lanetlenemezdi çünkü o, Adem ve Havva'nın içindeki mükemmel parçaydı. Yine de Adem'in toprağı işlemesi gerektiğine dikkat edin. Hayvanları binmek, sürmek veya yük taşımak için kullanmak hakkında hiçbir şey söylenmiyor. İnsanlık 'Ete' / hayvanlara karşı nazik olmalıydı.

Nuh'un İlk Altı Emri'nde, tufana kadar insanın kurban dışında kan dökmesinin yasak olduğunu göstermiştik. Tufandan sonra tüm insanlık vejetaryendi. Tufandan sonra ise Tanrı, insanın et yemesine izin verdi; yeter ki önce etten kanı akıtsın ve canlı bir hayvandan bir uzuv kesip yemesin (Yaratılış 9:3).

İklim açıkça değişmişti. Atmosfer de değişmişti. Dahası, tufandan önce yeryüzündeki yaşamlarının sonuna doğru hayvanlar, doğal olmayan karışımlarla Tanrı'ya isyan etmeye başladılar. Tufandan sonra ise her şey insanlık için yiyecek haline geldi. Bu, doğal olmayan karışımlara karşı bir yargıydı; ilk olarak melekler ve insanlar, ikinci olarak da bir tür hayvan başka bir tür hayvanla karışmıştı. Tanrı tarafından karışmaları yasaklanmıştı.

Ek Bilgiler

Yedi Nuh Emri'nin varlığını kanıtlayan aşağıdaki iki örnek gibi çok sayıda ek bilgi mevcuttur.

Yedi Nuh Emri'ne ek olarak, tarih, binlerce yıl önce var olan

başka adalet biçimleri hakkında da bazı bilgiler kanıtlıyor. Her ikisi de 3.800 yıldan daha eski olan Hammurabi Kanunları ve Asur Kanunları ile Nuh'un torunu Heth'ten gelen Hitit Kanunları'nı ele alalım. Bunların her biri Yedi Emir'in daha kısa versiyonlarıdır.

Yaratılış Bölüm 3
İncil'in Yılan Hakkında Öğrettikleri ©

Üçüncü bölümde asli günahı inceliyoruz. Günahın nasıl ortaya çıktığını gözlemliyoruz. Günah, kurnaz, kurnaz, becerikli, kurnaz, dolambaçlı, entrikacı, hesapçı, kurnaz, zeki, aldatıcı, aldatıcı bir yılan tarafından ortaya çıkarılıyor ve amacı bir hedefe ulaşmak. Yılan, Havva'yı partner olarak istiyordu.

Sevgili Varlıklar, Tevrat, Adem ve Havva'nın günahının, akıl yürütebilen ve yalan söyleyebilen konuşan bir yılan aracılığıyla gerçekleştiğini söyler.

Yaratılış 3.1
Yılan, Rab Tanrı'nın yarattığı bütün kır hayvanlarının en kurnazıydı. Kadına, "Tanrı, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinden yemeyeceksiniz' mi dedi?" diye sordu.

1.) Konuşma: Yaratılış 3.1 *c Ve yılan dedi ki...* '
2.) Akıl Yürütme: Yaratılış 3.1
'Tanrı, 'Cennetteki ağaçlardan yemeyin' mi dedi?'

3.) Yalanlar: Yaratılış 3.1
'Kesinlikle ölmeyeceksiniz. Çünkü Allah bilir ki, ondan yediğiniz gün gözleriniz açılacak ve iyiyi ve kötüyü bilerek tanrılar olacaksınız.'

4.) Sahte Vaatler: Yaratılış 3.1 Yılan, *'neyin iyi, neyin kötü olduğunu bildiği halde' neden bu Sözleri söylesin* ? İnsanlık hem İyi Eğilim hem de Kötü Eğilim ile yaratılmışken neden bunu söylesin ? ו_" רצ [Yaratılış 2.7'deki vah-yizer kelimesi] iki Yud ile yazılmıştır; bu, Tanrı'nın biri iyi, diğeri kötü olmak üzere iki eğilim yarattığını gösterir, Bereşit 61a.

İnsan zaten iyi ve kötünün ne olduğunu biliyordu. Yılanın

ifadesi, insanların bir şeyi kaçırdığını gösteriyor. İnsanlıkta bir şey mi eksikti?

5.) Yanlış varlıkları dinlemek: Yaratılış 3.5

6.) Yanlış bir varlığın etkisi altında kalmak: Yaratılış 3.5
Onlar, günaha sürüklenen kurnaz, hilekâr, becerikli, düzenbaz, hesapçı, kurnaz, akıllı, aldatıcı, aldatıcı yollardan etkilendiler. Yılan, kurnaz, dolambaçlı,

7.) Görme: Yaratılış 3.6
ר Reish harfinin önündeki Tav harfine dikkat edin . Tav, normal kelimenin bir parçası değildir. ת Tav, bize bunun önemli bir işaret olduğunu ve araştırmamız gerektiğini söylemek için buradadır. Yaratılış 3.6

bu bir sorun değil

Nehir Umut olabilir Dükkan kapalı. Rica ederim. Vichapm Hakuzu Manshahal'a
Tzaa Uykum var. Ah 1
Soru şu: "Sag" kelimesinin
?anlamı nedir

8.) Cazip: Yaratılış 3.6
Meyve cazipti. Günah caziptir. İsyan caziptir.

9.) Çekici: Yaratılış 3.6 Günah çekicidir.
10.) Bilgelik Edinmek: Yaratılış 3.6
Evet, gözleri açıldı. Evet, bilgelik kazandılar. Sadece günah işleyerek elde edebilecekleri bir bilgelik kazandılar.

Bu noktaları gözden geçirdikten sonra şimdi Adem ile Havva'nın çevresini inceleyelim.
Yaratılış 1.27 açıkça şunu belirtir:
Evet efendim. Seltsev Ve bir bakıcı Sadah-ta 1 Evet efendim.
Ama 1 :! A Ahab Biz olduk 27 Ve daha sonra Ahab

' *Ve Rab Tanrı, Adem ve Havva'nın Alef harfinden Tav harfine kadar her şeyi yarattı.* 'Hiçbir şey dışarıda bırakılmadı. Onlar eksiksiz yaratıldılar. İlişkileri her duruma hazırdı. Karşılaşamayacakları hiçbir şey yoktu. En kurnaz, entrikacı,

en becerikli, entrikacı ... yılanın bile günahıyla yüzleşmeye hazırdılar!

Yaratılış 1.27
Merhaba Seltsev Ve bir bakıcı Sadah-ta 1 Merhaba Ancak A
Ahab Bakbo 27 Utah Ahab

'İyi ve kötünün ne olduğunu bilmek' neden Havva'yı Yaratılış 2.7'deki Yaratıcının Emrine itaatsizlik etmeye yöneltiyor?

Ulaşamayacağı bir şey mi istiyordu? Adem neden onu takip etsin ki? Tevrat neden "Allah'a isyan ettikten sonra", *"gözleri açılıp çıplak olduklarını anladılar" diyor?* [9] (Yaratılış 3.7)

Midraş, Adem ve Havva'nın Cennet Bahçesi'nde çalışmak ve onu korumak konusundaki ortak sorumluluklarını ele alır. Bu kronolojik açıdan, yani Adem cennet bahçesine yerleştirildiğinde, aynı bedeni paylaşıyorlardı. Bu, Havva'nın Adem'den ayrılmasından önceydi.

Yaratılış 2.15

וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם וַיַּנִּחֵהוּ בְגַן-עֵדֶן לְעָבְדָהּ וּלְשָׁמְרָהּ׃

Yaratıcı, Adem'i (Adem ve Havva'yı) Bahçe'yi işlemesi ve koruması için oraya koydu. Ancak, Bilgelerimiz şu soruyu soruyor: Neyi koruyacaklardı ? Neye dikkat edeceklerdi ? Yaratıcımızın yarattığı her şey,
Mükemmel. Sulamaya ihtiyaçları yoktu. Cennet Bahçesi'nden dört nehir akıyordu. Yabani otları temizlemelerine gerek yoktu. Yabani otlar, daha sonraki bir günahın sonucuydu. O zamanlar ağaçlar ve asmaların bakıma ihtiyacı yoktu.

Bilgelerimiz Adem'e Tevrat'ı gözetmesi, yani koruması talimatı verildiğini öğretiyor. Haham Moşe
Weissman, Midrash Says (Brooklyn, New York: Benei Yakov Yayınları 1980), s. 42,43

Adem, Yaratıcı'nın Tevrat'tan kendisine verdiği Kurallara uymalıydı. Bilgeler, Hayat Ağacı'nın Tevrat'ı simgelediğini

öğretir. Adem ve Havva Tevrat'tan yiyecekti. Cennet Bahçesi'nden akan su Tevrat'ı simgeliyor. Adem ve Havva Tevrat'ın ırmaklarından içecekti. İnsan Tevrat'ı öğrenmeli ve uygulamalı mıydı?

İnsan, tüm varlıklar için bağlayıcı olan Yedi Yasayı öğrenecekti. insanlık. Haham Moshe Weissman, Midrash Says (Brooklyn, New York: Benei Yakov Yayınları 1980), s. 43

Ancak, yılanın zaten düşmüş bir durumda olması ve bir sonuç olarak güvenilemeyeceği gibi birçok olasılık da vardır.

öyle görünüyor ki } חמשל Voo Lih Shah Mih Raw

Yılan için özel olarak koruma anlamı düşünülmüştür. Ancak, bunu mistik olarak görebiliriz.

resmin yalnızca bir kısmı. Gematria לׂרבעל

Lih Aw Bih Dawh dikkatimizi farklı bir yöne çeviriyor. Yaratıcımızın Sevgi Dolu, Şefkatli ve Merhametli olduğunu biliyoruz. Yaratıcımız Adil bir Tanrı'dır. Yaratıcımız, Adem ve Havva'yı yaratıp, bilmeleri gereken her şeyi öğretmeden ve öğretmeden onları Cennet Bahçesi'ne koymazdı. Bunu Gematria 111'de görüyoruz. Tevrat, Adem'in Cennet Bahçesi'ne çalışmak için yerleştirildiğini söylüyor. Bu, Adem'in yapması gereken işin tüm yönleriyle eğitildiği anlamına geliyor. Adem tamamen yetenekli bir bireydi. Kötü eğitilmemişti . *Şimdi, aramızda anlamayanlar için, o günlerde, 'Yeryüzünden bir sis yükseldi ve bütün yeryüzünü suladı,' Tekvin 2.6. Ayrıca Bahçe'den akan dört nehir vardı. Tevrat şöyle der: Ve bahçeyi sulamak için Aden'den bir nehir çıktı; ve oradan bölündü ve dört nehir oldu, Tekvin 2.10. Bu sırada bahçenin otlarının temizlenmesi gerekmiyordu. Adanf'ın günahından sonrasına kadar yabani ot yoktu. Deve dikenleri lanetin bir parçası olarak var olur. Ve Adem'e dedi ki, Karının sözünü dinlediğin ve sana emrettiğim ağaçtan yediğin için, Ondan yemeyeceksin; toprak senin yüzünden lanetlendi; hayatının bütün günleri boyunca kederle ondan yiyeceksin; sana dikenler ve devedikeni de*

verecek; ve tarlanın otunu yiyeceksin; Toprağa dönünceye kadar, alnının teriyle ekmek yiyeceksin; Çünkü ondan alındın; topraksın ve toprağa döneceksin' Tekvin 3.17-19.

Demek istediğim, Bahçe'nin bozulmamış bir durumda olduğuydu. Bu, Tanrı'nın Adem için tasarladığı türden bir iş değildi. Altıncı günden itibaren yeryüzünde yaşayan iki değerli ruh vardı. Üçüncü bir değerli ruh, Adem'e katılacak ve Bahçe'den ayrılmaları istenmeden önce bile. Bu ruhların bir Manevi lidere ihtiyacı vardı. Adem, o Manevi lider olarak seçilmişti. Tanrı'nın Adem'den beklediği iş türü Maneviydi. Adem, Kutsal Yer'den, Bahçe'nin merkezindeki ayrılmış Yer'den Yaratıcı'ya hizmet etmek üzere Bahçe'ye yerleştirildi. Sevgililer, Yaratıcımız insanları, yerleri ve şeyleri Kendi Hizmeti için ayırır. Yaratıcımız bunu yaptığında biz o kişiye, yere veya şeye Kutsanmış veya Kutsal deriz. Biz ona Ayrılmış deriz. Bahçenin ortasındaki Ağaç böyle bir yerdi. Yaratıcımız bunu yemeyeceksiniz dedi. Yaratıcımız bunu Bahçedeki diğer tüm ağaçlardan ayırdı. Yaratıcımız İsrail'in Kutsal Topraklarını diğer tüm topraklardan ayırdı. İsrail Kutsal Topraklardır. Yaratıcımız Kudüs'ü dünyadaki tüm şehirlerden ayırdı. Kudüs Kutsal Şehirdir. Yaratıcımız Yahudi halkını diğer insanlardan ayırdı. Bizler Kutsal halk olarak biliniriz. Aynı anlamda Bahçenin merkezi Kutsal Bir Yerdi. Rab'be Ayrılmıştı. Adem orada Yaratıcı'ya hizmet etti. Alef, Alef Bet'in ilk harfidir, İbranice Alef Bet. Alef harfi Yaratıcımızı temsil eder. Alef'in Gematria'sı 111'dir .

אלף

Aleph Tanrı'yı temsil eder
a 1 80 = 111'30

Tiksinmek

Lih Aw Bih Dawh Çalışmaya Hizmet Edecek

E 4 D 2 B 70 E 30 L 5 =

Ve

.kolaydı

Lih Cah Hih Noot Bakana
Ve 50 K 5 D 20 Yaklaşık 30
U 6 = 111

Birkaç sayfa önce Söz'ü tartışıyorduk

הומשלו Ooh Lih Shaw Mih Rawh anlamı

Muhafız. Bu örnekte, Muhafız ve Tevrat'taki Emirlere Uymak kastedilmektedir. Bu temayı tekrar ele alalım. Gematria

לירמשלו Ooh Lih Shaw Mih Rawh, 581 yaşında.

Bu Gematria, Tevrat'ı Koruma ve Gözetim görevi ve insani başarısızlıklarla ilgilidir. Başka bir Gematria ise "İsrail'den" derken İsrail'den bahseder. Bu, Adem'in Tevrat'ı koruduğu zamandan İsrailoğulları'nın Tevrat'ı korumak üzere seçildiği zamana kadar geçen uzun zaman dilimi olabilir. Adem'den itibaren İsrailoğulları, Tevrat'ı Koruma ve Gözetim görevinin bir sonraki durağıdır.

לומשלו

Ooh Lih Shaw Mih Rawh Korumak ve Gözlemlemek 581= 5 ה
16 ל 30 ש 300 מ 40 ר 200
לארישימ

İsrail'den
581 = 30 מ 40 י 10 ש 300 ר 200 א 1
Birkaç sayfa önce, Adan'ın sorumluluğunun Tevrat'ı yılandan korumak gibi görünebileceğini belirtmiştim. Olasılıklara bir bakalım.

İlk olarak, Adem Dünya'nın Hükümdarıydı. Adem insan Kralıydı. Adem'e yeryüzündeki tüm yaşam formları üzerinde güç ve yetki verilmişti. Yaratılış 2:19, 20
'Ve Rab Tanrı topraktan kır hayvanlarının hepsini , göklerin bütün kuşlarını yarattı; ve onları Adem'e getirdi, onlara ne ad vereceğini görmek için; ve Adem her canlıya ne ad verdiyse, o canlı o adla anıldı. Ve Adem bütün sığırlara , göklerin kuşlarına ve kırların bütün hayvanlarına adlar koydu;...'

1: x ארקי־ ול מדאה ה?ח ש?נ ארה ה?לש ר?

Dikkat edin , n e o l u r s a o l s u n A d a m Her yaratık çağrıldı (Çağrıldı), bu Çağrı

Adı. ארקוי Yee Kih Raw kelimesi şu anlama gelir:

çağırmak veya çağırmak.

Çağrılma kavramı, Adanfs'ın otoritesini tesis etti. Adem, yaratıkların huzuruna çıkmasını emretme gücüne sahipti. Onlarla iletişim kurma gücüne sahipti. Tanrı onları kendisine getirdi. Tanrı, Adanfs'ın gücünü tesis etti.

Yaratılış 1.26
' ..onların denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, yeryüzünün her yerine ve yeryüzünde sürünen her canlıya egemen olmaları gerekir ...
Lütfen bu dönemde hem Adem hem de Havva'nın tek bir bedende birleştiğini unutmayın. O dönemde ne Erkek Adem ne de Dişi Adem tam bir otoriteydi. **Rab Tanrı onlara balıklar üzerinde egemenlik vermişti,** BUNU ANLAMAK ÇOK ÖNEMLİ. Günün ilerleyen saatlerinden itibaren Erkek Adem'in sorumlu olduğunu öğreniyoruz. Ancak bu kronolojik noktada bu henüz net değil. Yaratıcımız Dişi Adem'i erkek Adem'in yanından aldığında, bu eylem Erkek Adem'in sorumlu olduğu izlenimini verir. Daha sonra Yaratıcımız Dişi Adem'i Erkek Adem'e eşi olarak getirdiğinde, bu da Erkek Adem'in sorumlu olduğu fikrini destekler.

Ne kadar zor olduğunu bir düşünün. Adem, erkek ve kadın olmaktan sadece erkek olmaya geçti. Havva, kocası Adem ile aynı fiziksel bedeni paylaşmaktan kendi bedenine sahip olmaya geçti. Tek bir bedende erkek ve kadın olarak bağlandılar. Tek bir bedende iki kişi gibi etkileşime girdiler. Yaradan onları ayırdığında, fiziksel varlıkları tek bedenden iki bedene dönüştü. Bireysel zekâları, iki zihni paylaşan tek bedenden, her bedenin kendine özgü bir zihne sahip olmasına dönüştü.

Bu nasıl bir his olurdu? Bunun onlar üzerinde nasıl bir etkisi olurdu? Bilmiyorum. Bu noktada artık eşit değillerdi. Her birinin yeni rollerine uyum sağlaması gerekecekti. Erkek Âdem tüm dünyanın Hükümdarıydı. Âdem dünyanın Kutsal Rahibiydi. Sorumluluğu, Bahçe'nin merkezindeki kutsal yerden hizmet etmekti. Sorumluluğu, Korumak ve Gözlemlemekti.

Havva'nın da büyük bir uyum süreci vardı. Yaratıkları çağırma ve her birine isim verme işine katıldı. Onlar üzerinde otorite kurmaya da katıldı. Yeni kurulan otoriter yapıda Havva'nın rolü neydi ? Sorumlulukları nelerdi?

Yaratılış 2.18
Yaradan Dedi ki: '...Adem'in yalnız kalması iyi değildir. Ona bir Aizer / Yardım çiftleştireceğim...'

Havva'nın rolü belli değil. Havva, Adem'e yardım edecek. Nasıl? Hükümdar olarak mı? Hayır. Rahip olarak mı?
Hayır! Tanrı Havva'ya Niteliklerinden birini verir. Yaratıcı Havva'ya Tiferet/Güzellik Niteliğini verir. Bilgelerimiz, Sefirot içinde Yaratıcımızı daha iyi anlayabilmemiz için Yaratıcımızın tecellilerini şemalandırır. Tiferet ortadadır. Tiferet dengelidir. Tiferet'in sağında Nezaket, solunda Güç vardır. Yaratıcımızın Havva'ya Güzellik Verdiğini nasıl biliyoruz? Bilgeler, Tanrı'nın onu bir gelin gibi taçlandırdığını söyler. Saçlarını ördü ve Adem'e getirdi. Yaratıcımız, evlilik töreni için evlilik hupasını inşa etti. Kutsal Olan, Kutsanmış Olan, bir kadeh şarap aldı ve onları kutsadı. Mikail ve Cebrail, Adem'in "sağdıçları"ydı. Havva çok güzeldi.
BR 18.1 Haham'a bakın

Meir Zlotowitz ve Haham Nosson Scherman, Artscroll Tanach Serisi - Bereishis Cilt I(a) (Brooklyn, New York: Mesorah Publications, Ltd. 3. Baskı, 1989), s. 109 - 111

Bu, bize o zamanki lider rolünü anlatıyor. Konumu merkezdeydi. Havva tampondu. Havva otorite değildi. Sorumluluğu dengeydi. Sorumluluğu merkezde olmaktı. İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı neredeydi? Ağaç, Bahçe'nin merkezindeydi. Havva'nın rolü evrenin her yerinde biliniyordu. Yaratılış ile Adem arasında tampondu. Bir yaratığın bir sorunu olduğunda Havva'ya başvururlardı. Adem ile Yaratılış arasında bir arabulucu gibi davranırdı. Bu, günahtan önceydi.

Yılan bunu görebiliyordu. Tevrat, yılanın kurnaz olduğunu söylüyor. Yılan, sistemi onlara karşı kullanmak için bir plan tasarladı.

Yılan, Havva için bir sorun teşkil ediyor. Âdem'in bir rolü yok. Belki de hükümetin bir kolu diğeriyle iyi iletişim kuramıyor. Bilmiyorum!

Yılan Soruyor:
Acaba Allah, "Bahçedeki ağaçların hiçbirinden yemeyeceksiniz" mi dedi?

Havva:
Bahçedeki ağaçların meyvesinden yiyebiliriz; ancak bahçenin ortasındaki ağacın meyvesinden. Tanrı, "Ondan yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz" dedi.

Yılan şunu savunuyor:

Kesinlikle ölmeyeceksiniz. Çünkü Tanrı biliyor ki, ondan yediğiniz gün gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.
Havva konuyu araştırır.
Henüz Ağacı tatmamış olsa da, Ağacın yenmeye değer olduğunu keşfeder. Havva, Ağacın göz kamaştırıcı olduğunu fark eder. Bunu neden daha önce fark etmemişti? Havva, Ağacın Bilgeliğe giden bir araç olarak arzu edilir olduğunu fark

eder.

Elini uzatıp meyveyi alır ve bir ısırık alır.

Yaratılış 3.2-7
Ve [yılan] kadına dedi: Tanrı, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinden yemeyeceksiniz' dedi mi? Ve kadın yılana dedi: Bahçedeki ağaçların meyvesinden yiyebiliriz; fakat bahçenin ortasında olan ağacın meyvesinden, Tanrı dedi ki, ondan yemeyeceksiniz, ona dokunmayacaksınız, yoksa ölürsünüz. Ve yılan kadına dedi: Kesinlikle ölmezsiniz; çünkü Tanrı bilir ki, ondan yediğiniz gün, gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek tanrılar gibi olacaksınız. Ve kadın ağacın yemek için iyi, ve göze hoş, ve insanı bilge kılmak için arzu edilir bir ağaç olduğunu gördü, meyvesinden aldı, ve yedi; ve kendisiyle birlikte kocasına da verdi; o da yedi. Ve ikisinin de gözleri açıldı ve çıplak olduklarını anladılar; ve incir yapraklarını birbirine dikip kendilerine önlükler yaptılar.

Adem neredeydi? Havva'nın hemen yanındaydı. Adem neden karışmadı? Adem Kral'dı. Adem Yönetici'ydi. Adem rahipti? Adem neden yılana sessiz olmasını emretmedi? Adem'in sorumluluğu dinlemekti. Şikayeti dinleyip sonra karar verecekti. Adem adil olmak zorundaydı. Adil olmak zorundaydı! Şöyle düşünün. Yaratıcımıza bir sorunla gelsek ve Gerçeği yanlış temsil ediyor, gerçeği yalanlarla karıştırıyorsak vs. ve Yaratıcı bize sessiz olmamızı ve işimize veya orospumuza dönmemizi söylese, bunun adil olduğunu hisseder miydik? Sorunlarımızın duyulduğunu hisseder miydik? Sanmıyorum. Evet, Adem'in de Havva gibi buna herhangi bir noktada son verme gücü vardı. Ancak rolleri gereği adil ve dürüst olmaya çalışıyorlardı ve yılanın kurnazlığına kapıldılar.

Lütfen aşağıdaki Yaratılış 2.19'daki altıncı, yedinci ve sekizinci Sözlere dikkat edin.

' Ali ' anlamına gelen Cawl 'Canavar ya da Yaşam' anlamına gelen Chah Yaht Hah Saw Deh,

ekili alanın anlamı. Yaratılış 2.19

bizon Kazisha Kenara çekil. En önemli şey Merhaba D , yumuşak , Y Cezlo -Henel Toral Hayır, hayır. şövalye Selmaşa Firavun-Lach Amerika Nemli S ? B Sana Raylı sistem Soru L ? R ' ? ve Achki 1 :!) ve

Yaratılış 2.19'u Yaratılış 3.1 ile karşılaştırıyoruz. Bu bölüm, yılanı Rab Tanrı tarafından topraktan Yaratılan/Oluşturulan olarak tanımlar. Yaratılış 2.19 ve 3.1'e dayanarak, bir kır hayvanıydı. Bu örnekte, bu yalnızca yılanın nefes aldığı anlamına gelir. Bu anlamda bu bir tür değildir. Yine de bir tür gibi görünüyor. Bu, yılanın Havva'ya olan cinsel arzusunu açıklar. Tevrat'ın tanımına göre hem Adem hem de Havva nefes alıyordu. Ancak bir hayvan türü değil, insan türündendiler. Bilgelerimiz, yılanın Adem ve Havva'nın cinsel ilişkiye girdiğini gördükten sonra Havva'ya şehvet duyduğunu öğretir. Unutmayın, giyinik değillerdi. Tevrat bize şöyle der: "Adam ve karısı çıplaktı ve utanmıyorlardı, Yaratılış 2.25."
Haham

Meir Zlotowitz ve Haham Nosson Scherman, Artscroll Tanach Serisi - Bereishis Cilt I(a) (Brooklyn, New York: Mesorah Publications, Ltd. 3. Baskı, 1989), s. 112

Ve Tanrı yılanı daha incelikliydi

Rab Tanrı'nın herhangi bir kır hayvanından

Bir anlamına gelen שנה$ sözcüklerine dikkat edelim

yılan veya yılan. Hafif yazım hatasına dikkat edin.

çıplak olmak ile kurnaz olmak arasındaki fark ערום .

Yılan çıplaktı. Adem ve Havva çıplaktı. Yılan kurnazdı. Çıplak ve kurnaz benzer.
Yaratılış 3.1

Evet . Ayın 4'ü Telah km için □□□□□□ < o Şahanhir Her

şeyden biraz Fa Şah-La . Renlai = ve
A < R G \ Y ₁ : ! Naga T.A. Gitmek itibaren Falkat < מלא
A > Pela > A

Bir sonraki ilginç nokta, tarladaki hayvanların her birinin eşinin olması. Peki yılanın eşi neredeydi? Adem ve Havva ona ve eşine isim verdiler.

yılan, yani yılan .

Az önce tartıştığımız her şey çok hızlı gerçekleşti. Bunların çoğu altıncı günde gerçekleşti. Adem ve Havva Yaratıldı, Ayrıldı, Evlendi, Çocukları Oldu, Dünyayı Yönetti. Rahip olarak hizmet etti, günah işledi, yargılandı ve cezalandırıldı. Hepsi altıncı günde gerçekleşti. Bir düşünün.

Bu bir sınavdı. Bunun nasıl bir sınav olduğunu bir düşünün. Başarısız oldular. Günah işlediler. Adem ve Havva mı sınanıyordu yoksa tövbe mi sınanıyordu? Günahın farklı türleri vardır. Adem ve Havva'nın günahı farklı bir yapıya sahiptir. Cezalandırıldılar ama hepimizin ilişki kurabileceği bir günahtır. Sanırım neden günah işlediklerini anlayabiliriz. Benzer koşullar altında daha iyi durumda olan birini hayal edemiyorum, her ne kadar öyle olsalar da. Bu onların işteki ilk günleriydi. Bu onların evliliklerinin ilk günüydü. Bu onların ebeveynliklerinin ilk günüydü... Bu onların hayatlarının ilk günüydü. Dünyalarında olup biten her şeyi bir düşünün. Günah işlediler, günahlarının cezasını çektiler. Ancak Yaratılış Dördüncü Bölüm'de günahımızla anlamlı bir şekilde nasıl başa çıkacağımızı öğreniyoruz.

Bu aynı zamanda tövbenin işe yarayıp yaramayacağını görmek için bir sınavdı. Tövbe işe yaradı.

Tanrı, Adem ve Havva'yı yanına aldı. Onları Cennet Bahçesi'ne yerleştirdi. Yılanla başa çıkmak zorunda kaldılar. İkisi de yılanla başa çıkamadı. Bireysel olarak başarısız oldular. Çift olarak da başarısız oldular. Adem, tüm deneyime katılmış olmasına rağmen bu duruma çok öfkeliydi. Hemen yanındaydı. Kısmen sorumluydu . Havva'yla konuşabilirdi. Yılanla konuşabilirdi.

Görünüşe göre hiçbir şey yapmamış, sadece olmasına izin vermiş. Bu, karısını sanki kendi kontrolü altındaymış gibi yönetmesi gerektiği anlamına gelmiyor.
Oysa Adem, Havva ile konuşabilirdi. Belki de Rab Tanrı'nın onlara verdiği emri tartışarak Havva'yı etkileyebilirdi.

Hepimiz sınanacağız. Hiçbirimiz sınanmadan geçemeyeceğiz. Sınavdan geçemeyeceğiz. Hepimiz sınanacağız!
Her birimiz sınanacağız. Sınanacağımızı nasıl bileceğim? Adem ve Havva topraktan yaratıldı. Yılan, Yaratıcımız tarafından lanetlendi. Yaratıcımız yılana *, "...karnının üzerinde yürüyeceksin ve hayatının tüm günleri boyunca toprak yiyeceksin...* " dedi. Bu, yılanın şu anda süründüğü ve yılanın konuşamadığı ve yılanın sizinle entelektüel sohbetler yapamadığı anlamına gelir; yılan, hayatlarımızın tozunda sürünmeye devam ediyor ve sonuç olarak dikkatli olmalıyız. Korkmamıza gerek yok. Dikkatli olmalıyız! Sınavı geçmek için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz.

Maneviyat, her birimizin içinde iki gücün varlığını kabul eder. Her iki güç de Tanrı tarafından yaratılmıştır. Bu güçlere, iyi eğilim anlamına gelen Yetzer Tov ve kötü eğilim anlamına gelen Yetzer Raw denir. Her birimizin bir Yetzer Tov ve bir Yetzer Raw'dan oluşan özgün bir işletim sistemi vardır. İkisi de eşittir. Yetzer Tov'un işlevi, Tanrı'nın emrettiklerini takip etmek ve yerine getirmektir. Yetzer Raw'ın işlevi ise bizi Tanrı'nın emirlerine itaatsizlik etmeye davet etmektir... Tanrı'yı sevme ve onurlandırma arzumuza meydan okumaktır. Yetzer Raw bir iblis veya şeytan değildir. O bizim test edicimizdir...

Şeytan hakkında bir dipnot.

Sevgili varlıklar, bazı dinler Şeytan'a karşı büyük bir korku yaratmıştır. Şeytan'ı bir şeytan, bir iblis veya Cennet Bahçesi'ndeki bir yılan olarak tasvir ederler. Bu dini öğretiler Şeytan'ı kötü biri olarak tasvir eder. Şeytan ve takipçilerinin sonunun sonsuz ölüm, yıkım ve cehennem ateşi olacağını iddia ederler.

Sevgili Varlıklar, Tanrı Suton'u (Şeytan) bir test aracı olarak yarattı. Suton'un amacı aşağıdaki iki örnekle kolayca anlaşılabilir. İlk olarak, bir jet yolcu taşımaya onaylanmadan önce test edilmelidir. Jetin güvenliği veya performansı konusunda mühendislerin veya üreticinin sözünü kabul etmek yeterli değildir. Jet, uçuşa elverişliliğini kanıtlamak için bir dizi testten geçmelidir. Ticari jetin test edilmesinden başka bir şey yeterli olmayacaktır. Buna karşılık, hükümetimiz her jetin/her uçağın yolcu kullanımına onaylanmadan önce geçmesi gereken bir dizi test tasarladı. Tüketici açısından testler çok iyidir. Uçarken kendimizi güvende hissetmek istiyoruz. Tüketici, havayolu standartlarını destekliyor. Tüketici...
çekler. Tüketici istiyor

İkincisi, bir kişi iş başvurusunda bulunduğunda genellikle iş başvurusuyla birlikte özgeçmiş de gönderir. Özgeçmişin ve başvurunun amacı nedir? Potansiyel işverene kişinin niteliklerini göstermektir. Başvuranın özgeçmişi ve başvurusu kabul edilirse, genellikle bir görüşme ayarlanır. Bazen ikinci ve üçüncü bir görüşme gerekebilir. Neden? Her biri kişinin yeteneğini belirleyen bir dizi testtir. Sevgili okuyucu, dinler jet uçaklarını veya potansiyel çalışanları test etmenin amacını sorgulamaz. Öyleyse neden dinler bu bağlantıyı bir kişinin günlük yaşamında kurmaz? Dinler neden mahalledeki, okuldaki veya işteki sorunları Şeytan'la ilişkilendirir? Neden kişinin Şeytan'ı azarlaması gerektiğini öğretir? Okuyucular, Maneviyat Suton'un amacını anlar. Tanrı'nın Suton'u bizi sınamak amacıyla yarattığını anlıyoruz. Yetzer Raw'ımızın ve Suton'umuzun uyumunu anlıyoruz. Basitçe söylemek gerekirse, Yetzer Raw kavramının bir ticari jet veya bir iş başvurusunda bulunan kişiyle aynı olduğunu anlıyoruz. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında, Yetzer Raw'ımızın amacını ve Suton'un bu içgörüyü sağladığını takdir ederek yaşıyoruz. Her ikisi de bizi sınamak ve test etmek için tasarlanmış Tanrı'nın temsilcileridir. Dolayısıyla, Spiritüalist mahallede, okulda veya işte sorunlar yaşadığında, bunun Tanrı'nın emrettiği şeye bağlılığını kanıtlamak için bir sınav olduğunu anlar. Kişi test edeni azarlamaz, Tanrı'nın emrettiği şeye bağlı kalmak için

meydan okumayı kabul eder.

Şimdi Suton hakkında son bir söz. Tanrı, Suton'u bizi sınamak amacıyla yarattı. Suton, günahkâr ve düşmüş bir melek DEĞİLDİR. Suton, Tanrı'nın emirlerini yerine getirdiği için cehennemde yanmayacak. Bizi sınamak Suton'un sorumluluğundadır. Yaratılış 3'teki yılan ile Tanrı tarafından bizi sınamak için yaratılan Suton arasında büyük bir fark vardır. Yılan, yanlış yaptığı için cezalandırıldı. Yılan, Adem ve Havva'yı makul sınırların ötesinde sınamaya niyetliydi. Yılan, son ve sonuçları hakkında yalan söyledi.
Değerli okuyucu, gelir vergisinde hile yapanın cezası vardır. Hırsızlık yapanın cezası vardır. Yanlış yapanın cezası vardır. Suton bu cezaları bilir ve kabul eder. Suton, sınama kapsamının bir sınırı olduğunu anlar. Öte yandan, yılan bu sınırları aştı. Sonuç olarak, yılanın konuşma ve akıl yetisi elinden alındı.
Bunun üzerine yılan yüksek bir yerden en aşağı bir yere indirildi.

Bu Spiritüalist/Yahudi anlayışını anlamak, din liderleri ve öğretmenler arasında en yüksek dürüstlük, doğruluk ve dürüstlük gerekliliklerini taşır. Öğrencilerimizi, meslektaşlarımızı ve diğerlerini yanlış ifade etmemeye veya yanlış yönlendirmemeye çok dikkat etmeliyiz. Tanrı, yılanın yaptığı gibi, Tanrı'nın söylediklerini bilerek yanlış aktaranlara ağır cezalar verir.

Yaratılış'ın onayıyla dünyayı ziyaret etmelerine izin verilen Malahim {melekler} sınırlarını aştılar. Midraş, Tanrı'nın adını yeryüzünde insandan daha büyük bir şekilde kutsal kılabileceklerine inanan iki melek olan Şamhazay ve Azael'in tartışmasını kaydeder. Yaratıcı, başarısız olacaklarını bilerek iddialarını kanıtlamalarına izin verdi. Başarısız oldular. Ancak kendi başlarına yükselebilecekleri veya başarısız olabilecekleri eşit bir oyun alanına ihtiyaçları vardı. Tevrat, dünyanın onlar {Şamhazay ve Azael} yüzünden yok edildiğini kaydeder, Yaratılış 6:13. Ancak tövbe etmek isteyen herkes için 120 yıl süre tanındı. Kimse tövbe etmedi. Şamhazay, Azael ve

yeryüzündeki tüm kötü insanlar yok edildi.

Yetzer Raw'ın doğası, cezaları veya sınırların varlığını inkar etmek değildir. Kalbimizin derinliklerinde neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliriz! Yetzer Raw'ın doğası, Tanrı'nın emrettiği şeye, yanlış olduğunu bile bile itaatsizlik etmektir. Ancak Yetzer Raw, günah için ceza gerektiğinde ne kandırılır ne de şaşırır. Yetzer Raw, sınırları ve bu sınırların ne zaman aşıldığını anlar.

Suton, itaat etmemiz veya itaat etmememiz gereken zorlukları sunar. Zorluklar ustaca ancak sınırlar dahilinde sunulur. Hah Naw Chawsh bu sınırlara uymadı. Tüm sınavların eşit şartlarda geçtiğini unutmayın. Nuh tufanından önce insanların kalplerinin sürekli kötü olduğu bir kez daha hatırlatılıyor (Yaratılış 6:5). Bu yüzden onların yıkımı üzerinde durmak istemesek de, başarısızlık olasılığını ve başarısızlığın sonuçlarını kabul etmeliyiz. Başarısızlık potansiyeli gerçek olmalıdır, aksi takdirde sınav geçerli olmazdı. Hepimiz Suton ile birlikte kendi Yetzer Raw'ımızın sınavlarına tabi olsak da, bir sınavı geçmek bizim için başarısız olmak kadar kolaydır. Başarılı olmak için de başarısız olmak için de aynı çaba gerekir. Tanrı'nın amacı bizim başarılı olmamızdır! Başarılı olmak için tüm araçlara sahibiz! Hiçbir insan daha büyük bir avantajla yaratılmaz veya doğmaz. Tanrı adildir! Tanrı adildir! Öyleyse sevgililer, başarı potansiyelinizle cesaretlenin.

Suton'dan veya Yetzer Ravv'ınızdan korkmayın. Dağa tırmanın! Başarılı olun!
veya Suton'un yıkım gücü hakkındaki tasvirlerinden korkmayın . Onların ateş ve lanet tehditlerinden ve açıklamalarından korkmayın. Tanrı bizi seviyor! Tanrı'yı sevin! Birbirinizi sevin! Sınavları kendi bakış açılarıyla kabul edin! Başarılı olun!

Dünya yaratılmadan önce yedi şey yaratıldı ve bunlar şunlardır: Tevrat, tövbe, Cennet Bahçesi, Cehennem, Görkemli Taht, Tapınak ve Mesih'in adı.

Tevrat, çünkü şöyle yazılmıştır: ' Rab beni [Tevrat'ı] yolunun

başlangıcı olarak yarattı...' Süleyman'ın Özdeyişleri 8:2 2

Tövbe, çünkü şöyle yazılmıştır: Dağlar var olmadan önce ve şöyle yazılmıştır: İnsanı pişmanlığa döndürüyor ve, 'Ey insan oğulları, tövbe edin' diyorsunuz. Pesah 54a

Mezmurlar 90:2, 3

יִנָּב לֵבָתְו יְרָא לֻלוֹחְמַו וּדָלֵי מיְרֵה ו מרָטְבּ 11 :לֵא הָמַא מָלוֹע־דַע מָלוֹעֵמו

רנלאתו אכד־דע שרגא בשת 1 :א מדא

'Dağlar var olmadan, dünyayı ve dünyayı yaratmadan önce, ezelden ebede kadar sen Tanrı'ydın. İnsanı toprağa çevirirsin ve şöyle derdin : Ey insanoğulları, tövbe edin. ' Mezmur 90:2, 3.

Musa, Mezmurlar Doksan'da tövbenin dünya ve evren oluşmadan önce yaratıldığını öğretmiştir. Bu, tövbe hakkında ne söylüyor?

Yaratılıştan önce bile Yaratıcımız, 7/24 tövbeyi/Tanrı'ya dönüşü memnuniyetle karşılamıştır. İlk İnsan Adem, "Melek Raziel [tarafından bana verilen] Kitap" anlamına gelen Sefer Raziel Ha Malach adlı bir kitap yazmıştır. Adem kitabında günah işledikten sonra ettiği tövbe duasını anlatır. Cennet Bahçesi'nden ayrıldıktan sonra üç gün boyunca dua etmiştir. Adem, "Günah işlediğimi anladım" demiştir.
Günahım yüzünden Cennet Bahçesi'nden kovuldum...
Hayvanlar benden korkmuyor... Beni affet...' Üç günlük duadan sonra bir melek Adem'e Yaratıcı'dan bir mesaj getirdi.
'Duaların kabul edildi.'

Sevgili Varlıklar, Adem dua etmeye başladığı andan itibaren Tanrı onun duasını kabul etti.

dualar. TwoBooksoftlnterest:

A vraham Yaakov Finkel, Kabbalah (Southfield, Mi. Taigum, NanuetNY, Feldheim Publishers, 2002)

ve Haham Arey Kaplan, (San Francisco, CA 500 3 r< ^ Street Suite 230 Red Wheel / Weiser LLC 1997) Sefer Yetzirah - Yaratılış Kitabı.

Çıkış 34.6, 7

Sipha Raffael Srazzar Olumsuz Çobanpüskülü 1 Holi !! : wz $ o Dasha-Barr Ortaya çıkarmak Kötü Ben yapacağım yıl 1 ... 1 מלפלאל וסח רצנ

Rab, Rab Tanrı, [Tanrımız] merhametlidir ve lütufkârdır, uzun ömürlüdür ve iyilik ve doğrulukta boldur, [O] binlerce kişiye merhamet eder, suçu, isyanı ve günahı bağışlar.

Yaratılıştan önce Tanrı'nın tüm Yaratılış için tövbeyi koyduğunu, Tanrı'nın günahları bağışladığını ve Adem ile Havva'dan bu yana günahları bağışladığını anlamak önemlidir. Günahkâr insanların Yaratılış'ın bağışlamasına ihtiyacı vardır. Günahla nasıl başa çıkılacağını ve Tanrı'nın günahları nasıl bağışladığını Yaratılış 4. Bölüm'de daha sonra ele alacağız.

Yaratılış Bölüm 4
Erkeğin Karısına Karşı Sorumluluğu Nedir?

Tevrat'ın bizimle paylaştıklarına göre, Adem ile Havva arasındaki ilişki nasıldı? Uzun yıllar boyunca ilişkileri büyük ölçüde gergindi. Habil'in ölümünden sonra 130 yıl ayrı yaşadılar.

Sevgililer, Dördüncü Bölüm şöyle başlıyor: *Ve adam, karısı Havva'nın Alef Mektubu'ndan Tav'ına kadar her şeyi [cinsel olarak deneyimledi]...* Bu, cinsel olarak her şeyi deneyimledikleri anlamına geliyor. 'Her cinsel hazzı' deneyimlediklerini söylemiyorum. Cinsel hazzın ötesine geçmiş gibi görünüyorlar. Cinsel haz olmayan şeyler deneyimlemiş olabilirler. Bilmiyorum!
Yaratılış 4.1

רונגשא ללח־וזא ערי סנאלו ויק־לגא דלתו רהתר 1 :! הרל״י־וזא שלא לתלנלן

רמאתר

Yaratılış 4.1

Ve adam her şeyi biliyordu [fiziksel olarak deneyimledi], Havva'nın Aleph harfinden Tav'ına kadar, karısı ve o hamile kaldı ve her şeyi doğurdu, Aleph'ten Kabil'in Tav'ına kadar... ve dedi ki, her şeyden Aleph'ten Rabbin Tav'ına kadar, bir adama sahip oldu / onu edindi.

עדי / Yaw Dah kelimesi bilmek veya öğrenmek anlamına gelir. Yaw Dah'ı , 'Aleph Bet'in ilk harfi olan Aleph'ten son harfi olan Tav'a kadar her şey' anlamına gelen תא / Eht kelimesi takip eder. *Tevrat, Adem'in bildiğini ve Adem'in Havva'nın Aleph'inden Tav'ına kadar her şeyi cinsel olarak deneyimlediğini söyler.* Tevrat, Havva'nın ne bildiğini veya Havva'nın ne cinsel olarak deneyimlediğini söylemez.

Tevrat'ın Havva'yı neden 'karısı' olarak tanımladığını sorgulamak çok önemlidir. Başka kim onun karısı olabilir? [9] Tevrat neden Havva'nın 'karısı' olduğunu ifade ediyor? Tevrat neden onun cinsel zevk aldığını bildiğini söylüyor? [9] Bütün bunlar Adem ile mi ilgiliydi ? [9] Peki ya Havva?

Havva'nın doğum yaptıktan sonraki ifadesi benzersizdir. Havva, "Rab aracılığıyla bir erkek edindim" der. Bunu, "Rab benim için bir erkek edindi" şeklinde çeviriyorum. Kabil isminde cinsel çağrışımlar vardır. ויקן Kabil isminin anlamı büyük testisler veya mızraktır. Ancak Kabil isminin büyük olasılıkla Havva'nın "Rab benim için bir erkek edindi" anlamındaki "יתינק Kaw Nee Tee " yorumundan türetildiğini biliyoruz . יתינק Kaw Nee Tee için kullanılan shoresh / kök kelime, " edinmek" veya "sahip olmak" anlamına gelen "הנק Kaw Nawh"dır. Bir kişi bir şey edindiğinde, bu onun mülkiyetidir. Adem Havva'ya nasıl sahip oldu? [9]

Sevgili varlıklar, Kabil Cennet Bahçesi'nde doğdu. Kabil, altıncı gün bitmeden doğdu. Kabil, Adem ve Havva / Annesi ve Babası Cennet Bahçesi'nden çıkarılmadan önce doğdu. Üçüncü Bölüm'deki tartışmanın, kadının değil, erkeğin Cennet Bahçesi'nden çıkarıldığını gösterdiğini unutmayın. Tevrat'ta şöyle yazıyor: Rab Tanrı onu gönderdi... Yaratılış 3:23. Tevrat'ta şöyle yazıyor: Adamı [Cennet Bahçesi'nden]

kovdu... Yaratılış 3:24. Geçen derste Havva'nın neden Cennet Bahçesi'nden ayrıldığını sormuştum. Bu derste ise Kain'in neden Cennet Bahçesi'nden ayrıldığını soruyorum. Kain, babasının cinsel eylemleri sonucu dünyaya geldi. Bu cinsel eylemler nelerdi?

Bilgelerimiz, bir erkek ve bir kadın cinsel ilişkiye girdiğinde kutsallığa, saflığa, Tanrı düşüncelerine, Tevrat'a ve Tevrat'ın gereklerine odaklanmaları gerektiğini öğretir. Adem, Havva ile fiziksel olarak ilişkiye girdiğinde ne düşünüyordu? Aklından neler geçiyordu? Bilmiyorum. Havva, Adem tarafından ele geçirildiğinde ne düşünüyordu? Aklından neler geçiyordu? Bilmiyorum. Birleşmeleri Kabil'i doğurdu. Dünya, Kabil ve soyundan gelenler yüzünden yok oldu.

Birkaç sayfa boyunca Kabil'i tartışacağız, sonra ilişkiler üzerine tartışmaya geri döneceğiz.

ולק 'un Gematria'sı 160'dır. לפנ' nın Gematria'sı

Düşmüş anlamına gelen Naw Phawl, aynı zamanda Gematria 160'tır. On yıllar sonra, düşmüş meleklerin çocukları olan Devler, düşmüşler olarak anılmaya başlandı. Düşmüş melekler ve devler, insanların kızlarıyla ilişki kurdular ve sıra dışı çocuklar dünyaya getirdiler.

ויק

Kabil

160 = 50 ק 100 י 10 ו

לפנ

Düşmüş
160 = 30 – 80 – 50 ve Yaratılış 6.4

Raşi Nach-Yachka E * K Haha Slandav Zhab - Yah Pi . PB'ye o 9 Hel - Ranellar Medea Tunab-la Pelahela 3 in - Vavi 1 :! Altı Nefret edecek Dikkatli olmak Raşi Slarvaga Ne? Ha Nih Fee Leem 'Düşmüşler ' anlamına geliyor .

Haham Meir Zlotowitz ve Haham Nosson Scherman, Artscroll Tanach Serisi - Bereishis Cilt. I(a) (Brooklyn, New York: Mesorah Publications, Ltd. 3rd Impression, 1989), sayfa 84

Düşmüş meleklere ek olarak, devler *'eskiden beri yıkım getiren kudretli kişiler'di (* Yaratılış 6.4). Bunlardan birinin Kabil'in göçü olması mümkün. Aralarındaki olası bağı görüyoruz.

ךק־וזא kelimesinin anlamı *'her şey'*

Aleph'ten Kabil'in Tav'ına...' Bu kesinlikle Kabil'in soyundan gelenleri de kapsar. Ayrıca, yeniden bedenlenmiş bir haldeki Kabil'i de kapsayabilir.
Yaratılış 6.18
Fakat seninle ahdimi sabit kılacağım ; ve sen gemiye gireceksiniz, ve oğulların, ve karın, ve oğullarının karıları seninle beraber olacak.

Kabil'in soyundan gelenlerin antlaşma üzerindeki tüm iddiaları, tufan ve dünyanın yıkımı sırasında Yaratıcı tarafından ortadan kaldırılıyordu. Kabil veya soyundan gelenler nasıl Yaratıcı'nın Antlaşması üzerinde hak iddia edebilirlerdi? Kabil ilk doğandı. Rahiplik Adem'den Kabil'e ve Kabil'in ilk oğlu Hanok'a geçmişti. Ancak Kabil'in soyundan gelen herkes Nuh Tufanı'nda yok oldu... bir istisna hariç. Başan Kralı Og. Bilgelerimiz, onun Nuh Tufanı'ndan gemiye binip geminin tepesine oturarak kurtulan "Düşmüşler"den biri olduğunu öğretir. Nuh tahtaya bir delik açar ve Og'u bu delikten besler. Og, Kabil'in bir kızının ve düşmüş bir meleğin soyundan geliyordu. İsrailoğulları'nın Kutsal Topraklara girmeden önce savaşta öldüreceği Başan Kralı oldu. Bunlar önemli ve ince detaylar. Og, Kabil'in doğrudan soyundan geliyordu ve tufandan kurtuldu. Bu yüzden olası nedenlerimizden birini anlıyoruz.

Yaratıcı, İradesini ortaya koyacak לתנלקהו Vah Hah Kee

Moh Tee, "Seninle Antlaşmamı Kuracağım" anlamına gelir...

Pesah 61a Yaratılış 6.17, 18
Ve işte, ben kendim yeryüzüne bir tufan gönderiyorum; göğün altından, yaşam soluğu olan bütün canlıları yok etmek için; yeryüzündeki her şey ölecek. Fakat seninle ahdimi sürdüreceğim; ve
Sen, oğulların, karın ve oğullarının karıları da seninle birlikte gemiye gireceksiniz.

Og ölmedi. Og Gemiye de gelmedi. Yine de Ahit, Nuh ve çocuklarıyla kurulmuştu. Yaratıcımız, Gemide ve yeni dünyada Kuralları koyuyordu. Yaşamın sorumluluğuyla ilgili başka bir bağlantı. Og, Geminin dışındaydı. Og, kanunsuz bir dünyadan kanunların olduğu bir dünyaya geldi. Og, Yaratıcı tarafından kutsanmamıştı. Adem ve Şit'in doğru soyundan gelmiyordu. Yine de Yaratıcımız, bugün de geçerliliğini koruyan bu Talimatı verdi. Yaratılış 9.1-7 ! Ve Tanrı Nuh'u ve oğullarını kutsadı ve onlara dedi ki, Verimli olun, çoğalın ve yeryüzünü doldurun. 2 Ve sizden korku ve dehşet, yeryüzünün bütün canavarları, ve yeryüzünün bütün kuşları üzerinde olacak: yeryüzünde hareket eden her şey, ve denizin bütün balıkları üzerinde; hepsi senin eline teslim edildi. 3 Yaşayan her hareket eden şey senin için yiyecek olacak; Yeşil ot gibi size her şeyi verdim. 4 Fakat canı olan eti, yani kanını yemeyeceksiniz. 5 Ve şüphesiz canlarınızın kanını arayacağım ; her hayvanın elinden, ve her insanın kardeşinin elinden, insanın canını arayacağım. 6 Kim insan kanı dökerse, kanı da insan tarafından [dökülecektir] ; çünkü Tanrı insanı kendi suretinde yarattı.

Buradaki önemli nokta, cinayetin yasaklanmış olmasıdır. Hayvanları usulüne uygun şekilde öldürmek yasaklanmamıştır. Hayvanı öldürdükten sonra kanın etten temizlenmesi gerekir. Ancak, idam cezası gerektiren başka kan dökme türleri de vardır. Tecavüz bunlardan biridir. Tecavüz, kurbanın ve

çocuğunun kanını dökmektir. Önceki dünyadan sağ kalan herkes, o dönemde yaşayanların iğrençliğini biliyordu. Bu tür kötülükler yasaktı. Yaratıcımız, geçmişin geleceğe taşmasını önleyen bazı kurallar koyuyordu. Uygun ilişkilerin kurulması ve sürdürülmesinden bahsediyoruz.

רנקזרךא Ay Dih Rih Sheh Noo yapacağım anlamına geliyor

gerektir.

ויק־הא

'Aleph'ten Tav of Cain'e kadar her şey...' 561 = 50 א 1 ט 400 ק 100 י 10 ו

gün ז boyunca

Vah Hah Kee Moh'u kuracağım
Y 400 T 40 M 100 K 5 E 6 Y 10 =
561

Dürüstlük

Ay Dih Rih Sheh Noo Bunu isteyeceğim.
6 א gün 1 4 ר 200 ש 300 נ 50 ו
561 =

Yaratılış 9.5
Ve elbette senin canının kanını isteyeceğim; her hayvanın elinden isteyeceğim ve her insanın elinden; her insanın kardeşinin canını isteyeceğim.

Kabil ve soyundan gelenleri ve onların ve düşmüş meleklerin dünyadaki kötülükten nasıl sorumlu olduklarını sayfalarca tartıştık. Bu tartışmaya şu soruyu sorarak başladık: Adem ve Havva fiziksel bir ilişki içindeyken ne düşünüyordu ve Havva Adem ile fiziksel bir ilişki içindeyken ne düşünüyordu? Mesele şu ki, seks sadece seksle ilgili değil. Seks, bir gün büyüyecek küçük bir bebek yaratmakla ilgili. Seks, iki insan arasında

gerçekleşen o yaratıma doğru türden düşünce ve enerjiyi koymakla ilgili. Seks, şehveti tatmin etmekle ilgili DEĞİL! Seks, başka birinin eşini çalmakla ilgili değil. Seks, tecavüzle ilgili değil! Seks, tek gecelik bir ilişkiyle ilgili değil. Her biri farklı bir partnerden olan yarım düzine çocuğu olan insanlar tanıyorum. Bu iğrenç! Bu nasıl bir hayat? Yıkılan eski dünyaya bakın. O günahkâr ilişkilerin ürünlerine bakın. Çocuklara bakın. **Nasıl bir çocuğunuz olsun istiyorsunuz?**

kavramının eksik olduğu anlaşılıyor . Havva neyi deneyimledi? Merkezdeki buluşma nerede? Tiferet nerede? İki evli çiftin bir araya gelip yarattığı yer neresi? Bu, daha fazla inceledikçe daha da belirginleşecek. Bahsetmeye başladığımız huzur nerede?
İkinci oğul Havel'in adı kibirli olmak anlamına gelir. Havel adı, onun ölümüne işaret eder. Görünüşe göre Havel'in tüm varlığı, Kabil'in onu öldürmesi nedeniyle boşa gidecektir.

Kabil ve Hevel'in doğumları arasındaki fark neydi? Havva, Kabil doğduğunda doğum sancısı çekmedi. Havva, Hevel doğduğunda doğum sancısı çekti. Hevel'in doğumundan sonra Adem ve Havva 130 yıl ayrı kaldılar. Bilgelerimiz, Adem'in Havva'ya kızgın olduğunu öğretir.

Bu 130 yıl boyunca Kabil dünyaya çok fazla kötülük getirdi. Adem ve Havva'nın bir sonraki çocuk sahibi olduklarında doğru yolu bulmaları gerekiyordu. Dünyanın iyilerle dolu olması için daha fazla çocuk sahibi olmaları gerekiyordu. Kutsal bir Çocuk doğurma eylemine gerçekten odaklanmaları gerekiyordu. Adem, Havva ile tekrar bir araya geldiğinde dünyaya iyi çocuklar getirmenin önemini öğrendi.

Belki de Adem ile Havva'nın sorunlarını çözene kadar bir süre ayrı kalmaları iyi olmuştur.

Adem, Habil'in öldüğünü, Kabil'in lanetlendiğini ve Kabil'in soyunun kötü yollara saptığını gördü. 130 yıllık bir ayrılıktan sonra (Midraş) karısını tekrar tanıdı ve insanlığın değerli atalarının (Malbim) ortaya çıkmasını sağladı.

Haham Meir Zlotowitz ve Haham Nosson Scherman, Artscroll Tanach Serisi - Bereishis Cilt. I(a) (Brooklyn, New York: Mesorah Publications, Ltd. 3rd Impression, 1989), s. 163, 164

130 yıl boyunca kötülük büyüdü. Kabil, kardeşini öldürerek doğruluk umudunu neredeyse yok etmişti. Sonra Adem, Havva ile ilişki kurmayı reddetti. Bu iki etken bizi ve doğruluk umudunu neredeyse yok etti. Kabil'in tüm soyunun tufanda yok olduğunu unutmayın.

Kabil iyi bir insan değildi. Ama iyi olma şansı vardı.

Sevgili Varlıklar, Kutsal Kitap'ta günah ve tövbe hakkında ilk tartışmamızı Yaratılış 4'te yaşıyoruz. Adem ve Havva'nın Üçüncü Bölüm'de günah işlediğini bilsek de, tövbelerinden hiç bahsedilmiyor. Bilgelerimiz, Rab Tanrı'nın evreni yaratmadan önce tövbeyi yarattığını öğretir. Bunu Üçüncü Bölüm'de ele aldık. Tövbenin işe yaradığını biliyoruz çünkü Tevrat, Yaratılış 1.31'de דאמ בוט Tov Mih Ood'un "Çok İyi" veya "Son Derece İyi" anlamına geldiğini söylüyor. Dünyanın çocuk sahibi olmak ve onları yetiştirmek için uygun bir vaha olduğunu söyleyebiliriz. דאמ בוט için Gematria 62'dir. Bu aynı zamanda oğullar veya çocuklar anlamına gelen יגב Bih Nay için Gematria'dır. Başka bir deyişle, amacımız çocukları mümkün olan en iyi ruhsal, zihinsel ve fiziksel ortama getirmek olmalıdır.

Yaratılış 1.31

Rab , Salahla Adler 1 :!'Altı Yanlış Uluma Re-Lal, Lo 3

Ve Allah yarattığı her şeye baktı ve işte, her şey çok iyiydi. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu.

Baraj Botu

Tov Mih Ood
'Çok İyi veya Son Derece İyi! 62 = 4 ב 3 ל ט 16 ב 2 מ 40 א 1 ד

Bih Nay Oğulları veya Çocukları. 62 = 10 ב 2 נ 50 י

Sevgililer, bu, Adem ve Havva günah işledikten SONRA oldu. Tövbe etmeselerdi bu iyi olmazdı. Ancak Tevrat, tövbeleri hakkında ayrıntılı bilgi vermez. Yaratıcımız buna "Çok İyi" veya "Son Derece İyi" der!

Sevgililer, Yaratıcı, Adem ve Havva için bir örtü sağladı. Çıplaktılar. Bir örtüye ihtiyaçları vardı. Örtü, günahları için değildi. Günahlarından tövbe ettiler. Yaratıcımız, kuzu yününü ve keçi kılını alıp yılan derisiyle ördü. Bilgelerimiz, Yaratıcımızın bu üç parçayı kullanarak ilk atalarımızı örtmek ve korumak için çok özel giysiler tasarladığını öğretir. Bu koruma gerekliydi çünkü günah işlemeyen hayvanlar artık günah dünyasına zorlanıyordu. Tüm yaratılış Adem ve Havva'ya öfkeliydi. Kurban sunmak hakkında hiçbir şey söylenmiyor.

Tevrat, Tanrı'nın derileri aldığını söyler. Bunlar yılan derileriydi. Neden? Yaratıcımız can almayı yasakladı. İnsanlık hayvan, kuş veya balık yemedi. Topraktan elde edilen ürünleri yedik. 1657 FC'ye kadar vejetaryendik [Yaratılış'tan]. - İşte tam bu sırada Yaratıcımız şöyle diyor: *"Her canlı sizin için yiyecek olacak..."* Yaratılış 9. Haham Moşe

Weissman, Midrash Says (Brooklyn, New York: Benei Yakov Yayınları 1980), s. 58
O zamana kadar hayvan canı bile almak yasaktı.

Tevrat, Adem ve Havva'nın günahlarının cezasını anlatır. Ancak Adem'in kitabında tövbe konusunun yanı sıra, onların tövbesine işaret eden iki bölüm daha görüyoruz.

Yaratılış 4'te günahla uğraşıyoruz. Kayin bir çiftçiydi. Tahıl sunusu getirdi. Bu gayet normal. Tanrı tahıl sunularını sever. Bize, sunduğu sunuda sorunlar olduğu öğretildi. Kayin'in sunduğu sunudaki sorun, bozulmuş keten tohumu olmasıydı. Kayin tarlasının en iyisini getirmedi. Meyvelerinin ilkini getirmedi.
Tanrı, Kabil'in sunusundan memnun değildi. Habil ise en iyi eğrilmiş yünü ve keçi kılını getirdi. En iyi kremayı ve en iyi peyniri getirdi. Bunlar, sürüsünün en iyi ürünleriydi. Sürüsünün ilk ürünlerindendi. Tanrı, onun sunusundan çok memnundu.

Haham

Nosson Scherman, Taş Baskısı The Chumash (Mesorah Publications, Ltd., Brooklyn, NY 1993), s. 21, 22.

Kabil günah işledi. Tanrı'ya en iyisini sunmadı. Kabil, Tanrı'ya ilk meyvelerini sunmadı. Rab Tanrı, Kabil'le konuşmaya geldi. Konuşmanın vurgusu, kişinin kendini geliştirmesi ve kötü eğilimlerini kontrol altına alması üzerineydi. Tevrat
Diyor ki,
Yaratılış 4.7

?bu bir sorun değil mi

Ve eğer iyi yapmazsanız, yani kendinizi geliştirmezseniz günah Chah Tawt yani günah n&tfP kapıda sinsice dolaşır.
ובֿלשמת התאו רתקושת ֫ילאר

Arzusu sana yöneliktir, ancak sen onu yenebilirsin. İncil, her birimizin hayatında günaha yol açan arzular üzerinde gücümüz olduğunu öğretir. Bir kurtarıcıya veya kurtarıcıya ihtiyaç duyduğumuzdan hiç söz edilmez. ילאו Vih Ay Leh Chaw kelimesi 'sana veya sana doğru' anlamına gelir. Vih Ah Taw kelimesi ise 'ama sen...' anlamına gelir. RAB, Kabil'e arzularını kontrol etme ve onları fethetme yeteneğine sahip olduğunu öğretiyor. Sorunlarla böyle başa çıkıyoruz. RAB her birimize arzularımızı fethetme gücü veriyor. Bu, Tanrı'nın Planı ve HER ZAMAN Tanrı'nın Planı olmuştur. Tanrı isterse, bunu yakında çıkacak olan Başlangıçtan İtibaren Tanrı'nın Planı adlı kitabımda ele almayı planlıyorum.

Bilgelerimiz, ilk insan olan Adem'in *bir süre sonra...* [Oğullarına kurban sunmaktan bahsetti.] Yaratılış 3.3 Adem, gelecekte bir tarihte yaklaşan tarihin Fısıh Bayramı olacağını belirtti. Oğullarına, İsrailoğullarının Rab tarafından olumlu karşılanacak bir Fısıh kurbanı getireceğini açıkladı. Bilgelerimiz, bunu yaparken oğullarına, her birinizin Tanrı'ya kurban sunması için uygun bir zaman olduğunu ve O'nun sizden hoşnut olacağını öğrettiğini belirtir.

Haham Meir Zlotowitz ve Haham Nosson Scherman, Artscroll Tanach Serisi - Bereishis Cilt. I(b) (Brooklyn, New York: Mesorah Publications, Ltd. 3rd Impression, 1989), s 144

Daha önce de belirtildiği gibi, Habil ilk meyvelerinin en iyisini getirdi ve Kabil de çürümüş keten tohumu getirdi. Tanrı, Abef'in sunusunu kabul etti ve Kabil'in sunusunu reddetti.

Haham Nosson Scherman, Taş Baskısı, Humaş (Mesorah Publications, Ltd., Brooklyn, NY 1993), s. 21, 22

Sorunun merkezinde bu gibi görünse de, bilgelerimiz bize daha fazlasının olduğunu söylüyor. Kabil bir ikiz kız kardeşle doğmuştu. Habil ise iki ikiz kız kardeşle doğmuştu. En büyük kardeş olan Kabil, Abel'in ikiz kız kardeşlerinden birini karısı olarak istiyordu. Habil ise Kabil'in ikiz kız kardeşinin karısı, ikiz kız kardeşlerinin de eşleri olduğunu savunuyordu.

Sefer HaYashar (Hoboken, NJ: KTAV Publishing House, Inc., 1993) s.8 Haham Dr. H. Freedman, Midrash Rabba (New York, NY: The Soncino Press 1983) - Midrash Rabbah yazıyor, Bereisheit s. 181

Burada yine Kabil'le başlayan tutarlı bir soruna geri dönüyoruz. Kabil, Habil'in ikiz kız kardeşlerini eş olarak almak için kardeşini öldürdü. Kabil, kardeşi Habil'i öldürdüğünde, tüm dünya bir çöküşe sürüklendi. Karanlık ve iç karartıcıydı. Peki, dünyaya kim iyi çocuklar getirecekti? Adem, Havva ile barışmayı reddettiği için bu çöküş devam etti. Sonra bir gün...

[Lamek] [Kain'i yanlışlıkla öldürdükten sonra] [karılarını] evlilik görevlerine çağırdı. Ona dediler ki: *Yarın bir tufan gelecek - lanet olsun diye çocuk mu doğuracağız?* [Çocuklarının da Kabil gibi lanetleneceğinden veya cezalandırılacağından endişe ediyorlardı. Çocuk sahibi olmanın bir anlamı olmadığını düşünüyorlardı.]

Hepsi Adem'e gelip davalarını ona sundular. Lemek'in karıları, " Efendimiz, kocamız büyük büyükbabamız Kabil'i ve oğlumuz Tuval Kabil'i öldürdü. Neden yok olmaya mahkûm olan başka çocuklar doğurmaya devam edelim?" diye tartıştılar.

Lemech dedi ki, Efendim, bunların hepsi tesadüfen oldu ve kasıtlı olarak yapılmadı. Adem karar verdi, Kocanı, Ada'yı ve

Tzillal'ı dinle! Dünya üreme amacıyla kuruldu!

Lemek'in karıları, " Doktor, önce kendi hastalığını tedavi et, sonra bize talimat ver," diye karşılık verdiler. "Yüz otuz yıldır Havva'dan ayrı yaşıyorsun ve bize ne yapacağımızı mı söylüyorsun?"

Adem onların sözlerini ciddiye aldı. Havva ile [yeniden bir araya geldi] ve bir oğul dünyaya geldi. Bu oğul Adem'e benziyordu. Adem nasıl sünnetli doğmuşsa, [oğlu Şet de] sünnetli doğmuştu. Havva ona *\ŞetJ adını verdi:* (Yaratılış 4:25) açıklayarak, *Tanrı'nın, Kabil'in öldürdüğü Hevel yerine bana başka bir soy atadı.* [Şet] ismi aynı zamanda *"dünyanın kurucusu" anlamına da gelir,* çünkü [Şet], Adem'in halefi oldu. Adem, Rab'bin kendisine vahyettiği [Yedi] Emri [Şet]'e iletti. [Adem], Rab'bin kendisi ve Havva için yaptığı Göksel Giysileri [Şet]'e teslim etti.

Şet'in doğumu, Adem ve Havva'dan yeni bir Manevi soy hattının başlangıcı oldu. Hepimiz, İsrailoğulları ve Nuh'un çocukları, bu Manevi soy hattındanız. Adem ve Havva'dan gelen bu soy, Şet'in erdemli soyu. Bu soy hattında birçok Manevi insan var...
Tevrat bize öfkemizin üstesinden gelmeyi öğretir. Üreme sırasında öfkeden uzak durulmalıdır. Üreme sırasında sakin bir ruh halinde olmak daha iyidir.

Tevrat ayrıca bize mücadelelerin üstesinden gelinebileceğini söyler (Yaratılış 4.7). Kişi gelişebilir. Tevrat, günahtan dönmeye ve gelişmeye vurgu yapar.

Yaratılış Bölüm 5
Adem ve Havva Eşittir Yaratılış 5.1

En İyisi : 1 ,ז לפס תזלרת חוא סויב ארב אלהלא

Adem'in [tekil] Yaratılış Kitabı'dır . Tanrı onları [manevi] benzerlikle [çoğul] yarattı.

Yaratılış 5.2

j Ne oldu? 7 gün : 1 ארקיר סתארביו סארַב ל ,בקנו רכז

Erkek ve dişi yarattı [çoğul] ve onları kutsadı [çoğul] ve Aleph'ten Tav'a kadar her şeye adlarını verdi [çoğul] Adem [tekil] yaratıldıkları gün [çoğul].

Adem ve Havva tek bir fiziksel bedende yaratılmış, daha sonra aynı gün ayrılmışlardır. Melekler gibi, Rab Tanrı'nın Ruhsal Suretinde yaratılmışlardır. Tanrı'nın fiziksel bir bedeni yoktur. Firavun, Yusuf hakkında şöyle derken bunu açıklamıştır: *Firavun hizmetkârlarına, "Böyle birini, Tanrı'nın Ruhu'nun bulunduğu bir adamı bulabilir miyiz?" diye sormuştur.* Yaratılış 41:38

Yazar John şöyle dedi:
Tanrı bir Ruh'tur ve O'na tapınanlar da Ruh'ta ve gerçekte tapınmalıdırlar, Yuhanna 4:24.

Yaratılış 1.26
Ve destek olarak Ve geri döneceğiz. Evet Gerisi öyle değil. Mayo Mahabharata Simşa Fuam Sala İyi olacaksın. Onu 1 : 1 yendi .Adın senin adın, adın senin adın

Ve dedi ki [tekil] Tanrı [çoğul] Adem'i kendi suretimizde [çoğul] kendimize benzer [çoğul] yapalım ve sulardaki balıkları, göklerdeki kuşları, yerdeki bütün hayvanları ve yerde sürünenlerin hepsini yaratsınlar.

Tanrı kiminle konuşuyordu? Bilgeler meleklerle konuşuyorlardı diyor.

Genesis 1.27 1 סדה ננא Merhaba Olvelo Ahab Merhaba Seltsev

Tavsiye edilen 1 : 1 מסט Ahab Biz olduk 27 Utah
Ve O [tekil], Tanrı [çoğul] Elif harfinden Ha'nın Tav harfine kadar her şeyi [tekil] yarattı. Adem / insan [tekil] Kendi Şeklinde [tekil] Kendi Şeklinde [tekil] Tanrı [çoğul] onları [tekil] yarattı. Erkek / eril ve dişi / dişil Onları [tekil] yarattı.

Burada Tanrı'nın [tekil] yarattığını gözlemliyoruz. Onlar hiçbir şey yaratmadılar. Yaratılış 2.27 סדאה־טא סיהליא הו־י רציו הפיו

המראה־ןמ רפע יהוו ס‍יח תמשנ ויפאב

1 :ו הלח שפנלסנאה Ve O [tekil] Rab [tekil] Tanrı [Çoğul - kullanılmış [tekil olarak] Ha Adam'ın Aleph'inden Tav'ına kadar her şeyi / Adem ve Havva'yı toprağın tozundan oluşturdu ve O [tekil] buruna üfledi Yaşam Ruhu'dur ve bu oldu Ha Adam / İnsan yaşayan bir Ruh oldu.

Midraş'a göre, Adan'ın fiziksel yaratılışı iki yönlüydü: tek bir bedende erkek ve dişi. Önünde bir erkek, arkasında ise ona bağlı bir kadın vardı. Haham Moşe Weissman, Midraş'a Göre (Brooklyn. New York: Benei Yakov Yayınları 1980). s. 33

Tanrı, en başından beri 'insanlığı', eşit dindarlık ve eşit değerde erkek ve kadın olarak yarattı. Hiçbiri diğerinden daha fazla Tanrı'ya benzemiyordu, ikisine de Tanrı tarafından aynı Bereket verildi, ikisine birlikte 'Adem' adı verildi. Ve *yaratıldıkları gün onlara İnsan adını verdi* - yani, her ikisine de -Havva da dahil- İnsan adını verdi - çünkü onun oluşumu bireysel olarak insandandı, ancak o...

Havva (R. Meyuchas) **diye anılır .**

Harav David Cohen, erkek ve dişi bileşenlerin başlangıçta Adem'in tek bedeninde yaratıldığını belirtir (Eruvin 18a) . Dolayısıyla, Tanrı ona Adem adını verdiğinde, daha sonra ayrı bir insan haline gelecek olan dişi kısmının da Adem olarak adlandırıldığı ima edilmişti, çünkü erkek ve dişi bir bütünün iki yarısıydı. Haham Meir

Zlotowitz ve Haham Nosson Scherman, Artscroll Tanach Serisi Bereishis Cilt I(a) (Brooklyn, New York: Mesorah Publications, Ltd. 3. Baskı, 1989), s. 167

R' Yirmiyah ben Elazar şöyle dedi... - İlk insan [Adem] iki yüz şekline sahipti, yani iki yüz şekliyle yaratılmıştı. Sırt daha sonra ayrılarak ilk kadın Havva'yı oluşturdu... - (Mezmurlar 139.5) *[Arkadan] önden beni yarattın.*

Gemara, Havva'nın hangi uzantıdan yaratıldığına dair bir tartışmadan bahseder... Şöyle yazılmıştır (Yaratılış 2:22): *Sonra*

Rab, Tanrı, erkekten aldığı tarafı kadına dönüştürdü... Rav Shmuel bu ayetin anlamını tartıştı... - Birisi, bahsedilen tarafın bir figür olduğunu, yani erkeğin sırt sırta birleştirilmiş bir erkek figürü ve bir kadın figüründen oluşan çift figür olarak yaratıldığını söyledi. Kadın figürü daha sonra kaldırıldı

form Eve. Talmud - Eruvin 18a

(Yaratılış 5.2) *İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı,* bu da insanın en başından itibaren hem erkek hem de dişi olarak yaratıldığını gösterir...

Gemara Açıklıyor:
Bu beyit R' Abahu'nun öğrettiği gibi açıklanabilir... Zira R' Abahu iki beyti karşılaştırmıştır:

[1 *]Onları erkek ve dişi olarak yarattı,* çoğul olarak insanın yaratılışına atıfta bulunarak, hem erkeğin hem de kadının aynı anda yaratıldığını gösterir; ancak aynı zamanda şöyle de yazılmıştır...
[2] *Tanrı'nın suretinde, O'nu yarattı,* tekil olarak deniz yaratılışına atıfta bulunarak, [muhtemelen] başlangıçta yalnızca insanın yaratıldığını,

kadın... [Gerçekte Havva, ilk kadından [Adem] yaratıldı]. Yaratılış 2.18

Teriya Bot-Almiyahla Çobanpüskülü Chanlaay 1 • *1* Razag 3 olarak Ter Ral-Lişaa Ve D 3 L Sana

Ve Rab Tanrı, Adem'in [o zamanlar Adem ve Havva'yı da kapsayan insan] yalnız kalmasının iyi olmadığını söyledi . Karşısına [ona] benzer bir yardımcı eş yaratacağım .

Wife / Ee Shaw השעא השא

Moda Yapmak השעא

İbranice ע Ayin harfi görme veya içgörüyü temsil eder... Yaratıcımız eşi görme/içgörü ile yarattı.

Eş anlamına gelen Eeh Shaw kelimesi, Aleph א harfini taşır ve bu harf, Ayin ע harfiyle değiştirilebilir . Aslında "onlar" anlamına geldiğini bildiğimiz halde, "him" kelimesinin kullanımını sorgulamak gerekir. Adem ve Havva, Yaratılış 5.1,2'de "o" olarak anılan tek bir ortak bedendedir.

Yaratıcımızın karı koca arasında bir miktar ayrılığa izin verdiğini görüyoruz. Onları ayırdı. Onları yarattı.

Başlangıçta Adem ve Havva tek beden ve tek ruhtu. Sonra ayrıldılar. Ayrıldılar. Bu noktaya kadar hemfikir olduklarını veya işlev göremediklerini biliyoruz. Ancak ayrıldıktan sonra her birinin kendi bireysel seçimleri vardı. וגנכ Cih Neg Doh kelimesi, ona benzer [ama] ona zıt anlamına gelir. Havva cinsel olarak ona zıttı. Bu, Adem'in Havva gibi olduğu ve Havva'nın da Adem gibi olduğu anlamına gelir. Onun gibi yaratıldı. ANCAK, Adem orijinal Adem'den, yani yaratılmış Adem'den saparsa, Havva artık sapmış Adem gibi olmazdı.
onun karşısında
olurdu. Bu,

Bu aynı zamanda Yaratılış 2.21'dir

Sadah-la Keldani 1 Evet Olmayan Salon , J. uğruna Geri dönmek R * S ? F Ve o yükselecek. Olacaksın Onun kanunları 1 Rica !: .ederim

Rab Tanrı, Ha Adam'ın, yani insanın üzerine derin bir uyku getirdi. [Hem Adem hem de Havva uyuyordu. İkisi de bilinçsizdi.] Rab Tanrı, varlıktan... Ha Adam olan çift figürü [yani Adem ve Havva'yı] aldı ve yerine eti koydu.

Yaratıcımız bir kadını bir erkekten aldığında, geride bir yara kalır. Tevrat, onun yerine etin üzerini kapattığını söyler. Bir çift ayrıldığında her zaman bir yara vardır. Erkeğin de bir yarası vardır, kadının da. Yanlış anlamayın, kapanması gereken bir yara vardır. Kapanmak için gereken süre her birimiz için farklıdır. Vah Yee Sih Gohr kelimesi , kilitlemek, kapatmak,

kapamak, kuşatmak, sürgülemek anlamına gelir... Bir ilişki bittiğinde, birliktelik bittiğinde, paylaşım bittiğinde, sevgi bittiğinde BU ACIDIR!! Etin üzeri kapatılmalıdır.

Sıradaki kısım HARİKA!! הנידחת Tah Chih Teh Nawh, kapatmak anlamına geliyor. Ancak çeviri, kapatmanın özünde ne olduğunu açıklamıyor. n0fl|n Tah Chih Teh Nawh kelimesinin kökü (shoresh), evlenmek anlamına gelen תח| Chah Tawn'dır. Önemli olan, evliliğin kaybedilenlerin yarasını iyileştirmesidir. Dolayısıyla, kişi eşinden ayrıldıktan sonra uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyaç duysa da, ayrılığın asıl kapanışı yeni bir eşle EVLİLİK ile gelir, bir ilişkiyle değil. Bir erkeğin denge için bir karısına, bir kadının denge için bir kocasına ihtiyacı vardır. Karı koca birlikte eşit olma yeteneğine sahiptir.

Yaratılış 2.22

Hakel . Alsa-Vaza 1 Evet efendim. Hall , J .: Biyografi! 1 : j Sadda-la Ha ? diye sordu . Sadah-nam

Ve O, Rab Tanrı, Adem'den aldığı Aleph harfinden Tav harfine kadar her şeyi yarattı [en güzel eşe dönüştürdü ve onu Adem'e getirdi [artık çift değil adam].

Havva'yı yaratan Yaratıcımız, Adem'den aldığı Aleph harfinden Tav harfine kadar her şeyi kullanarak yarattı. Sonuç, en iyinin en iyisi olmalıydı. 68 Gematria'sında, inşa etmek anlamına gelen נמו Vah Yee Vehn kelimesinin kullanıldığını görüyoruz. Adem'den aldığı malzemeyi inşa ederek, Yaratıcımız Havva'ya Hayat anlamına gelen חיים Chah Yeem, Lütuf, Güzellik anlamına gelen 01 Yaw Choon ve Bilgelik anlamına gelen חכם Chah Cahm harflerini verdi. Bu sadece Havva'nın iyiliği için değildi. Hepimizin iyiliği içindi. Yaratıcımız cansız çamura Hayat Üfledi, ardından Adem'in yanından hayat yarattı.

Vah Yee Vehn ve O İnşa Etti
x 10 x 6 x 50 = 68 2

Pah

Chah Yeem Hayatı
M 10 Y 10 Y 8 H 60 =
68

DSÖ

Yaw Choon
Lütuf veya Güzellik 68 = 50 י 10 ח 8 ן Sevgili Varlıklar, hem Adem hem de Havva eşit yaratıldı . İkisi de aynı anda yaratıldı. Hem Adem hem de Havva aynı bedenden geldi. Rab Tanrı Havva'yı Adem'den aldığında beden değişti. Ayrıldıkları sırada Adem'in bir eşe, Havva'nın da bir kocaya ihtiyacı vardı. Artık ikisi de eşit değildi. Adem'in Havva'nın sahip olduğu şeye, Havva'nın da Adem'in sahip olduğu şeye ihtiyacı vardı. Birlikte eşittiler. Ayrıldıklarında ikisi de eşit değildi! Ayrıldıkları bedenin üzerinin kapatılıp iyileştirilmesi gerekiyordu. Bu, Adem ve Havva evlendiklerinde gerçekleşti.
Evlilikteki her eş birbirine karşı duyarlı olsun. Her eş, eşinin tavsiyesini dinlesin. Her birimiz eşimizin ne kadar değerli ve bereketli olduğunun farkına varalım!

Talmud, [bir bireyin!] [bir eş, bir hayat arkadaşı olmadan] bütün olamayacağını belirtir, çünkü şöyle denir: 'O onları erkek ve dişi olarak yarattı... ve adlarını İnsan olarak adlandırdı' [yani yalnızca birlikte, erkek ve karı olarak, [o / o] İnsan olarak adlandırılır],
Yevamos 63a.

Eşlerimizle eşit bir şekilde birleşerek ve evliliğin değerini paylaşarak, hem evli olanlar hem de eşlerini arayanlar olarak, Rab tarafından kutsanmış olalım. Kah Naw Naw Hah Raw! Her birimiz eşimizin evlilik ilişkisine kattığı büyük değeri öğrenelim ve takdir edelim.

Yaratılış Bölüm 6 Bir İsimde veya Kelimede Neler Var?
Bereishis / Yaratılış 6.1
תיונם המדאה ינפ־לע בךל סנאה להה־יכ יהיו 1 :! סהל וולי

Ve öyle oldu ki, Adem yeryüzünde çoğalmaya başladı ve onların kızları doğdu.

Sevgili Varlıklar, erkekler için normalde kullanılan kelime שיא Eesh'tir. Burada kullanılan kelime ise 'Adem' anlamına gelen מאה 'dir . Sağdan dördüncü kelimedir. Neden 'Adem' kelimesini kullandığımızı sormalıyız.

שיא

İyy
Adam

מדאה 311 = 300 1 י 10

Ḧaw Aw Dawm anlamı, Adem 50 = 40 ה 5 א 1 ד 4 ם

311 ile 50 arasındaki fark 261'dir. Bu nedenle bu bölümün başlığı "Bir İsimde Bir Kelimenin Anlamı Nedir?" olarak adlandırılmıştır. Eesh ile 50 arasındaki fark
Adam מלך 5 דה Ha Dih Vah Reem anlamına gelir

kelimeler.

מיך 3 דה

Ha Dih Vah Reem Sözleri
261= 40 m 10 y 200 r 2 b 4 d 5 e
Hem Eesh hem de [Ha] Adam, Aleph harfiyle başlar. Aleph'ten devam eden ה Hey harfi, Söz'ün bir parçası değildir. Her iki Söz'deki Aleph harfi Yaratıcımızı temsil eder. שי Yash harfleri, madde, mülk, varlık anlamına gelir. פד harfleri kanı temsil eder. Daha sonra dünya kan döktü. Bunun karşılığı olarak kanları dökülecekti. Öleceklerdi. Bir daha hayata dönmeyecekler. Gittiler. Ancak Gemideki sekiz kurtulan, önceki dünyanın Manevi özünü temsil eder. Sekiz kurtulan, Adem ve Havva'dan Nuh'a aktarılan Manevi Varlıkları temsil eder. Sekiz kurtulan, yeniden başlamak için önceki dünyanın iyi varlıklarını yeni dünyaya getirdiler. Bedene hitap eden eski fiziksel dünya yok edildi. Amaç, kurtulanların Manevi arzu ve çekiciliğe sahip

olmasıdır.

Şimdi, önümüzdeki birkaç sayfada, daha önce ele aldığımız tarihin bir kısmını özetleyeceğiz. Amacım, birkaç referans ve bir Gematria daha sunmak.

Kutsal Kitap'ta "Kız çocukları doğdu" dendiğinde, bu, kötü Kabil soyundan bahsediyor. Bu, günahkâr yolu seçen Adem ve Havva'dan doğan soydur. Tevrat, yüzlerce yıl boyunca kadın çocuklarının yetiştirilmesinden bahsediyor. Kadın çocukları isteyen bir grup erkek vardı.

Bereishis / Yaratılış 6.1
Hadi gidelim. Bakmak Evet Sana Nefes alamayacaksın. Yüzüklerin Efendisi ve 1 :! Ve altın Raşi km için Cuma Fahl Ve yasa

2. Ve gördüler ki, Tanrı'nın oğulları, insan kızlarının Alef harfinden Tav harfine kadar her şeyini gördüler, çünkü onlar güzeldi ;
[İyi] İşte! Ve seçtikleri kimselerden kendilerine eşler aldılar.

, Tanrı'nın oğulları için kullanılan בנ־להים teriminin 'hükümdarların oğulları' anlamına geldiğini savunuyorlar . Biz, B'nai Noach Torah Enstitüsü olarak, בנ־להיאהלם ifadesini Melekler anlamına gelecek şekilde çeviriyoruz. בנ־קנאהלם ifadesinin yazıldığı tüm ifadeler, meleklerin Tanrı'nın oğulları olduğuna işaret ediyor.

Çevirmenler neden Tanrı yerine Hükümdarların oğulları, yani Hakimler diyor? אלהים kelimesi Tanrı anlamına gelir ve aynı zamanda Hükümdarlar olarak kabul edilen Hakim veya Hakimler, yani yasayı yönetenler anlamına gelir. Ancak בנ־גאלהים ifadesinin geçtiği diğer tüm yerlerde Tanrı'nın oğulları, yani Melekler olarak tercüme edilir. Bu doğrudur ve biz de B'nai Noach Torah Institute, LLC'de בנ־יגאלהים kelimesini bu şekilde çeviriyoruz.

Kutsal Yazıların ne dediğini kavramak ÇOK ÖNEMLİDİR. תיונב־טא *'Aleph'ten Tav'a kadar insan kızlarının hepsi, çünkü*

çok güzellerdi' . Kutsal Kitap bize dünyadaki her kadının çok güzel olduğunu söyler. Neden? Nasıl? O dönemde kadınlar bildiğimiz gibi yaşlanmıyordu. Kadınlar yaşlanmazdı. Fiziksel formlarını korurlardı... Kadınların ve erkeklerin sağlık ve canlılıklarının kalitesi nedeniyle yaşamak için harika bir zamandı.

Kutsal Kitap'ta " *aldılar* " ifadesi, iki düşmüş melek olan Uzza [Şamhazai] ve Azael'e atıfta bulunmaktadır. Melekler, Yaratıcı'nın elçileridir. Özgür iradeleri yoktur. Yaratıcı tarafından verilen mesajı tam olarak iletmeleri gerekir. Aslında elçi o kadar kesindir ki, İncil okuyucusunun kimin konuştuğunu, Tanrı'nın mı yoksa bir meleğin mi konuştuğunu anlaması çoğu zaman zorlaşır. Bu, Tanrı'nın Malahim/Melekler için yarattığı roldür.

Yaratılış kitabında Rab, insanın kötülüğünden yakınırken, Şamhazay ve Azael adlı iki melek O'nun huzuruna çıktılar ve şöyle dediler: Ey Evrenin Efendisi, biz sana insanın yaratılışından önce onun değersiz olduğunu ve yaratılmaması gerektiğini söylememiş miydik?

Yaradan onlara şu cevabı verdi: İnsana hizmet etmese, evren neye hizmet eder?
Onlar da, " Biz melekler olarak onun varlığına yeteriz" diye cevap verdiler.
Yaradan dedi ki: Biliyorum ki, eğer siz de yeryüzünde yaşasaydınız ve insanlar gibi kötü dürtülere sahip olsaydınız, onlardan daha kötü olurdunuz!

Melekler ısrar ettiler, Bize ölümlüler arasında yaşama izni ver ve adını nasıl yücelttiğimize şahit ol!
İnip önerdiğin gibi yap, dedi Yaradan onlara. [İnsan olarak yaşamaları için onlara özgür irade verildi]. Şamhazzi ve Azael yeryüzünde insan olarak yaşadılar. İnsan kadınlarının güzelliğini görünce, onlarla günah işleme cazibesine karşı koyamadılar. Bu [günahkâr] birliktelikler, tufandan önceki nesilden devlerin ortaya çıkmasına neden oldu. [Onların soyundan gelenler] cinayet, zina ve soygun [yani adam

kaçırma vb.] günahlarını işlediler. Haham

Moshe Weissman, Midrash Says (Brooklyn, New York: Benei Yakov Yayınları 1980), s. 79, 80

Şimşon'un muazzam gücünün ilahi bir armağan olması gibi, daha yüce bir güçten güç almak zorundaydı. Bu gücün kaynağını belirtmek için ayet, devlere b'nai Elohim [Tanrı'nın oğulları] adını verir; bu da güçlerinin ve büyüklüklerinin kötü melekler tarafından verildiğini gösterir... Haham Meir Zlotowitz ve Haham

Nosson Scherman, Artscroll Tanach Serisi - Bereishis Cilt I(a) (Brooklyn, New York: Mesorah Publications, Ltd. 3. Baskı, 1989), s. 182

Dolayısıyla İncil " *aldılar* " dediğinde, istediklerini yapabilecek fiziksel güce sahip olduklarını anlamamız gerekir. Tevrat "kimi seçtilerse onu aldılar" dediğinde, bu, kısıtlama uygulamadıkları anlamına gelir. İstedikleri kişiyi almak için güç kullandılar. Bu, tüm toplumsal düzeni mahvetti.

Düşmüş meleklerdi! Doğaüstü varlıklardı. Doğaüstü varlıklar olarak insanlarla cinsel ilişkiye girdiler. Sonuç devlerdi. Doğaüstü varlıkların insan ırkına bu uygunsuz ve kutsal olmayan karışımı, yeryüzünden silinmeseydi tüm insanlık için kesin bir yıkım olurdu.

3 Ve Rab dedi: Ruhum insanda daima çekişmeyecek, onu sonsuza dek koru, çünkü o ettir; günleri yüz yirmi yıl olacaktır.

Ah Refah Saliel Yakalamak Akşam yemeği için Tanrı-Şan Mayo 1 : Kadın Senin zamanın Anne Benim adım Ah, ah Geri dönmek יוּרִי terimi , her birimizin içindeki iyi eğilim olan Yetzer Tov'dan bahseder. Görünüşe göre, insanın artık Yetzer Tov'a sahip olmayabileceği bir yer olduğu söyleniyor. Tufandan önceki bu kronolojik zaman diliminde, melekler, insanlar ve hayvanlar arasında yasak tohum karışımları meydana gelirken, iyi eğilim neredeyse yok olmuştu.

Yaratılış 6.5

Zab Sadah tıraş bıçağı Bar Evet Soytarı . Ario 1 רציו ^ ו
Soğuk sabah Yuval מיוה־לק ! :

Teşekkür
.ederim

Ve Rab gördü ki , yeryüzünde kötülüğün artmasına ve yüreğinin her ürününün bütün gün kötü olmasına sebep oldu .

Bu ayet yine insanın (Ha Adem) sürekli kötülüğüne işaret ediyor; fiziksel insan, Eesh manevi insan değil. Yani tüm insanlar kötü değildi. Nuh, Sam ve Metuşelah gibi dünyada hâlâ birkaç iyi manevi insan vardı. Manevi insanlar hâlâ iyi eğilime sahipti.

ויוו kelimesinin Gematria'da yer aldığına dikkat edin
70. Bu neden önemlidir? Rab burada şöyle dedi: Ruhum insanda her zaman çekişmeyecek , onu sonsuza dek koruyacağım, çünkü o ettir; günleri yüz yirmi yıl olacak.

Burada insanın [Ha Adam] günleri kısaltılıyor. Ve yine Mezmurlar 90:10'da insanın [Ha Adam] günleri 70 yıla, yani "mücadele" gematriasına indiriliyor. Bunu yazan ruhani bir insan olan Musa 120 yıl yaşadı. Bkz. Tesniye 31:21. Ruhani insanlar, fiziksel insan olan Ha Adam'ın yıllarını sıklıkla aştı.

İbrahim 175 yıl yaşadı Yaratılış 25.7 İshak 180 yıl yaşadı - Yaratılış 35.28 Yakup 147 yıl yaşadı Yaratılış 47.28 Yusuf 110 yıl yaşadı Yaratılış 50.25 Levi 137 yıl yaşadı Çıkış 6.16

O zamana kadar insana [Ha Adam] çok uzun süreler yaşama izni verilmişti. 5. Bölüm'e bakın. Kitabım İncil Takvimi'ne sahip olanlar, Adem'den Musa'ya kadar olan tarihçeye bakabilirler. Bize bildirildiğine göre:
Adem, Şet, Enoş, Kenan, Mahalaleil, Yered, Metuşelah ve Lemek öldü. Kayin ve Hanok bu gruba eklenseydi, on nesil olurdu. Bunun ne anlamı var? Bu nesillerden çok az insan ölmüştü. İnsanlık birçok gençlik yılı yaşadı. Genç ve enerjiktiler. Bu süre zarfında Tevrat herhangi bir hastalıktan bahsetmez. Bilinen bir sağlık sorunu yoktu. Herkes

vejetaryendi. Güzellik açısından Tevrat, büyük büyük büyük büyük büyük büyükannelerin, büyük büyük büyük büyük büyük torunları kadar genç ve güzel olduklarını söyler...

Ancak bu nesilden birçoğu Mesih'in gününde diriltilmeyecek. Tanrı şöyle dedi: [Dirilişte] Ruhumu kılıfına geri koyduğumda... [מגשב] [ruhları bedenlerine geri döndürmek için kullanılan korumadır], onların Ruhunu [yani bu kötü neslin] kılıflarına geri koymayacağım, Lih Oh Lam, yani ebedîliğe. Yani gelecek dünyaya, Cennete, Cennet Bahçesi'ne.]

I מגשב מליע
: TS - T

4 O günlerde yeryüzünde Nefilimler vardı; ve evet, bundan sonra da, Tanrı oğulları insan kızlarıyla evlenip onlara çocuk doğurduklarında, geçmişten gelen güçlü, ün sahibi adamlar da öyleydi.

Soru Naq-Yabdana Sago Haha Salambel Zab Ve Vela Sallapana Sahil Vanliu
Sana Thyonv-la Salahlia Naneb Ve babam
sen 1 משה לשנא מליועמ רשא מירבגה
המה

Yıllar boyunca insan kızları ve düşmüş melekler hakkında birçok makale yazdım... Saflık, Düşmüş Melekler, Seks ve Nuh'un Günlerinde Olduğu Gibi.

Tanrı tarafından yaratılan melekler yeryüzüne indiler ve insan kızlarıyla fiziksel ilişkiye girdiler. Bu, kadınların *"düşmüşler" anlamına gelen Nefilim adı verilen devleri doğurmasıyla sonuçlandı* . Bu melekler ETzzah ve Azael olarak tanımlanıyor.

Haham Zalman Sorotzkin şöyle diyor: B 'nei Elohim (6:2) ve Nefilim (6:4) aynıdır. ...Nefilimlerden, soygun yapan, baskı yapan ve cinayet işleyen kibirli devler doğmuştur.

(Pirkei DeRabbi Eliezer 01.22) ***N0W üssün dışında***
İnsanın benimsediği ahlaksızlığı görünce, meleklerin bile ne kadar dibe batabileceğini gördü. İşte putperestliğin yeni bir kaynağı: Nefilimler ve onların soyundan gelen, dünyayı şiddetle kirleten güçlü adamlar, katiller ve hırsızlarla cinsel ilişki.

Sorulması gereken birçok soru var. *'Geçmişten gelen, şöhretli, aynı güçlü adamlar' kimlerdir* ? Bunlardan biri kesinlikle Kabil'dir; o çok kötüydü. Kötü melekler aracılığıyla göç eden, aynı kötülüğe sahip başka insanlar da vardı.

Bu, İncil'in ilk 6 bölümünde ruhun yeniden doğuşuna atıfta bulunan ikinci yerdir.

Yaratılış 6.5,6
Yürekten Zab Bar boş . Babası nasıldı ? 1 :! Güle güle Soğuk
.ve boş bir sabah Rica ederim

Ve Allah, Adem'den dolayı yeryüzünde büyük bir kötülük gördü ve onun yüreğinin tasarladığı her düşünce, bütün gün boyunca sadece kötüydü.

יובל 1 סחניו הוהי השע־יכ מדאה־הא ץראב ווצעתב־לא

Ve O, Rab, Ha Adem'in Aleph'inden Tav'ına kadar her şeyi yeryüzünde yarattığı için Üzüntü duydu ve yüreğinden kederlendi.

Bazı tercümanlar, Tanrı'nın insanı yarattığı için tövbe ettiğini söylüyor. Bu, Yaratıcı'nın günah işlediği izlenimini veriyor. İnsan mükemmel bir iyilik yapıp sonra yaptıklarından dolayı pişmanlık duyabilir. Bu ayet, Yaratıcımızın insanların günah yolunu seçmesi ve bu seçimleri uğruna ölmesi nedeniyle çok üzüldüğünü anlatıyor.

Halk için Seni özleyeceğiz. Sena-sa Bahçe Evet, evet. Mayo Biliyor musun ?
Biliyor musun ? Bilgi Aşığı Şehrin adı Nanp
Eylül Evet Yahmehn Evet ! : 1
^ Musa

Ve O, Rab dedi ki, yarattığım Adem'in Aleph'inden Tav'ına kadar yeryüzünden her şeyi yok edeceğim; Adem'den (insandan), hayvanlara, sürüngenlere ve gökteki kuşlara kadar; çünkü onları yarattığıma pişmanım.
Ali'nin bedeni bozuldu. Yaratıcı, geriye kalanların en iyilerini alıp, yeryüzündeki yaşamı korumak için gemiye yerleştirdi.

היוהי יניעב וח אצמ _ חנו !: 1
Ve Nuh, Rabbin gözünde lütuf buldu.

Neslinin mükemmel bir insanı olan Nuh, Rab'bin gözünde lütuf buldu. Bu, en kötü durumlarda bile umut olduğunu gösterir.

Yaratılış Bölüm 7
Gematria'da Görülen Tanrı'nın Kudreti 617

L RL ^ MNL Nefret etmek Lahana Durdurma-
Salamiel Sakin ol . Fleabhar Gizli Salabo-a $
Koparmak Soru Kullanımı kolay Telekanlf'a 1 :!
Kanalena Y 3 P Halk için

Yaratılış 7.1-3
Ve Rab Nuh'a dedi: Sen ve bütün ev halkın gemiye binin; çünkü bu nesilde önümde salih olduğunuzu gördünüz. Her temiz hayvandan yedi çift, erkek ve dişi; temiz olmayan hayvanlardan bir çift, erkek ve dişi; gökteki kuşlardan da yedi çift, erkek ve dişi almalısınız; ta ki, yeryüzünde tohumlar yaşasın.

Yaratılış 7.4
Çünkü yedi gün sonra yeryüzüne kırk gün kırk gece yağmur yağdıracağım. Yarattığım her canlıyı yeryüzünden yok edeceğim.

Bu itidal döneminde Tanrı'nın kudreti tecelli ediyor. Alaycılar coştu. Devam ettiler... Yaratıcımızı anlamadılar ve gökteki melekler çoktan ölümlerinin yasını tutmaya başlamıştı. Nuh, eşi Na'amah ve çocukları, tufandan 7 gün önce ölen Metuşelah'ın ölümü için yas tuttular. Bu, 120 yıllık dönemin sonuydu. Sonra Yaratıcı, 7 gün daha ekledi. Haham Avrohom Davis, Metsudah

Chumash Yeni Bir Doğrusal Çeviri Bereishis (Hoboken New Jersey, KTVA Yayınevi, Inc., 1991) s. 73
Allah'ın kudreti, dünyanın yıkımında ve emniyet gemisi Tava'nın içindekilerin korunmasında gösterilmektedir. Çok şükür!

bu kadar mı? | : 1

Yaratılış 7.5
Ve Nuh, Rabbin kendisine emrettiği her şeyi yaptı.
E 70 E 2 B 300 S 4 D 6 F 70 E 40 M 10 Y 40 M 10 Y 30
L 10 Y 20 C 5 = 617

Oturduğunuzda , yanınızdaki bütün halkın sesini duyacaksınız. 1 Selanikliler 3 : 1
מלרע תרנל ס?תא רשא : ן

Yaratılış 9.12
Ve Allah dedi ki: Bu, benimle senin ve seninle beraber olan her canlı yaratık arasında ebediyen nesiller boyu sürecek olan antlaşmanın işaretidir.

Tichba

Ahit
T 10 Y 200 R 2 B 5 E 400 =
617
Allah'ın kudreti, 4.100 yıldan fazla süren Ahdinin gücünde gösterilmektedir.

3 וזא תוסב רו ? a mı'9 רכלאלו מלהלה אב Reralt-La-Sah-La-L,Shm-ע 9 ל 9 קל 3 פ -לע
yılın günleri 3 ve 1'dir : !•Ve
.ayın 9'u saat 9:00'dır

Çıkış 20.17
Ve Musa halka dedi : Sakın ha! Çünkü Allah sizi denemek ve günah işlememeniz için fecrini yüzünüzün önünde görmek için geldi.

ve
tarihler

Onun Gözyaşı

617 = 6 י 10 ר 200 א 1 ת 400 ו

İbraniler 11:7

sayesinde Nuh, Tanrı tarafından görülmeyen şeyler hakkında uyarılmış olduğundan henüz korkuya kapılmış, ev halkını kurtarmak için bir gemi hazırlamış ve bunu yaparken de dünyayı mahkûm etmiştir...

Yaratıcımızın yüce kudreti karşısında hayranlık duymalıyız, ancak itaatkar olup Nuh'un yaptığı gibi O'nun emirlerini yerine getirirsek iyi olacağız!

תוחשג

Tanrı'nın Kudreti

617 = 400 ג 3 ב 2 ו 6 ר 200 ו 6

Bir erkek ve bir kadın hupa altında bir araya geldiklerinde, birbirlerine bağlanırlar. Bir antlaşma yaparlar. Ve tahmin edin, evlilik kutlaması bir hafta sürer. Bu, evliliğin tamamlandığı ve birçok duanın söylendiği bir zamandır...

השא

Kadın

306 = 5 א 1 ש 300 ה

שלא

Adam

311 = 300 א 1 י 10 ש

617 = 311+306

Sevgililer, Tanrı'nın kudretini bir erkek ve bir kadın arasındaki ilişkide ve O'na duyduğumuz müthiş korkuda görüyoruz. Ve Tanrı'nın kudretini Nuh'un O'na itaatinde görüyoruz. Bu Gematria'ları alıp hayatımıza uygulayalım.

Yaratılış Bölüm 8 Kuzgun ve Güvercin Yaratılış 8.1

Nem Buffalo _ hareket ediyor Merhaba R ? Zello Bitki ve hücre Soru Bir aslan kadar tutkulu ve yetenekli Çad , -le _ deliği Merhaba R 3 Alev 1 : j Salam

Ve Allah, Nuh'un Aleph'inden Tav'ına kadar her şeyi ve gemide bulunan bütün hayvanları ve Aleph'inden Tav'ına kadar bütün hayvanları hatırladı. Ve Allah, Ruhunun nefesini karaya geçirdi ve sular çekildi.

Yaratılış 8.2

מלמשה תבראו מרל , ת ת ? יענל : מלכלשה־ום משגה

Ve uçurumlardan gelen pınarlar ve göklerin pencereleri kapandı ve göklerden gelen yağmur kapandı.

Yaratılış 8.3

Buşo Zela Yardımınız için teşekkür ederim . Salama ve balığı. Geleneksel Çin Tıbbı Salam Üzgünüm : Evet Kibrit

Ve sular yeryüzünden sürekli olarak geri döndü ve sular geri döndü ve yüz elli yılın sonunda azaldı.

Yaratılış 8.4

Araplar Oluşacak Geniş Sessizlik Onun hatası 1 : | Teh Yeche İçin Şanhal Yanlış Rish A

Ve Gemi yedinci ayın on yedinci günü Ağrı Dağı'na oturdu. Yaratılış 8.5

Şenha Bilmek Rosario : "Vela, vela, diye mırıldandılar." !: Ve daha sonra Şanhal Aşk Yarişev Yirishah 1 Sirah kalacak

Ve sular onuncu aya kadar azalmaya devam etti; onuncu ayın

birinci gününde dağların tepeleri göründü.
Sevgili dostlar, Nuh Tufanı ile ilgili tüm bu tarihler, dünyanın doğum gününe göre hesaplanan Nuh Takvimi'ne göre hesaplanmıştır. Tufanı bugünkü takvime göre hesaplayacak olsaydık, yağmur suları 14-2011 yılının 2. ayında başlamış ve 04-12-2012 tarihinde sona ermiştir .

Nuh Takvimi'nde onuncu ay ve birinci gün ne zaman? Mevcut takvimimize göre 21.06.2012'dir. Kırk gün sonra, 30.07.2012'de Nuh, geminin penceresini açar ve 30.07.2012'de güvercini gönderir. Yedi gün sonra, 13.08.2012'de güvercini ikinci kez gönderir. Güvercin bir zeytin yaprağıyla geri döner. Yedi gün sonra, 20.08.2012'de güvercini üçüncü kez gönderir. Güvercin geri dönmez.

Sevgililer, Tava'dayken ilişki kurmak Yaradan tarafından yasaklanmıştır.
Haham Moshe Weissman,
Midrash Says (Brooklyn, New York: Benei Yakov Yayınları 1980), s. 97

Ve meseleyi daha da gerginleştirmek için, Kuzgun, Tanrı'nın kirli kuşların gemiye yedi çift getirmesini yasaklamasına, Güvercin gibi temiz kuşların ise gemiye yedi çift getirmesine öfkelendi. Kuzgun, iğrenme ve öfkesinin bir sonucu olarak gemideyken çiftleşti. Bu, onun öfkesinin bir ifadesiydi. Kuzgun, gemideyken çiftleşme günahı yüzünden gemiden kovuldu.

Kuzgunun günahını Gematria 277'de görüyoruz. Kuzgun 277 tohum verdi ve 277 gece / akşam yardımcısıyla / eşiyle 277 günah işledi.

בְּעֵ"ה

Haw Oh Ray v The Raven
277 = ה 2 ע 5 ר 70 ב 200

עִ֫ז

Zeh Rah Tohumu
R 7 G 70 = 277 200

הִ֫בָּע

Aw Vih Raw Sin
E 200 r 2 b 70 p 5 = 277

Kötü durumda

Hah Eeh Rehv Akşam
B 200 veya 70 p 5 h 2 = 277

רָזֵע

Aizer
Yardımcı
R 7 G 70 E 200 = 277

saatlik 24 hücre

V T

Aleph'ten Tav of the Raven'a kadar her şey 678 - 2 B 200 R 70 E 5 E 400 T 1 A

0 boyd . - $ a

Alef'ten Güvercin Tav'a kadar her şey 477 = 5 1 ת 400 ה 5 י 10 ו 6 נ 50 ה א

ב"יעה- הא kelimelerini incelediğimizde ikinci Kelimenin son üç harfine dikkat etmeliyiz. Bu üç harf dizilimi akşam, yani ברט

Erev kelimesini oluşturur. Bu üç harf dizilimi aynı zamanda Aw Vahr, yani günah kelimesini de oluşturur.

Kuzgunla ilgili tüm bu Gematria'lar ne anlama geliyor? Kuş türlerinin en zekisi olan siyah renkli Kuzgun, geceleri çiftleşerek günah işlemiştir.

ה 0 נויה

Ha Yoh Naw, [Yunus] Güvercin anlamına gelir 76 = 5 ה 5 י 10 ו 6 נ 50 ה

5 p

Eh Vehd, Hizmetçi anlamına gelir 76 = 4 d 2 b 70 a

Aya

Mool / Sünnet 76 = 30 ila 16 40 metre

Yah: El

Lay Loh Hay, yani Tanrı'ya 76 = 10 Y 5 E 30 L 1 A 30 L

Güvercin'in saflığını Gematria 76'da görüyoruz. Güvercin 76, Tanrı'ya adanmış bir hizmetkâr ve yardımcıydı. Bu, adı Güvercin anlamına gelen Yunus'tan bahsediyor.

İşte Kuzgun ile Güvercin arasındaki fark.

Tevrat, Nuh'un doğum gününe, altı yüz birinci yıla, birinci aya, birinci güne doğru ilerliyor. Altı yüzüncü yıl, birinci ayın birinci günü 17 Eylül 2012. Bugün hangi gün? Bu, dünyanın doğum günü. Roş Aşana.

Tevrat'ta belirtildiği gibi, yeryüzündeki sular kurumaya başladı. Bu, Nuh'un geminin örtüsünü kaldırdığı gündür. Sonra, ikinci ayın 27. gününde, Yaratıcımız "Gemiden ayrılın..." emrini verdi. Bu, bu yılın 11-12-2012'sine denk geliyor. Bu yılın Tarihi Hadaşim'inde (Takvim) tüm bu önemli tarihleri not ettik. İnşallah bunları bu yılki Takvim'de yayınlayacağız.

Bu tarihlerin her biri Nuh Takvimi'ne karşılık gelir. Yaratılış 1.1'den Çıkış 12.2'ye kadar olan tüm tarihler Nuh Hadaşim'ine (Takvim) dayanmaktadır. Yahudi ulusunun şekillendiği dönem tam da budur. "בלעי־ינב" ifadesi Tevrat'ta yalnızca 9 kez geçer. Sonuncusu Yaratılış 49.2'dir.

לארשי־ינב İsrailoğulları ifadesi geçiyor .

Yaratılış 14, Nuh'un savaşları, Kral Nemrut, Kral Og ve Sam, Malki Tzedic ve Kudüs Kralı ile ilgilidir.

Yaratılış 16, Nuh peygamberlerden Hacer ve Yişmael'den bahseder.
Yaratılış 19, Nuh peygamber olan Lut ve ailesiyle ilgilidir.
Yaratılış 25, Nuh oğlu İbrahim'in oğlu Yişmael'den bahseder.
Yaratılış 29, Lavan a Noachide'den bahseder.

Yaratılış 36, Yaakov'un oğlu ve İbrahim'in torunu olan Eisov'dan bahseder. Eisov bir Nuh'tu. Yaratılış 38, Sam'ın kızı ve Nuh'un torunu olan Tamar'dan bahseder. Tamar ise Nuh'tu.

Yaratılış 39, Nuh peygamber olan Potifar ve karısıyla ilgilidir.
Yaratılış 40, Baş Üşak ve Baş Fırıncı'nın hikayesini anlatır.

Yaratılış 41, Nuh'un oğlu olan Mitzraim (Mısır) Kralı Firavun'dan bahseder. Çıkış 1 ise Mitzraim'deki yeni kraldan bahseder.

Mesele ne? Mesele şu ki, Yaratılış Kitabı Nuh'un Kitabı'dır. Yahudi ulusu Çıkış'a kadar oluşmayacaktı. Yahudi Takvimi ise Çıkış 12.2'ye kadar oluşmayacaktı. Bu yazıldığına ve söylendiğine göre, Yaratılış Kitabı'nın TAMAMI Nuh ve İsrailoğulları içindir! Sevgili Varlıklar, Tevrat'taki ilk 2.448 yıllık tarih Nuh'un Hadaşim/Takvimi tarafından yönetilmektedir.

bu çok önemli !: 1 ורעזאר פישדח שאר סכל הזה שזחה

Çıkış 12.2
Rabbin buyurmuştur ki: Bugün, bu ay sizin için [İsrailoğulları]

ayların başı olacaktır. Sizin için [İsrailoğulları] yılın birinci ayı olacaktır.
Bu noktadan itibaren Tevrat'taki tüm Yazılar Nuh'un Hadeşim'i yerine Yahudi Hadeşim/Takvim'ine göre ölçülmeye başlanmıştır.

İsrail tam da bu noktada bir ulus haline gelir. Bu noktada İsrail'in ayrı bir Takvimi olur. Sefer (Yaratılış Kitabı)'nın tamamı, Nuh'un çalışma kitabıdır. Bu nedenle her hafta bir Limood'u, bir Bölümü tartışıyoruz.
hafta.

Yaratılış Bölüm 9
Vejetaryen 1657'ye Kadar Yaratılıştan Sonra...

B'nai Noah Torah Institute, LLC'de öğrenci olan Jeff şöyle yazdı: Bu Kutsal Kitap Bölümünün bağlamını anladığımı sanıyordum ama bu sefer Beşinci Ayetin bir kısmı dikkatimi çekti. 'Hayatın kanı konusunda her hayvandan hesap soracağım.' Bu bölümü bağlamından koparararak insanın aklına gelebilecek soruları hayal edebilirsiniz ama bunun kimseye bir faydası olmaz.

Dr. Akiva Gamliel, bu kutsal yazıyı bağlamında anlamama yardımcı olacak herhangi bir öneriniz çok takdir edilecektir.

Jeff

Sevgili Varlıklar, Tevrat'ın bu bölümünde insanlar vejetaryenlikten et yemeye geçiyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu bir düşünün. Tava'daki insanların akrabaları 1.657 yıl boyunca et yemedi. Vay canına!

Lütfen bifteğimin iyi pişmiş olmasını istiyorum...
Anlamı ne? Yaratıcımız, Nuh ve soyundan gelenlerin yemeye başlayacakları etten kanı temizlemelerini istemiştir. Bu aynı zamanda İsrailoğulları için de bir emirdir. Yiyeceklerden kan nasıl temizlenir?

İlk olarak, koşer usulüne uygun bir şekilde öldürme işlemi gerçekleştirilir. Özetle, yapılanlar şunlardır: Koşer hayvanın

üzerine bir dua okunur. Damarların boyuna çıktığı boğaz bölgesi, çene altından çok keskin bir jiletle kesilir. Hayvan kanar. Hayvanın kalbi, kanın büyük kısmı vücuttan atılana kadar kanı pompalamaya devam eder. Hayvanda kırık kemikler, akciğerlerde lezyonlar ve herhangi bir hastalık belirtisi olup olmadığı kontrol edilir.
Hasta veya yaralı hayvanlar koşer değildir. İsrailoğulları, kalçadaki sinir olan özel bir damarı keserlerdi (Yaratılış 32:32). Bu sadece İsrailoğulları için bir emirdir. Ardından kan süzülür. Daha fazla kanın akması için tuz eklenir. Et yıkanır. Ardından et, bir Maşgiah / haham Kaşrut Müfettişi tarafından paketlenir ve mühürlenir. İki mühür gereklidir.

Herhangi bir Maşgiah işe yaramaz. Maşgiah, İsrailoğulları için Şomer Şabat, Şomer Mitzvot, yani Şabat'ı koruyan ve İsrailoğullarına verilen Tevrat emirlerini koruyan kişi olmalıdır. Bnai Noach için Maşgiah, Bnai Noach'a Verilen Tevrat Emirleri'nin Şomer Mitzvot'unu yerine getiren kişi olmalıdır.
Yaratılış 9.1

Bu zamana kadar ne hayvanlar, ne kuşlar ne de balıklar kurban olarak sunulmaz veya yiyecek olarak alınmazdı. Bu günah olurdu.
Yaratılış 9.1

Mümkün değil Bölüm 3 : Dünyanın איבב-וזאו . חב-וזא sonu Ve alkol Peki sen Ve daha sonra 5 gün , l ? Böylece

Ve Allah, Nuh'un Alef'inden Tav'ına kadar olan her şeyi ve oğullarının Alef'inden Tav'ına kadar olan her şeyi mübarek kıldı ve onlara dedi ki: Verimli olun, çoğalın ve yeryüzünün Alef'inden Tav'ına kadar olan her şeyi doldurun.

Tanrı, Hâkim olarak Nuh ve oğullarıyla konuştu. Peki ya eşleri? Kadınlar, Tanrı'nın kocalarına verdiği emre itaat etmelidir. Oysa erkekler, eşlerine, "Tanrı dedi ki benimle bir ilişkiye girmelisin" diyemezlerdi. Erkeklerin, eşlerine fiziksel ilişki kurmalarını emretmeleri yasaktır. Bir erkek, karısını

etkilemelidir. Bir erkek, karısının çiftleşme arzusunu kazanmalıdır.

Elbette üreme SADECE bir erkek ve bir kadın arasındadır. Eşcinsellik yasaktır. Eski dünya biseksüellik, hayvanlarla cinsel ilişki ve tecavüzle doluydu... Tanrım, lütfen hepimize yardım et! Erkeklerin erkeklerle veya kadınların kadınlarla olan ilişkileri çocuk sahibi olmayı sağlamaz.

Verimli olmak, çoğalmak ve dünyayı doldurmak, erkeğin eşiyle güzel bir yere ulaşması için büyük bir baskı oluşturur. Erkek, karısının istediği şeyleri yapmak zorundadır. Erkek, karısını dinlemelidir. Erkek, karısının ev işleri, çocuklar vb. konularda kendisinden yapmasını istediği şeyleri ona aktarmamalıdır. Aksi takdirde, kadın sevildiğini hissetmeyecek ve onunla ilişki kurmak istemeyecektir.

Bir erkek karısına karşı nazik, şefkatli, nazik ve saygılı olmalıdır. Aksi takdirde, karısı onunla ilişki kurmak, çocuklarını doğurmak, onları beslemek ve büyütmelerine yardımcı olmak istemez.

Nuh ve oğullarına dünyayı yeniden doldurmaları emredildi. Bu aynı zamanda tüm yaşam formlarının; bitki, böcek, hayvan, kuş, sürüngen vb. yeniden canlandırılması anlamına da gelir. Bu, dünyanın yeniden doldurulmaya ihtiyacı olduğu anlamına gelir.

Yaratılış 9.2
Aman Tanrım ! Benim hatırım için Eğildiler. Sasakiyumu -Midilli
!: Adınız . Lisbeth Simşa Kalp kırıklığı Davaya 1
Rab ve Tanrı'nın Oğlu

Ve her birinizin korkusu ve dehşeti yeryüzündeki her canavarın , göklerdeki her kuşun, yerde hareket eden her şeyin ve sulardaki her balığın üzerinde olacak; bunları sizin ellerinize verdiler.

Yaratıcımız, Nuh'a ve oğullarına göklerde, yerde ve sularda bulunan tüm yaşamı verdi. İnsana da hareket eden tüm yaşamın yetkisi verildi.

Yaratılış 9.3
Sığınağım Rab'dir , ey Tanrım! Seni adınla çağıran
.sensin. Sığınağım sensin

Hareket eden her canlı sizin için yiyecek olacak; yeşil ot gibi , Aleph'ten Tav'a kadar her şeyi size verdim.

Nuh ve oğullarının, doğru şekilde yapıldığı takdirde her türlü yaşam formunu yemelerine izin verildi. Yaratılış 9.4

Ve sana geleceğim ve sana . Rabbin ismini vereceğim

Ancak ; canıyla, canıyla , kanıyla birlikte eti yemeyeceksin.

Nefes alan, ruhu olan tüm canlılara karşı şefkat gösterilmelidir. Canlılardan bir vücut parçası ayrılamaz. Özünde,
Tevrat, kanın etten ayrılması gerektiğini söylüyor. Kanın ayrılması gerekiyor. Kan temizlenmeli. Kan tüketilmemeli. Kanı etten almamız gerekiyor.
Kan Tüketmeyin / Yemeyin

ולכאת אלי רמן

Daw Moh - Loh - Toh Chay Loo
Ve 30 ila 20 yaklaşık 1 A 400 T 1 A 30 ila 6
ve 40 m 4 d 6 = 538

Tay Chaw Almayı Sever
K 30 L 8 H 400 T 100 =
538

Evet

Loo Kaw Chih Taw Alınacak
T 8 H 100 K 30 L 400 =
538

Din 7 Shraddha 5 Kaltkazp?l 5 ?md-vaza.o.lakl Mada Dimo Vansharda Taşınma : Medea

Ne? Sharda ve Vlah'ın bir araya gelmediği ?doğru mu

Ve fakat, Alef'ten Tav'a kadar her birinizin kanından, her birinizin canından isteyeceğim; her hayvanın elinden isteyeceğim ve insanın elinden; insanın kardeşinden, Alef'ten Tav'a kadar insanın canından her şeyi isteyeceğim.

Bu, cinayet ve intiharı yasaklayan bir hükümdür. Denetim, kişinin kendini öldürmesi veya öldürmesi gibi tüm fiilleri kapsar. Tanrı yardımcımız olsun lütfen. İstisnalar, Rab'bin adının kutsanmasıdır.

Rabbim diyor ki, dökülen her damla kanın hesabını soracağım.

Bu, mahkeme kararı olmadan, yani kendi kendine adalet sağlamak için öldürme için de geçerlidir. Bu, kazara öldürme için de geçerlidir. Tanrı hesap sorar!!

9 . . bu çok önemli ש : סואה־וזא השע סיהלא פלצב יכ :

Kim bir insanın kanını bir insan aracılığıyla dökerse, onun kanı da dökülecektir. Çünkü Tanrı, Alef'ten Tav'a kadar her şeyi insanın ruhsal suretinde yarattı.

İnsan hayvanları öldürmeye başladığında, insan öldürmenin kabul edilemez olduğunun kanıtlanması gerekiyordu. Bir hayvanın canını almanın uygun bir yolu vardır. Bir suçlunun canını almanın bile uygun bir yolu vardır. İzlenecek bir emir vardır! Uyulması gereken bir prosedür vardır. Tevrat bize yaşamın kutsallığını öğretiyor. Tevrat bize yaşamın değerini öğretiyor.

Tevrat, insanların vejetaryen bir yaşam tarzına devam etmesini yasaklamaz. Ancak tufandan sonra dünya değişti. Bu değişikliklerin, insanlar için farklı bir beslenme düzeni gerektirebileceği anlaşılıyor.

Yaratılış Bölüm 10
Nesiller Boyu Konuşma Yaratılış 10.1

Tabur Thanlotl .3 שה Sahel - Ranelagh Ve Zephyr , Lao 1 :! Lebma Raha 3. sınıf

Nuh'un oğulları Sam, Ham ve Yafet'in soyları şunlardır: Tufandan sonra bunların da oğulları oldu.

Sevgili Haham Michael L. Munk, İbrani Alfabesindeki Bilgelik adlı kitabında , ת Tav harfinin Hakikat ve Mükemmelliğin simgesi olduğunu yazıyor. Bunu özellikle tdol]wo T Toh Lih Dot kelimesinde görüyoruz. Dünyamız Adem ve Havva ile Hakikat ve Mükemmellikle başladı ve Mesih'imiz geldikten sonra dünyamız hakikat ve mükemmellikle sona erecek. İşte böyle, çocuklar endişelenmeyin. Sakin olun çünkü iyi başlayan her şey iyi biter. Bu doğru, biz insanlar yol boyunca biraz dikkatimiz dağılsa da sonunda her şey yoluna girecek. İyilik her kötülüğün üstesinden gelecektir.

tdo l]woT] Toh Lih Dot'un ortasındaki harf Lamid'dir. Lamid öğrenmeyi temsil eder. Lamid öğretmeyi temsil eder. Lamid bir hayatı, bir çifti, bir aileyi, bir cemaati, bir şehri, bir devleti, içinde bir amaç olan bir dünyayı temsil eder. Bu amaç Tevrat'ta belirlenmiş ve kökleşmiştir. Tevrat'ın öğretileri Adem'den Şit'e, Enok'a, Nuh'a,
Sam'dan İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a, Yusuf'a, Musa'ya ve Benyamin'e.

tdol]woT]
Toh Lih Nokta Nesilleri 840 = 400 - 4 - 30 - 6 - 400

laer... c]yl ynEB]Ala, rBeDas
Dah Bayr - Ehl Bih Nay - Yees Raw Ayl
İsrail oğullarına söyle.

L 1 A 200 R 300 S 10 Y 10 Y 50 N 2 B 30 L 1 A 200 R 2
B 4 D 30 = 840

Peki bu öğretiler nasıl aktarıldı? Bazı öğretiler yazılı hale getirildi. Bazı öğretiler söylendi. Konuşulan öğretiler söylenecekti.

Bunlar laer... c]yl ynEB]Ala, rBeDas Dah Bayr - Ehl Bih Nay - Yees Raw Ayl anlamı *İsrailoğullarına konuş.*

'Nesiller' anlamına gelen tdol]woT] {Toh Lih Dot} kelimesi her birimize hitap eder. Gematria 840'tır. Tevrat şöyle der: Bunlar Nuh, Sam, Ham ve Yafet'in nesilleridir. Ham'ın nesilleri bize nasıl hitap eder? Yafet'in nesilleri bize nasıl hitap eder? Gerçek şu ki, Tevrat büyük ölçüde Sam'ın nesillerini takip eder. Bize hitap eden Sam'ın nesilleridir. Ham ve Yafet'in nesilleri burada 11. Bölüm'e kadar anılmaktadır. 11. Bölümün sonunda Avram ve Saray tanıtılmaktadır. Bu nedenle, Tevrat'ın büyük ölçüde Sam'ın soyundan gelenleri kapsadığını anlamak önemlidir. Seçilmiş olan Sam'dır.

, çoğunlukla sadece Sam'ın soyundan bahsediliyorsa, neden bunların Nuh'un soyundan/neslinden geldiğini söylüyor ? Tevrat, insanlık için umuda odaklanıyor. Tevrat, insanlık için umudun Sam'ın soyundan geldiğini açıkça belirtiyor.

Tevrat'ın herkesi kapsadığını bize bildirmek içindir. Hepimiz Nuh'un soyundan geliyoruz. Hepimiz aynı Toh Lih Dot Tav'ından dünyaya geliriz. Tav harfi, Hakikati temsil eder. Her ruh, asli ruh olan Ha Adem'den gelir. Her ruh, Hakikati, Tav'ı deneyimler. Tav aynı zamanda mükemmelliği de temsil eder. Bu dünyaya Ha Adem Reşon ve Chavah Reşonah (ilk erkek ve ilk kadın) aracılığıyla mükemmel olarak girdik. Bu dünyadan Mesih'in mükemmelliğiyle çıkacağız.
Toh Li Doht, hem ön hem de arka kapısı olan bir eve benzer. Yani nesilden nesile, ön kapıdan girip arka kapıdan geçilir... Yani Sam'dan olmadığımız için cesaretimiz kırılsa da, yine de Nuh'un nesillerinin bir parçasıyız. Kohan, yani rahip olmadığımız için kendimizi dışlanmış hissedebiliriz, ama biz Ben-i İsrail'iz. HEPİMİZ aynı kapıdan girdik. Hepimiz aynı kapıdan çıkacağız!

Rab, Sam'ın soyundan gelenler aracılığıyla konuştu. Rab, Bene-i İsrail aracılığıyla konuştu. Hepimiz bundan yararlanırız!

Sözlük Dizini

İbrahim - diğer adıyla Avraham #85 ve Avram - Bkz. Yaratılış 17.5 [Avraham ben Terach] - *'Ulusların Babası' anlamına gelir.*
Abram - diğer adıyla Avram #87 - Yaratılış 11.26'ya bakın
Abimelek - Avimelek #40 Gerar kralı - *kralın babası anlamına gelir*

Adam aka [סוּאה] Ha Adam, Adam #120 Ha Reshon Adam #120 - anlamı - *'adam, adam, erkekler, insanlık'.*

Akeidah - Akeidah (Yaratılış 22'ye bakınız) - Schottenstein Baskısına bakınız (Hafta İçi Siddur ve Satır Arası Çeviri) - Akeidah, her gün okunan Yahudi Siddur'unda bir duadır. - *'bağlama, özveri'* anlamına gelir .

Aleph - [א] Aleph #502 - #507 , İbranice Aleph Bet / İbranice Alfabe Bet'in ilk harfidir. Aleph = Bir. Aleph, HaShem / Rab'bi temsil eder. Aleph, *'öğrenmek, eğitmek, bin kişi' anlamına gelir.*

Aleph Bet - *'İbrani alfabesi' anlamına gelir .*

Aleph'ten Tav'a [א ת] 'Aleph'ten Tav'a' kelimelerini kullandığımda, 'Aleph'in ilk harfi Bet'ten, Aleph [א] Bet harfinden, Tav [ת] harfinden' Aleph'in son harfine kadar olan kısmı kastediyorum. Eht, her şeyi temsil eder

Bir harfin başlangıcından diğer bir harfin sonuna kadar olan kısmı kapsayan. 'Et kelimesi, İbrani alfabesinin ilk ve son harfleri olan AlefTav olarak yazılır. Bu nedenle, başlangıçtan sona bir geçiş anlamına gelir. Haham
Bu nedenle İsmail, [bahsettiği örnekte] asıl amacının "yaratıldı" kelimesinin geçişli anlamını belirtmek olduğunu belirtir.

Öte yandan Haham Akiba, Et'in Alef Tav'ı içermesinin, özne fiili ile yüklemli isim arasına o isme ait tüm şeyleri ekleyerek tüm alfabeyi üst üste bindirdiği anlamına geldiğini söyler (Bkz. Tevrat, Bereisheit). Bkz. Bahir, s. 108, 109

Amorah - Ha Tora şöyle der:[הר^ע־לעו מרס־לע] 'Sedom'da ve Amora'da. *ve npon Go-morrah'.*

KJV'de şöyle deniyor: *'Sodom'da ise [* ג] Gimmel harfi yoktur ; bu, İbranice'de 'G' sesini taşıyan tek harftir.

Melek - Bkz. Malach - Melek #4397 *'haberci' anlamına gelir.*
Sandık *- Sandık # 8392 'bir kutu, bir sandık' anlamına geliyor*
Avram - İbrahim'e bakınız.
Avraham - Abraham'a bakın **Aveimi** [וניבא] *'babamız' anlamına gelir.*

Babel - Babil veya Babylon #894. Bkz. Yaratılış 10.10; 11.9 - Babil'de tek bir dil, İbranice, yetmiş dile karıştırılmıştı.

Bayit - Bayit #1004 *'ev' anlamına gelir.*

Bereisheit [תלשאולב] Yaratılış'ın İbranice adıdır. Bereisheit, Ha Tora'nın ilk kelimesidir. Bereisheit, Ha Tora'nın ilk kitabıdır. Bereisheit'ta elli bölüm var. Bereisheit *'başlangıçta' anlamına gelir.*

Bet [ב], İbranice Aleph Bet'in ikinci harfidir. Bet #1004 - #1006 *'ev' anlamına gelir.*
Bilhah - Tekvin 29.29'a bakınız Bilhah #1090 *'terör, felaket, sıkıntılı musibet' anlamına gelir.*
B'nei Yisroel [לאולשי־לנב] - Tekvin 32.33'e bakınız {He]; Tekvin 32.32 Bnei Yisroel *'İsrail'in çocukları' anlamına gelir.*
B'nai Noachides - B'nai Noach [חנ־לנב] Yaratılış 18.9'a bakın, ' *Nuh'un oğulları / çocukları' anlamına gelir.*
Brit Milah [**הללמ תירב**] sünnettir. Brit #1285 **[תיוב]** 'antlaşma' anlamına gelir. Milah #4139 [**הלימ]** 'sünnet' anlamına gelir.

Kabil - namıdiğer Kayin [O]; Kabil - Kabil, Adem ve Havva'nın ilk oğludur. Bkz. Yaratılış 4.1
Kenan - Kenan #3667 [ענכ!] İsrail topraklarıdır. Kenan, *'tüccar, mal tüccarı' anlamına gelir.*

Hanok - diğer adıyla Enok- Hanok [O]; Enok #2585, Metuşelah'ın [O] babasıdır; Metuşelah *'eğitim veya öğretim' anlamına gelir.* Ancak İbranice'de 'Ee' sesini taşıyan tek harfler olan [א] Alef veya [ע] Ayin harfleri yoktur .

Haran , Mezopotamya'nın kuzeybatısında, Fırat Nehri'nin hemen doğusunda bulunan bir şehirdir. Chevron'dan buraya normalde on yedi günlük bir yolculukla ulaşılabilir. Bkz. Midraş Söyler, s. 217.
Chavah - diğer adıyla Chavah [He]; Eve #2332 İbranice'de 'Ee' sesini taşıyan tek harfler olan [א] Alef veya [ע] Ayin harfleri yoktur . Chavah , *'hayat, yaşayan' anlamına gelir.*

Baş fırıncı *'fırının başındaki memur'.*

Baş Uşak *'uşakların başındaki memur'.*
Baş Cellat *[רש* ***מיחבטה*** *]' infazlardan sorumlu görevli.*

Çof [כ], Aleph Bet'in on birinci harfidir. Çof, *'kaşık* ' veya bir kişinin elinin *'avucu ' anlamına gelir.*

Emir - [הוצ] Mitzvah'a bakınız Emir, Emir Edildi ve Emir #6680 aynı kökten gelir. Emir bir 'emir'dir.

Yaratıcı - Yaratıcı, HaShem Tanrı, RAB Tanrı için kullanmayı sevdiğim bir isimdir.

Deenah Deenah [O] Dinah # 1783, Yaakov ve Leah'ın ilk kızıdır. Bkz. Yaratılış 30.21 Deenah, *'yargı' anlamına gelir.*
İlahi -1 İlahi kelimesini Tanrı'dan veya Tanrı'ya ait anlamında kullanırız. İlahi, Kutsal Yazılar'da olduğu gibi kutsal anlamına da gelebilir.
Rüya - Ha Torah'ta kaydedilen 2472 numaralı rüyalar peygamberlik niteliğindedir.
Mısır, diğer adıyla [מיצרמ] Mitzrim {He] Mısır #4714. Bu, B'nei Yisroel'in doğduğu ülkedir. Mitzrim , Afrika'nın kuzeydoğu kesiminde, Filistin'in yanındadır. Mitzrim, *'ağır karanlık, kasvet' anlamına gelir.*
Elifaz [זפלא], Eisov'un oğlu, Yitzchok'un torunu ve Yaakov'un yeğenidir.

Emeinu [ונמא] *'annemiz' anlamına gelir*
Erev Şabat [תבש ברע] Bu Yom Shi Shi / akşamın altıncı günü, Cuma akşamı.
Eisov - diğer adıyla Eisov [He]; Esau #6215 *'tüylü' anlamına geliyor.*

Eretz Canaan [ארץ כנע.ן] namı diğer Eretz Canaan [O]; Kenan **Esav** ülkesi - Bkz. Eisov

Evier - diğer adıyla Evier [O]; Eber #5677, Nuh'un oğlu Şem ben Nuh'un torununun torunudur. Şem ve Eiver, Avraham, Yitzchok ve Yaakov'un eğitim gördüğü bir okul / Yeşiva kurmuşlardır. Evier, *'İbranileştirmek, [Yahudi din kültürünü öğretmek]' anlamına gelir.*

Fo'c'sle - Bu, geminin en ön bölmesidir.
Tufan - Ha Tenah #3999 tufandan bahsettiğinde, Nuh zamanındaki tufana atıfta bulunmaktadır. Tufan, 1656 yılında [Yaratılış'tan itibaren] başlamıştır. Dr. Akiva Gamlief'in 16 aylık takvimine bakınız.

Cebrail - Bu, ismi *'güçlü Tanrı'* [O] veya *'Tanrı'nın Adamı'* anlamına gelen Malak/Melek Cebrail #1403'e atıfta bulunmaktadır . Bkz. Bava Metzia 86b - [n] (37)

Gematria - Bu, İbranice harfler ve sayılar arasındaki ilişki aracılığıyla İncil yorumunu ortaya çıkarmanın ve anlamanın sistematik bir yöntemidir. Gematria, Tevrat, Tenah, Dua Siddurim ve diğer benzeri kitaplar için geçerlidir. Kökeni İbranice değil, muhtemelen Yunanca 'Geometria'dan gelmektedir. Devasa - Çok büyük bir görev.

Gematria Miluy *- 'İbranice Aleph Bet'in her harfinin yazılışı' anlamına gelir.*
Gomorrah - See Amorah
Ha Adam - Bkz. Ha Reshon - Adam #120

Hacer - Hacer #1904, Firavun'un kızıydı. Prenses, Sara'nın kötü davranışları nedeniyle ona hizmetçi olarak verilmişti. Firavun, Sara'yı, İbrahim'le evliyken eş olarak almaya çalıştı. Hacer, İbrahim'in karısı oldu. İbrahim'e Yişmael adında bir oğlu oldu.

'Bu cariyeyi ve oğlunu kov...' dedi . Yaratılış 21.10. Daha sonra Sara'nın ölümünden sonra Avraham, Hacer'i karısı olarak geri

aldı. Hacer'in adı değiştirildi.

Ketura. Artscroll Tanach Serisine bakın, Bereisheit Cilt 1 **Ha Mikdosh** [שודק שדקמ **תיב**] *'Kutsal Tapınak' anlamına gelir.*

Ha Reşon Ha Tora'yı dikkatlice inceleyen biri, [מדאה] Ha Adam ifadesinin hem ilk insan Adem'e hem de ilk kadın Havva'ya atıfta bulunduğunu fark edecektir. Bkz. Yaratılış 1.27. Ha Adam olarak bilinen aynı bedeni paylaşıyorlardı. Bkz. Yaratılış 1.26, 27; Yaratılış 5.1, 2 *'Bu, İnsanlık Tarihi'dir. Nesiller Kitabı / Tanrı'nın yarattığı gün*

[tekil] Adem [tekil]. Erkek ve dişi organlarla onları [tek bir bedende] yarattı . Onları kutsadı ve onlara [Adem] adını verdi.

Yaratıldı. Metsudah Chumash / Rashi s. 54'e bakın; Midrash Says s. 33'e bakın
Ha Reshon *'ilk insan' anlamına geliyor*
Ha Reshonah *- 'ilk hanım' anlamına gelir*
HaShem - Ha *'o* ' anlamına gelir ve Shem *'İsim' anlamına gelir.*

Hevel - diğer adıyla Hevel [He]; Abel #1893, dünyada öldürülen ilk insan olan kardeşiydi. Hevel, kardeşi Kayin tarafından öldürüldü.
[א] Aleph harfi veya [ע] Ayin harfi yoktur . İbranice'de 'Ah' sesini taşıyan tek harfler bunlardır. Hevel, *'boşluk, nefes, buhar' anlamına gelir.* **Bahçecilik -** bahçecilik sanatı veya uygulamasıdır

Isaac - diğer adıyla Yitzchok [O]; Isaac #3327 Yitzchok'a bakınız Isaac *'gülüş' anlamına gelir.*
Ürdün Nehri - diğer adıyla [**ודריה רהנ**] Nehar Ha Yarden, Güneybatı Asya'da 251 kilometre /156 mil akan ve Ölü Deniz'de son bulan bir nehirdir.

Yahudilik , Ha Tora'nın 613 mitzvasını yerine getirir.
Kal Yisroel *- 'İsrail'in Ali'si ' anlamına gelir.*
Katan *- 'daha küçük' anlamına gelir*
Kayin - diğer adıyla Kayin [O]; Kabil - Kayin, Adem ve Havva'nın ilk oğludur . Bkz. Yaratılış 4.1
KJV - Kral James'in 1611'de Onaylanmış İncil Versiyonu.

Kohein - diğer adıyla Kohen - Kohen Gadol / Baş Rahip Aharon'un soyundan gelir. Kohein, Kutsal Tapınak'taki görevleri yerine getirmekten sorumluydu.
Kohen Gadol - Başrahip. Aynı anda yalnızca bir başrahip vardır.
Levi - Levi #3878, Yaakov ve Lea'nın üçüncü oğludur. Bkz. Yaratılış 29.34. **Lut** - İbrahim'in yeğeni. Lut #3876, *'sarmak, örtmek' anlamına gelir.*
Malach - Bkz. Melek #4397 - Malach *'haberci' anlamına gelir.*

Malki Tzedek - *'Doğruluk Kralı' anlamına gelir* , Nuh'un oğlu Şem'dir. Tufandan sonra barış ve doğruluk kralı olarak anılmıştır.

Mem [מ] Mem harfi, İbranice Aleph Bet'in on üçüncü harfidir. Mem, *'karşılaştırmalı düşünce'yi tanımlamak için kullanılır.*

Menasheh - namı diğer Menasheh [O]; Manaşşe #4519

Metuşelah - diğer adıyla Mesuşelah [O]; Metuşelah # 4968 [חלשותמ[ ]תמ] ölüm [ו] ve [חלש] Metuşelah'ı göndermek ، *[bu çocuk öldüğünde] ölüm göndermek anlamına gelir.*

Milkah - diğer adıyla Milkah [O]; Milkah #4435 ; Rivkah / Rebekah'nın annesiydi. Milkah *'kraliçe' anlamına gelir.*
Mishlei [ילשמ] Atasözleri Kitabıdır

Mispar Katan, SADECE ilk sayının sayıldığı yerdir. Örnekler: 10 1'dir, 100 1'dir, 90 9'dur, 60 6'dır ve 400 4'tür.

Mitzvah [הוצ] Emir, Emir Edilen ve Emir #6680 aynı kökten gelir. Emir bir 'emir'dir.
Mitzvot - Mitzvah'a bakınız - ' *Emir* ' anlamına gelir.
Mitzraim - Mısır'a bakın

Tasavvuf - Yahudi Tasavvufu, Yahudilik içindeki Hasidik akımın ayrılmaz bir parçasıdır. Kabala olarak bilinen düşünce ekolü, anlaşılmayan birçok şeyi açıklar. Tasavvuf, ezoterik düşünceye kapı açar.

Tasavvuf

Mistik - Mistik, insan anlayışının ötesinde alegori ve sembolleri inceleyen Yahudi mistikleriyle ilgilidir.

Mistik Olarak - Mistik **Neshamah'a Bakın** [המשנ] Neshamah, ruhun üçüncü seviyesidir. Neshamah, 'Ruh Zihni' anlamına gelir. Bu, Yaratıcı ile bağlantı kurmamızı sağlayan akıldır. [חור] Ruach, ruhun ikinci seviyesidir. Ruach, ölümlü erdemlere sahiptir ve iyi ile kötü arasında ayrım yapar. [שפנ] Nefesh, ruhun ilk seviyesidir. Nefesh, hayvansal içgüdülerimiz ve isteklerimizdir. [היח] Chayyah, İlahi yaşam gücünün farkındalığımızı açan ruhtur. [הדיחי] Yehidah, Yaratıcı ile birlik olma yeteneğine sahip olan ruhun beşinci seviyesidir. **Noach** - diğer adıyla Noach [O], Noah #5146 ־, 'dinlenme' anlamına gelir .

Osnat - diğer adıyla Osnat [He] Asenath #621, Şekem tarafından saldırıya uğrayan Deenah'ın kızıdır. Yaakov'un torunu ve gelinidir. Pirkei d'Rabbi Eliezer'e göre, Osnat çocukken amcaları tarafından Yaakov'un evinden kovulmuştur. Bunun nedeni, amcalarının çadırlarında insanların ahlaksızlıktan bahsetmesinden endişe etmeleriydi. İnsanların ahlaken sapkın olduklarını düşünmelerinden endişe ediyorlardı. Yaakov metal bir piate kazıyıp boynuna astı. Yazıda, onunla evlenecek olan kişinin Yaakov'un ailesinden bir akrabasıyla evleneceği yazıyordu. Osnat bir çalının altına yerleştirildi. Malak onu Mitzriam'daki Potifer'in evine götürdü. Karısı Zulayha onu kendi kızları gibi yetiştirdi. Yirmi iki yıl sonra Firavun, Osnat'ın Yoseif ile evlenmesini emretti. Bkz. Artscroll Bereisheit Cilt 2, s. 1800, 1801.

Passuk - *'ayet' anlamına gelir*

Firavun - Firavun # 6547 ' *büyük ev' anlamına gelir* **Pirkei cPRabbi Eliezer -** Bu, Haham Eliezer ben Hyrcanus tarafından yazılan Tannaitik bir midraşik kitaptır.
Potifar - diğer adıyla Potifar, Potifar #6319, Yusuf'un üvey kayınpederiydi. Yaratılış 41.50'ye bakın. **Potifar'ın Karısı** - Zulaicha'ya bakın.
Rachel - Rachel [O] Rachel #7354 *'koyun, koyun' anlamına gelir*

Raphael [לאפר] ' *Şifa Meleği' anlamına gelir.* Bava Metzia 86b -n (360 **Rashi** - Simon ben Isaac, Fransız haham bilgini 1040 -1
Raw Shaw *'kötülük'* anlamına geliyor

Reuvein - namıdiğer Reuvein [O], Reuben #7205, Yaakov ve Leah'ın ilk oğludur. Bkz. Yaratılış 29.32
Rivkah - diğer adıyla Rivkah [O], Rebekah #7259 *'takım' anlamına geliyor.*

Roş Aşana [הנשה שאר] Roş Aşana, dünyanın doğum günüdür. Tüm yaratılmışların Yaratıcıları önünde yargılanacağı gündür. Roş Aşana, *'yılın başı* ' anlamına gelir.

Şabat [תבש] Şabat [He] Şabat #7676 haftanın yedinci günüdür. B'nei Yisroel'e yedinci günde dinlenmesi emredilmiştir. Şabat, *'bir şey yapmak' anlamına gelir. dinlenmek, işten ayrılmak'.*

Samech [ס] Samech harfi, İbranice Alef Bet'in on beşinci harfidir. Samech, *'destek, yani güvenilebilecek kişi'* anlamına gelir .

Sarah - diğer adıyla Sarah veya Sarai, Avraham'ın karısıydı. Bkz. Yaratılış 11.29 ve Yaratılış 17.15. Sarah #8283, *'soylu bir kadın, bir bakan' anlamına gelir.*

Şekem - Şekem #7927, Yaakov'un kızı Deenah'a saldıran Şekem prensinin adıdır. Şekem, *'sırt, omuz' anlamına gelir.*

Sam ve Evier Okulu - Evier Sefer Ha Yonah'a bakınız , *'Yunus Kitabı'* anlamına gelir .

Yedi Emir - Bereisheit 2.16'dan kaynaklanmaktadır. Yedi Emir, Adem ve Havva'ya uymaları için verilmiştir.

Yedi Yasa - Yedi Emir'e Bakın

Yetmiş Dil - Yaratılış **10.10; 11.9'a bakın** - Babil'de tek bir dil, İbranice, yetmiş dile karıştırılmıştı.
Şekinah - *'Her şeye gücü yeten'in varlığıdır .*

Şem - Şem #8035, Nuh'un oğluydu. Şem, *'isim' anlamına gelir.*
Shema Yisroel - [לארישי עמש] *'Ah İsrail'i Duy' anlamına gelir .* Bkz. Tesniye 6.4-9

Şimon - diğer adıyla Şimon [O], Şimon #8095, Yaakov ve Lea'nın ikinci oğludur. Bkz. Yaratılış 29.33 Şimon, *'duymuş' anlamına gelir.*

Shlomo Ha Melech - namı diğer Shlomo Ha Melech [He], kral Solomon #8010 *'Solomon ' , 'barış'* anlamına gelir .
Spiritüellik , Spiritüel kişi olan, yani İncil'deki Yedi Yasa'ya uyan kişidir.

Spiritüalist/Noah Antlaşması - Bu, tufandan sonra Nuh'a verildi. Yaratılış 9.8 - 17'ye bakın

Sodom Sodom **#5467, İbrahim'in yeğeni Lut'un yaşadığı ve** gökten gelen ateşle yok edilen şehirdir . Bkz. Yaratılış **19.24.**

Taryag Mitzvot [תוצמ גירת], Ha Torah'dan B'nei Yisroel'e verilen 613 Emir'dir.
Tav - [ת] İbranice Alef Bet'in yirmi ikinci harfi, yani son harfidir. Tav, *'işaret, işaret' anlamına gelir.*
Tehillim [סילהת] Tehillim, Mezmurlar Kitabı'nın İbranice karşılığıdır. Tehillim, *'mezmurlar' anlamına gelir*

Tenach - [ך"נת] diğer adıyla Tenach, Tanach veya Tanakh, [סיבות כמיאיב נהרו ת]' yi tanımlayan bir kısaltmadır . Kısaltma şunları temsil eder:

Yazılar [ך] Peygamberler
[נ] Tevrat [ת]. Hıristiyanlar Ha Tenah'a Eski Ahit derler.
Terach *'aptal' anlamına gelir*

Tevrat - [הרות], Yaratılış {Bereişeit}, Çıkış {Şemot}, Levililer {Vayikra}, Sayılar {Bamidbar} ve Tesniye {Devarim}, Ha Torah'ın beş kitabıdır. Musa'nın Beş Kitabı {Musa} ve Tevrat, Ha Torah'ın diğer isimleridir. Ha Torah kitapları, Tanrı tarafından Har Sina'da Musa'ya verilmiştir. Tevrat'a, yani Yazılı

Yasa'ya ek olarak, Tanrı, Musa'ya Yazılı Yasa olarak bilinen daha kapsamlı bir açıklama da vermiştir.
Sözlü Kanun; Yazılı ve Sözlü Kanun'un her ikisi de Tevrat'ı oluşturur. Tevrat, *'Kanun' anlamına gelir.*

***Tzaddik** - 'doğru' anlamına gelir*

Ur Kasdim - bilgelerimiz tarafından Keldanilerin ateşli fırınları olarak tanımlanmaktadır. Artscroll Tanah Serisi, Bereisheit Cilt 1 348, 349; 515'e bakınız.

Vali - Bir hükümdar adına hüküm süren kişi. **Yaakov** - namı diğer Yaakov [O], Yakup #3290, Yitzchok'un oğlu ve Avraham'ın torunudur. Bkz. Yaratılış 25:26. Yaakov, *"topuğundan tut" anlamına gelir.*

Yardon Nehri - Ürdün Nehri'ne bakın Yay Tzehr Raw , *'kötü eğilim'* anlamına gelir Yay Tzehr Tov, *'iyi eğilim'* anlamına gelir

Yehudah - diğer adıyla Yehudah [O], Judah #3063, Yaakov ve Leah'ın dördüncü oğludur. Bkz. Yaratılış 29:35 Yehudah, *'övgü' anlamına gelir.*

Yerushalayim - diğer adıyla Yerushalayim [He], Kudüs # 3389 *'barışı öğretmek ' anlamına gelir.*
Yishmael - diğer adıyla Yishmael [O], Ishmael #3458 ' *O, Tanrı duyacak' anlamına gelir.*

Yitzchok - diğer adıyla Yitzchok [O]; Isaac #3327 Yitzchok, Avraham ve Sarah'ın oğlu ve Yaakov'un babasıdır. Yitzchok'a bakınız, İshak *'gülüş' anlamına gelir.*

***Yom Kippur** - 'kefaret günü' anlamına gelir.*

Yoseif , diğer adıyla Yoseif [O], Yusuf #3130, Yaakov'un on birinci oğlu ve Rochel'in ilk oğludur. Bkz. Yaratılış 30:25 Yoseif, *'HaShem eklendi' anlamına gelir.*

Yud [ִ] Yud harfi, İbranice Alef Bet'in onuncu harfidir. Yud ִ *bir zerre* anlamına gelir .

Zayin [ɾ] Zayin harfi, Aleph Bet'in yedinci harfidir. Zayin, *'silah'* veya *'silah' anlamına gelir.*
Zulaicha - Osnat'ın üvey annesi. Potifer'in karısı .
Bereisheit Genesis

Referans Sayfası
1.26 91
1.26 138
1.27 83
1.28 41
1.27 139
1.28 64
1.29,30 58
1.31 127
2.6 86
2.7 8
3
2.10
86
2.15 84
2.16 3
9
2.164
1
2.18 93
2.18 143
2.19 44
2.19 98 2.19,20 90
2.21 144
2.22 66

Tevrat Referansları
Yolculuk Yaratılış

Referans.
2.22
2.22
2.22
2.24
2.24
2.24
2.2
7
3.1
3.1
3.1
3.2-
7
3.3
3.5

3.6
3.6
3.7
3.5
3.
9
3.17-19
3.23
3.23 Sayfa
67 141 146 63
66
99
139 80
98
98 96
131
81 81
82 58
84 44
87
116 116

Bereisheit Genesis

Referans Sayfası
4.1 60
4.1 114
4.7135
4.25 134
5.1 137 5.1,2 144
5.2 137
5.2 142
6.1 151
6.1 154
6.2 162
6.4 118
6.4 162
6.5 107
6.5 159 6,5,6
163 6,13 107
6,17,18 120
6,18 119 7,1-3
167 7,4 168

Bereisheit Genesis

Referans Sayfası
7.5 168
8.1 173
8.3 174
8.5 175
9.1 64

9.5 12
3 9.1-7
121
9.1 187
9.2 189
9.3 76
9.3 190
9.4 190
9.5 192
9.6 58
9.6 59
9.6 193
9.7 6
4 9.12
169
10.1 195
25.1 66
25.1 67

Bereisheit Genesis

Referans Sayfa
25.7 160 32.32
187
35.28 1
60
41.38
138
47.28 160
49.2 181

50,17 53 50,25

160 Vayikra

Levililer
Referans Sayfası
10.1,2 2
5 22.32
45

Devarim Tesniye

31.21 160

Şemot
Çıkış

6.16 160
12.2 180
12.2 182
12.2 183 20
41 20.12 17

20.3 51
20.17
170
34.6,7 110

Tehillim Mezmurları

19,8 31 34,14 47 90,2,3 109 90,10 160 139,5 141 148,13 45

19,8 31

Mishlei

Atasözleri

8,22 108

YAZAR HAKKINDA

Dr. Akiva Gamliel Belk

Bilgelerimiz, kişinin Onurdan kaçması gerektiğini öğretir. Ben bir Baal Teşuva'yım, Yahudiliğe geri dönen bir Yahudi'yim. Benim gibi Yahudilerin Tevrat'a uymaya geri dönmelerine

yardımcı olmak için Yahudilik faaliyetlerini destekleyenlere minnettarım. Kendimi büyük bir adam gibi hissetmiyorum, aksine evrendeki her şeyin Yaratıcısı'nın huzurunda duracak ve eylemlerimin hesabını verecek bir adam gibi hissediyorum. Derecelerim Yaratıcı'nın huzurunda durmayacak. Ben Yaratıcı'nın huzurunda duracağım. İsa'ya inandığım için değil, Tanrı beni sevdiği ve her günahımı, hatta apaçık isyankar günahlarımı bile affettiği için... günahımı Tanrı'nın önünde kabul ettiğim ve o günahtan dönüp hatalarımı düzeltmek için bir plan yaptığım için... Tevrat'taki emirlerine uymaya çalıştığım için. Tanrımız Rab lütufkârdır.

La gematria, numerología hebrea

David Zurdo

İbranice sayı

Sen 12. yüzyılda yaşamış eski bir Yahudi-İspanyol bilgesi olan Abraham Abulafia, "alef-bet" veya İbrani alfabesinin yirmi iki harfini kullanarak bir kombinasyon sistemi kurmuştur. Abulafia'ya göre her harf kendi başına sembolik bir varlıktı ve bunların birleşimi bilgeliğe ulaşmanın bir aracıydı. Harfler, Evrensel Düzen ilkelerinin gerçekliğini temsil eder ve incelenip üzerinde düşünülerek yüce bilgiye ulaşılabilir.

Figura 1. El sabio Abraham Abulafia.

Hayat **Ağacı**

Bunu İyilik ve Kötülüğü Bilme Ağacı ile karıştırmak oldukça yaygındır, ancak Tekvin 2:9'da farklı oldukları açıktır: *"Rab Tanrı yerden her türlü güzel ve yenilebilen ağaçları bitirdi . Bahçenin ortasında yaşam ağacıyla iyilik ve kötülüğü bilme ağacı vardı . "* *Tekvin 3:22-24'te, Adem ve Havva'nın yediği yasak meyvenin İyilik* ve Kötülüğü *Bilme Ağacı'na* ait olduğu ve diğerine ait olmadığı da açıktır. Dahası, bu ayetler, biraz muammalı bir şekilde, onların da Yaşam Ağacı'nın meyvesini yemeye ve böylece ölümsüz olmaya karar vermeleri gerçeğiyle ilgili önemli bir endişeyi göstermektedir.

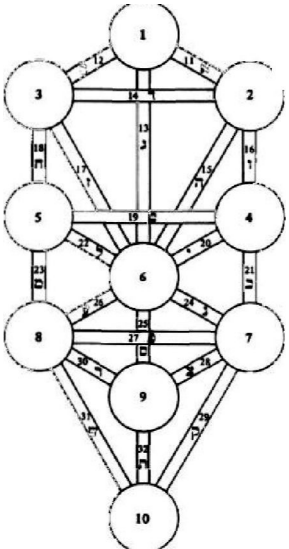

Belki de Orta Çağ'da Yahudilik içinde mistik ve ezoterik bir akım kuran Abulafia gibi Yahudi bilge ve âlimlere ilham veren şey buydu. Bu, beraberinde, merkezi noktalarından birinin Tevrat'ın bu mistikler için taşıdığı gizli anlamı çözmek olduğu, Evren ve Yaratılış hakkında özel bir anlayış getirdi. Bu bağlamda, İncil'deki Hayat Ağacı'nı, insan aleminden yükselip İlahiyat'ın gizemlerini keşfetmek için bir tür sembolik rehber olarak kabul ettiler.

DE BOOM DES LEVENS

Ben Ehieh
Kether - *Kroon*
Metatron'un
Chajjoth Ha Qadosh - The Seraphim
Reschith Ha Galgahm - İlk kasırgalar (Neptune)
t
7 Jhovah Tscbaot
Netzah - *Orerwinning*
Hamel
Elohim - *Sorites*
Noga - *Venus*

6 Eioha ve Daath
Tifereth - *Beauty*
Michael
Malachim - *Erdemler*
Chemesch - *Güneş*

fi
Şekil 2. El Arbol de la vida.

Böylece Hayat Ağacı, Tanrı tarafından yaratılan ve üç sütundan oluşan Evreni temsil eder hale geldi: Sol sütun, titizliği sembolize eder; sağ sütun, merhameti temsil eder; ve dengeyi (ölçülü olma anlamında) temsil eden Orta sütun. Bu üç sütun boyunca, İlahiyat'ın on küresi veya yayılımı olan "sefirotlar" dağıtılır . Bunlar, onun arketipik niteliklerinden onunu temsil eder ve isimleri yukarıdan aşağıya ve sağdan sola doğru şöyledir: Ağacın tepesinde bulunan ve Tanrı'yı temsil eden sefirot olan Kether, taç; Hokmah, bilgelik; Binah, anlayış; Hesed, dindarlık; Geburah, güç; Tifereth, güzellik; Netzah, zafer; Hod, şan; Yesod, adalet; ve Malkuth, krallık.

veya seviyelerine ayrılır . İlahiliğe en yakın olan daha yüksek seviyeler, daha hafif ve saf kabul edilir; daha düşük seviyelerdeki ve dolayısıyla fiziksel veya maddi dünyaya daha yakın olanların aksine .

Öte yandan, farklı sefirotları birbirine bağlayan yirmi iki yol vardır; bu, İbrani alfabesindeki harf sayısı kadardır ve biraz sonra göreceğimiz gibi, Yahudi mistiklerinin peşinden koştuğu ve koşmaya devam ettiği yüce bilgiyi çözmenin temel anahtarı haline gelir.

diğer bazı sembolizmler
Ve
Hayat Ağacı

Bazıları bu ağaçta ve sefirotlarında her türlü ek sembolizmi bulmuşlardır. Örneğin, bazıları Hayat Ağacı'nı Adem Kadmon veya *ilahi insan olarak adlandırılan kişinin vücudunun farklı bölümlerinin bir temsili olarak kabul eder.* Bu figür veya en azından bir çeşidi, Masonlukta da mevcuttur ve en yüksek Masonik inisiyasyon derecesini sembolize eder.

Daha fazla örnek var. Sefirotların gruplandığı sütun sayısı üçtür. Tıpkı Kutsal Üçlü'de üç kişi olması gibi , ya da Masonluğa dönersek, en temel derece olan çıraklık derecesiyle ilişkili sayı veya Masonların her toplantısının düzeninin dayandığı bir kap olan locaların masasını çevreleyen sütun sayısı.

On sefirot olduğunu biliyoruz ve tesadüf eseri olsun ya da olmasın, Tanrı da dahil olmak üzere on göksel varlık seviyesi olduğu düşünülüyor. Tanrı'nın altında en yüksek olan ilk hiyerarşi, serafimler, kerubimler ve tahtlardan

oluşur. Bunu, aşağıdakilerden oluşan ikinci hiyerarşi takip eder:

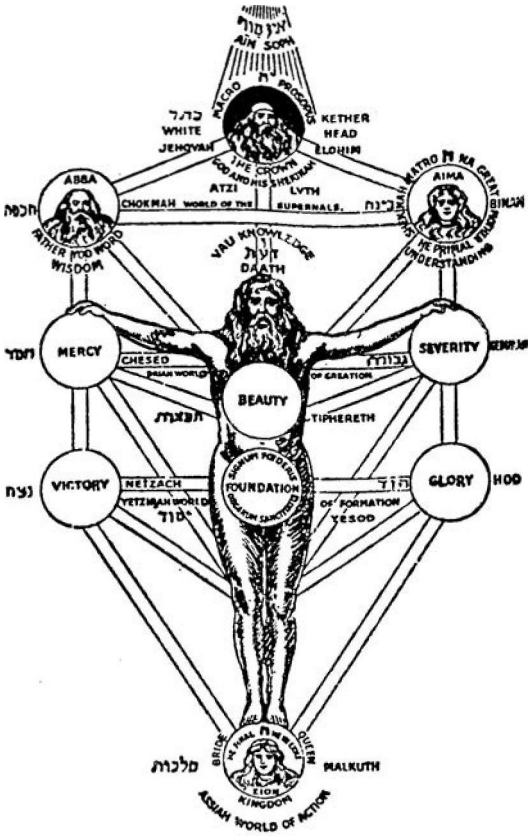

Figura 3. Adán Kadmón.

Hakimiyetler, erdemler ve güçler. Ve son olarak, prenslikler, başmelekler ve meleklerden oluşan üçüncü hiyerarşi var.

Kabala ve Gematria

Kabala terimi , Yahudi hukukunun sözlü geleneğini ifade etmek için kullanılıyordu. Ancak daha sonra, İlahiyat ve Evren'in sırlarını açığa çıkarmayı amaçlayan Yahudilik içindeki mistik akımı tanımlamak için kullanıldı . Daha önce de belirttiğimiz gibi, sefirotlar, her biri bir harfe sahip yirmi iki yolla birbirine bağlıdır ve Kabalistler için bunlar, alt, maddi dünyadan ilahi alemlere giden çeşitli yolları oluşturur .

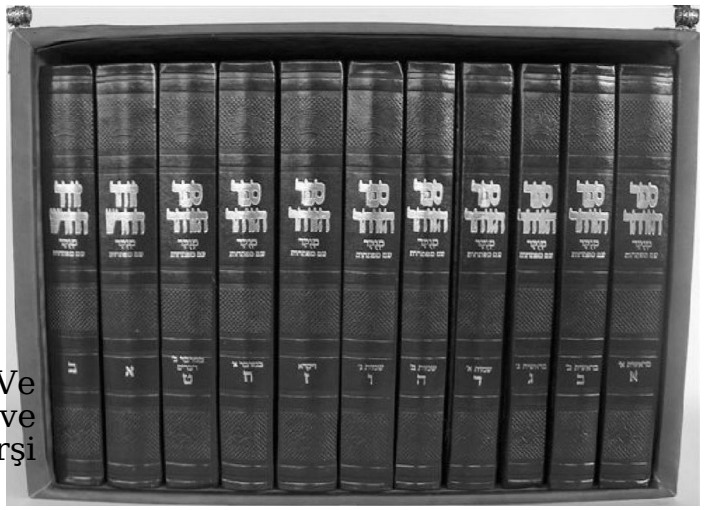

Figura 5. El Zohar, uno de los mas importantes textos de referenda para los cabalistas, consta de ueintidos volumenes en su uersion original, algo que no es casualidad.

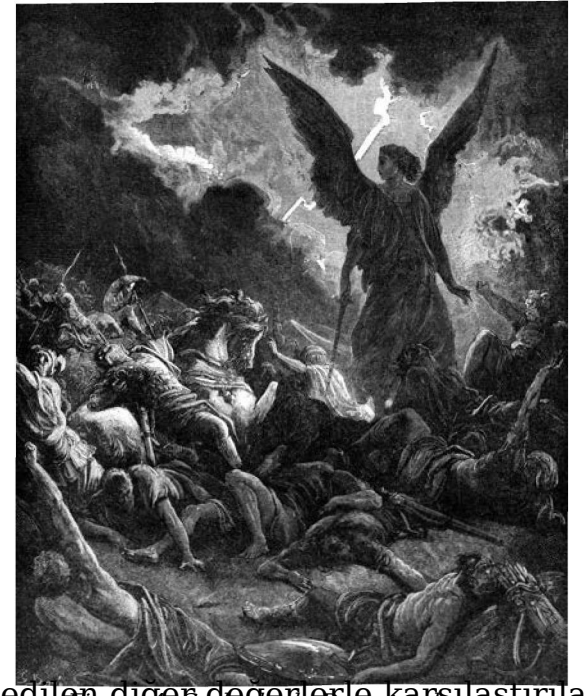

Figura 1: Grabado de Doré en el que se representa a una temible criatura celestial.

İbrani alfabesindeki her harfin sayısal bir karşılığı vardır. Buna vahyedilmiş gematria denir ("gematria" kelimesi "geometri" terimiyle aynı kökten gelir). Kabalistler, yukarıdakinin genellikle mistik gematria olarak adlandırılan bir versiyonunu kullanırlar. Bu sayede, Yahudi kutsal metinlerindeki kelimeleri ve paragrafları dönüştürerek gizli ilişkileri bulmayı ve sembolik Hayat Ağacı'nda mutlak anlayışa ulaşmak için ipuçlarını keşfetmeyi amaçlarlar.

veya isimdeki her harfin toplamından elde edilen bir değer elde eder . Bu değer daha sonra farklı kelime veya isimlerden elde edilen diğer değerlerle karşılaştırılabilir .

Zor görünüyor ama aslında çok basit. Her birinin değerini toplarsak

ירדרז

Belirli bir kelimenin harflerini alarak bir sayı elde ederiz. Bu sayı, toplamı aynı olduğu sürece birçok farklı kelimeye karşılık gelebilir. Gematna, bu kelimelerin bir anlamda aynı olduğunu, eşdeğer anlamlara sahip olduklarını söyler . En derin anlamıyla, onları eşit kılan bir bağ vardır.

Eşdeğerlik tablosu

veya ismin Latin harfleriyle değerini bulmak için , önce bunları İbranice karakterlere dönüştürmek gerekir. Buna "transliterasyon" denir. Şu

LET	VAL	LET	VAL
A	1	M	40
B	2	N	50
C	20	N	60
Ć	90	O	6
´CH	95	P	80
D	4	Q	100
E	1	R	200
F	80	S	60
G	8	T	9
Ǵ	3	U	6
´H	5	V	6
I	10	w	6
J	8	X	80
K	20	Y	10
L	30	Z	7
LL	60		

eşdeğerlik tablosunu kullanabiliriz:

Bu şekilde örneğin derneğimizin ismi olan ACTA'nın şu değere sahip olduğu hesaplanabilir:

ACTA = 1+20+9+1 = **3!**

31 sayısı aynı zamanda YOURS kelimesi gibi çeşitli diğer kelimelerin sayısal sonucu da olabilir.

SENİN = 9+6+10+6 = **31**

Dolayısıyla Gematna'ya göre ACTA ve TUYO bir bakıma eşdeğer anlama sahiptir.

Hatta Kabalistlerin aradığı o derin evrensel düzende 10 tane oldukları bile söylenebilir.

her şey çalışır durumda

Gematria kullanarak bir çalışmaya yaklaşmanın yolu, önceki örnekte gördüğümüz şeyi yapmaktan ibarettir . İlk adım, eşdeğerlik tablosunu kullanarak aradığımız kelimenin sayısal değerini hesaplamaktır. Bu değeri elde ettikten sonra, diğer kelimelerin değerini hesaplayıp karşılaştırmak yeterlidir. İlk değere eşit bir değer bulduğumuzda, bu iki kelime kabalistik olarak ilişkilidir.

Elbette, inanç burada önemli bir rol oynuyor. Bazıları için tüm bunlar hiçbir şey ifade etmeyecek; emeklerini ve zekâlarını bu tür entelektüel akrobasiyi yaratmaya adamış olanlar içinse anlam apaçık ortada olacak.

Kelimelerin değeri

veya aramak istediğimiz herhangi bir kelimeyle karşılaştırmayı kolaylaştırmak için, 1'den 100'e kadar i değerlerine atfedilen başlıca anlamlardan bazılarını derledik .

1. Başlangıç.
2. Ev.
3. Profesör veya danışman, büyüme dönemi.
4. Babalık, gurur.
5. Kaçak, sisin içine gömülmek.
6. Bir bütünün parçası, direnmek.
7. Yok oluş, irade ve arzu.
8. Korku ve itaat, bir şeye giriş.
9. Güç ve kuvvet, saklanmak ve boş olmak.
10. Parlaklık, gizlilik.
11. Katliam, acımasız ve gururlu.
12. Korku ve kaygı, sevgi ve şefkat.
13. Her şeyden önce sevgi ve birlik.
14. Umut ve fedakarlık, sunu.
15. Reves dei Destino, ağıt yakmak.
16. Ölüm ve yıkım, sürdürmek ve bakım.
17. Alevler ve hasatlar, çınlıyor ve sevinç içinde.
18. Geçmiş ve bilmeceler, suçluluk.
19. Kardeşlik ve güven, mükemmellik arayışı.
20. Doğum, hastalık, 0'ı böl .

21. Sahiplik ve gurur, sağlamak ve iyi hissetmek.
22. Sevinç, topla ve yönet.
23. Canlılık ve sevinç, ayrılık.
24. Gizem ve güven.
25. Kuvvet ve bereket.
26. Yalanlar ve hüzünler birleşti.
27. Şeffaf, saf, vizyon sahibi olmak.
28. Güç ve zenginlik, insanları bir araya getirir.
29. Ayrılık ve şükür.
30. Zayıflık ve batıl, mahveder.
31. Kardeşlik, kuvvet.
32. Yalnızlık, başarı ve şan.
33. Şüphe ve hayal kırıklığı, pişmanlık.
34. Tereddüt, isyan.
35. Sınırları belirleyin.
36. Taahhüt ve ibadet, gayret.
37. Hamas'ta bükülme ve hata, güzellik, yanma.
38. Allah'ın iradesi, açığa çıkarmak ve öğretmektir.
39. Sertlik ve kurtuluş, tereddüt etmek.
40. Kırılma ve hasara uğrama, uygunsuz hareket etme.
41. Güç ve irade, kendini tamamen bir şeye adamak.
42. Korku, endişe, vazgeçme.
43. Büyüklük ve değişim.
44. Sürgün ve esaret, bir şeyi beklemek.
45. Utangaçlık, suskunluk.
46. Gençlik, sınırlamalar.
47. Kötülük ve aptallık, bölmek.
48. Yücelik, haşmet, yükselme.
49. Taklit ve kölelik.
50. Uyum sağla, dik dur.
51. Acı çekmek, korkmak ve yanılmak.
52. Yavru, planlama ve özlem.
53. Aşırı istek, sertlik, aşırı tutkuyla veya deli gibi hareket etme.
54. Kanaat ve durgunluk.
55. Mükemmellik ve güç, liderlik ve sağlam duruş.
56. Şikayet etmek ve boyun eğmek.
57. İtaat ve çalışkanlık, yönetilmek.
58. Şefkat, ayartma, ayırt etme.
59. Sığınma, güven ve emniyet.
60. Ceza ve arınma, bir arayış.
61. Güç, genişleme ve ilerleme.
62. Ayrılık, zina.
63. Uçurum, ızdırap, gufa ve peygamber.
64. Yargılama, teselli ve dinlenme.
65. En yüce ve en üstün şey, yaratılış.
66. Üzüntü ve ağıtlar, özdenetim ve anlayış.
67. Ayırt etme, kibir, tapınma.
68. Lütuf ve bereket, hikmet edin.
69. Sıkıntı, yoksulluk, kendini karanlıkta bulmak.
70. Tedbir ve dürüstlük, pişmanlıktır.
71. Vahiy, birlik, sır, yok etme.
72. Karanlık, şefkat, başkalarıyla kaynaşma ve uzlaşma.
73. embriyonik durum, şaşkınlık, bilim ve bilgelik.
74. Başlangıç, ilerleme ve bilgi.
75. Güvenmek, emretmek, fetih etmek, bir şeyin temellerini atmak.
76. Gizli, bol.
77. Sarmal ve güçlü.
78. Dua, bilgelik, sana atılan bir şey.
79. Sağlamlık ve birlik, toparlanma.
80. Yıkım ve yeniden inşa.
81. Çalışmak, bir şeyin derinliklerine inmek.
82. Dindar ve güvenilir.
83. Kımıldamak, kendini feda etmek, dindarlık ve adanmışlık göstermek.
84. Başlangıç, hayret, güçlenme.
85. Öfke ve yıkım, istenilen sonuca ulaşma.
86. Muhafaza, örtü altında kalma.
87. Adanmışlık ve kararlılık.
88. Huzursuzluk, sahip olma 0 başarmak.
89. Reddetme, dayatma.
90. Yıkım, fedakarlık, güç ve kurtuluş.
91. Sadakat, yardım ve güven.
92. Planlamak, arzulamak, sorumluluk hissetmek.
93. Çaba ve ödül.
94. Barınak, hastalık.
95. Gürültü ve karışıklık, doğrudan.
96. Sadakat, sadakat.
97. Zenginlik, inşa, başarı.
98. Aydınlık ve koruyucu, affedici ve şefkatli.
99. Uçurum 0 kenar, saklan.

100. Araştırmak, derinlemesine
incelemek, gizlice hareket etmek.

http://www.billheidrick.com/ adresinde **works/hgemat.htm adresinde** kalan değerlerin çeşitli anlamlarını İngilizce olarak bulabilirsiniz.

Örneğin, adım ve soyadıma karşılık gelen 248 rakamının anlamı şudur:

DAVID ZURDO =

4+1+6+10+4+7+6+200+4+6 = **248**

Hem Hz. İbrahim'i hem de Allah'ın nurunu simgeler.

Son olarak, bu makale İbrani mistik geleneğinin bir kısmını toplamış olsa da, şu eski ve ilginç Arap atasözüyle bitirmek istiyorum: "Şansa inanmak, kadere küfürdür."

Belki de doğrudur.

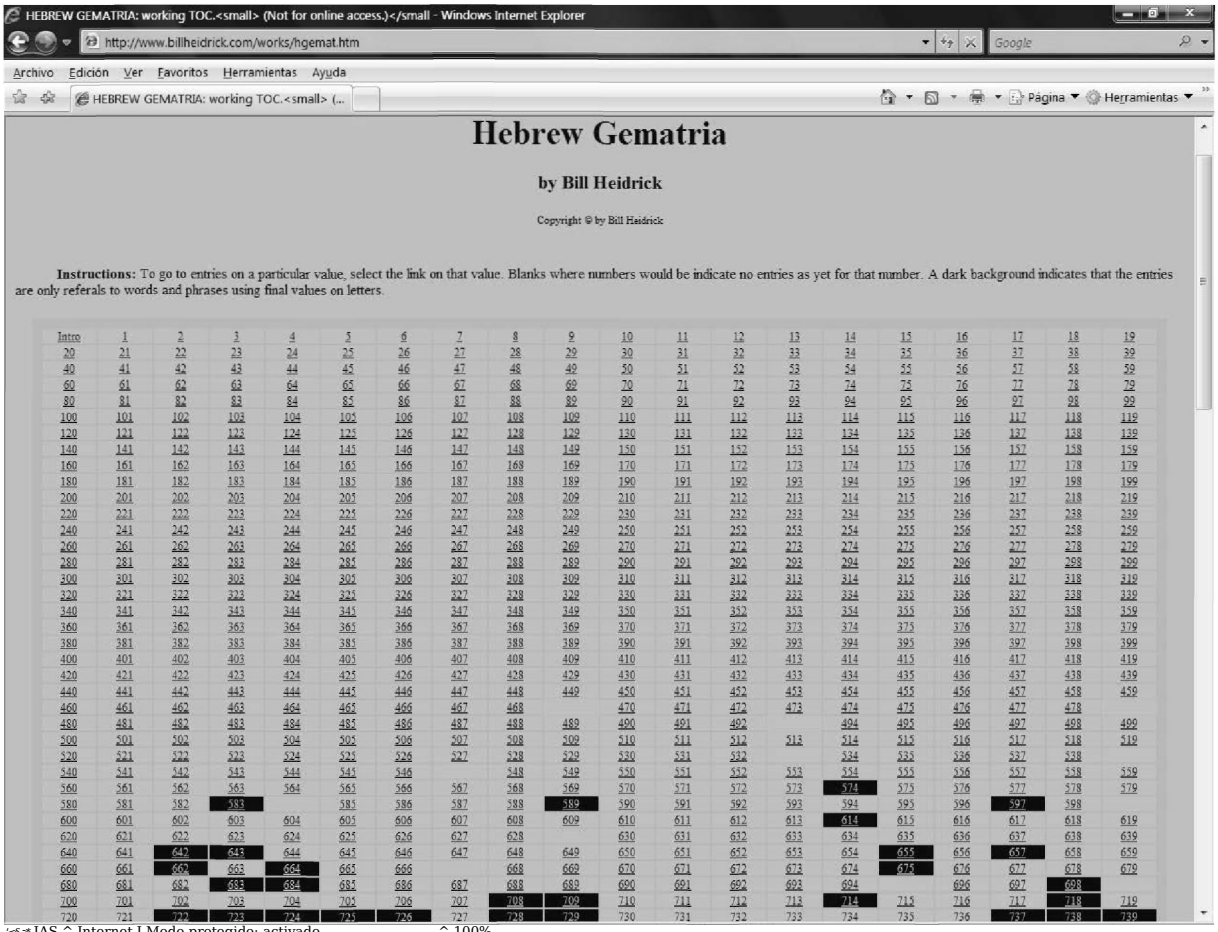
HEBREW GEMATRIA: working TOC.<small> (Not for online access.)</small> - Windows Internet Explorer
http://www.billheidrick.com/works/hgemat.htm
Hebrew Gematria
by Bill Heidrick
Copyright © by Bill Heidrick
Instructions: To go to entries on a particular value, select the link on that value. Blanks where numbers would be indicate no entries as yet for that number. A dark background indicates that the entries are only referals to words and phrases using final values on letters.

Figura 6. Pagina dedicada a la Gematria hebrea.

A. D.
GRAD

INIZIAZIONE ALLA KABBALA EBRAICA

MANUALI DEL MISTERO E DELUOCCULTO

CASA EDITRICE MEB

SUNUM

Yahudi Kabalası'nın gizemlerinin incelenmesine giriş niteliğindeki bu kadar karmaşık ve ayrıntılı bir kitabı sunmak kolay değil. Konunun derin bir uzmanı olan Grad, yalın, simgesel ve canlı anlatımıyla bizi büyülüyor ve şaşkın bakışlarımızın önünde zengin ve sonsuz bir uyarıcı içgörü ve değerlendirme yelpazesi sunuyor; bunlar, okuyucuda her düzeyde çalışmayı sürdürme arzusu ve isteği uyandırmak için özellikle taslak olarak hazırlanmış gibi görünüyor.

Dolayısıyla ortaya çıkan sonuç, klasik, geleneksel ve kolay okunan bir kitaptan çok daha fazlası; ele alınan ve ana hatlarıyla kısaca tartışılan, ardından hemen okuyucunun tefekkürüne bırakılan bir tür konu antolojisi. Bu, yalnızca özgün bir kitap yazma yaklaşımı değil, aynı zamanda son derece ilgi çekici. Her bölüm, her paragraf, hatta her kelime dikkatlice ele alınmış ve bir bütün olarak değerlendirilmeli ve üzerinde düşünülmeli.

Önemi. Çok etkili bir entelektüel egzersiz, öyle ki bu kitabı incelemeyi gerçek bir başarı olarak adlandırabileceğime inanıyorum.

İsterseniz iki parçaya bölebilirsiniz.

İlki, kesinlikle daha kolay ve daha anlaşılır olan, birkaç önemli konunun ele alınmasını içerir: İbrani alfabesi ve gizemi, İncil tefsiri, numeroloji, Hayat Ağacı, İncil karakterlerinin sembolizmi, büyü, Golemler miti. İkincisi – anlaşılması güç, dikenli, zor, insan bilgisinin her yönüne göndermelerle dolu – küresel olarak tanımlayabileceğimiz sorunlara değinir, yani bizi çevreleyen görkemli sorulara adanmıştır: yaşamın ve kozmosun doğuşu, şans ve zorunluluk ikilemi, evrim miti, kader, biyolojik dünyayı düzenleyen mekanizmalar, simyanın derin

sembolizmi, inisiyatik toplulukların anlamı ve önemi, hepsi de her zaman bilgili ve çoğu zaman kışkırtıcı ipuçlarından oluşan bir ağda.

Ancak, kısaca da olsa, asıl soruna, Kabala'ya geri dönelim. Miladi takvimin ilk binyılının sonlarına doğru ortaya çıkan bu eşsiz "bilim" -çoğu kişi, bizim görüşümüze göre, Musa döneminden beri var olduğuna inansa da- belirgin Yahudi kültürü ve geleneğine sahip Avrupa çevrelerinde, özellikle İspanya ve Fransa'da- o dönemde gizemli ve okült bir tada sahip olan, tuhaf ve benzersiz bir tutarsızlıklar karışımıyla aynı anda hem kutsal hem de dünyevi, hem açık hem de belirsiz, hem belirgin hem de bulanık olan her şeyin olumlu karşılamasıyla desteklenerek hızla ve muazzam bir başarıyla yayıldı.

Çünkü Kabalistik teurjik büyü ritüellerinde, her zaman ilahi veya meleksel olmayan, belirli bir karanlık içkinlik vardı. Kısacası, ışık ve karanlık belli bir kolaylıkla birleşiyor gibiydi ve her şeyden önce, aralarındaki sınırın nerede ve nasıl olduğunu net bir şekilde tanımlamak imkânsızdı. Dolayısıyla, en çarpıcısını Lotto ve Numeroloji Kabalası'nda tespit edebileceğimiz, sonraki tüm bayağılaştırmalar, harf, sayı ve imge arasındaki simetri ve karşılaştırmanın altın kurallarını Batı'nın sözcüksel ve sembolik kurallarına çevirmeye yönelik ilkel ve naif girişimlerdi; bu, İbranice dilinin derin, belirgin, canlı ve belirleyici bir özelliğidir.

Dikkatli okuyucunun kesinlikle bildiği gibi, Kabala üzerine pek çok eser ortaya çıktı ve bunların çoğu gerçekten övgüye değer ve aydınlatıcı. Grad bunun gayet farkındaydı ve bu nedenle bu yeni eseri, daha önce de belirtildiği gibi, son derece özgün, taze ve neredeyse canlı bir şekilde yapılandırdı. Böylece "zaten söylenmiş", "tekrarlanmış" ve "yeniden ele alınmış" gibi tuzaklardan kaçındı. Elbette, kaçınılmaz

olarak belirli temalara bir geri dönüş var, ancak bu, tamamen kopuk bir şekilde zarif ve rafine bir yeniden ele almadır - ama unutmayın, müdahalenin niteliğinden değil, niceliğinden kopuktur.

Her biri ayrı eserlere konu olacak bir içgörü zenginliği, konuyu daha derinlemesine incelemek için müthiş bir teşvik; bazı okuyucular içinse bu, belki de daha yeni başlıyor. Grad ve eserinin cazibesi de burada yatıyor. Büyüleyici olduğu kadar kadim bir gizemin eşi benzeri görülmemiş bir özeti: Birçok bilgili düşünürün kolayca tanımladığı gibi, evrenin bir aynası olan Yahudi Kabalası'nın büyülü, prestijli ve büyüleyici uyumu.

Franco Ossola

Tüm bilimimiz Yüce Zihin'den kaynaklanır ve ondan türer. Yaşayan Tanrı'nın bir armağanıdır.

KABBALA NEDİR?

Bu bilgiyi fısıltıyla ve gizlice aktarmaları onların adetiydi.
Yehoudah ben Barzilai

Kabala, birçok başka bilimi de içinde barındırdığı için çok karmaşık bir bilimdir ve bu yüzden aynı zamanda hem akılcı hem de okült, hem deneysel hem de tümdengelimli, hem samimi hem de betimleyici, hem uygulamalı hem de doğaldır...

Başka bir deyişle, Kabala kesinlikle sistematik değildir. Dolayısıyla, günümüz bilimsel zihniyetinin çok önemsediği dogmatik iddialarla açıklanamaz.

Bunun kanıtı, ona atfedilen birçok tanımdır. Bazen "Göksel Bilgelik", bazen "Kutsal Aritmetik", bazen "Dilin Mistisizmi" veya "Varoluş Deneyimleri" olarak adlandırılır.

Kabala kelimesi, tam olarak "kabul etme" veya "kabul etme" anlamına gelen İbranice "kabbalah" kelimesinden türemiştir. Örtük ama yakın bir şekilde bağlantılı olarak, olumlu bir şeyin kabulünü ifade ettiği ve dolayısıyla çekingen, ayrıcalıklı veya daha da kötüsü soğuk ve kopuk bir şeyi ifade etmediği anlaşılmalıdır. Öyle ki, Şabat'ı kutsamanın ilahi armağanı, yani neşe ve haz getiren bir şeyden bahsederken "kabbalath-chabbath" ifadesi kullanılır. Modern İbranice'de "kabbalah" kelimesinin aynı zamanda "armağan" anlamına gelmesi tesadüf değildir; bu, görülebileceği gibi, "Kabala" kelimesine atfedilen anlamdan çok da uzak değildir, çünkü

ikincisi, başlangıçta tam olarak "kabul edilen" bir şeyi ifade ediyordu.

Ama aynı zamanda 'Hokmath-Hannisthar' veya 'Hokhmah nistharah' olarak da adlandırılır ki bu da "Gizli Bilgelik" anlamına gelir; ve böylece ık ve ilkel tanım aniden büyümeye başlar ve hızla yeni niteliklerle zenginleşir.

Ve gerçekte Kabalistlerin (olumlu anlamda) kabul ettiği şey, gizli bilgelikten başka bir şey değildir.
Peki bu nereden geliyor?

Resmen, Kabala'nın kökeni MS 12. yüzyılın başlarına dayanır. Terim ilk kez ortaya çıktığında, o tarihten itibaren Beaucarie bölgesinde, Kör İshak'ın yazdığı kitap boyunca bu özel anlamıyla anılacaktır. Ancak, dikkatimizi muhteşem tefsiri Sefer Yetsirah'ta yer alan bilgilere çevirirsek, aslında yazarının Barselonalı Yehoudha ben Barzilai olduğu kabul edilmelidir.

Her ne olursa olsun, o dönemde Provence'ta yaygın olarak kullanılan bir İbranice metin vardı: Sefer Ha-Babir, yani "Işık Kitabı". Ancak bu metin de çok daha eski bir metne, Raza Rabba'ya, yani "Büyük Gizem"e dayanıyordu. Bu metin, Doğulu yazarlar tarafından MS 900 yılında zaten ele alınmıştı.

0 zamana kadar henüz kanunlaştırılmamış olan Gizli Bilgelik, ikinci yüzyılın başlarına kadar uzanmaktadır.

Nitekim, Kabalistlerin Prensi, Kutsal Lamba olarak adlandırılan Haham Şime on bar Yo'hai'nin kişiliği, MS 100 civarında ortaya çıkmıştır. Bazıları, İbranice İncil'in en etkileyici Kabalistik tefsiri olan Sefer Ha-Zohar, yani "Muhteşem Kitap"ın yazarı olarak bu Celileli bilgin ve yorumcuyu tanımaktadır. Nitekim, temel bir vahiy tam da bu eserde karşımıza çıkar: Zohar'da sözü edilen Gizli Bilgelik, Sina Dağı'nda,

Yazılı Yasa'nın kenarlarında doğrudan Musa'ya vahyedilmiştir.

Ve hepsi bu kadar değil. Zamanda geriye giderek, Hikmet sırrının, Adem'in sahip olduğu büyülü bir Kitap'ta şekillendiğini öğreniyoruz.

Aslında Zohar, ilk insanın bir kitap aldığını, bu kitabın "gökten indiğini, kendisine Gizemler Üstadı tarafından teslim edildiğini ve -iyice belirtildiği gibi- üç elçinin geldiğini" belirtir.

Kabalistler için bu, İncil'deki ilk insanın aynı zamanda ilk Kabalist olduğu anlamına gelir. Bunun en iyi kanıtının, kendisinden önce geçen hayvanlara, havadaki kuşlara ve tüm vahşi hayvanlara isim verenin o olmasında yattığını ileri sürerler. Özellikle İbranice'de "isim verebilmek" için, harfleri aslında sayılar olan bu dilin onto-matematiksel yapısını bilmek gerekir. Çünkü İbranice gerçekten de İbrahim'in diliydi. İncil bize, Babil Kulesi olayından önce Dünya genelinde tek bir dilin konuşulduğunu ve tüm insanların aynı kelimeleri kullandığını söyler. Yani herkes İbranice konuşurdu. Babil'den sonra ise yalnızca Seçilmiş Halk'ın ataları bu dili kullanmaya devam etti. Ve tüm Kabalistik çıkarımlar ve spekülasyonlar bu gizemli dile dayanır.

İBRANİCE, KUTSAL BİR DİL

Çünkü o zamana kadar bütün insanlar sadece kutsal dili konuşuyorlardı.
Zohar

Sümerler yazı yazmak için yüzlerce farklı işaret kullanırken, Mısırlılar binlerce hiyeroglif kullanıyordu; çünkü hiyeroglifler piktografik işaretlerdi; yani bir kuşu temsil etmek için bir tane çizmek gerekiyordu. İbranice ise çok daha basit bir şekilde, sesli harfleri olmayan 22 harfli bir alfabeden oluşuyordu. Bu 22 harfin şaşırtıcı bir özelliği, geleneksel (Öklit) geometrisinin 22 düzgün çokgenine karşılık gelmesidir.

Çember, 360 altmışlık dereceye veya 400 yüzde bire bölünebilir. 360'a baktığımızda, çemberin içine çizilmiş 22 düzgün çokgene karşılık gelen 22 tam sayı böleni olduğunu görüyoruz. Bunlar da anneler olarak adlandırılan üç şekli ifade eder: eşkenar üçgen, kare ve beşgen.

Şimdi tüm bunların dil yapısına nasıl karşılık geldiğini görmeye çalışalım. İbranice'de ayrıca Aleph, Mem ve Shine olmak üzere üç ana harf vardır.

ÖKLİD GEOMETRİSİ

360'ın 22 tam sayı bölenine karşılık

gelen 22 Düzgün Çokgen. ANA

FİGÜRLER

- **EŞKENAR ÜÇGEN**
- **KARE**
- **PENTAGON**

3'ü İKİYE
KATLARSA

NIZ 6 kenar
(altıgen)
elde
edersiniz
12 taraf
(on ikigen)
24 taraf

İKİYE KATLAMA
4'te 8 kenar elde ederiz
(sekizgen)

5'i İKİYE KATLARSANIZ 10 kenar, 20 kenar ve 40 kenar elde edersiniz

yani, 7 adet düzgün yazılı çokgen, iki katına

çıkarılmış

Dokuzgenden (9 kenar) başlayarak: 18, 36 ve 72

kenar elde ederiz.

Beşgenden (15 kenar) başlayarak: 30, 60 ve 120

kenar elde ederiz.
45 kenarlı çokgenden başlayarak 90, 180 ve 360 kenar elde ederiz. Yani 12 basit, düzgün iç teğetli çokgen.

İBRANİ ALFABE

İbrani alfabesi 22 harften oluşur.

ANNE MEKTUPLARI

- **ALEF**
- **MEM**
- **PARLAMAK**

İbranice 7 adet çift harften oluşur.

İkileme, harfin gövdesine (daguech) konulan bir nokta ile belirtilir.

İbrani alfabesi 12 basit harften oluşur.

Geometrideki üç ana şekli ikiye katlayarak yedi tane yerleştirilmiş düzgün çokgen elde ederiz... dolayısıyla yedi tane çoğaltan çokgen... tıpkı İbranice'de çift olarak adlandırılan yedi harfin olması gibi (bir nokta, dague ch ile işaretlenmiştir, tam olarak ikiye katlamayı belirtmek için).

Üç ana figür ve yedi çift, yani toplamda on: ve geriye on iki basit çokgen kalıyor... ki bunlar İbrani alfabesinin on iki basit harfinde benzer bir karşılık buluyor; bu bazen tuhaf ve tekil, bazen de mantıklı ve tamamen aritmetik görünüyor. Fakat bizi en çok şaşırtan şey, bu büyülü dilin, bu alfabenin, çölden çöle dolaşan ve çadırlarını en ücra köşelere kuran küçük bir halk tarafından kullanılıyor olması. Ve dairenin bölünebileceği 400 dereceye bakıldığında bile, 22 harfin sayısal değerini, 1'den 400'e kadar tam olarak dağılmış olarak buluyoruz. Alfabenin ilk harfi olan Alef 1, son harfi olan Thaw ise 400 değerindedir. Ve tıpkı 1' diyen birinin altmışlık ve yüzdelik dereceleri kastetmesi gerektiği gibi, 'İbranice' diyen birinin de, tüm gerçekleri bilmesine rağmen, Kabala'yı kastetmesi kaçınılmazdır.

Ancak İbranice'nin merak uyandıran yönleri bu yetersiz gözlemlerin çok ötesine uzanır. Kutsal Kitap metninin tamamında önemli yansımalar ve yankılar buluruz.

Kutsal Yazılarda özel isimlerdeki değişikliklerin önemi, yalnızca Eski Ahit'te değil, Yeni Ahit'te de iyi bilinmektedir.
Tevrat'ta İbrahim, İbrahim'e dönüştürülür; İbranice yazışmalarda "a-" veya "He" eklenmesi ne anlama gelir? ***"Artık adın Abram değil, İbrahim olacak; sana İbrahim denecek, çünkü seni birçok ulusun babası yaptım."*** **Sadece birkaç ayet sonra, karısı Sara da Sara adını alır.**

Yakup'a İsrail denir: "Artık adın Yakup değil, Tanrı'yla ve insanlarla çetin bir mücadeleye girişip galip gelen İsrail olacak." Ve üç kez Esav'ın Edom olduğu hatırlatılır. Öte yandan, Matta İncili'nde İsa'nın kendisi, Gona oğlu Şimon'a İbranice şöyle der: "Attah hou Chimon ben Jonah" - sen, Yunus oğlu Şimon - "attah thiqra Keifa" - sana söylüyorum ki sen Petrus'sun - Elçilerin İşleri'nde ise Tarsuslu Saul, Pavlus olur, vb.

, hem kelimelerin sayısal değerini hem de dilbilgisi kurallarını dikkate alan bütünsel bir dilin ne gibi ilgi çekici sonuçlar sunabileceği hemen anlaşılıyor.

Kabala okuluna bağlı olmayan ezoterikçilerin bile İbrani alfabesinin harflerinin "sihirli gücü"nden her zaman etkilenmiş olduklarını hatırlamak yeterlidir.

Yahudi mühürlerinin, beş köşeli yıldızlarının, alegorilerinin ve tılsımlarının büyü ve okült üzerine ciltler dolusu kitapta bolca yer alması tesadüf değil. Ancak, herkesin bu konu hakkında dilediği gibi düşünebileceği açık. Ancak bir şey kesin ve yerleşik görünüyor. Atom altı titreşim fiziğinin sansasyonel keşiflerine dayanarak, İbrani alfabesindeki karakterlerin ve bunların karşılıklı

kombinasyonlarının (tse ruf) temsillerinin şekil etkilerine yol açabileceğine dair, yine de parabilimsel kabul edilse de, aynı derecede şaşırtıcı bir doğrulamaya ulaşmış gibi görünüyoruz.

Görünüşte düşük enerjili olmalarına rağmen, bu tür etkiler kolayca tespit edilebilir. Testler ve deneyler sırasında, İbranice karakterlerin, varsayılan elektromanyetik titreşimlerin yokluğunda, bir tür yerçekimi rezonans durumu gösterdiği gözlemlenebilir. Ve bu durumun özelliklerinin, ele alınan harflerin ontolojik anlamlarıyla mükemmel ve uyumlu bir uyum içinde olduğu görülebilir. "Golem ve Connaissance" başlıklı başka bir çalışmamda daha önce alıntıladığım ilginç ama aydınlatıcı bir gösterge, bana sibernetik tarafından, daha açık ve kesin bir ifadeyle, bu bilimin uzandığı uç dilbilimsel sınırlar tarafından sağlandı.
İnsan dilleri, gelişmiş elektroakustik enstrümanların yardımıyla ölçülebilen ve okuma ve algılama parametrelerini değiştirerek sinyal manipülasyonuna da olanak tanıyan titreşim bantlarına ayrılabilir. Sayılarla ifade edilen bu veriler ne kadar yüksekse, dilin müzikal ve sessel değeri o kadar keskin ve yüce, manevi ve incelikli içerikle o kadar yüklü olur.

Peki, Fransızca saniyede yaklaşık 4000 periyotla zirveye ulaşırken ve İngilizce bunun tam iki katına, yaklaşık 8000 periyoda ulaşırken, hiyerarşi ölçeğinde kendini Rusça ve Portekizcenin biraz altına yerleştiriyorsa, İbranice'nin rakibi yoktur ,__çünkü saniyede tam 12000 periyotla diğer tüm dillerden sıyrılır!

Bu gözlem karşısında insan, İbranicenin kendi içinde gizemli bir şeyler sakladığına inanmaktan kendini alamıyor.

İNCİL, BU BİLİNMEYEN

Rami Eleazar şöyle diyor: "Kutsal Yazılar'ın Hakikat Yasası, Mükemmel Yasa, Tanıklık Yasası, altından ve mücevherlerden daha değerli bir Yasa olarak adlandırılması, lafzen değildir. Aksine, içerdiği her kelime bir gizemi gizlediği içindir."

İbranice İncil, yani Eski Ahit, kadim geleneğin hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze ulaşan tek eksiksiz belgesidir. Neden? Bu nasıl mümkün oldu? Çünkü metin, sayısal bir alfabe kullanılarak yazılmıştır. Dolayısıyla Eski Ahit bize, formülasyonundan en küçük ve en önemsiz harf olan yod, yani yota bile çıkarılamayacak kadar büyük bir denklem gibi görünür; bu, tüm deşifreyi tamamen tehlikeye atmaz.

Ve aslında, örneğin bir yazım hatası, herhangi bir seküler metnin okunmasını kesinlikle engellemez; sadece bunlarla dolu gazeteleri veya anlaşılabilirliğini etkilemeyen, çoğu zaman çocukça olan bazı televizyon programlarındaki altyazıları düşünün.

Tam tersine, İbranice İncil metnindeki tek bir yazım hatası, herhangi bir matematik formülünde olduğu gibi, tüm denklemi mahvetmeye yetecek güçtedir; işte bu yüzden, İbranice basılan ve hatalar içeren bir İncil nüshası derhal tedavülden kaldırılır ve imha edilir.

Ancak görünüşe aldanmamaya dikkat edin. Aslında İbranice basılmış İncillerde birçok "hata" vardır; ancak bunlar bariz ve kasıtlıdır: ters çevrilmiş harfler, yükseltilmiş veya alçaltılmış harfler, daraltılmış gövdeler... Ancak bunlar her zaman gizli bir öğretiye atıfta bulunan ve tipografik olarak orijinal metne sadık kalındığını doğrulayan "anormalliklerdir". S 1, çünkü İbranice basılmış tüm

İnciller aynı, özdeş özellikleri ve görünürdeki hataları gösterir ve hepsi de her zaman aynı pasajda yer alır - Yeşaya'daki bir kelimenin gövdesinde bulunan aynı Mem veya aynı
Nehemya'da olduğu gibi, bir başkasının sonuna açık olan Mem; Talmud-Tora'nın en deneyimsiz bilgininin bile işlemeyeceği kadar büyük ve sıradan hatalar.
İşte karşımızda bir şifre var; ama hangi kurallara göre ve nasıl şifrelenmiş? İbranice İncil 391.300 karakter içeriyor. Bu sayı 26'nın katı. Peki 26 neye karşılık geliyor?
Tetragrammaton Yod He Waw He'nin sayısal değerinin toplamı, tanrıya atfedilen isimlerden biridir ve fonetik düzeyde biraz dikkatsizce şu şekilde çevrilmiştir:
Yahve veya Yehova. Aslında, Yahudiler için bu isim telaffuz edilemez ve örneğin birçok Ortodoks Hristiyan arasında, Tanrı'dan bahsederken büyük D harfi ve ardından nokta kullanmakla yetinmek adettendir; yani, geleneğin dayattığı kadim ve kutsal kurallara göre, O'nun ismini boş yere anmamak için.
Yani kutsal Tetragrammaton 26 değerindedir ve bu, tüm İbranice İncil'in "anahtar" sayısıdır.

Ancak, orada görünen işaretlerin toplamının çift sayı, yani 26'nın tam katı olması, 26'nın anahtar sayı olarak doğru anlaşılmasını sağlamaz. Şüpheciler elbette tesadüflerden bahsedecektir. Adem ile Musa arasında 26 kuşak mı var? Tamamen tesadüf. Ve Tanrı'nın "İnsan bizim suretimizde yaratılsın" diye haykırdığı yer tam da Yaratılış kitabının 26. ayeti mi? Başka bir tesadüf. Tıpkı Adem (insan) ismiyle başlayıp kutsal Tetragrammaton ile biten Yaratılış kitabının dördüncü bölümünün 26 ayetten oluştuğu gibi.

Fakat örneğin, Şem'in soyağacının 26 soyundan geldiğini; bu soyağacındaki kelime sayısının 26'nın katı olduğunu; bu kelimeleri oluşturan harf sayısının yine 26'nın katı olduğunu; Şem'in ilk 13 soyundan

gelenin harflerinin toplamının diğer 13'ünün harflerinin toplamının "anahtar"ın bir başka katı olduğunu; Esav ve Seir'in soyağacının 26 etrafında yapılandırıldığını; İsrail ile Amalek arasındaki mücadelenin öyküsünün 26 olduğunu; ve son olarak, Yaratılış'ın bütün günleri için özel gruplar halinde ele alınan Ebedî'ye atıfta bulunan fiillerin (dedi, yaptı, gördü...) sayısal değerinin 26'ya ulaştığını keşfettiğimizde, tesadüfe başvurmaya devam etmek zorlaşır...

KABALİST GELENEĞİNİN UNSURLARI

Bilgelik, onu ustalıkla uygulayanlar için bir hayat ağacıdır. Pro verbi, III: 18

Dünyanın yaratılışı Sefer Yetsirah'ta [not] açıklanır. Benzersiz ve tercümesi imkânsız bir üslupla, Yaşayan Tanrı'nın evrenini Sefar, Sefer ve Sippur aracılığıyla, yani Söz ve Sayı aracılığıyla yarattığını söyler. Louria, dünyanın Tanrı'nın bir katlama veya büzülme hareketi sayesinde doğduğunu belirtir - tsimtsoum: yaratılan boşlukta Yaratılış ortaya çıktı.

Haham Berekhya, Yaratılıştan önce Yüce Düşüncenin çok güçlü, parlak bir ışık yaydığını öğretir.

Zohar'a göre ise her şey, Günlerin Eskisi, Örtülü Olan, Bilinmeyen, başlangıcı ve sonu olmayan Bir'in kendi sınırsızlığını sınırlamaya karar vermesiyle başladı. "Aniden önüne bir perde gerdi ve bu perdenin arasından Krallığı belirmeye başladı."

[Not: Sefer Yetsirah (Oluşum Kitabı), kozmogoni ve kozmoloji üzerine yazılmış en eski Kabalistik inceleme olarak kabul edilir. Yazılışı, ata İbrahim'e atfedilir.]

Ayrıca, gizemli Yüce Nokta'dan başlayarak Yaratılış'ın tüm katmanlarına kadar her şeyin, kendisinden üstün ve üstün bir şeyin örtüsünden başka bir şey olmadığını öğreniyoruz. Bir kabuğa sarılı olan beyin, aslında başka bir üstün beynin kabuğudur. Kendisinden üstün olana göre ise, yalnızca bir kabuktur.

Kabala, üç ruhun varlığını öğretir. İnsanın fiziksel bedeni, bitkisel ruh olan bir diğerini destekler. Nefeş olarak adlandırılan bu ruh, en alt seviye veya yaşamsal ilkedir. Uyku halindeki ruhtur. Nefeş, beslediği fiziksel bedeni destekler.

Ancak Nefeş, Roua'h adı verilen başka bir yapının alt yapısı olarak hizmet eder. Bu bir ara aşamadır. Ruhsal ilkedir, uyanık haldeki

ruhtur.
aksine birbirini tamamladığını belirtmek önemlidir ; çünkü biri ancak diğeriyle birlikte var olabilir.

Son olarak, Roua'h, asıl anlamıyla ruh olan Nestamah adı verilen daha yüksek seviyenin desteğidir. Kabala'nın bazı insanların buna sahip olmadığını açıkça belirtmesi nedeniyle, bu, çokça tartışılan ve tartışmalara yol açan ve açmaya devam eden bir kavramdır.

"İnsan ruhunun bu farklı boyutları üzerinde meditasyon yapın," diye öğütler Haham Simeon bar Yo'hai, "ve Ebedi Bilgeliğin gizemini keşfedeceksiniz. Çünkü insan ruhunun bu derecelerini Yüce Gizem'in suretinde şekillendiren tam da budur."

Nitekim Kabala'ya göre, Dünya'daki her şey, yukarıdakini sadakatle yansıtır. Haham Yits'haq, "Bu alt dünyada," der, "üst dünyada onu yöneten bir karşılığı olmayan hiçbir şey yoktur." İşte bu yüzden, Dünya'da her şeyi harekete geçmek , her şeyi denetleyen ilgili yüksek güçleri otomatik olarak harekete geçirir.

Bu nedenle Haham EI ve Azar, biri gizli, diğeri açık olmak üzere iki dünyanın varlığının paryasıdır; ancak bunlar gerçekte tek bir dünyanın oluşumuna katkıda bulunurlar.

Sefirot

Bilgeliğin 32 gizemli yolundan bahseden Sefer Yetsirah bunları şu şekilde tanımlar:

-10 sefiroth belimah - 22 temel harf

İlk on tanesi, hiç şüphesiz, Kabala'nın en hassas araçlarıdır.

Sefirot belimah, etimolojik olarak "saf sayılar" olarak tercüme edilebilir. Ancak daha sonraları, Kabala tarihi içinde, ilahi nitelikleri ifade etmeye başladılar.

Anlaşılması gereken önemli bir nokta şudur: Sefirot belimah, Kabalistlerin ruhuna göre saf kavramlara değil, gerçek özlere karşılık gelir .Le libre des Principes Kabbalishques adlı eserimde daha önce de yazdığım gibi, sefirot belimah, yaratılmış dünyanın düzenini sağlar ve

yönetir. Onlar, var olan her şeyin, sayılan her şeyin "gücü"dür. Sefirotların astro-Kabalaistik karşılıklarına dikkat çekmek de oldukça ilginçtir.

Bilindiği gibi, sephirotik ağaç adı verilen ideal bir ağaç üzerinde dizilmişlerdir. Bu mükemmel bir sentez biçimi olsa da, ben her zaman "tekerlek" dizilimine başvurmayı tercih etmişimdir. Ancak, ister ağaç ister tekerlek gibi dizilsinler, her zaman inanılmaz bir "savuşturma" yeteneğine sahiptirler.

Örneğin, beş sözde "alt" sefirotu ele alalım. Bu düzenin en alt basamağına Mal'khuth veya Kraliyet denir. Astrolojik olarak Dünya'ya karşılık gelir.

Hemen üstünde Yesod, yani Temel bulunur. Ay'a karşılık gelir. Bu, Kabalistlerin Ay'a atfettiği büyülü etkiyi ve Dünya ve üzerinde yaşayan tüm canlıları vurguladığını söylemeye gerek yok.

Yesod'un üstünde, Sefirot çemberinin gerçek kalbi olan Güzellik, Tipheseth bulunur. Güneş'e karşılık gelir.

Yan tarafa yerleştirilen iki sefirot - Kabalistik olarak Güneş'in altına yerleştirilen - Hod ve Netsah, yani Şan ve Zafer'dir.

Soldaki Hod, Merkür'e; sağdaki Netsah ise Venüs'e karşılık gelir.

Böylece, Dünya-Ay-Güneş, sefirot ağacının dikey eksenini oluşturur ve Güneş tam merkezde yer alır ve ışığını doğrudan sefirot Kether'den, yani Taç'tan alır. Sefirot "kanalları" olarak adlandırılanlar, bu ışık enerjisini, bulundukları yere bağlı olarak, az çok doğrudan, ağacın tüm sefirotlarına dağıtmaktan sorumludur.

Kabalistler, Sefirot tekerleği imgesi aracılığıyla insanı her zaman kozmosa yerleştirirler ve onların karşılıklı ilişkilerinin doğası her durumda matematiksel olmaktan çok daha ateşli, yani ruhsal niteliktedir.

Zohar, Nuh'un Gemisi'ne benzetilebilir; zira şehir başına sadece iki kişi veya krallık başına yedi kişi girebilir. Ve bir gün gelecek ki, şehir başına sadece bir kişi ve klan başına sadece iki temsilci girecek.

Ra'ai ah Me' hemnah

İncil, Talmud ve Zohar, Yahudiliğin üç temel direğini temsil eder. Bir zamanlar Yahudi mistisizmi, bu eşsiz üçlemenin unsurlarını birbirinden ayırmayı reddederdi. Bu nedenle, üç kitap yüzyıllar boyunca tsaddikinlerin kalbinde eşit önemde bir arada var olmuştur. Sina Dağı olaylarından bu yana İsrail'i besleyen tevhidin can damarı, Sefirot kanalları aracılığıyla Hristiyanlık ve İslam'ı önemli ölçüde zenginleştirmek için akmıştır. Yahudi ezoterizmi, maneviyatın zirvesine yol açmıştır. Bu, Kabala'nın altın çağıydı.

Fakat zamanla, sütunlardan biri, düpedüz gereksiz olmasa da, yalnızca süs olarak görülmeye başlandı. Kabalistlerin Kutsal Zohar'ı, Görkem Kitabı Zohar'ın etkisi zararlı olarak değerlendirildi. "Yabancı" katkılardan şüphelenilerek, gerçekliği sorgulanmaya başlandı. Ezoterizm, Tevrat ile birlikte Musa'ya vahyedilen "Yüce Bilgelik"ten ziyade Yazılı Yasa'nın üstünlüğünü savundu. Böylece Haham Şimei'ye atfedilen eserin [illegible] ve prestiji resmi olarak etkilenmedi; ancak neyse ki, mistik olmayan ve çoğunlukla reformist bir ortodoksluğun inatçılığına rağmen, uzun ve değerli tomarlar topluluğu, seçkin bir mürit ve dindar müritler tarafından kıskançlıkla korundu.

Bazı sağlam temellere dayanan gözlem ve çıkarımlar göz önüne alındığında bile, Zohar'a hatırı sayılır bir antikite atfeden tezin kesinlikle sağlam bir temeli vardır. Zor görünse de, kesinlikle düşünülemez değildir; ancak kökenlerinin Babil esareti sırasında

yazılmış mistik bir yoruma dayandığı da göz ardı edilemez.

On sekiz temel incelemeden oluşan bu muazzam literatür, Tanrı'dan Yaratılışa, Kozmoloji'den İnsan'a, İsrail Mesih'e.

Zohar, toplamda üç binden fazla sayfaya ulaşan çok sayıda yazıdan oluşur. Hepsi bir arada, Yahudi Kutsal Yazıları üzerine muazzam bir mistik yorum oluşturur. Giriş bölümleri İkinci Şarkıların Şarkısı'ndan bir beyitin yorumuyla başlar; paradoksal olarak, Siphra Di-Tseniutha - Arkanum'un İkinci Kitabı gibi kısa da olsa bazı bölümlerin tamamı için hiçbir yorum yapılmaz.

Idra Rabba Kadista - Büyük ve Kutsal Meclis - adlı kitapta, Haham Shime'nin bar Yo'hai'de, öğrencilerinin önünde Kabalistik inisiyasyonun koşullarını tanımladığını görüyoruz; Indra Zouta Kadisha - Küçük ve Kutsal Meclis - adlı kitapta ise, Büyük Meclis'te açıklanan Gizemlerin tartışması yeniden ele alınıyor ve inisiye olmuş Üstat'ın, Kutsal Lamba'nın ölümü anlatılıyor.

İdra de-Machkana, "Kutsal Alan Meclisi" anlamına gelirken, He'khaloth başlıklı bölümlerde, yalnızca mistik kahinlerin bir anlığına görebildiği ve tam anlamıyla yaşamış insanların ölümden sonra erişebildiği muhteşem Saray'dan bahsedilir.

II Raza de Razin - Sırların Sırrı - Fizyonomi ve El Falcılığı konularını ele alır.

Ayrıca Sava (Yaşlı Adam), Yenuka (Genç Adam), Rav Metivta (Akademi Üstadı), Sithre Thorah (Thora'nın Sırları), Sithre Othioth (Harflerin Sırları), Mathnitin, Midrach Ha-Neelam (Gizli Kitap), Kav Ha-Midda (Ölçmenin Mistik İpi), Ra'aiah Me' hemnah (Sadık Çoban), Tiqqoune Zohar ve çeşitli Tossefta, yani ekler ve ekler başlıklı tezleri de hatırlayabiliriz.

Sefer Ha-Bahir'in, yani Işık Kitabı'nın temel unsurları bile Zohar'ın edebi gövdesine entegre edilmiş olarak bulunmaktadır.

Yahudiliğin temel eserlerinden biri olan Talmud'un kanunlaştırılmasını borçlu olduğumuz, tartışmasız otoriteye sahip büyük İspanyol haham üstad Joseph Caro'nun (1488-1575) aynı zamanda seçkin bir Kabalist olduğu düşünülürse, Zohar yorumlarının olağanüstü önemi konusunda barışçıl bir şekilde hemfikir olunabilir.

BAZI İNCİL KONULARI HAKKINDA

İsa ve İshak

İsa, kendisini yalnızca Ferisilerin gözünde değil, İbrahim'in küçük oğlundan daha üstün görebilir mi?

İsa gibi, İshak da hayatını kurban olarak sunmaya hazırdır. Tevrat yorumcusu, İshak'ın üvey kardeşi İsmail'e şöyle dediği bir haham geleneğini aktarır: "Bil ki, Tanrı bana 'Kendini kurban olarak sun' derse, reddetmem."

İshak da İsa gibi kurban için kullanılacak odunu omuzlarında taşır. Nitekim şöyle yazılmıştır: "İbrahim yakmalık sunu için odunu aldı ve oğlu İshak'a yükledi."

Tıpkı İsa'nın kurban edileceğini açıkça bilmesi gibi, babasının kendisini götürdüğü Moriya Dağı'nın kurban dağı olduğunu da biliyordu. Adem, Kayin, Habil, Nuh ve oğulları da yakmalık sunularını orada sunmuşlardı.

Babasına sorar: "İşte odun ve ateş, ama kurbanlık kuzu nerede?" İbrahim de şöyle cevap verir: "Kurbanlık kuzuyu Tanrı kendisi seçecek oğlum!" İkisi birlikte yukarı çıktılar, yazılıdır. Ta ki Tanrı'nın gösterdiği yere varana kadar. İbrahim orada sunağı yaptı, odunları dizdi, oğlu İshak'ı bağladı ve odunların üzerine, sunağın üzerine yatırdı.

Isaac, gençliğinin getirdiği o karşı konulmaz yaşama arzusuna rağmen, bir an bile kaçmayı düşünmemiş, hatta en ufak bir isyan bile duymamıştı. En başından beri kendini hazır ve itaatkar göstermiş, tek bir itirazda bulunmamış, babası onu sunağa yatırdığında tek bir kelime bile etmemişti. Haham geleneğine göre, babasıyla "tek yürek" olmuştu.

İbrahim'in aksine, İshak'ın kurtuluş umudu olamazdı. Aslında babası, RAB'bin ona vahyettiği

gibi, bir mucize olmasını haklı olarak umabilirdi: "İnan; karın Sara sana bir oğul doğuracak ve adını İshak koyacaksın. Onunla ve ondan sonraki soyuyla sonsuza dek bir antlaşma yapacağım." Böyle bir vaadin kurban içermediği açıktır. Ancak İbrahim'in şaşkınlığa kapılması için geçerli nedenleri vardı. RAB'den bir şey elde etmek için nasıl davranması gerektiğini zaten bildiğinden, bu tür "sohbet pazarlığı"ndan kaçınabilir veya kendini bunlardan kurtarabilirdi. Sodom'un tüm sakinlerinin yok olmasını önlemek için RAB ile nasıl bir antlaşma yaptığını hatırlayarak şöyle diyebilirdi: "Lütfen, Tanrım, sözlerime kızma! Ama sen onunla antlaşma yapmışken ve henüz soyu yokken, oğlum İshak'ı nasıl kurban edebilirim?" Talmud hahamları, kurbandan sonra Ebedi Olan ile İbrahim arasındaki "açıklamanın" nasıl olabileceğini hayal ederler; Ama bundan önce, Isaac kesinlikle ölümden kaçmayı düşünemezdi!

Ve RAB onu son anda yakmalık sunu ateşinden kurtardı.

İbrahim, İshak'ı yakmalık sunu olarak sunmak üzere bıçağını kaldırdığı anda, Rab'bin meleği onu iki kez ismiyle çağırır: İbrahim, İbrahim!

Isaac güvende.

Tam tersine, İsa'nın durumunda, ölmekte olan Oğul, Baba'ya iki kez seslenmek zorunda kalır: Eli! Eli! "Tanrım, Tanrım."

AMA BOŞUNA.

Ona göre Golgota'da boynuzları çalıya dolanmış bir koç ortaya çıkmaz.

Dramatik bir şekilde yalnızdır.
Rabbin hiçbir meleği onun yardımına koşmaz.

Yer sarsılıyor, titriyor. Dağ kayaları çatlıyor. Mezarlar

ortaya çıkıyor.

“Tanrı’nın dünyayı yarattığı”, “O’nun yüceliğinin yansıması”, “O’nun kişiliğinin izi”, “O’nda her şey sözünün gücüyle özetlenen” Oğul, çarmıha gerilmiş bir cesetten başka bir şey değildir.

Dolayısıyla, İshak'ın kurbanlık odunundan İsa'nın çarmıhına geçmek, Giovanni Reuchlin'in De Arte Cabalistica adlı eserinin otoritesine dayanarak çarmıhı... imgeyle karıştıran bazı hayalperest "Kabalistlerin" affedilemez hatalarına katılmak istemediği sürece o kadar kolay değildir. [Not: Sözde Kabalistler, Reuchlin'in bir pasajına dayanarak bu yorum üzerinde spekülasyon yaparlar ve bu pasaj sayesinde İbranice tselem (imge) ve ets (odun) kelimelerini karşılaştırmak mümkün hale gelir. Söz konusu iki kelimenin aynı sayısal değere (160) sahip olduğu doğru olsa da, İbranice'de "çarmıh" kelimesinin tselem değil, 1 tselav (160 değil, 122 değerindedir) olduğunu belirtmekte fayda var. Çarmıha Gerilmiş İsa, İbranice'de Ha-Tsalouv olarak adlandırılır. Acaba Hristiyan Kabalistler, Pariya ve yerel dillerde "haç" ve "heykel" terimlerini kolayca karıştıran "Yidiş" yorumcuları tarafından yanıltılıp kafaları mı karıştırıldı? Ancak dikkatli olalım, İbranice İbranice'dir ve Kabala ancak bu kutsal dilde uygulanabilir.

Tanrı'yı öldürmek mümkün müdür?

Rab İsrail halkına şöyle diyor: "Beni arayın, yaşayacaksınız."
Amos, V:4

Tanrı'yı öldürmek mümkün mü?

Elbette öyle. Kanıtlar bol ve önümüzde duruyor. Ancak bu ölümü araştırmakla görevli soruşturmacılar, bir kez daha en kolay ve en bariz yolu seçtiler. Peki, Tanrı Katili kim? Hiç şüphe yok: Yahudiler.

0 Bir Roma savcısının soğuk alaycılığı. Onları kardinaller arasında veya benim Mesih-severler dediğim, her şeyin merkezi olan Tanrı-İnsan'a tapanlar arasında bulmayı kim düşünürdü? Öyleyse, Tanrı-Öldürücüler arasında mı?

İşte buradalar. İsa ve Meryem Ana Tapınağı'nda iyi gizlenmişler.

Enkarnasyonun Karmel'inde iyi gizlenmiş.

Hatta Bilimler Akademisi'nde bile iyi gizlenmiş. Ya da Paris'te Rue Beaubourg'da, ya da Port-Royal des Champs'daki manevi bir inzivada.

Elbette Nasıra Hahamını öldürenler onlar değildi ve bu mantıklıdır.

Ama hataların ateşini yakan da onlardı: Gerçek "Tanrı'nın ölümü". BABA'YI ÖLDÜRDÜLER.

1 İsimleri çoktur. Örneğin, Descartes'ın Söylev'e muhtemelen hiç ulaşamayacağı Kardinal de Berrulle; İsa'nın Rahibesi Anne, Malebranche, ikinci Pascal ki kendisi de propagandasının tuzağına düşmüştür.

İsa'ya tapınma tutkusuna kapılıp, amacı araçla karıştırdılar. "Mesih" denen araç onlar için öyle derin bir hayranlık konusu haline geldi ki, nihai ve gerçek amacı -Günlerin Eskisi'ni- gölgede bıraktı ve tamamen gölgede bıraktı.
İşte Mesih-merkezcilik ile Teosantizm arasındaki mücadelenin tüm dramı burada yatıyor. [Not: Bu bağlamda, Başrahip Milet'in aydınlatıcı eserini okumanızı tavsiye ederim. Bu eser, özünde, 17. yüzyıldan günümüze Katolik Kilisesi içinde Mesih-merkezciliğin yayılmasının sonuçlarına adanmış bir sosyal psikoloji çalışmasıdır.]

Oğul adına BABA ÖLDÜRÜLDÜ.

Oğul adına kutsal emanetlere kurbanlar kesilir, putlara tapınılır, ikonalar çizilir, hatta Arktik Okyanusu'nun ücra kıyılarında bile. Sunağın kutsallığını besleyen, Hristiyan şehitlerinin kemikleridir. Ebedi, karanlıkta kalabilir.

Ancak ilk Hıristiyanlar aldanmadı; en berrak görüşlü olanlar canlı bir ateş gibi yanıyordu. Onlar için, eğer İsa Mesih ise, Baba da Baba olarak kalır. İmanları henüz bozulmamış olan bu inananlar, dualarını Rab İsa Mesih'e değil, İsrail'in Rabbine yönelttiler.

Böylesine "iki kutuplu" bir dinin, nihayetinde antropomorfizmle bezeli bir Hıristiyan tapınmasına dönüşmesi şaşırtıcı değil. Tüm ayinin merkezinde yalnızca Mesih kalır. İbrahim ve Musa'nın Tanrısı'ndan çok uzağız!

Her şeyden önce İsa'ya hizmet edin.

"İsa, dünyanın gerçek güneşi ve gerçek merkezidir," diyor Kardinal de Berulle.

Her şeyden önce İsa'ya hizmet edin.
Bunun tek istisnası Karmelitler ve Kartuziyenlerdi.

1930'ların Hristiyan ilahiyatçısı ve zaman zaman Reich'a gönderme yapan Bonhoeffer, neredeyse "tanrı katili"ni savunuyor gibi görünüyor. Öte yandan, Tanrı'nın "her geçen gün daha fazla zemin kaybettiği" gerçeğinin farkına vardığında, içinde gizli bir sevinç duygusu da yok değil.

Dolayısıyla bu tanrı katilleri, yani "hakiki güneş"e tapanlar, İsa'nın cellatlarını kıskanacak hiçbir şeye sahip değillerdir; oysa iki "kurban" arasında hiçbir şekilde eşit bir düzeye getirilemeyecek temel bir fark vardır.
"Tanrı kendi kendine ölemezdi"; İsa ise "kendi kendine" ölür. O bunu yalnızca Davetsiz Misafir ve "Kadın"ın yapabileceği şekilde yapar.

Davetsiz Misafir ve "Kadın", aslında kendilerini

sunarak "kendileri için ölürler". Ama farkındalar ve rıza gösteriyorlar. Yani, İbranice'de, tüm varlıklarıyla sevdiklerini biliyorlar. Kabil'in soyu, kendilerini güven verici bir işaretle işaretlediklerinde bile, çoğunlukla zorla almaktan başka bir şey yapmaz.

Ve tam da bu noktada Davetsiz Misafir ve "Kadın" savunmasızdır.

Şarkıların Şarkısı

Süleyman zamanında ay dolunaydı.
Zohar

Kabalistik gelenek, hiçbir insanın Süleyman'ınkine benzer bir şarkı söyleyemediğini söyler. Hatta, Ebedi'den doğrudan doğruya iki taş levhaya yazılmış olan Musa'nın kendisi bile, ya da en azından yüz Mezmur besteleyen Kral Davut bile. Adem, Şabat'ın ilk günü ilk şarkıyı söyledi. Musa, İsrailoğullarıyla birlikte Kızıldeniz'i mucizevi bir şekilde geçmenin ilahisini söyledi ve bir kez daha, ölmeden önce söyledi. Nun, Baraz ve Debora'nın oğlu Yeşu, muzaffer savaş ilahileri söyledi. Hanah, kendisine verdiği oğul için Ebedi'ye şükretmek üzere sevinç şarkıları söyledi. Tanrı'nın kendisini doldurduğu tüm mucizevi işaretlerin farkında olan Kral Davut, sekizinci şarkıyı söyledi. Ancak dokuzuncu şarkıyı bestelemek oğlu Peygamber Kral Süleyman'a kalmıştı ve bu şarkıya Chir Ha-Şirim, yani Şarkıların Şarkısı adı verildi.

Yahudi geleneği yalnızca dokuz orijinal ilahiyi kabul eder. Süleyman'dan sonra yeni ilahi bestelenmemiştir. Onuncu ilahi, İsrailoğulları tarafından sürgünün sonunu kutlamak için söylenecektir, çünkü şöyle yazılmıştır: "Başlarında sonsuz sevinçle, zafer ilahileriyle Siyon'a dönecekler" (Yeşaya 11:11).

Dokuzuncu ve en gizemli ilahi, kimi zaman ünlü

yazarının kimliği sorgulanır, ne zaman yazıldığı belirsizdir ve birçok kişi tarafından tek bir şiirden ziyade farklı şiirlerden oluşan bir antoloji olarak algılanır. Mükemmel bir ilahi olmasına rağmen, çoğu kişi onu hâlâ dünyevi bir şeyle özdeşleştirme eğilimindedir ve Kutsal Yazılar bağlamında ele alınmasının hiçbir nedeni yoktur.
İlahi, sonsuz, bilgili ve hatta zaman zaman çelişkili ve çelişkili yorumlara açıktır. Salfeld'in, yalnızca dokuzuncu ve on altıncı yüzyıllar arasındaki dönem için, metnin yüz otuz dörtten fazla haham yorumu sıraladığını söylemek yeterlidir. Paul Vulliaud'nun İlahi üzerine yaptığı bibliyografik araştırma, Alcuin, Aziz Anselm, Aziz Bernard, Boussuet, Gerson, Ginsburg, Madame Guyon, Joseph Hale vry, Pierre d'Ailly, Renan ve Aziz Thomas Aquinas dahil olmak üzere en az üç yüz on dokuz yorumcuya atıfta bulunur. Ve yine de bizi seçkin yorumcular konusunda karanlıkta bırakıyor: Ezra ben Salomon veya iki İbn Tibbon, Samuel ve Musa, baba oğul.

Hem mistik hem de sefih akılcı, ilahide yorum ve tefsir için malzeme bulur: ilki vaazlarında en güzel dizeleri kullanırken, ikincisi yorumun anlamını mutlu bir yaşamın alaycı alegorilerine dönüştürür. Bunların hepsi, anahtarı yüzyıllardır kayıp olan dokunulmaz bir kilidi dikkatsizce kullandıklarının farkında değildir.

Eğer -Midrah Ha-Neelam'da iddia edildiği gibi- Rabbi Eliezer'den Rabbi Aqiba'ya aktarılan Şarkıların Şarkısı'nın dizelerinin iki yüz on altıya kadar farklı yorumu varsa, bunun sadece pişmanlık duymayan akılcıları krize sokmakla kalmayıp aynı zamanda tüm Yahudi şarkılarının en güzeli olan dokuzuncu şarkının içerdiği inanılmaz ezoterik zenginlikleri vurgulamayı da başardığı kabul edilmelidir.

Şarkıların Şarkısı, aşağıdaki şemaya göre bestelenmiştir:

-117 beyit -1251 kelime - 5148 karakter.

"Acaba Şarkıların Şarkısı'nı anlayabilecek kapasitede misiniz?" - diye yazar Joseph de Maistre, St. Petersburg'da Akşamlar adlı eserinde.

Gerçekten de, bugüne kadar hiçbir resmi yorumcunun, görüşü ne olursa olsun, Üstat Odası'na açılan o zorlu sekizgen bariyeri aşmayı başaramadığı açıktır. Öte yandan, Kutsal İsim gizeminin hem kökü hem de temeli olan dokuz sayısına dayanan İlahi'nin, yine de yalnızca sekiz bölümden oluştuğunu ve böylece tuhaf sekizgen yapısını geometrik sonsuzluk çölüne yansıttığını kim fark etmiştir?

Şimdi: 117 sayısı 9'un katıdır (13 x 9), dolayısıyla 1 sayısı da 9'un katıdır (572 x 9)?

Şans mı? Tesadüf mü?
Tevrat'ın sayısal yapısında olduğu gibi, tam 391.300 unsurun bir araya gelerek her türlü olasılık yasasına açıkça meydan okuduğu bir yapıda, şans ve tesadüften daha fazlası yoktur.

Var olan tüm ilahiler arasında, Rabbimizin hoşuna giden hiçbir ilahi yoktur, O'na şükürler olsun, Ezgilerin Ezgisi kadar.

Zohar

Geleneksel ilahi söylemeyi etkili kılmak için (yani onu söyleyen ruh ile Tanrı arasında manevi birliği sağlayacak ideal koşullara yerleştirmek için), dua eden topluluğun kolektif sesi, onun chaliah'tsibour'unun sesiyle aynı zamanda, ana okunan dualaların aurik bağlamında, kutsal metinlerle ve şarkıda bir araya getirilen melodik modülasyonlarla bağlantılı tüm değerleri ve manevi zenginlikleri yoğunlaştırmalı ve senkronize etmelidir.

Bay Behnaroche

Bu Şarkı var olan, var olmuş ve var olacak olan her şeyi kapsar ve doğrular.

**Vardır. Rab'bin Yerleşimi olan
yedinci bin yılda gerçekleşecek tüm
olaylar, Şarkıların Şarkısı'nda
(Zohar) yer almaktadır.**

**Ey prensin kızı, sandaletli ayakların ne kadar güzel!
I Kalçalarınızın hatları mücevher gibi, bir sanatçının elinin eseri.
II Kucağınızda, hoş kokulu içeceğin hiç eksik olmadığı bir kadeh tatlı şarap.
Karnın, zambaklarla çevrili bir buğday demeti.
I Göğüslerin ikiz ceylanlar gibi.
II boynun fildişi kule gibi.
I Gözlerin, Hacılar Kapısı'nın yanındaki Hesebon havuzları gibi.
II burnun Şam'a bakan Lübnan kulesi gibi.
Başın Karmel gibi, saçların mor, örgülü.
Ey aşk, ne kadar güzelsin, ne kadar tatlısın, zevklerin arasında!
Boyun hurma ağacına,
memelerin üzüm
salkımlarına benziyor.
(Şarkıların Şarkısı)
Peki ya Habil, Kabil'in ruhu olsaydı?**

Mozart'ın "Sihirli Flüt"ünün son perdesinin başında, piramidin içindeki rahip korosu, İsis ve Osiris'e övgü dolu bir ilahi söyler. Aydınlanma yolunda ilerleyen çiftin yüceltilmesi, belki de sadece kadında dişiliğin uyanışına dair temel Kabalistik ilkeyi değil, aynı zamanda erkekte de dişiliğin uyanışını tasvir eder, çünkü Pamina, başka bir düzlemde, Tamino'nun ruhu da değil midir?

Habil trajedisinde öldürülen Kabil'in kardeşi değil, DAVETSİZ KİŞİ ve ÖLDÜRÜLEN KADIN'dır.

İbranice metinde Habil'in doğumunu anlatmak için dört kelime yeterliyken, Kabil'in doğumunu anlatmak için on bir kelime kullanılmıştır.

İbranice'de HEVEL ismiyle anılan Abel'in anlamı

"buhar, sis"tir. Ancak ismin derin anlamı, kelimenin tam anlamıyla yapılan basit çevirisinin çok ötesindedir.

Sürü ve küçükbaş hayvan çobanı olduğu için, bazı araştırmacılar, örneğin "amatör" araştırmacılar (örneğin Dhorme'ler), Habil'i başlangıçta tarım hayatına karşı çıkan kırsal yaşamın sembolü olarak görüyorlar. Bu çok az, gerçekten de çok az.

Ancak Kabala'nın ışığında, Habil'in Kabil'den uzaklaşmasının temel ve birincil sebepleri olduğunu biliyoruz.

İki kardeş arasındaki fark, İlkelerde -erkek ve dişi- veya daha doğrusu, birleşmelerinde yatar. Katilde çok fazla erkek ilkesi, öldürülende ise çok fazla dişi ilkesi vardır.

Kabil, yaratılışın yalnızca bu iki atasal ilkenin, erkek ve dişinin mükemmel tamamlayıcılığı sayesinde var olduğunu bilemezdi. Habil olmadan Kabil hiçbir şeydir. Kardeşinin ölümünden sonra, sanki ruhundan yoksunmuş gibi yaşamaya devam edecektir.
Başka yerlerde - başka edebiyatlarda - Teb yolunda Oidipus ve Sfenks'i buluyoruz; burada ise Habil ve Kabil'i görüyoruz.

İki ismin -Qayin (Kabil) ve Hevel (Habil)- İbranice yazılışlarını karşılaştırmak, aralarındaki derin zıtlığı anlamak için yeterlidir.
Qayin Qof'unun kılıcını kınından çıkarır, cinsiyetinin Yod'unu yükseltir ve en sonunda son İsminin spermini serbest bırakır.

Öte yandan Hevel, kutsal İbrani alfabesinin en yüce harfi olan son Lamed'in kanatlarını açmadan önce, tamamen dişil boşluklarını sunar. Qayin bir isch'tir - bir erkek. Qanithi ISCH athYHWH, Kutsal Yazılar'da Qayin ismi ve elde etmek anlamına gelen rajah fiili üzerinde oynanarak okunur: "YHWH ile bir ADAM edindim."

Qayin'e, merkezi bir Yod, yani eril harf olan isch ve Kutsal Tetragrammaton'un baş harfi olan YHWH eşlik eder; bunlar olmadan Qayin "elde edilemezdi".

Hevel, dişil harf olan ilk harf olan He ile yazılır. Bu ismin ne Yod'u ne de Waw'u vardır, bunun yerine Kutsal Tetragrammaton'un dişil harfi olan He'yi kullanır.

Başka bir deyişle: Hevel, kendi içinde en üst düzeyde Kadınsı İlke'yi barındırır - ayrıca, onu oluşturan ikinci harfin, Tevrat'ın başladığı ilk harf olan ve her şeyi içeren bir işaret olan başka bir büyük açık işaret - Beyt - olduğunu da belirtmek gerekir.
İçerir.

Kadınlık İlkesi her erkekte gizlidir, tıpkı Erkeklik İlkesi'nin ve her kadının içinde gizli olduğu gibi. Ancak bu durumda, ilki Hevel'de, ikincisi Kaym'da olduğu kadar baskın ve baskındır.

SİMYA İŞİNDE, BİR ELEMENT, "ERDEMİNİ" ELE GEÇİREREK DİĞERİNİ ELDE EDER. BU NEDENLE SİMYACI, KABİL'İN HABİL'İ ÖLDÜRMESİNİN, "ORİSTİK ERDEMİNİ" ELDE ETMEK İÇİN OLDUĞUNU İFADE EDER.

Sünnet

Bu ahdimin işareti ebedi bir ittifak olarak bedeninizde kalacaktır.

Yaratılış XVII:13
Aziz Pavlus'un tamamen göz ardı ettiği şeyi, parlak zekalı V. Rozanov vurgulamıştır. Esseulement adlı eserinde şöyle yazar:

"Cinsiyet ile Tanrı arasındaki bağlar, zekâ ile Tanrı arasındaki bağlardan, hatta bilinç ile Tanrı

arasındaki bağlardan çok daha yakındır."

Elbette, Rozanov'un "tonu", tartışmasız dehasıyla damgalanmıştır. Beden ve zihin olarak Tanrı'ya benzer şekilde yaratılmış olan insanın, kendini bazen dışa, bazen içe doğru yönlendirdiğini açıkça belirtir. Ancak, dikkat çekici bir şekilde gözlemlediği şey, Varlık düzeninin Semitler'e vahyedildiği gerçeğidir: "... kökeninin bulunduğu yer ve özünde dini bir karaktere sahip olan sünnet nedeniyle, ancak 11 doğmuş olabilir; bu eylemin mührü tam da kişisel ve evrensel Varlığımıza uygulanır."

Böylece, cinselliğin dinsel örgütlenmesi aracılığıyla Tanrı, sünnetle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı hale gelir. Nitekim Rozanov , bu bağlamda, "teizmin cinselleştirildiğini ve seksin teolojikleştirildiğini" iddia edebilir:

"Semitizm'in asla kaçamayacağı yansıyan imgelerden, tefekkürün çifte aynası oluştu . Cinsellikle ilgili her düşünce Tanrı'yı hatırlatıyordu; bu nedenle, bizim için çok iyi bilinen o zalim şehvetlilik yönü anında kayboldu ve kendini inkâr etmeden, ilahi duyum içinde solup kayboldu (Ve böylece Rab benim efendim oldu...).

...Daha da açık olmak gerekirse, Yahudilik cinsel bir birliktir, cinsel-dini bir toplumdur, gerçek kardeşlerin, kız kardeşlerin, nişanlıların, babaların ve annelerin kanıyla kurulmuş bir kabiledir... Aramızda seks herkesin özel mülküdür."

Görüldüğü gibi, Rozanov'da cinselliğin kilise örgütlenmesinden çok uzağız. Aziz Pavlus, Korintlilere Birinci Mektup'ta cinselliğin "tanrısallaştırılmasını" reddettiğini şu ünlü cümleyle doğruladığında: "...sünnet hiçbir şey değildir..." (VII:19), her şey zaten söylenmiştir ve sünnetin gerçek anlamı konusunda kendini kandırmaya devam ettiği için söylemin geri kalanı daha da ilgisiz hale gelir.

Dahası, atalarının parlak zekâsıyla taban tabana zıt bir şekilde, Pavlus, tüm diyalektik spekülasyonların ötesinde, doğumdan sekiz gün sonra gerçekleştirilen Yahudi sünnetinin yenidoğan üzerinde psikolojik etkileri olabileceğinden asla şüphelenmediğini açıkça ortaya koyar. Artık kendi özgün bakış açısına sıkı sıkıya bağlı kalmış durumda; tüm varlığını şiddetle sarsan bu şok edici eylemin genç bir Yahudi'nin duyusal ve duyusal mekanizmalarında yarattığı kaçınılmaz değişiklikleri ayırt edemiyor. Bu bakış açısından Pavlus hiçbir şeyi ayırt etmiyor, hiçbir şeyi gözlemlemiyor ve hiçbir soru sormuyor. Yine de bu nadir bir öneme sahip, çünkü bir yandan sünnetli Yahudi, cinsel organını tabi tuttuğu bu bilinçli işlemle üstün hayvandan çarpıcı bir şekilde farklılaşıyor; diğer yandan, eylemi tamamlamadan önce doğumdan itibaren sekiz gün geçmesine izin veriyor, böylece bir Şabat'ın kutsallığı yenidoğana yerleşecek zamana sahip oluyor.

SÜNNET

Ve sen ve soyundan gelenler, tutacağınız antlaşma şudur: Aranızdaki her erkek çocuk, benimle sizin aramdaki antlaşmanın bir işareti olarak sünnet edilecek... sekiz günlük bebek sünnet edilecek.

Yaratılış bölüm XVII

Not: Sünnet töreninden önceki cumartesi günü H'AZAN, Qadich'in YE-YE-CHEMEH'ini ve Qe ducha'nın NAQDICHAH'ını aynı melodide söyler.

Ancak tüm bu hususların ötesinde ve dışarıdan bir gözlemci ne düşünürse düşünsün, sünnetli çocukta genel duyarlılıkta gerçekten olağanüstü bir

değişimin tetiklendiği inkâr edilemez.

Sünnet, vücudun hem dış hem de iç uyaranlara verdiği tepkilerin normal koordinasyonunu tamamen bozar. Ancak Paolo bunun tamamen farkında değildir. Ameliyatın fizyolojik "uzamalarından" ve mantıksal bir sonuç olarak hem bir yetişkin hem de özellikle yeni doğmuş bir bebek üzerindeki psikolojik etkilerinden kesinlikle habersizdir.

Öyleyse, Pavlus, bu koşullar altında, antlaşmanın bu şekilde mühürlenmesinin kadına, çiftin birleşme eylemine de yansıyacağını nasıl öngörebilirdi? Aslında, bu kadim uygulamanın, incelikli ve gizemli bir mekanizma aracılığıyla, beyin omurilik veya otonom sinir sisteminin adaptasyon koşullarında kalıtsal değişiklikler yaratma yeteneğine sahip olmadığı ihtimalini kim inkâr edebilir?

Öte yandan, Pavlus'ta en çarpıcı olan, ezoterizmin bile ötesine geçerek beden ve ruh arasında kurduğu ikiliktir. Bu parantez, hem Yahudilik (dolayısıyla Yahudi-Hristiyanlık) hem de Kabala açısından büyük önem taşır.

Ve zamanımızda bile, Wilhelm Reich gibi esaslara bu kadar dikkatli bir zihne sahip bir bilim adamının, sünnet olgusunun ardındaki gerçek anlama değinmesi, anestezi olmadan yapılan kesiğin yenidoğana verdiği acıyı düşünmekle yetinmesi şaşırtıcıdır. İnsanı zulmeden "duygusal vebayı" vurgulama ve kınama hevesine tamamen kapılmış olan Reich, inanılmaz bir hata yaparak şöyle yazar: "Yahudiler arasında en kutsal kurumlardan biri olan sünnet kuralı, cinsel organların kötülük ve günah kaynağı olarak görüldüğünü açıkça göstermektedir.

Dolayısıyla ona göre, her şey sanki cinselliğin dinsel örgütlenmesi intikamcı bir "sakatlama"dan başka bir şey değilmiş gibi yorumlanıyor. Gerekli düzeltmelerle, bu "sakatlama"nın doğrudan Freud'un "hadım etme" kavramına nasıl atıfta bulunduğunu

vurgulamak neredeyse gereksiz görünüyor. Nitekim, "Musa ve Tevhid" başlıklı denemede Freud, sünneti, ilkel ve her şeye gücü yeten babanın oğullarına zaten dayattığı hadım etmenin yerine geçen ve sembolik bir eylem olarak görmüyor mu?

Terimlerin seçimi bile -sakatlama, hadım etme- son derece anlamlı. Ancak, "babanın ölümü" ile "kötülüğün" "genital" kökeni hiçbir şekilde karşılaştırılamaz. Böyle bir karşılaştırmayı haklı çıkarmak için, en azından cesur bir niteliksel aktarım yapmak ve özellikle de ilkel baba figürünün yalnızca tüm kadınların sahibi/hakimiyeti, yani çocukların hayal kırıklığının temel nedeni olarak görülmediğini kabul etmek gerekir.

Her durumda, diyelim ki , kendi psikolojik analizlerinin "göndergelerine" ne değer atfedilmek istenirse istensin, Freud ve Reich'ın sünnet sorununu ciddi biçimde aydınlatmaktan çok, psikanalitik çalışmaların gelişimine katkıda bulundukları kesindir.

Bekaret
Tüm bakire kızları
ayırın Numaralar
XXXI: 18

Zohar'da şöyle yazılıdır:

> **Bekâr adam tam değildir ve kralların gözünde hasta bir adam gibidir ve kralların kutsallığı ondan uzaklaşır. Başka bir pasajda bu kavram daha da açık bir şekilde ifade edilir:**
>
> **"Erkek" kelimesi bekârları kapsamaz. Sunusu değersizdir; göksel kutsamalar onun üzerinde yeterli olamaz, çünkü o bir erkek olarak kabul edilemez. Şehina da onun üzerinde değildir, çünkü o eksik bir varlıktır ve sakatların adını taşır.**

Simya literatüründe benzer ifadelere rastlamak

oldukça belirgindir; örneğin, keşiş Basil Valentine'in Felsefenin On İki Anahtarı adlı eserinde yer alan ünlü sözde "anahtarlarından" biri. Erfurtlu Benediktin müridi, Büyük Eser'in "birleşim" veya "çekim" adı verilen evresi hakkında yazar.

"Kadınsız erkek, ikiye bölünmüş bir beden olarak düşünülmelidir, tıpkı erkeksiz bir kadının ikiye bölünmüş bir varlık gibi olması gibi; çünkü özellikle her biri tek başına meyve veremez. Ancak evlilik bağıyla bir arada yaşadıklarında, büyüme birlikteliklerinden kaynaklanabileceği için bedenleri mükemmelleşir."

İster Kabalistik ister simyasal olsun, bu yorumların hepsinin Kutsal Kitap'ta temel ve destek bulduğu açıktır.

Aslında, Yaratılış'ın şu iki ayetinin tam çevirisini görmezden gelen kimse yoktur:

1. **İnsanın yalnız kalması iyi değildir. Ona (ve görünen YHWH'ye) uygun bir yardımcı yaratalım. (11:18)**

2. **Bu nedenle adam annesini ve babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacaklar. (11:24)**

Ve, İncil metnini her zaman "basit" bir şekilde -yani, kelimesi kelimesine- anlayarak, Tesniye'de daha da ileri giderek şöyle der: "Yeni evlenmiş olan adam savaşa gitmeyecek, kendisine hiçbir kamu yükü yüklenmeyecek; ancak evlendiği kadınla birlikte olmak için bir yıl kendi evinde huzur içinde, her türlü yükten uzak kalacaktır." (XXIV:5)

Cinsel birleşmenin de en üst düzeyde anlaşılması gerektiği, Kraliçe'nin sürgünüyle sonuçlanacak şekilde özel ve belirli bir biçimde, gerçek ve hakiki bir "birleşme"yi kolaylaştıracağı kavramını asla gözden kaçırmamaya dikkat edelim.

Breslau'lu Haham Nahman, şanlı hatırasıyla şöyle der: "Gerçekte, İlahi Birlik ve Kutsallığı deneyimlemenin her biçimi, erkek ve kadın arasındaki birliğe dayanır, çünkü bu gerçeğin nihai anlamı yücedir."

[v]
Ve şüphesiz bu nedenle, okuyucunun şüphesi olmasın ki, Kabalistler Yeni Ahit'te Pavlus'un Korintlilere Birinci Mektubu ile karşılaştıklarında burun kıvırmaya alışkındırlar.

Peki Aziz Paul sizi neyle destekliyor? İşte cevabı:

"Çünkü kızını evlendiren iyi eder; fakat onunla evlenmeyen daha da iyi eder." (7:38)

Açıkça görülüyor ki, manastır ve dinsel inziva hayatının tüm geleneği burada ortaya çıkmıştır. Hristiyanlığa göre mistik aşk sorununun, çilecilik sorununun, çölde kaybolmuş manastır sorununun kökü burada yatmaktadır. Ve nihayet, cinselleştirilmiş bir toplumun kriterlerine göre kadınların bekaretinin can alıcı noktası da burada yatmaktadır.

Bununla birlikte, kadınların saflığına her zaman ve her yerde, hatta tamamen din dışı ve seküler ortamlarda bile verilen önem inkâr edilemez ve bu, Hristiyanlığın bir yan ürünü olarak ortaya çıkmaz. Luc Dietrich, "Bekarete neden önem atfediliyor?" diye yazarken kesinlikle bir Hristiyan değildi.

Ancak Süleyman, Ezgiler Ezgisi'nde dokunulmaz bahçeden, kapalı pınardan, mühürlü çeşmeden bahsederken bunların çoğunu ona atfeder.

Ancak şunu açıkça belirtmek gerekir ki, Hıristiyanlıktaki bekaret kavramı bir şey, Pavlus'un geleneksel Yahudi ilkelerine karşı çıkması ise

bambaşka bir şeydir.
Eğer, Breslau'lu Haham Nahman'ın iddia ettiği gibi, İlahi Birlik ve Kutsallığın her türlü deneyimi erkek ve kadın arasındaki birliğe dayanıyorsa, o zaman geleneksel olarak konuşursak, kızını evlendiren kişi, onunla hiç evlenmeyen kişiden daha iyi durumda olacaktır.

Bu bağlamda, Kabala ve Pavlusçuluk pek uyumlu görünmemektedir. Öte yandan, Tevrat'ın temellerinin, özellikle de bedenin mistik anlamı kavramının, Pavlus'un öğretisinin temel kavramlarından, tıpkı Şarkıların Şarkısı'nın Romalılara Mektup'tan farklılaştığı kadar farklı olduğu doğrudur. Bununla birlikte, bu tür bir karşıtlık ve karşıtlığın gerçekten bu kadar açık ve uzlaşmaz olup olmadığı ne açık ne de kesindir. Dahası, tıpkı Tevrat'ta, geleneksel Yahudiliğin gözünde, kalbinin iğrenç yabancı tanrıların cazibesine kapılmasına izin verdiği için gözden düşmesine rağmen Süleyman'dan daha temsili bir figür olmadığı gibi, Yeni Ahit'te de, bir evanjelist olmamasına rağmen, Tarsuslu Saul'a benzeyen birinin olmaması oldukça sıra dışı ve semptomatik bir.

Ve gerçekten de, onlardan daha zıt iki karakter bulmak gerçekten zor olurdu. Bir yanda, Doğu'yu ilahi, bedensel ve mistik-dini yönüyle, tüm ihtişamıyla temsil eden, yedi Bilgelik seviyesini bilen Yedi İsim Kralı. Diğer yanda, "günah bedeni" konusundaki takıntılı fikriyle boğuşan ve geleneğin dayatmalarından giderek uzaklaşan, hatta Tevrat'ın cinsel temellerinden tamamen sıyrılan bir elçi.

Dolayısıyla bir yandan Süleyman'da aşkınlığı aydınlatan şehvetin parlak Güneşi; diğer yandan Pavlus'ta akozmik çilecilik -ya da daha doğrusu metakozmik, "maneviyatlaşma" için güçlü bir arzu.

KABALA'YI OKUMAK

Alcyone Kabalistik prensipleri

Haham Yosse: "Yukarıdaki eylemleri teşvik etmek için, kişinin aşağıda gerçekleştirilen bir eylemle başlaması gerekir."

- Haham Abba: "Burada görünen şey, görünmeyenin yansımasından başka bir şey değildir."

Haham Simeon: "Sonunda mutlu ve sıkıntılı bir durumda olduğumda, kendimi yasayı incelemeye adayacağım demeyin." Aslında, Yasa'yı incelemek ne zenginlik ne de gümüş veya altın kaplar gerektirir. Gerekli olan, Yasa'da şifa bulan yaralı bir kalptir.

- Haham Ya'akov ben Şeşet: "İman yolunda olan bir insanın Tevrat'ta yeniden hayal edebileceği her şey, Tevrat'ın yüceltilmesini artırmaya yarar."

Kutsal Kandil: "Eğer Ebedî olan, insandan kendi payını alsaydı, geriye hiçbir şey kalmazdı."

Haham Eleazar: "Ebedî'nin yardımı her zaman ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz şey olmayabilir."

Breslau'lu Raschi Nahman: "Her insan kendi cennetinin sınırlarını yüzünün mimarisinde taşır."

Yine Haham Nahman: "Uyuyamayan, ölülerin dirilişi üzerinde tefekkür etsin."

Sadık Çoban: "En cahil putperestler bile, yüreklerinin derinliklerinde kötülük yaptıklarını itiraf ederler."

- Yine Sadık Çoban, Mikna Üstatlarının tanıklığına göre: "Öfkelenen kişi, putlara tapan kişi gibidir."

Akko'lu İshak'a göre bir üstad şöyle demiş: " Sükûnete kavuşana ve uğradığın hakaretin acısını hâlâ hissedene kadar, düşüncelerinin Ebedî olana odaklanabileceği bir duruma ulaşmış olamazsın."

Haham Yosse: "Rabbin kırbacını artık hissetmeyen kişi, artık O'nun tarafından sevilmiyor demektir."

Haham Eleazar: "İlahi şan üzgün bir adamın üzerinde bulunmaz."

- Raba: "Hukukun menfaatine ise, hukuki bir ilkeyi de ihlal etmek mümkündür."

Kutsal Lamba: "Dünya ancak gizlilikte istikrar bulur."

- Haham Yosse: "İnsanlar dünyanın neye dayandığını, kendilerini neyin geçindirebileceğini ne biliyorlar ne de bilmek istiyorlar."

Haham Hiya: "Ve Yaşayan Tanrı'nın kutsal isimlerinin farklı kombinasyonları sayesinde bu dünyada harikalar yaratılabilir."

- Haham Sime şöyle diyor: "Yüce Kral'ın tüm sonsuz hazineleri tek bir anahtar altında kilitlidir." Ve yine: "Gelenek bize tek bir meleğin iki görevi yerine getirmemesi gerektiğini öğretir."

- Üstat son olarak şöyle der: "Uzun süre meditasyon yaptım ve dünyada hiçbir şeyin, kendini nasıl kontrol edeceğini bilenler kadar kesin olmadığını anlayabildim."

İncil'in ilk sözcüğü veya ateş antlaşması

Yaratılış Kitabı'nın Yaratılış Kitabı olduğunu düşünenler yanılıyor.

Yaratılış Kitabı'nın Yaratılış Kitabı olmadığına inanan herkes yanılıyor.

Niyetleri temiz olan, yüzü Ebedî olan tarafından aydınlanan ve ruhu tutkulardan arınmış olan ve İbranice İncil'in ilk yedi kelimesini düşünen, bizim gibi, Yaratılış kitabının gerçekte ATEŞ AHDİ KİTABI olduğunu keşfeden kişi, İlahi Işığı fethetmeye çok yakın olacaktır.

İncil'in ilk sözcüğü, İncil'in ilk kitabının ilk sözcüğü ve her şeyi gizleyen anahtar, "...ve kilitleyen ve açan anahtar", Zohar'da geçen aynı ifadeyi kullanırsak.

Başlangıçta...
Tüm bilinen tam çeviriler, Kutsal Yazılar'ın ilk kelimesini

"başlangıçta" olarak verir. Dolayısıyla Kutsal Kitap, ne daha fazla ne de daha az, tamamen normal bir seküler masal gibi, sıradan bir "Bir zamanlar..." ile başlardı; ancak elbette, bir Perrault masalının başlangıcında bulabileceğimizden daha "yüklü"dür; çünkü bu, "bir zamanlar"ın en mükemmel örneğidir, Yaratılış tarihindeki ilk ve tek "zaman"dır; tüm kozmogoni ağacının ilk filizden başlayarak çözüldüğü "zaman"dır.

Başlangıçta

Çok basit. Bence bu, tüm İncil'i hem açıp hem de kapatarak anlamanın tam bir anahtarı olabilecek bir kelime için fazla basitleştirilmiş bir yorum. Sanki bir başlangıç fikri hiçbir sorun teşkil etmiyormuş gibi, hatta başlangıcı olmayan dünyanın sonsuza dek nasıl var olabileceği sorusunun sürekli yankısında sürekli tekrarlanan o fikir bile sorun teşkil etmiyormuş gibi; bu yüzden, kaçınılmaz olarak, bir kitabın bile, hele Yaratılış'ın başlangıcı hiç değilse, bir başlangıcı olması gerekir. İşte bu yüzden İncil'in İbranice ilk kelimesi olan Bere chith, tüm seküler dillere o meşhur "Vera once", "Yaratılış zamanında", "zamanın başlangıcında", "başlangıçta", "zamansızlığın ve yokluğun sınırında" ile çevrilmiştir...

Başlangıçta...
İbranice: Bere chith.

Tevrat'ın yüce ve büyük yorumcusu, parchan verileri, Bachi, kutsal metnin tam anlamıyla gerçek anlamının savunucusu, Bere chith'in kesinlikle "başlangıçta" anlamına gelemeyeceğini şiddetle vurgulamaktan geri kalmaz.

Peki Rachi ne öneriyor?

- **Her şeyden önce, gerçek bir "her şeyin başlangıcı" ifadesi İbranice'de Bere chith olarak yazılamaz, daha ziyade [1] Berichonah' olarak yazılabilir; bu kelime tam olarak "ilk etapta" anlamına gelir.**

- **O halde, re chith kelimesi İncil'de yalnızca birleşik sözcükler halinde geçer ve hiçbir zaman tek başına bir ifade olarak görülmez.**

Başlangıçta: Chith iç.
İncil'in ilk kelimesinin doğru yorumlanması belirleyici öneme

sahiptir.

Kutsal dilde, hatta Kutsal Kitabın ilk kelimesinden itibaren yapılacak bir dilbilgisi hatası, tahammül edilemez bir küfür olurdu.

Bunu aklınızda tutarsanız:

Bir kelimenin sayısal değerinin (Bere chith 913'tür) değişmez olduğu,

İbranicenin yalnızca ünsüz harflerden oluştuğu ve bu durumun seslendirmenin önemini tamamen ortadan kaldırdığı,

Bu gelenek, İncil'deki paragrafların sıralamasının gerçek sıralama olmadığını, çünkü bunun yalnızca evrenin Rabbi tarafından bilindiğini öğretir; aksi takdirde onları okuyan herkes bir dünya yaratabilir, ölüleri diriltebilir ve mucizeler gerçekleştirebilirdi.

O zaman, Bere chith'in sayısal değerini değiştirmeden ve yalnızca paragrafların sırasına benzer şekilde ünsüzlerin sırasını yeniden düzenleyerek, İncil'in bize sunduğu "ezoterik" okumanın en açık örneğinin, Ateş Antlaşması Kitabı'nın ilk kelimesiyle verildiğini; ikinci örneğin ise, açıkça, kitabın son kelimesinden geldiğini fark edeceğiz.

Yani Bere chith şu şekilde okunabilir: BERITH-ESCH

aynı ünsüzleri içeren ve aynı sayısal
değere sahip olan (913)
Bu, iki merkezi harfin bağlamından koparılmış bir şekilde neredeyse aynı ünsüz sırasını göstermektedir.

Berechith'in iki temel harfi (Aleph ve Shine) Esch olarak okunur ve Esch, Ateş anlamına gelir.

Diğer dördü ise Berith olarak okunur ve Berith, İttifak anlamına gelir.

Dolayısıyla İncil'in ilk kelimesi ATEŞ AHİDİ olarak anlaşılmalıdır ve ilk kitabın başlığı da Yahudi ezoterik geleneğine göre ATEŞ AHİDİ KİTABI olmalıdır.

Zira şunu belirtelim ki:
Öte yandan, Ateş Antlaşması Kitabı, Yaratılış adlı bir sonraki

kitabın ayetinde sona erer; ancak burada Yaratılış sırasına artık uyulmaz,

- Öte yandan Bere chith kelimesinin kalbinde yanan merkezi ve evrensel ateş ve aynı zamanda Yaratılış'ın ilk ayetinde sulardan ve topraktan bile önce adı geçen ilk unsur.

Yazı tiplerini ve filigranları yazdırma

İncil'in İbranice metninin ilk harfi olan Bere chith kelimesinin ilk harfi her zaman büyük puntolarla basılır. Kutsal kitabın başına yerleştirilen bu tekil ve kasıtlı tipografik anomali, tek karşılığını Ezgiler Ezgisi'nin ilk işareti olan Chir kelimesinin ilk harfi olan Shine'da bulur.

Kutsal Yazıların yazımında tipografik çarpıtmaya izin verilmediği göz önüne alındığında, burada görülen tüm "aşırılıkların" -bu örnekteki gibi- okuyucunun dikkatini çekme amacı taşıdığı açıktır; üstelik bunların, İbranice Kutsal Yazıların tüm baskılarında aynı yerde, metodik ve değişmez bir şekilde sürdürülüp tekrarlandığı da hesaba katıldığında.

Metinde görünen yukarıda bahsi geçen ilk harfi bir kenara bırakıp, Yaratılış Kitabı'nın II. bölümünün 4. ayetine geri dönersek -ki biz ona Ateş Antlaşması Kitabı diyoruz- aşağıdaki tipografik anomaliyle karşılaşırız:

"Bunlar göklerin ve yerin yaratıldığı zamanki halleridir."

İbranice'de "yaratıldıkları zaman" behibaram'dır. İşte tam da bu kelimede, baskıda bir "tuhaflık" buluyoruz. İkinci harfi -He- inanılmaz derecede küçük, neredeyse fark edilemiyor.

Bu kelime ayetlerin sonuncusu olmasa da Ateş Ahdi Kitabı'nı tamamlayan kelimedir.

Ancak en şaşırtıcı olanı, behibaram'ın Be-Abraham'ın (aynı ünsüzlere sahip) mükemmel bir Tanagramını oluşturmasıdır.

Be-Abraham, "İbrahim aracılığıyla" anlamına gelir.
Zohar'a göre söz konusu ayetin doğru okunuşu şöyle olmalıdır:

"İBRAHİM'İN ADI YARATILDIĞINDA göklerin ve yerin kökeni böyledir."

Adem'in yaratılış günü -daha sonra yazıldığı gibi (Yaratılış V:2'de)- be(yom)hibaram şeklinde okunduğunda tamamen benzer bir ifadeyle karşılaşırız.

Kabala'nın buradan çıkardığı sonuç, iki anın aynı zamana denk geldiği, yani Adem ve İbrahim isimlerinin yaratılış gününün aynı olduğudur.

Adem, gizemlerin bilgisinin verdiği sarhoşluğa dayanamadığı için antlaşmayı bozmaya mahkûm olduğundan, isminin yaratıldığı günden itibaren, antlaşmayı yeniden kurmanın İbrahim'e düşeceği öngörülmüştü. Yeremya'da (1:5) "Seni ana rahminde biçimlendirmeden önce tanıdım" diye okuruz.

Yaratılış günü, adını Adem'den alır ve bu nedenle Kabalistler için dünyanın yaratılışının ilk günüdür. Çünkü geleneğe göre, yaratılışın her unsuru, kendisine tahsis edilen günde uygun yerine yerleştirilmiş olsa da, hepsinin aynı anda ilk günde var olduğu inkâr edilemez.

Ayrıca, Adem'in mezarının, İbrahim'in gömüldüğü yerle aynı olduğunu biliyoruz. Bu iki büyük ata -İshak ve Yakup ile birlikte- eşleriyle birlikte Kiryat-Arha'daki (Hebron) Makpela mağarasında dinleniyor.

Efsaneye göre, bir gün mağaraya rastlayan İbrahim , parlak bir ışık görmüş ve ışıkta Adem'in yüzü ona görünmüş. Zohar'ın da belirttiği gibi, Adem ve Havva ancak İbrahim mağaraya vardığında ebedi huzuru bulmuşlar. Behibaram'ın anlamı budur, çünkü İnsanlığın iki atası tam da "İbrahim aracılığıyla" kurtulmuştur (I:128b).

Adem ile İbrahim arasındaki güçlü bağ, açıkça YHWH'nin Yakup ile yaptığı ayrıcalıklı Antlaşma'da doruk noktasına ulaşmıştır. Ancak Gizli Midrak (Midrach Ha-Neelam) öğretisi, bu Antlaşma'nın insanın yaratılışından önce de var olduğunu savunur.

Atalar arasındaki bu bağ, Shine harfinin üç koluyla sembolize edilir. İki tanesi uçlarda, üçüncüsü ise ortada birleşme işlevi görür.
Bu biçim - yine Zohar'a (I:224a) göre - Çıkış'taki (XXVI:28) şu sözlere gönderme yapar: "Ortadaki kirişler çapraz çubukların içinden ve

içinden geçecek, onları bir uçtan öbür uca birbirine bağlayacak." Bu yüzden Yakup şöyle der: "Ve atalarımla birlikte dinlendim."

İncil Yakup hakkında şöyle yazar: "Yakup olgun bir adam oldu ve çadırda kaldı" (Yaratılış XXV:27).

Mükemmel İbranice'de buna tham denir. Baş harfine Aleph eklersek Emeth, yani "hakikat" elde ederiz. Peygamber Mika, "Yakup'a gerçeğin (emeth) kefili olacaksın" der (VII:20).

"Çadır" kelimesi, Elohim'in mükemmel bir anagramı olan ohalim olarak söylenir. Dolayısıyla Yakup - "mükemmel" olan - "çadırda", yani "Elohim'le birlikte" yaşadı.

Yüksek Kabala'da Yakup'un Merdiveni Tham olarak adlandırılır ve "Merkez Sütun"u temsil eder.

Yakup'tan İsrailoğulları'nın on iki kabilesi doğacaktır. Sevgili oğul Yusuf, "Antlaşma sırrının tam suretini" temsil edecektir.

Yusuf'tan bahsetmişken, işte bir başka önemli anormallik: Mezmurlar'ın (LXXXI:6) o ayetinde, Kabalistik yorumun bu çeviriyle "Adı Yusuf'un tanıklığındadır" olarak çevirdiği, istisnai bir şekilde ek bir "O" ile adı yazılmıştır. Ve aslında -bu alışılmadık şekilde yazıldığında- Yusuf adı, Kutsal Tetragrammaton'un (YHWH) dört harfinden üçünü de içermektedir ve bu nedenle "Adı"nın onda tanıklık ettiği doğrudur.

İsrail Kitaplarının basitleştirilmiş Kabalistik okumasına yönelik bir alıştırma

ATEŞ İTTİFAKI. Hayat veren ve her şeyi yaratan İlke. Bütün, Ateş, Su ve Toprak.

O zamanlar, Eski Zamanların Adı ve O'nun Hikmetinden başka hiçbir şey yoktu.

Artık Dünya Tohou'ydu ve kutsal Ateş Tehom'u kaplıyordu. Ateş Tahtı, ilahi nefesin gücü sayesinde suların yüzeyinin üzerinde asılı duruyordu.
Yaşayan Tanrı dünyayı on kelimeyle yarattı. Dedi ki: Kutsal Ateşten

Işık doğsun.

Dedi ki: Gökteki direkler akışkanlıktan çıkıp bariyer haline gelsin.

Dedi ki: Bütün su kütleleri, Ateş Tahtı'nın, Bir'in İlahi Yeri'nin altında birleşsin.

Dedi ki: Dünya, Daleth Ateşini yaratsın.
Dedi ki: Işıklı cisimler ortaya çıksın ve kelimeler olarak hizmet etsin.

Dedi ki: Aeque canlılarla dolup taşsın.

Dedi ki: Hayat Toprağı, Hayat Ruhu doğursun.

Yeryüzüne dedi: Haydi, şimdi kendi suretimizde, kendimize benzer bir insan yaratalım.

O da şöyle dedi: Verimli olun ve çoğalın.

En sonunda şöyle dedi: Sana meyve veren bütün bitkileri veriyorum.

Sonra Diri Tanrı Zamanı kutsallaştırdı.
İşte İbrahim isminin yaratıldığı yerin Cennet ve Dünya'nın kökeni budur.

İnsanlar yeryüzünde çoğalmaya ve kızları doğmaya başladığında, Elohim'in oğulları Adem'in kızlarının güzel olduğunu görüp onları eş olarak aldılar ve onlarla çiftleştiler. Bu sırada ve daha sonra Nefilimler gökten yeryüzüne düştüler. Onlar da Adem'in kızlarını hor görmediler ve onlarla cinsel ilişkiye girdiler.

Böylece Nefilimler Anaquim devlerini doğurdular.

İkili yapıları nedeniyle çok büyük acılar çektiler ve çok zorluklara katlandılar.

Bitkilerin şifalı bitkilerinde çare aradılar ve birçoğu da kendi zararlarına öldü.

Bu yüzden onlara Rephaim şifacıları deniyordu. Sonunda kendilerini okyanusa attılar ve orada boğuldular.

Annenin kimliği

Yahudi ezoterizmine göre Yüce Anne, Şekina sırrı tüm kadınları kapsamaktadır.

Kabalistler, Şehinah'ı kutlamak için Zohar'dan alınmış bir terminolojiye sahiptirler. İyi düzenlenmiş bir terminoloji, bir şiirin veya tekil bir litani düzenine ve ritmine göre ortaya çıkar:

Göz bebeği
Rabbin şanı
Rab'bin Şanı Kendi Yerinde
Büyük Deniz
Onuncu Cennet
Göksel Dünya
Kutsal Olan'ın Ülkesi, O kutsanmış olsun
Kutsal Olan'ın Soykırımı, O kutsanmış olsun
Ateş
Kralların Kızı
Nişanlısı
Melek
Kurtarıcı Melek YHWH Meleği
YHWH'nin Kutsaması Yüce
Sunak
Üç Melek ve Yetmiş Tahtın Şehina'sı
İsrail'in Çöl Rehberi
Kız kardeş
Sarah ile birlikte olan, İbrahim ile birlikte olan, İshak ile birlikte olan, Yakup ile birlikte olan, Musa ile birlikte olan, Davut ile birlikte olan, Vizyon
Vadisi Duvar Kapısı
Yatak başı
Küçük
Mütevazı
Hizmetkar
Fakirlerin koruyucusu

Düşürmek
Büyük İyi
Büyük İyilik
Dünya Ekmeği
Tabernacle'ın Ruhu
Kutsal Olan'ın Şamdanı, O kutsanmış olsun
Yüce Kral'ın başındaki taç
Mezouza
Cumartesi
Temel Taşı El Değmemiş Taş Orta Sütun
Ahit İşareti Kalbimin Kızı Ano'khi Olam
Rabbin vaadi
Mahkeme
İsrail'in Belta'sı
Güvercin
Taş yığını
Kuyu
Doğruların canlarının sığınağı Mayasız ekmek
Sabahın günlük kurbanı. Dünyanın temeli.

Arqa gezegeni

Bu ilgi çekici konu hakkında, İncil'de, Yaratılış, Tesniye ve Mezmurlar'da söylenen her şeyden çok daha çarpıcı ve patlayıcı bir ayet vardır.

Bu, metinde İbranice değil, Keldanice yazılmış alışılmadık bir ifadedir. Ancak Keldanice yazılmış bu ayet, İbranice bir kelimeyle bitmektedir.
Tüm İncil ayetleri gibi, bu ayet de metinde kendisinden önce ve sonra gelen ayetler gibi numaralandırılmıştır; elbette ki bu ayetler İbranice yazılmıştır.

Bu tutarsızlık karşısında, Fransız haham tefsiri okulu bize, biraz tuhaf bir şekilde, bir "kenar notu" ile karşı karşıya olmamız gerektiğini

söyler.

Peki, diye soruyoruz, bir kenar notu nasıl birdenbire İncil metnine dahil oldu? Gerçek bir ayet sanılan ve üstelik Keldanice yazılmış bir tefsir mi?

Ve sonra, numaralandırılmış bir kenar notu?

Bu bana biraz aceleci bir yorum gibi geliyor! Ve unutmayalım ki, Kabalistler çok titiz ve dikkatli insanlardır.

Ama bir bakalım. Peki, Keldanice'deki bu tuhaf ayet nerede bulunuyor ve Fransız okulunun önerdiği çeviriye göre ne diyor? Oysa bu çeviri, İncil'in Fransızca dilindeki diğer tüm resmi çevirilerini sadık bir şekilde yansıtıyor.

Ve Yeremya Kitabı'ndan bir ayet: "Bu yüzden onlara diyeceksin ki : 'Ne gökleri ne de yeri yaratan tanrılar, ne yerden, ne de göklerin altından yok olacaklar.'"

Bu ayetin [illegible] tek sebebi bu mu ?

Peki neden Aramice yazılmış olsun ki?

Görüyoruz.

İlk olarak: Çeviride bir kelime eksik, son kelime. Hatta oldukça önemli olan İbranice Elleh ("bu") kelimesi tamamen çıkarılmış.

Ancak, her şeyden önce, bu aceleci çeviriyi bizim zevkimize şüpheli kılan şey, transkripsiyonunun da yanlış olmasıdır. Ve bir parantez açalım: İncil, asla ve asla çarpıtılmaması veya değiştirilmemesi gereken kutsal bir metindir. Yazılanlar yazılmıştır ve Kutsal Bilim tarafından paylaşılmayan veya kınanmayan yorumlama ilkeleri önerme özgürlüğünü veya yorumlama özgürlüğünü kullananların vay haline. İncil'in her türlü cüretkârlığa izin verdiği doğrudur ve sözde Yaratılış Kitabı'nın Kabalistik okumamız bunun çürütülemez bir kanıtı olmalıdır; ancak terimlerini değiştirmemize kesinlikle izin verilmez. Nitekim, herhangi bir titiz yorumlama biçimi ancak bu değişmez verilerden yola çıkarak gerçekleştirilebilir. Yasa, yasadır.

O halde Keldani aslına dönelim. Şöyle diyor:

"Ne di-Chemaya'yı (Gökleri) ne de we'Arqa'yı (Arqa) yaratmamış olan Elahaya (Elohim) (Yeryüzünden) silinip gidecektir...".

Bu cümlede birbirine çok benzeyen iki kelimenin, ARQA ve AREA, yer aldığı dikkati çekiyor.

> **ARQA, Keldani dilinde BAŞKA BİR ÜLKE, başka bir dünya anlamına gelir. Ve Qof ile yazılır.**
>
> **AREA, Keldani dilinde DÜNYAMIZ'ın, yani dünyamızın adıdır. Ve Ayinn ile yazılır.**

ne de yeri olan Elohimler yeryüzünden silinecek..." şeklinde çevrilemez , aksine :"Ne gökleri ne de Arqa'yı yaratmayan Elohimler BÖLGE'den silinecek..." şeklinde çevrilebilir. Kelimesi kelimesine çevirisi ise :"Bu nedenle onlara diyeceksin ki :Ne gökleri ne de Arqa'yı yaratmayan Elohimler yeryüzünden silinecek ve göklerin altında yok olacaklar. Öyle olsun."

Özetle Arqa'nın sırrıyla karşı karşıyayız.

Arqa'nın varoluşunun sırrı. Arqa gerçekten neden var?

Arqa bir gezegen. Yaşanabilir bir gezegen. Zohar'a göre yaşanabilir bir gezegen. Öyle ki, sakinlerinden biri, sözünden kesinlikle şüphe edilemeyecek saygın bir tanık olan Haham Yosse ile burada, Dünya'da buluştu. İbranice bir buluşma. Bu inanılmaz olayın Zohar'da yer alan anlatımını aktararak okuyucuya bir iyilik yapacağıma inanıyorum .İşte kelimesi kelimesine aktarılmış hali:

"(Haham Yosse ve Haham Hiya) daha sonra gidip kayadaki bir yarık önüne oturdular ve aniden bir adamın çıktığını gördüler. İki yolcu büyük bir hayrete düştüler.

Haham Yosse yabancıya dönerek sordu: 'Sen kimsin?'
Ve o cevap verdi: 'Ben Arkadya sakinlerinden biriyim.' Ve Haham Yosse dedi: 'Arka'da insanlar var mı?'

Diğeri ise cevap olarak: "Evet, kesinlikle. Arqa sakinleri tıpkı burada olduğu gibi eker ve biçer. Ama çoğunun yüzü benimkinden farklı [not: Zohar'Hadasch, Venedik basımı, fol. 13, coi. 4'te, adamın "Arqa

sakinlerinin her birinin iki başı var" diye cevap verdiği söylenen bir varyantı okuruz." Bazı yorumcular, Zohar'ın diğer birçok el yazması baskısında da aynı ifadeyi bulduklarını iddia ediyorlar.]. Sizi görür görmez, kayanın yarığındaki saklandığım yerden hemen çıktım, çünkü yaşadığınız ülkenin adını sizden öğrenmek için can atıyorum."

Ve Haham Yosse ona cevap verdi: 'Ülkemizin adı Eretz'dir (İbranice'de Dünya), çünkü hayat burada, bizim toprağımızda yaşar, yazıldığı gibi: Ekmeğin doğduğu Toprak (Eretz). Çünkü ekmek sadece burada, bizim toprağımızda doğar, başka hiçbir yerde değil.'

Haham Yosse konuşmasını bitirir bitirmez, Arqa sakini kayanın yarıklarında kayboldu.

Ancak Arqa gezegeninin gizemi yalnızca bu inanılmaz karşılaşmayla ortaya çıkmıyor.

Zohar'ın başka bir bölümünde, bu kez birinci kitabın en başında, Arqa'nın Kabil'in soyundan gelenlerin ikametgahı olduğu belirtilir:

"Dünyadan kovulduktan sonra Kabil, Arqa'ya 'düştü' ve orada çocuk sahibi oldu. Kendini aniden orada buldu, oraya nasıl taşındığını bile anlamadan."

Bu sözlerden şüphe etmek için pek bir sebep yok. Alçakgönüllü suçundan sonra kovulan ve reddedilen Kabil, sonunda başka bir gezegene, belki de "cennetten düşen Nefilim kardeşleri" tarafından, yalnızca bir kez değil, daha sonra birçok kez "nakledilecekti". Dünya'ya layık görülmeyen Adem'in oğlu başka bir yerde "kurtarıldı" ve böylece zavallı Habil'in "boş" bıraktığı yeri doldurmak üzere gebe kalan, ilk çiftin üçüncü oğlu olan kardeşi Şit'e, Yüce Tanrı'ya layık bir dünyevi çocuk yetiştirme sorumluluğu bırakıldı.

Arqa aynı zamanda bir acı ve ızdırap gezegeni midir?
Zohar, zamanında buranın bir "çekişme diyarı" olduğunu, dolayısıyla kötü Kabil için özel olarak tasarlanmış bir dünya olduğunu söyleyerek yanıt verir.

"Arqa iki bölümden oluşur; biri sürekli ışıkla yıkanır, diğeri ise sürekli karanlıktadır. İki lider veya vekil vardır: Biri aydınlık bölümü,

diğeri karanlık bölümü yönetir. Onlar ve halkları sürekli savaş halindedir."

Kabalistik Gizemler Kitabı'nda bu iki hükümdarın isimlerini buluyoruz: Afrira ve Qastimon. Ve onlardan, onların soyundan, "asi" veya düşmüş melekler inecek.

Eğer hala Kabil'in sürgün edildiği "ülkenin" kesin tanımı konusunda şüpheleri olan varsa, hemen açıklığa kavuşturmak için Zohar'ın başka bir bölümüne bir kez daha başvurmak yeterlidir.

Çünkü eğer Arqa -insanın hemen inandığı gibi- Dünyamızın yalnızca başka bir yerini -örneğin, İncil'de okuduğumuz gibi Cennet Bahçesi'nin doğusunu- gösteriyor olsaydı, en fazla bir enlem değişikliğiyle karşı karşıya kalırdık; ancak bu, bilinen tüm coğrafi ve iklimsel özelliklere sahip bir yeri gösterirdi. Ve inanıyorum ki, kesin konumu hızla tespit etmemiz zor olmazdı. Bunun yerine, Zohar bize kesin açıklamalar sunuyor:

"Arqa'dan gökyüzüne bakıldığında, takımyıldızların dizilimi Dünya'dan görünenden çok farklıdır. Ekim ve hasat mevsimleri bile farklıdır. Bunlar ancak yıllar ve yüzyıllar sonra tekrarlanır."

Yarımküre değişikliği en iyi ihtimalle birçok şeyi açıklayabilir, ancak yıllar hatta yüzyıllar süren ekim ve hasat mevsimleri, hangi enlemden bahsedersek bahsedelim, gezegenimizde hiçbir şekilde karşılaştırılamaz. Aslında, yaşayan hafızada, ne Cennet'in Batısı'nda ne de Doğusu'nda, birden fazla çiftçi neslinin tek bir ürün yetiştirme ve ürün verme yükünü birbirlerine devretmesini gerektirecek "kesintisiz hasat mevsimleri" geleneğine sahip hiçbir halk yoktur.

GOLEM

Efsane ve gelenek

GOLEM, erkek ismi (İbranice kelime). Şekilsiz bir kütle, vahşi bir beden, bir embriyo. "Gözlerin Golem'imi gördü" (Golmi raou eyne 'kha - Mezmur 139:16).

Golem'le ilgili Yahudi geleneği gerçekten inanılmaz, büyüleyici ve fantastiktir. Kökleri ata İbrahim'in uygulamalarına dayanır ve Sefer Yetsirah üzerine üç yıl süren meditasyonun ardından konuşan bir Golem'in yaratılmasına ulaşan peygamber Yeremya ve oğlunu da içerir.

Efsane, Bohemya'dan Litvanya'ya uzanır ve belirli bir Kabalistik ritüel sayesinde kilden bir yaratığın yapay olarak yaratılmasını anlatır. Kilin seçiminden önce dualar ve sıkı oruç tutulur ve üzerine yalnızca inisiyelerin bildiği, Tarifsiz ve Muazzam İsim olan Chem Hemphorasch okunur. Ardından, gizli alfabenin iki yüz yirmi bir biçiminin okunmasıyla bir geçit töreni yapılır. Yapay yaratık elde edildikten sonra, alnına İbrani alfabesinin üç harfi kazınır: Alef, Mem ve Thaw, Emeth (Hakikat) kelimesini oluşturur. Ancak Golem şaşırtıcı bir hızla büyür; boyutu muazzam hale gelir ve serbest bırakılan kaba kuvveti, Kabalist yaratıcıyı onu yok etmeye zorlar. Bunu yapabilmek için yaratıcı ritüeli tersine çevirmesi gerekir: ilkinin tersi yönde dairesel bir alay gerçekleştirmeli, kutsal gizli alfabeyi tersten okumalı ve son olarak Golemlerin alınlarından Aleph harfini silerek sadece diğer ikisini, yani "ölüm" anlamına gelen Mem ve Thaw'u bırakmalıdır ("o öldü").

Acımasız ve kontrolsüz gücü nedeniyle Golem, her zaman ve her zaman felaketlere yol açar ve ölümü genellikle kötülüğün habercisidir. Nitekim, yaratıcı, yaratığının alnındaki Aleph harfini silmeye

çalıştığında, harf yere düşerek onu güçlü kütlesiyle ezer. Bu bağlamda, Haham İsrael ben Elişa ve müritlerinin, yaratıklarının "ters" büyü ritüeliyle tehlikeli bir şekilde yok edilmesinin ardından karınlarına kadar toprağa gömüldükleri söylenir. Kutsal alfabenin "doğru sırasını" coşkulu ve çaresiz bir şekilde tekrarlayarak kendilerini kurtarmayı başarmışlardır.

Prag'da bir Şabat akşamı, sadece Haham Loew daha uğurlu bir kaderle karşılaştı. Her Şabat'tan önce yaptığı gibi, sadık Golem'ini "etkisiz hale getirmeyi" unutan Loew, Alt-Neu Sinagogu'nda "Chir Leyom Ha Chabbath"ı söylerken, bir haberci tarafından sözü kesildi. Haberci, yaratığının çılgına döndüğünü ve şehirde panik yarattığını, öfkeli yürüyüşü sırasında her şeyi ezip geçtiğini duyurdu.

Bu haberi duyan Haham Loew, gettonun sokaklarında koştu ve Golem'e ulaşarak onu etkisiz hale getirmeyi başardı. Şabat kutlamasını kaçırmamak için bunu yaptıktan sonra, inananların arasına geri döndü ve o günden sonra Prag'da bu inanılmaz çilenin anısına her zaman tekrarlanan bir uygulama olan övgü ve şükran Mezmurunu ikinci kez okumaya başladı. Haham Loew daha sonra, yarattığı ve yok ettiği Golemlerin kalıntılarını, bugün hala orada bulundukları söylenen Sinagog'un tavan arasına sakladı.

Efsaneye göre, katı ve sert bir oruçtan sonra, yok edilen "canavarın" yattığı yere çıkan merdivenlere tırmanmaya cesaret eden tek bir Prag hahamı varmış. Ancak aşağı indiğinde ölümcül bir korkuya kapılmış ve kimsenin aynı şeyi tekrarlamasını, hatta o uğursuz "tabut"a yaklaşmasını bile engellemiş.

Bir haham için son derece sıra dışı bir şey olan Üstat Loew, eski Prag'ın tam kalbinde bulunan bir heykelde tasvir edilmiştir. Anıtın kaidesinde İbranice bir yazıt görülebilir. Bu büyük mürit, bilgili Habsburg İmparatoru II. Rudolf'un yakın bir arkadaşıydı ve sık

sık geceleri kraliyet sarayı Hradcany'de onu ziyaret ederdi.

- **Yahudi Geleneği: TALMUD, PSEUDO-SA'ADYA, ELEAZAR OF WORMS, A. ABOULAFIA.**

- **Edebiyat: ACHIM VON ARNIM, GRIMM, HOFFMANN, 'HAMYN BLOCH, MEYRINK.**

- **Diğer apokrifler: Y. ROSENBERG, K. MULLER, HL HELD, B. ROSENFELD.**

Herkesin kendine ait bir efsanesi var

Golem mitinin esnekliği ve esnekliği, ona Yahudi geleneğinde benzersiz bir yer kazandırmıştır. Oluşumuna öncülük eden Kabala gibi, Golem de kavram ve terminolojisinin değerlendirilmesinde önemli bir karışıklığa maruz kalmaktadır. Kaba ve hayal ürünü edebiyat ve söz dağarcığının kurbanı olan Golem, ünlü Yahudilik bilginleri tarafından bile yanlış anlaşılmış, daha doğrusu "doğasından koparılmıştır". Bilgisizlikten yorumlamaya kadar, mit neredeyse her zaman karikatürize edilmiştir.

Dolayısıyla, öznenin güçlü geçerliliğine ve efsanevi özüne rağmen, her birinin kendi Golem'i vardır. Bazıları, sembolün gizli ve okült yapısını kesin olarak unutmaktan çekinmez ve bu büyük karmaşaya teraphimleri dahil eder; ben de bunu, karartmanın topografyası olarak tanımlamaktan çekinmem. İşte bu yüzden, 1877'de Paul Emile Littre'nin Fransızca Sözlüğü'ndeki "Golem" maddesini düzenlemek üzere görevlendirilen yazar Victor Cherbulier şöyle yazmıştır: "GOLEM - Orta Çağ'da, soruları cevaplayabilen kilden yapılmış bir insan figürüydü; alnına İbranice harflerle "Gerçek" kelimesi kazınmıştı; yalan söylerse, kelime kendiliğinden silinir ve şekilsiz bir kil bloğu olarak kalırdı."

Ne yazık ki, Golemlerin yüzlerine yazılan sözlerin aksine, onunla ilgili maddeye ait Sözlük'teki sözler zaman içinde silinmemiş!

Etrafında türeyen ve coğrafi, tarihsel ve etnik olarak ele alıp ayırabileceğimiz birçok efsaneye rağmen, Golem miti tek bir efsanedir ve gerçekliğinde birçok evrim geçirebilir. İçinde geliştiği çevre dardır ve genellikle antik Prag'ın kalbinde yer alır. Olaylar neredeyse her zaman 16. yüzyılda, anıtsal Hradcany Sarayı'nın gölgesinde geçer. Golemlerin yaratıcısı Haham, inisiyasyonun gizemlerine aydınlanmış ve birçok kişinin Maharal tarafından gizlice Yahudiliğe geçirildiğini iddia ettiği bir imparatorla gizlice görüşmek üzere saraya girer. Etnik kökenine gelince, "canavar"ın antisemitistler arasında dehşet saçarken, İsrailoğulları'nın umudunu canlandırması gibi basit bir gerçekle de kanıtlandığı gibi, tamamen ve yalnızca Yahudi'dir.

Esasen efsanenin yaygınlaşmasından kaynaklanan göstergelere dayanarak yönetmen Paul Wegener'in 1920 yılında Der Golem filmini sinemaya uyarladığı anlaşılmaktadır.

Eleştirmenlerce, en azından edebiyat alanında Gustav Meyrink'in aynı adlı kitabı kadar beğenilen, Alman sinemasal dışavurumculuğunun özgün bir eseridir.

Filmde, bu sayfalarda bazı kareleri yeniden ürettiğimiz Golem, bir tür Mesih-öncesi, İsrail'in intikamcısı ve kurtarıcısı olarak karşımıza çıkıyor. Meyrink'te ise, zamansal, mekânsal ve etnik bağlam değişmeden kalsa da, mit farklı bir şekilde yorumlanıyor ve sinema versiyonunda tasvir edilenden çok uzak. Ama daha önce de söylediğimiz gibi, herkesin kendine göre bir Golem'i var.
Örneğin, olay örgüsünün tartışılan temayla hiçbir ilgisi yok gibi görünen başka bir filmin durumu böyledir. Bu sefer eylem, Doğu Avrupa'nın antipodlarındaki ücra bir Vahşi Batı'da, belirtilmemiş bir zamanda ve Amerikan yerlisi kökenli başka bir

zulüm görmüş halkın katılımıyla gerçekleşir. Şilili yönetmen Alexandro Todorowsky'nin El Topo (1971) adlı sinematik eserinden bahsediyorum. El Topo, aynı zamanda bir tiranın kurbanlarının intikamını alan ve bir mağara-gettoda diri diri duvara kapatılan insanların kurtarıcısıdır. Burada da mutlu bir son yoktur. Eğer, başladığı gibi, kurtuluş çalışması aniden parçalara olursa, suç çok geç gelen Mesih olan El Topo'nundur. Başkahraman, tıpkı Yeremya'nın Golem'i gibi kendini feda etmeye zorlanacaktır. Golem gönüllü olarak kendini yok etmiş ve peygamberden alnındaki Aleph harfini silmesini istemiştir. Ancak umut bağı henüz tamamen kopmuş değil: İsyanın dizginlerini ele almak ve "yükselen sarmal" sürecini yeniden başlatmak EI Topo'nun oğluna kalmış durumda.

Golemlerin Sırrı

"Ve kahinin işareti şudur: O, dönüşerek bütün şekilleri ve bütün kelimeleri, Tek İsim'i ve kelimenin işaretini elde etti: tek bir bedende yirmi iki unsur."

Sefer Yetsirah, 11:6

-Prag gettosundan meşhur bir efsaneye göre- Golemlerin yüzlerinde aniden bir ışık huzmesi belirdi . Mitin her zaman binlerce nüansa izin veren aşırı esnekliği göz önüne alındığında, bu durumda bile bir imgeyi, bir fanteziyi sonuçları olmadan düşünmemek imkânsızdır -hatta kabul edilebilir olduğunu söyleyebilirim. Ve öyledir de. 1. Sekülerleşmemiş bilginin bileşeni gibi görünen şeyin çok sayıda ve çeşitli yorumları olabilir. Sözde harfi harfine yorumların mükemmelliğini ve kalitesini baltalamadan, bana öyle geliyor ki, örneğin bu gibi bir tanıklığı "işlemler" veya daha doğrusu "aktarmalar" olmadan, yani ifade ile gerçek anlamı arasında daha doğrudan ve dolaysız ilişkiler kurarak anlamaya çalışmak genellikle daha iyi olur - böylece yorumcuların çok sevdiği zorunlu bir yorumun

kısıtlamalarından kurtuluruz. Dolayısıyla , Golem'in yüzünü saran bir ışık huzmesinin görüntüsü yalnızca bir gerçeği akla getir: Belli bir düzeyde, Büyük Bilince katılmadan bile kendi kendini algılamaya ulaşmak mümkündür.

Ancak Golemlerin sırrının kökleri başka yerlerdedir. Bizi her şeyden önce, yaratılış gizemlerini düşünmeye iter. Efsanenin onların eseri olmadan tamamen kavranamayacağı Kabalistler, genellikle böyle bir sırrın Sefer Yetsirah adlı kısa Oluşum Üzerine İnceleme'de saklı olduğunu kabul ederler.
Bu ifadenin temelini oluşturan şey, İbranice harflerin ve Yüce Oymacının Gizli İsminin Golemlerin yaratılışının tasarımında etkin bir rol oynamasıdır.

Sefer Yetsirah, İbrani alfabesinin harflerini, basit bir alfabenin değil, Yaratılış'ın unsurları olarak ele alan bir tür dil bilgisidir . Yaratılış'ın Temelleri -istersek Yunanca stoikheion anlamında anlaşılabilir- kelimenin asli ve ilksel sıfatını içeren temel unsurlardır; Platon'un mecazi olarak fiziksel anlamda işaret veya ses olarak anladığı söylenir. Harf unsurları, Provenceli Kabalist Kör İshak'ın harflerin "nedeninin" doğrudan "Tek İsim"den türediği tezini destekler.

Kısacası, bir Golem yaratma girişimi, Tevrat'a göre insanın yaratılışına benzetilebilir. Adonai Elohim, insan Adem'i topraktan, Adamah'tan yaratır; Golemlerin yaratıcısı onu kilden şekillendirerek yaratır. Bir yandan Adonai Elohim, insanın burun deliklerine nichmath 'hayim'i, yani yaşam nefesini üfler; diğer yandan Kabalistler, Yaratılış'ta kullanılan aynı temel harflerden yararlanırlar. Adonai Elohim, insanı Kadim Zamanların ihtişamına tanıklık etmesi için yaratır; Kabalist ise Tetragrammaton'un gücünü yüceltmek için Golem'ini yaratır.

Kabala'ya göre, söz üst dünyanın özüdür; Ya'akov Cohen'in söylediğine göre, Işığın özüne özdeş bir özdür.

Dilin tüm eklemlenmesi ve hareketi kökünü Eawir quadmon'da, ilkel eterde ve farklılaşmamış kimlikte bulur.

Kabalist için İbrani alfabesinin her harfi bir temel harftir ve ilahi enerjinin bir "yoğunluğudur".

Kabala ve Doğa Felsefesi

Büyülü ve yanlış olmayan her türlü bakış açısı.

v

Batı düşüncesinin, sahip olma veya dilerseniz elde etme dünyasının herhangi bir yönüne önyargısız yaklaşmaya oldukça isteksiz olduğu aşikârdır. Aslında bu, en uygun tutum değildir; zira genel olarak büyüsel tutumlara karşı rasyonel veya sezgisel olarak "şüphe" duymaktan kaçınmak ve özellikle de, en başından itibaren teorik ve pratik Kabala arasında a priori bir ayrım yaparak Yahudi "gnosis"ine yaklaşımımızı tehlikeye atmaktan kaçınmak en iyisidir.

Aslında, bu düzeyde "tarihsel" bir yöntem belirleyip, iki kola ayrılmış bir teorinin hipotezini özetlemeye çalışmak saçma olurdu. Kabala'ya yalnızca bütünlüğü ve birliği içinde yaklaşılmalıdır. Davar'ın üçlü anlamından ve görkemli Tevrat örnekleri (Yusuf, Musa, Balam...) ışığında, iki kurucu eğilimi (spekülatif ve pratik) arasındaki kurgusal karşıtlık, "içsel dindarlığın" fiilen "aşağı büyü" ile ilişkilendirilmesi gibi, hiçbir şekilde savunulamaz.

Kabalistlerin ilk hedefi, söz konusu eğilimlerden birinin dışsal ve gösterişli (büyülü yüzünü öne çıkaran) yönünü inkâr etmeyi reddetmek, bunun yerine Yahudi Kabalası'nın büyülü yönünün otantik bir meta-eleştirisinin sentezine doğru ilerlemek olmalıdır.

Hiç şüphesiz, Kabala'yı pratik yönüyle sorgulayanlar için en utanç verici husus, bu dışsal ve büyülü yönün itibarsızlaştırılmasının, bir yandan, uygulayan kişinin açıkça doğaçlama yaptığı suçlamasını (bu kişi, meqqoubal ma'assi, eleştirel bir ruhun tamamen yokluğundan dolayı bir yanılsamanın kurbanından başka bir şey olmayacaktır), diğer yandan, tam tersine, benimsenen araçların ve ritüellerin nadir etkililiğinin kabul edilmesini içermesidir (karşıtların iddia ettiği gibi, sözde Kabala ma'assith'inin pragmatik pozitifliğini tamamen reddetmek söz konusu değildir, ancak , belirgin "tesadüfler"in yokluğunda, her türlü demiurgik güç tezahürünü, bilimsel alanda ve basit bir zihin, eleştirel bir tutumdan yoksun olduğunda, üstün ve yakın bir şey olacak olan şans ilkesinin bilgisine atfetmek söz konusudur).
Öte yandan, başarılarının somut maddiliğine rağmen, pratik Kabala

müritlerinin, çok ileri düzeyde çileci ritüeller, Kutsal Yazılar üzerine uzun tefekkürler ve "bilinçsizce bilinçli" vecde ulaşmak için özel teknikler aracılığıyla ulaştıkları yüksek düzeyde bir manevi arınmaya sahip oldukları kesinlikle inkâr edilemez. Ancak, bu değerlendirmelerin ve kendimizi yalnızca enstrümanın büyülü "gücü" ile sınırlamanın yanı sıra, geleneksel inisiyasyon veya görevlinin psikolojik tutumu hakkındaki herhangi bir söylemden bağımsız olarak, bu konu ışığında, görünüşte hareketsiz ama şüphesiz allotropik özelliklere sahip bir nesnenin veya herhangi bir şeyin özünde bile, tam tersine, kendi varlığına doğrudan bağlı aktif bir ilkenin var olduğu gerçeğini vurgulamanın önemli olduğuna inanıyorum.

sayı, [not: [v] Ve bu, pratik büyü operasyonlarının temel bir kavramıdır. Grad'dan daha basit bir şekilde ifade etmek gerekirse: her nesne, her şey -özellikle doğal olanlar- kendi içinde bir güç, enerjik ve aktif bir yaşam ilkesi barındırır ve bu ilke, "sihirbazın" müdahalesi sayesinde "hatırlanabilir" ve günlük gerçeklikte somutlaşabilir. Bu, bu içkin gücün -sihirli güç eylemi anında- uygulayıcının üzerinde hareket ettiği ve önceden belirlenmiş pratik hedefe (fenomen) ulaşmasını sağlayan belirli nesneye hükmeden ilkel kavramda (numenon) gömülü aktif ilkeyi uyandırması nedeniyle mümkündür.

Açıkça görülüyor ki bu, geleneksel bilime yabancı bir söylemdir; yazarın da vurguladığı gibi, her olayın temel neden-sonuç ilkesinde (ndt) gerekçelendirilmesini arar.]

Logolar ve Davar

İnsan bilgisine "teknolojik" bir yol atfetmek artık doğa filozofları arasında çok yaygın bir tutum. Ancak, yüzyıllardır olduğu gibi, Yunan düşüncesi ile Berkeley düşüncesi arasındaki uzun polemiği savunmayı bırakmanın zamanının geldiğine inanıyorum; eğer -sonradan ortaya çıkabilecek katı düşünce mekanizmasında kaçınılmaz bir gevşemeyle- bir gün şey (nesne) ile sözcük (tanım, isim) arasındaki hayati bağın tam anlamıyla tamamlanmasına ulaşmak istemiyorsak.
Nitekim, örneğin Yunanlıları Yunanlı düşünmeden kabul etmenin ne anlamı olabilir ki? Hangi Kartezyen, Preskratlar gibi düşünmeyi öğrenmiş olabilir? Monod'un kendisi -otoritesine ve inancına rağmen- Demokritos gibi düşünebilir mi? Bu boşuna bir çabadır. Öyleyse, paradoksal olarak, Berkeley'e gelince, daha geçerli yaklaşımını kabul ederken, yine de mutlak, genel ve çıkarımsal fikirlerin kendilerinin

tikel ve göreli fikirlerden başka bir şey olmadığını iddia ederek Batı'yı karartmayı ve karıştırmayı başardığını gözlemlemeliyiz.
Sekülerleşme yoluyla bilgi edinme ve bu anlamda fantastik Golem miti, "bilimsel" şans mitinden çok daha gerçektir. Gerçekliğin özünü soyut bir kavrama atfetmek, bence, en azından olasılık kavramını şans kavramıyla değiştirmek kadar tehlikeli ve zararlı bir düşünce suistimalidir. 1000 yılı gibi erken bir tarihte, İbn Gabirol, afcharut'un -var olma olasılığı- zorunlu olarak zorunluluğa dönüştüğünü belirtmeye özen gösteriyordu. Ancak bunu anlamak için Batılı bilim insanlarının, şu veya bu dar düşünce ekolüne ait olmanın getirdiği kısıtlamalardan kurtularak İbranice düşünmeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Batı'da, en az iki bin beş yüz yıllık büyük bir karmaşanın ardından filozof Heidegger tarafından "hoş geldiniz limanı" olarak tanımlanan Yunan Logos'unun yerine Yahudi Davar (aynı anda bir ve üçlü) kavramının hakim olması durumunda neler olurdu? Mikrobiyal süreçler ve olaylarda var olan mantıksal iki değerliliği katı bilimsel kurallarına uydurmanın imkânsızlığı karşısında zaten yeterince travmatize olmuş olan Batı düşüncesi, bugün kendini derin bir krizle karşı karşıya buluyor; sözde ışıyan sayıların, karşıt ama aynı derecede geçerli ve ikna edici mantıkların, biçimlerin etkilerinin, kozmogonik modellerin çelişkili durumunun keşfi karşısında korkuyla bocalıyor, hatta görünüşte birbirinden çok uzak gerçekte çok yakından yeni kuantum mantığı.

Bu keşif, metalog için bilim insanına göre daha az travmatik olarak değerlendirilebilirken, Kabalist için var olmayan bir sorundur. Aslında, o, Davar kavramını herhangi bir çelişki algılamadan kabul etmeye yol açan gerekli ve zorunlu geçişi büyük ölçüde kolaylaştıran, üniter eğilimli bir düşünce organonuna sahiptir; bu kavram, aynı zamanda -daha önce de belirtildiği gibi- bir ve üçlüdür.

Ancak dikkatli olun: Demokritos'un önerdiği birlik, Yahudi birliği değildir ve bu yüzden -hiçbir şekilde tesadüfi veya rastlantısal olmayan- aydın bilim insanlarının -matematikçiler, fizikçiler, kimyagerler, dilbilimciler, biyologlar, epistemologlar- disiplinlerarası toplantılarda ve konferanslarda bir araya geldiklerinde, sözde "geleneksel" teorilere -yani ezoterik Gelenek'e- başvurma olasılığını sorgusuz sualsiz kabul ettiklerini gözlemlemek bugün çok yaygın bir gözlemdir. Bu, genellikle "varoluşsal aşkınlık" olarak tanımlanan şeyi anlayabilme umuduyla desteklenmektedir. Benim fikrime göre, bu kavram, Sefer Bahir'de tartışılan Ma'hshavah Tehorah, Saf Düşünce

veya Azriel'in İlksel Deirid İradesi Ratson HaMa' hshavah ile gayet iyi uyuşabilir.

Mümkünlük ve zorunluluk

Saf spekülatif düşünce alanına girildiğinde, Kabala kendini sözde doğa felsefesi veya daha doğrusu bilim tarafından temsil edilen sisteme zıt bir sistem olarak sunar. Dolayısıyla ,sözde felsefi - ve sözde bilimsel - "rastlantısallık" kavramı tamamen yabancıdır. Hatta "şans " kelimesinin İbranice sözlükte bile bulunmadığını ve bir Kabalistin kulağına anlaşılmaz geldiğini söyleyebilirim. "Şans" kelimesi, doğrudan Arapça "zar oyunu" anlamına gelen az-zahr kelimesinden türemiştir. İbranice'de "şans oyunu", geleneksel olarak anlaşılan ve tamamen öngörülemez olan "şans ve talih darbesi" gibi şansa bağlı tesadüfi oyun anlamına gelmez; kelimesi kelimesine tercüme [illegible], "gök cismi (gezegen) tarafından yönetilen oyun" anlamına gelir.

Anlamına bakalım. Bir gezegen, kelimenin etimolojisinin ima ettiğinin aksine, sonsuz kozmosta rastgele dolaşmaz. Bildiğimiz gibi, "gezegen" kelimesi Yunanca planetes kelimesinden gelir ve "gezgin, başıboş dolaşmak" anlamına gelir; ancak gerçekte bir gezegen, bir atomun (yine Yunanca "bölünemez" kelimesinden) daha fazla parçalanabilmesinden daha fazla dolaşık değildir!

Böylece, bir gezegen (veya daha doğrusu Dünya gezegeni) önceden belirlenmiş rotasını izler ve çok kesin yöntemlere göre bazen bir yeri, bazen başka bir yeri etkiler. Yahudi zihniyetine göre, "gezegen oyunu" bir kumar değil, kader oyununun ta kendisidir. Gördüğümüz gibi, resmi olarak düşünülmeyen "kumar"ın, ortak Yahudi sözlüğünde bile, somut olarak söz konusu olay veya şans anlamına gelen "mikreh" olarak adlandırılması boşuna değildir. Görüldüğü gibi, biyologların DNA'nın amino asit dizilerindeki (deoksiribonükleik asit) mutasyonlar konusunda öne sürdükleri çocuksu rastlantısallık anlayışından çok uzağız.

"Akılsız olanlar," der Haham Magi, "Bilgeliği görmezden gelip onun üzerinde düşünmeyen ve tüm dünyanın tesadüflere bağlı olduğunu iddia edenlerdir." Haham Yits'haq ise Yeşaya'dan şu ayeti alıntılar: "Ben," der Rab, "başlangıçtan gelecek şeyleri bildiren ve büyük bir beklentiyle henüz gerçekleşmemiş olanları ortaya koyan kişiyim."

Bu bir tesadüf değil, ancak İlahi Görkem'in ifadesi her zaman bizim anlayışımızdan gizlenmiştir. Kabala, "Dünya ancak gizlilikte istikrar bulur," der. İşaya, "Bize öğretilen ders de gizli tutulmalıdır," diye

ekler. "Ama eğer sözü ve gerçek anlamını gizli tutmak Rab'bin Görkemi'ni oluşturuyorsa, Kralların Görkemi de onu derinleştirmek ve incelemektir," der yüce Süleyman.
Dahası, Kabalistik bilgelik, Mesih zamanı geldiğinde tüm sırların açığa çıkacağını ve gözlerimizin önüne serileceğini öğretir. Haham Şimei şöyle der: "Mesih'in Zamanı yaklaştığında, çocuklar bile Bilgeliğin gizemlerini öğrenecekler. Sadece basit hesaplamalar sayesinde, Zamanın sonundan önce gerçekleşmesi gereken her şeyi, hatta her şeyi bilecekler. Ve o zaman, en gizli ve derin gizemlerimiz bile Dünya'nın dört bir yanına yayılacak."

Aşırıya kaçan bir efsane

Felsefenin niyetleri ve içerikleri sorunludur. İlki çoğunlukla olgulara benzetilirken, ikincisi o kadar değişkendir ki, önyargılardan tamamen arınmış ve kendilerinden biri olan Iamblichus'un da dediği gibi "yenilik uğruna yenilik"i seven bir halk olan Antik Yunanlılar dışında hiç kimse onları baştan çıkaramazdı. Dolayısıyla, niyet ve olgu arasındaki bu mantıksız karışıklık ve bu çok yönlü ve çok yönlü içerik, felsefe hakkında mutlak anlamda dürüstçe konuşmamızı engeller. Dahası, ona atfetmek istediğimiz anlam konusunda, yani onu mutlak bilgi, bilgeliğin uygulanması için mantıksal bir "hazırlık" veya aklın bir arınma eylemi olarak mı gördüğümüz konusunda en başından anlaşmamız gerekir. Ayrıca, hangi "tür" felsefeden söz edildiğinin açıklığa kavuşturulması, yani örneğin sadece "Batı" felsefesine - Platon'dan Berkeley'e, Kant'tan Nietzsche'ye kadar uzanan, birbiriyle çelişen birçok düşünürü aynı kolaylıkla ele alan bir felsefeye- yönelik olup olmadığı gibi konuların ele alınmasının uygun olduğu da unutulmamalıdır.

Felsefenin ne olduğunu ve her filozofun ve her "sistemin" ne söylemeye çalıştığını belirlemek, yalnızca kişisel ve öznel bir kanaate dayanan belirli bir tanıma yol açabilir. Bu, bilimsel söylemin olması gerekenin tam tersidir. Başka bir deyişle, mantıksal-bilimsel ilkelerin katı bir formülasyonundan, "bilincin" bireyselleşmiş yapısına açıkça saygı gösteren bir benmerkezciliğe doğru indirgeyici bir geçişle karşı karşıyayız.

Fakat bu çetrefilli sözcüksel tartışmaların ötesinde, konumuza dönelim: Felsefe, daha az titizlikle, "genel"e dair bir düşünce biçimi olarak mı anlaşılmalı? Ya da, Orta Çağ'da olduğu gibi, biraz daha az

titizlikle, bir "hizmetçi" veya ikincil değerdeki insan zihninin bir disiplini olarak mı?

"Felsefe" kelimesinin İbranice'de bir karşılığının olmamasının oldukça açıklayıcı olduğunu düşünüyorum. Daha iyi bir çevirisi olmadığı için, modern İbranice'de "philosophiah" olarak çevrilir; ancak sophia'nın kendisi -yani bilgelik- söz konusu olduğunda, "Ho khmah" kelimesi bir Kabalistin ağzında açıkça mistik bir tat alır.

Dolayısıyla , Monod gibi bir düşünür, incelemelerinden birinin alt başlığı olarak artık geçerliliğini yitirmiş olan "doğa felsefesi" tanımını ortaya attığında ve üstelik bu tanım, kötüye kullanarak philosophia moralis'e kaydığında, onun seçkin bir biyolog olarak sahip olduğu yeterliliğe, uzun zamandır philosophia naturalis etiketiyle tanımlanan fiziğe, Alman Romantik idealizminin o Naturphilosophie'sinin yerine bir ikame olarak başvurulmadığı inancını [illegible].

Çünkü gerçekte, bilimsel ruh, kendisinden kaçan ve ustalaşamadığı bu disiplinde ilk adımlarından itibaren çıkmaza girer ve bu çıkmazın içinde boğulur. Üstelik bu, yalnızca kesin ve kesin bir şekilde tanımlanamadığı için değil -ki bu, düşünce akımlarına bağlı olarak her zaman farklılaşan kendini ifade etme biçiminden de bellidir- her şeyden önce, Berkeley'nin De Motu adlı eserinde vurguladığı gibi: "Gerçek nedenler bilimin değerlendirmesinden kaçar." Heidegger, kendi tarzında, "Bilim düşünmez," der. Ve ekler: "Kişi doğa felsefesinin bağlamına bağlı kaldığı sürece, hangi terimi kullanırsa kullansın, belirli olguları tümdengelim yoluyla elde edilen daha genel kurallara bağlamaktan başka bir şey yapmaz."

Nedensellik miti

Şans ve Zorunluluk; ya da yanlış bir problemin tipik bir örneği. Demokritos'un iyi ve şüpheci bir öğrencisi olan modern biyolog-filozof, iki örnek, zıt durumun birleşmesinden doğan ve hem sentetik hem de gösterişli bir şekilde günümüz biyolojisinin bilimsel temellerini haklı çıkarabilecek bir imge uydurur.

Bu, ilk bakışta, kendilerini bilime feda etmekte (bugün hangi doymak bilmez put daha çok "tapılıyor"!) daha fazla güven duyan deneyimsiz bilim insanını veya sözde felsefi ruhu memnun edebilir; bilimsel araştırmanın değeri, amacı ve yöntemi üzerine epistemolojik bir

düşünceye, yani bir anlığına bile olsa, bir şeyler yapmaya çalışmaktan daha fazla. Ancak, şüpheli bir düşüncenin mitolojikleştirme mekanizmasını sınamadan önce bile, Batı düşüncesinin tamamen yersiz bir şekilde Maniheist (yani köklü) karşıtlıklar önermesinin ve yaratmasının bir kusur olduğunu kabul etmenin temel olduğuna inanıyorum. Zira, sözde şans ve zorunluluk karşıtlıkları özelinde, aynı cinse ait olmadıkları, yani homojen olmadıkları için karşılaştırılamaz iki kavramla karşı karşıyayız.
Dolayısıyla, şans zorunlulukla aynı kategoriye girmediği için aralarında bir çelişki olamaz. Monod gibi, bizim de referansımız, terimin en yaygın anlamıyla "şans" fikrine, yani "salt şans" veya "tamamen tesadüf" terimleriyle oldukça gelişigüzel bir şekilde atıfta bulunduğu anlamadır. Ancak gerçekte, iki ifadenin ait olduğu türün doğru değerlendirilmesinde görülen asıl sorun, olasılık ve zorunlulukta ortaya konulmalıdır.

Efsanevi şans kavramı, öngörüde bulunmanın imkânsızlığına dayanır. Ancak bu, anlayışımızda, algımızda bariz bir kusurdur ve Spinoza'nın dediği gibi "gerçekliğin doğasında bulunan" bir şey değildir. Her şeyi rastlantısal olarak görmemizi sağlayan da budur. Ancak bir şeyin, bir olayın, bir olgunun rastlantısal, yani a fortiori "saf şansa" bağlı olduğu söylenebilmesinin tek nedeni bilgi eksikliğimizdir.

Bir amonitin logaritmik spirali.

Gerçekte tek ve izole edilebilir nedensel dizilerin, birbirinden rasyonel olarak bağımsız olguların var olduğunu ve nihayetinde evrimindeki her şeyin teleolojik veya nihai bir anlamdan kaçındığını varsaymak, benim görüşüme göre, yorumlama kurallarını belirleme girişiminde düşüncenin bir kaprisinden (ya da daha iyisi bir suistimalinden) başka bir şey değildir; aksi takdirde ulaşılamaz olacaktır.

Aynı zamanda, nedenlerin sınırlılığı ve karmaşıklığının var olduğu tartışmasız bir gerçektir; ancak, sınırlı bilginin içsel eksikliklerine değinmeden, biçimsel ve hatta pratik bir bakış açısından atıfta bulunabileceğimiz sınıfları keyfi olarak sınırlamak, gerçekte, dünyanın istikrarlı ve tanınmış düzenine tamamen zıt veya hatta sadece zıt bir şekilde, kesinlikle gerçekçi olmayan bir biçimde bir mitin yeniden canlanmasına hazırlanmak anlamına gelir.

o kadar güçlü bir güce sahip ki, biyologları onu canlı yaratılışın her yönünün (kurgusal olduğunu söylediğimiz) ilkesi olarak kabul etmeye itiyor. Bunu desteklemek için, DNA çift sarmalı içindeki bir polinükleotid dizisinin geçirebileceği sözde ayrık tesadüfi değişimlerin değerlendirilmesine dayanıyorlar. Ve bu bakış açısı, felsefi açıdan tarafsız olamayacağı için, Monod şöyle yazacak kadar ileri gidiyor: "Belirsizlik ilkesi bir gün terk edilip yerine DNA'daki amino asit dizilerinin mutasyonunu düzenleyebilen ve protein etkileşimi düzeyinde işlevsel etkilerini denetleyebilen mutlak bir determinizm (belirsizlik bile olsa) benimsense bile, bu durumda bile yalnızca benim 'mutlak tesadüf' dediğim şeyi algılayabiliriz. Dolayısıyla, tüm canlılar âlemi biyolog-filozofun gözüne benzersiz, tekrarlanamaz bir olayın ürünü gibi görünüyorsa ve dolayısıyla şu kadar şaşırtıcı ve inanılmaz bir cümle üretecek kadar ileri götürülebiliyorsa, bunda sansasyonel bir şey yok: 'Sayımız Monte Carlo rulet çarkında belirdi.' Monod'un da eklediği cesur bir ifade: "İçimizdeki tuhaflık hissi tam da buradan, bu olgudan kaynaklanıyor. Üç bin yıl önce Guer ano'khi va'arets'i yazmış olan mezmur yazarının şarkısının bir yorumu: "Yeryüzünde bir garibim" (Mezmurlar CXIX:19). Ancak Davut için küçük, önemli bir fark var; aslında "sayımız", belirli bir ön gösterim ve imgeye ve önceden belirlenmiş bir plana göre, bir kraliyet elinin yaratıcı eserinden ortaya çıkmıştı; bu nedenle, kesinlikle tesadüfen değil.

İki yanıltıcı efsane

Doğa biliminin evrimcilik olarak adlandırdığı ve biyosferi, bir bakterinin ilkel hücre yapısıyla başlayan uzun bir değişim zincirinin ürünü olarak yüzeysel bir şekilde gören mit, öte yandan, daha önce tartışılan diğer mit olan şans mitinin bir totolojisidir. Her ikisinin de kesin bir bilimsel veya felsefi bir çağrışımı yoktur; suç ortaklığı içinde bir araya geldiklerinde, içinde bulunduğumuz açıklanamaz evrenin altta yatan senaryosunda, insan zihnine anında tahammül edilemez gelen bir fikir ve gözlem mayalanmasına yol açarlar ve onu sürekli değişen uçurum sınırlarının uçurumuna fırlatırlar.

Hayali bir "ilkel çorba" içinde amino asitlerin ve nükleotidlerin polimerizasyonu yoluyla makromoleküllerin oluşumu, en başından itibaren, en azından istisnai, bilinmeyen ve tam da bu sebeplerden dolayı - söylemeye gerek yok - laboratuvarda tamamen tekrarlanamayan çevre koşullarının önceden var olduğunu ima eder.

Yani bir anın var olduğu gerçeğini bilimsel düzeyde "tespit edilmiş" olarak kabul etmek mümkün değildir.
Gezegenin tarihinde, bereketli ve uçsuz bucaksız su kütleleri içinde hücresel bileşenlerin ilkel bir şekilde infüzyonunun gelişmeye başladığı özel ve ayrıcalıklı bir yer.

İlkel çorba ortaya çıktıktan sonra hücre öncesi metabolik sistemin muazzam biyokimyasal potansiyelini harekete geçirmeyi öğrenerek, sonunda yaşamın temel bileşenlerini sentezlemesini nasıl tek bir "son darbeyle" açıklayamayız.
Tesadüf ve evrimcilik, ister yaşamın kökeni, ister evrenin kökeni, isterse daha basitçe dilin doğuşu olsun, mucizeleri her zaman ve her durumda sinsi ve ince bir şekilde dogmaya dönüştürme eğiliminde olan iki efsanedir.

Evrimciler için bir şey (ve biri değil, bunu açıkça söyleyelim, ancak çoğu kişi artık şans mitine ilahi bir varlığın gerçek çağrışımlarını atfetme eğiliminde) "zar oynar" ve garip bir şekilde her masada kazanmayı başarır.

Bu açıdan bakıldığında, laktoz sisteminin enzimatik sentezinin düzenlenmesi olgusu inanılmaz bir teleonomik mucize gibi görünürken, hayvanın "hominizasyonu", tanımlanamaz ama karşı konulamaz bir "mükemmellik" zevki nedeniyle şaşırtıcı bir tür değişiminin tüm özelliklerini sergiler; ve muhteşem bir tüy seçimi, "arzunun" mucizevi zaferini onaylar [not: Jacques Monod bu noktada N. Tinbergen'in Hayvanlarda Sosyal Davranış (Methuen, Londra 1953) adlı eserine atıfta bulunur. "Bu nedenle, belirli harika tüylerin seçilim koşullarını belirleyen şeyin cinsel içgüdü - yani sonuçta arzu - olduğunu iddia etmek meşrudur].
Kısacası, evrimcilik için şans, proteinlerin biyokimyasal makine için olduğu gibidir.

Çünkü -daha önce de söylediğimiz gibi- bilim "düşünmez". Bu yüzden, saçma ve mantık dışı mitlerle kendini desteklemeyi çok uygun bulur ve bu da büyük bir dezavantajdır. Bu durum, onu, hayvanlar aleminin gözlemlerinden fiziksel bir elektromanyetik alanın dinamikleriyle ilgili gözlemlere kadar, bu tür tutarsızlıkların hemen göze çarptığı disiplinlerde ve alanlarda paradoksal durumlara ve iddialara götürür. Ve tüm bunların, özellikle de araştırmalarının onları daha yüksek, duyular dışı bir gerçekliğin sınırlarıyla çarpışmaya sürüklediği zamanlarda -ki bu giderek daha da yaygınlaşıyor- kendini "pozitivist"

ve "faydacı" olarak tanımlayan bilim insanlarının kör zihinsel ağırlığını nasıl ortaya çıkardığını gözlemlemek neredeyse gülünçtür ve aynı zamanda güzeldir.

İncil ve Atina geleneğinin tüm hayvanların "türlerine göre" (leminah), kara hayvanlarının "türlerine göre" ve tüm kara sürüngenlerinin "türlerine göre", deniz balıklarının "türlerine göre" ve gök kuşlarının "türlerine göre" yaratıldığını açıkça belirtmesine aldırış etmeyen resmi Batı bilimi, "insan hayvanının" hayvan "ağızlığı" yerine "yüz" takmasını benimsemesinin tek bir olgunun doğrudan sonucu olduğunu ısrarla savunmaya devam ediyor: Savanada avlanırken avı tespit edip hemen vurmak için ellerin serbest bırakılması!
Evrim teorisini mantıksal bir kesinlik olmadan da olsa destekleyen, modern antropoid maymunların kafatası kapasitesinin milyonlarca yıldır değişmediğini sadece yüzeysel ve isteksizce kabul eden resmi bilim, insanlar için -ve yalnızca insanlar için- evrimsel bir seçilim baskısı, yani olağanüstü, fantastik, sansasyonel ve hızlı bir itiş olduğunu varsayar. Gözünü bile kırpmadan, fazla üzülmeden, insan zekâsının gelişiminin her zaman artan kafatası kapasitesiyle, yani servikal kütleyle ilişkili ve bunun bir işlevi olduğunu kesin bir dille doğrulamaya devam eder; ve bu, 1559 kübik cm3 kafatası hacmine sahip modern bir Parisli erkeğin, Cro-Magnon Adamı'nınkiyle (1550 ila 1590 kübik cm3 arasında) hemen hemen aynı kapasiteye sahip olduğu ve 1285 kübik cm3 hacmine sahip çağdaş bir Alsaslı kadının, kalıntıları Quina'da bulunan ve 1367 kübik cm3 kapasiteye sahip ablasının kapasitesine ulaşmaktan çok uzak olduğu tartışılmaz gerçeğine rağmen.

Neandertal insanı 1408 santimetre küp, Moustier insanı 1564 santimetre küp ve son olarak La Ferrassie insanı 1641 santimetre küp kafatası hacmine ulaşmıştır; bu da Auvergnat'ın erkek bir sakininden 32 santimetre küp daha fazladır. Auvergnat, yakın zamanda tüm kıtalarda yapılan bir nüfus sayımına göre, günümüzde ortalama kafatası gelişimi en yüksek olan insan temsilcilerinin yaşadığı bölge gibi görünmektedir.

Bilimin, canlı türlerinin evrimi teorisiyle yeniden inşa edip sabırla bir araya getirdiği karanlık ve uzak bir geçmişin anahtarı olan doğa, tatminsiz bir şekilde yarattığı şeylerde bazı değişiklikler yapmaya mı karar verdi? Bitki dünyası bize bunun hiçbir kanıtını sunmuyor ve bazı türlerin "muazzam biyolojik istikrarı" bin yıllar değil, milyonlarca yıl boyunca gözlemlenebiliyor. Örneğin, akrebin son dört yüz milyon

yılda en ufak bir yapısal değişikliğe uğramadığını ve istiridye ile deniz kestanesinin zamanın başlangıcından beri değişmeden kaldığını kesin olarak biliyoruz. Sinanthropus'taki beyin kıvrımları, aynı olmasa da, modern insanlardakiyle aynı özellikleri gösteriyor. Beyin üzerindeki çalışmalar, bilimsel olarak "evrimsel" anlamda hiçbir kayda değer değişikliğin gerçekleşmediğini ortaya koyuyor.

Dolayısıyla ne evrim ne de şans. Öte yandan, Doğal Seçilim hipotezinde İlahi Bilincin diğer yüzünü görenler bile, bir canlı türünün "davranışsal" seçimlerinin, zorunlu olarak, halihazırda var olan formların içsel sınırlamalarına bağlı olduğunu ve dolayısıyla bu sınırlamalar tarafından belirlendiğini kabul etmekten çekinmezler; aksi takdirde akıl yürütmeye bile başlayamazlardı.

KABBALA VE DİĞER KÜLTÜRLER

Anlatılamaz Olanın Arayışı

Her ikisi de peygamberlik düşüncesine dayanan Yahudi ve İslam düşüncesi, birçok ortak noktaya sahiptir. Örneğin, açıkça farklı ton ve derecelerde de olsa, spekülatif felsefeyle uğraşmaktan asla çekinmemişlerdir; öyle ki , içlerinde, paralel olarak ve en başından itibaren, açıkça Gnostik nitelikte, üstün bir maneviyat akımı gelişmiştir. Zaten kadim bir geleneğe derinlemesine kök salmış olan İsrail, Aristotelesçiliğin baştan çıkarıcılığına veya daha doğrusu, söylemsel ve bilimsel akıl yürütmenin -sadece görünürde de olsa- katılığına direnmeye daha hazır olduğunu göstermiştir. Müslüman mistik, Allah'ı "göz bebekleri ve kirpikleri arasında" sezmeden ve görmeden gözlerini kapatamasa bile bu doğrudur.

Ancak bu iki düşünce akımını felsefeye yöneltmek, mistik ile tanınmış kanonik din arasındaki ilişkiyi basitleştirmez. Nitekim âlim, Tevrat ve Kuran'a olan bilindik ve bastırılamaz coşkusuna rağmen, hâlâ yalnızca sıradan, alışılmış ve geleneksel sözcükleri görürken, ezoterik mistik bunun yerine "Dünyanın Ruhu'nun niyetini" (Tabir İbn Hayyan) keşfeder. Bu seviyede, inisiye olmuş müritler artık bir dil felsefesine değil, gerçek, derin ve incelikli bir söz mistisizmine yönelirler. Harflerin mistisizmi veya sıradan dilbilgisi için, kalbin biliminin soğuk mantık için olduğu gibi yüce bir anlayış. Aşk'ın en yüce ve en yüce deneyimi için gizli cebir - ilahi Aşk. Juda Halevi, "Gerçekten, tüm kalbimle, tüm gücümle, gizemimin derinliklerinde ve en mutlak

çıplaklığımla Seni seviyorum," diye şarkı söyler. "İçimde Sana karşı öyle bir özlem var ki, eğer bir taş bunu deneyimlese, sanki ateşi yutmuş gibi anında eriyip parçalanırdı," diye yankılanıyor Sevgi Dolu Sumnu.

Tanrı'ya olan bu "Aşk delileri" -Yahudiler için meçugaim, Araplar için mecun- yalnızca kutsalın berrak yorumcuları ve fizikçileri değildir. Hem özgün hem de karmaşık olan bilimleri, hem canlı hem de cansız varlıklar üzerinde sihirli bir şekilde etki edebilir ve yüce güçlerin yardımını ve güçlü işbirliğini sağlayabilir.
İşte onların bilgeliğinin bu "pratik" yönü, birçoklarının onu sapkın ve kör bir ortaçağ mirası olarak görüp, her türlü muhalefet ve çatışmadan kaçınmayanların iğrenmesine neden oluyor.

Yahudi kültüründe, bu tür bir bilgelik -Arap Tasavvufu gibi- "Doğulu" olarak etiketlendiği sürece, insanlar onu -isteksiz de olsa- abartılı ve özgün bir felsefi formülasyon olarak kabul etmeye isteklidirler. Ancak, Kabala adıyla onu ayıran çağrışımlar fark edilir edilmez, ona karşı çıkanların sesleri yükselir ve onun katkısını ve tüm mistik anlamını bir epifenomen düzeyine, yani şüpheli değere sahip ikincil bir olgu düzeyine indirmeye -veya daha doğrusu sulandırmaya- hazırdırlar.

Hem panteizm hem de yüceltmeyle suçlanan Yahudi Kabalistler ve Arap sofistler, kendilerini sık sık anormal ve çelişkili durumlarda bulmuşlardır: Bir yandan, Tanrı'ya duydukları ateşli sevginin katı Ortodoksluk tarafından suça dönüştürüldüğünü görmüşlerdir; diğer yandan, onları kınayanlar, coşkulu ve yürekten gelen coşkulu ibadet ilahilerinin kendi dinlerinin (Yahudilik ve İslam) kanonik ritüellerine dahil edilmesine izin vermekte tereddüt etmemişlerdir. Derin düşünürler ve ilham dolu şairler olan bu olağanüstü ezoterikçiler, aydınlık ezoterik sevinçlerinin patlamasıyla en mutlu ve en seçkin ifade biçimlerinden birine başvurarak, maneviyatın en yüce ve en yüce zirvelerine ulaşmışlardır. Gerçekliğin en ince ve derin bilgisi ve kalbin hallerine en derin nüfuzuyla, tarifsiz olanı, kıyaslanamaz ve mecazi olmayan, aşkın ve dolayısıyla etkileyici bir Birlik'e ulaşmak için arayışlarını sürdürürler. Bu şekilde, İlahi Yüz'ün aydınlanmış arayıcılarına meydan okuyanlar arasında bile, bir gün, insan düşüncesinin zirvelerinden birinin fonunda, evrensel bir Kurtuluş'un en parlak ateşli yıldızları gibi parlayamayacaklarını iddia etmeye cesaret edebilecek olan var mıdır?

Kabala'nın özü, İsrail'i, Hıristiyanlığı ve İslam'ı beslediği gibi Masonluğu da beslemiştir.

Marksist Jean-Baphste Willermoz'a hitaben yazdığı bir mektupta Meunier de Precourt, bir Masonun Kabala bilimine ne kadar çok şey borçlu olduğunun bilincinde olan aydın bir araştırmacı olduğunu ortaya koyuyor. Şöyle yazıyor: "Kabala'yı bilen herhangi bir Masonla iletişiminiz olup olmadığını bilmiyorum; ama itiraf etmeliyim ki, Kabala size dünya ve şeyler hakkında büyük ve aydınlanmış bir anlayış sunabilecek bir hazine."

Kabala'ya başvurmadan Masonluğun ezoterik ve derin anlamını tam olarak anlayabileceğine inanan kişi, yüksek bir inisiyasyon derecesine ulaşmış olsa bile, asla büyük bir aydınlanmış kişi olarak kabul edilemez.

Kabalistlerin gözünde, büyük ve yetenekli mimar ve hükümdar Hiram efsanesi veya seçilen çalışma araçları, apaçık bir altta yatan sembolizmden başka bir şey değildir. Aslında tüm bu unsurlar, özellikle pratik düzeyde, daha yüksek ve çok daha üstün bir sembolizmin zorunlu olarak sakatlanmış ve eksik yansımasını ifade eder.

Konuyu daha derinlemesine inceleyelim. İlk olarak, hem İncil okuyucuları hem de Masonlar için gizli ve ezoterik anlamı son derece açık olan Süleyman Mabedinin sembolizmini ele alacağız. Özellikle Masonlar için, Mason Mabedi'nin sembolizmi sorunu titizlikle ele alınmalı ve Süleyman Mabedi ile olan benzerliklerinin doğrulanması kesinlikle ilgi çekicidir.

Süleyman'ın kutsal binası benzersiz midir? Diğer tüm Tapınaklardan nasıl farklıdır ve farklıdır? Ve dolayısıyla, eğer Rabbin Evi benzersizse, Evrenin Büyük Mimarı Tapınağı da -Mason geleneğindeki Tapınak için benzer bir tanımı kabul ettiğimizi varsayarsak- herhangi bir şekilde onunla karşılaştırılabilir mi?

İnsanların çoğunun, ister İbranice dilini ve dolayısıyla ona adanmış ayetlerin gerçek anlamını bilmemelerinden, ister Kutsal Kitap metnine genellikle yüzeysel yaklaşmalarından kaynaklansın, Süleyman Mabedi'nde gizli olan gerçek sembolizmi kavrayamadığına şüphe yok. Aslında, Kutsal Yazıları orijinal dilinde okumak ve her

kelimeyi olduğu gibi anlamak, İbranice bilmeden, çevirmenlerin ve yorumcuların metnin "resmi" versiyonunu sundukları yaklaşık manipülasyonları "hazmetmek" zorunda kalmadan, fazlasıyla gereklidir. Diyelim ki, küfür dillerindeki versiyonun, böyle bir metnin doğru yorumlanmasını hiçbir şekilde kolaylaştırmadığı kesindir.

Hiram işini bitirir bitirmez Süleyman, tüm İsrailoğullarını Kudüs'e çağırır. Yapılacak ilk şey, Ahit Sandığı'nı Moriah Dağı'nda inşa edilen Tapınağın Kutsallar Kutsalı'na taşımaktır.
"Sandıkta, Musa'nın Horeb Dağı'na koyduğu iki taş levhadan başka bir şey yoktu" (1. Krallar 8:9). Rahipler kutsal kaptan ayrılırken, Tapınağın üzerine bir bulut indi. Ardından Süleyman şu önemli sözleri söyledi: "Kutsal Tetragrammaton (Rab), karanlıkta oturduğunu söyledi" (YHWH amar lichkon ba' arafel - 1. Krallar 8:12).

Ayetin saf ifadesine göre, Kutsal Tetragrammaton'un ikametgahı, "karanlıkta" anlamına gelen ba'arafel ve aynı zamanda bulutun üzerine çöktüğü Tapınak'ta yer alıyor gibi görünüyor. Ancak, "ne gökler ne de en yüce gökler" onu barındıramadığı için, Kutsal Tetragrammaton, Tapınağın sınırları içinde varlığını ancak Adı aracılığıyla etkili kılabilecektir. İncil'de Yiheyeh Chemi cham diye okuruz. Yani, "Adım burada hüküm sürecek!" (1. Krallar 8:129).

Dolayısıyla, başlangıçta Süleyman Mabedi, yekpare taş bloklar ve sedir kütükleriyle değil, Tanrı'nın -karanlıkta- orada ikamet edebilmesi için canlı imanla inşa edilmiştir. Mabedin orijinal inşasını, "İlahi Kalp"in -We-libi'nin (1. Krallar 9:3) somut tezahürünün bu imgesinden başka bir şekilde anlamak hiçbir şekilde mantıklı veya mümkün değildir. Benzer şekilde, ateşli bir Yahudi için "Ebedî Olan'a hizmet", Mabed'i ve içerdiği nesneleri çok aşar. Ve şuraya atıfta bulunmak yeterlidir:
Geleneksel yorumcuların Yahudiliğin İsim Krallığı'na yaklaşımını doğru bir şekilde anlamaları.

On ikinci dereceye ulaştığında, loca başkanı Büyük Üstat Mimar unvanını alır. On üçüncü derecede -en yaygın İngiliz geleneğine göre Kraliyet Sandığı olarak adlandırılır- loca Kraliyet unvanını alır. Bu derece (Mısır Misraim Ritüelinde) Büyük Kraliyet Sandığı olarak adlandırılan otuz birinci dereceye karşılık gelir.

Tuileur de Vuillame, Kraliyet Sandığı olarak bilinen locanın ayrıntılı bir tanımını bize sunar: "Mümkün olduğunca, loca, tonozlu tavanlı,

kapısı veya penceresi olmayan bir yeraltı mekanıdır. Tavandaki bir tuzak kapıdan girilir."

Kabalisti şaşırtan bir şey de, locanın tonozunu destekleyen dokuz kemerin her birine kazınmış dokuz mimarın adıdır. İşte Tuileur'ün talimatlarına göre:

Jod (Yod) - Principium Jhao (Yaho) - Vardır Jah (Yah) - Deus fortis Eheiah - Ero Eliah - Deus excelsus Jaheb (Yahev) - Concedens Adonai - Dominus El-Hhanan - Misericors Deus Jobel (Yovel) - Jubilans

Bu "mimar isimlerinin" Ebedi'nin sıfatlarından başka bir şey olmadığı çok açık. Bir Mason, Kabalistik Ağaç'taki sefirot imgesiyle olan bağlantıyı nasıl hemen kavrayamaz? Aslında bu bağlantı son derece çarpıcıdır.

Her şey dişil ilkeye bağlı

Musa, kadınların muazzam bir güce sahip olduğunu hemen fark etti.

Kafka, Dava adlı eserinin başkahramanı K.'nın "Katedrale" başlıklı bölümünde Başrahip'e seslenirken söylediği söz tam da budur.

- Kadınların muazzam bir gücü var.

Büyük yazarın bu sözlerinde, uzak da olsa, Yaratılış Kitabı'nın meşhur vaaz tefsirinin yankısını nasıl göremeyiz?

Nitekim Bere chit Rabba'da şu açıklayıcı cümleyi okumak mümkündür:

- Tamamen kadına bağlı.

Ancak Kafka'da Yahudi geleneğine dair göndermeler bulmak şaşırtıcı olmayacaktır.

Dünyası gizemli ve kışkırtıcı. Bir yasadan bahsediyor, ama tanınmayan bir Yasa. Dar geçitler ve dar geçitler her zaman aynı derecede dar avlulara çıkar. Gizem gizemi takip eder, bir gizem hemen diğerini izler. Kahraman, doğası gereği çok dar olan bir merdivene girdiğinde, tıpkı aynalı bir salonda olduğu gibi, bunun gibi binlerce başka merdiven daha olduğunu hemen fark eder, ancak nereye çıktıkları hakkında hiçbir fikri yoktur. Kafka'da, insanlık halinin benzetmesinde kesinlikle İncil'den bir şeyler vardır, ancak daha çok bir mahkeme tutanağını andıran bir üslupla.

Bir diğer eseri olan Çin Seddi ise gerçek bir başlangıç arayışı, "kaybedileni yeniden bir araya getirme" ve otantik Gelenek'i yeniden keşfetme arzusudur.

Bu nedenle, yüzyılımızın bu eşsiz yazarında, Bere chit Rabba'dan daha önce alıntıladığımız pasajın yankılarını duymamız şaşırtıcı değildir:

Tamamen kadına bağlı.

Ve bu hem Kabalistler hem de Talmudistler için apaçık bir ifadedir.

Ancak "işe aşina olmayanlar" için, bazen birbirini tamamlayan , hatta bazen birbirine düşman olan bu iki alim sınıfı arasında ayrım yapmak son derece zordur. Kabala'ya karşı çıkan bir Talmode, Zohar'la uğraşırken Savonarola'nın kutsal ateşine kapıldığını hisseder; Talmud'a bağlı bir Kabalist ise mistisizmi "din"in üstüne ve ötesine koyma eğiliminde olacaktır; Yahudilikten bahsederken dinden bahsetmek mümkünse tabii.

Bununla birlikte, Talmudistler ve Kabalistler, "Orta Kapı" (Baba Metsia) başlıklı Talmud risalesini okumalarına dahil ederler.

Ve böylece kadınların gücünü kutsallaştıran Talmud'dan şu cümleyi hep birlikte okurlar:

- Peki ya eve bereket getiren kadın? - Sıradan,
sıradan bir ifade mi? Hayır, kesinlikle değil.

Örneğin, "Necaset Üzerine Risale"yi (Nidda) ele alalım ve böyle bir ifadede hem övgü dolu hem de kesin olan şeyin ne olabileceğini görelim.

- Kader kadınlara erkeklerden çok daha fazla ayırt etme yeteneği vermiştir.

Bu bağlamda, Talmudcuların yiğitlik sergilediğini düşünen biri varsa, hemen vazgeçebilir. Bu onların tarzı değil. Nitekim Babil Talmudu, güzel bir kadın yüzünün, tatlı bir sesin ve hatta gür saçların cazibesine karşı defalarca uyarıda bulunur. Şaşırmak için gerçekten de sebepler var.
O halde, ayırt etme yetisinin neden cinsiyetle bağlantılı olduğu ve Talmudçuların gözünde neden özellikle daha zayıf olanla bağlantılı olduğu sorusunu sormak gerekir.

Acaba kadının bu özel yeteneği Y kromozomunun olmamasından mı kaynaklanıyor?

Yoksa insanlarda görünenin aksine, kendini iki yarım kürenin mükemmel paralelliği ve dengesi olan bir beyin durumunda mı bulacaktı?

Cevap ne olursa olsun, fark yaratan bir şeyin varlığının şüphesiz ki kayda değer olduğunu ve örneğin bazı bilim insanlarının inancına göre kadınların uzayı erkeklere göre daha az hassas bir şekilde algıladığını bilmek ilginçtir.

Eğer durum gerçekten böyle olsaydı , Kabalistlerin böylesine istisnai bir eksikliğe sevinmeleri ve hoşnut olmaları için geçerli nedenleri olurdu.

Nitekim gelenekleri, zamanın mekâna göre öncelikli olduğu fikrini benimser. Kabalistler, özünde Zaman'ın inşacılarıdır ve bu nedenle, dişil doğanın bu bozuk mekânsal algısı, Kabalistik bağlamda oldukça değer verilen bir tür doğuştan gelen ayrıcalık gibi görünmektedir.

Taoistlerin Talmudistler ve Kabalistlerin toplamından daha mı cesur olduklarını bilmiyoruz, ama kesinlikle oldukça "gerçekçi" olduklarına inanıyoruz. Nitekim, Bereshit Rabba'ya göre "her şey kadına bağlı" iken, Tao'ya göre her şeye egemen olan kadındır.

Tao'nun 61. kısa şiiri bu inkâr edilemez kanıtı şu sözlerle bize temin eder:

"Kadınlık, tatlı edilgenliğiyle her zaman erkeğe kendini dayatır. Tatlı ve edilgen olan kadın, kendini aşağıdan dayatır."

Çinli yorumcunun da aynı yöndeki kararı şöyle:

"Suyun sert kayayı bile parçaladığı gibi, dişil ilke de eril ilkeye üstün gelir."

Ancak Taoistlerin aksine, Kabalistler öncelik meselelerine takılıp kalmazlar. Onlar için mesele, dişil ilkenin eril ilke üzerindeki zaferi değildir. Aslında, tam tersi, yani eril ilkenin baskınlığı olsa bile, bu mantıklı olmazdı.

De-Hasidizmin en seçkin ve seçkin isimlerinden biri olan Lublin Hahamı -Görücü olarak anılan kişi- elinden geldiğince bize Kabala'nın kadın meselesine ilişkin görüşünü aktardı. Büyük bilgelerin şu sözlerini de unutmadı:

Kadın, kendisini bir kap olarak yaratanla başka hiçbir antlaşma yapmaz. Çünkü erkek, onu bir koca olarak ilk gördüğünde, bir kap olarak görmediği halde, onun kadınlığını yeniden uyandırır.

Kabalistler için, dişiliğe bu uyanış, bir cinsiyetin diğerine üstünlüğünden çok daha önemlidir. Bu nedenle, tüm Kabalistik sembolizmi yöneten temel cinsel yasayı asla unutmayalım: Bir cinsiyet ancak diğeri aracılığıyla değerlidir.

İşte tam da bu bakış açısından, ünlü Sihirli Flüt operasının librettistinin, yalnızca "zıtların" tamamlayıcılığının bu Kabalistik yönünü vurgulamakla kalmayıp, aynı zamanda ve her şeyden önce, Masonik inisiyasyonun çiftin katılımını olağanüstü bir şekilde yüceltme gibi büyük bir değere sahip olduğunu belirtmesi önemli bulunmaktadır.

"Masonik inisiyasyon" dediğimde yanılmadığımı sanıyorum, çünkü Flüt'ün librettosu ve Mozart kardeşlerin müziği kesinlikle yalnız bir zihnin hayal gücünün ve dehasının ürünü değildir.

O dönemde Avusturya İmparatoru II. Leopold'un Mason localarının kapatılmasını ve kapatılmasını emrettiğini biliyoruz . Tepki gecikmedi. Nitekim, operanın gelişimine tam da tüm Avusturya Masonluk topluluğunun katkıda bulunduğu neredeyse kesin. Librettonun resmi editörleri arasında, Flüt'ün prömiyerinin yapıldığı tiyatronun yönetmeni Schikaneder ve mineralog, başarılı ve üretken bir opera ve tiyatro eseri yazarı olan Giesecke (gerçek adı CT Mezler) yer alıyor. Ancak, Prens Tamino sahnesinde Masonik inisiyasyon fikrini öncelikle Ludwig Giesecke'ye borçluysak da, katı imparatorluk vetoları nedeniyle resmi sembolik inisiyasyondan mahrum kalan endişeli yeni başlayanların beklentilerini karşılamak gibi zorlu bir görevi yerine getirmek Mozart'a düştü. Büyük sanatçı, Masonik Ritüeli "sanatsal" bir şekilde sahneye aktararak, aslında postülat eden seyircinin gerekli ezoterik talimatları en uygun koşullarda almasını sağlar.

Eserin bazı önemli noktalarının altını çizerek bizi bazı önemli gözlemlere götüren kişi, tam da bir Mason üstadıdır - ki bu da bahsetmeye değer bir gerçektir. İnisiyatör Rahibe Ame lie Andre-Ge dalge, aslında şöyle diyor:

- Tamino'nun Tapınağa tek başına girmemesi

- zorlu sınavların üstesinden tek başına gelemeyen

- tam tersine, Sevgili, nişanlısı Pamina, açıkça bir mürittir, ondan ne daha fazla ne de daha az (librettistin ifadesine göre).

Bu çalışmanın yayınlandığı Le Symbolisme dergisinin önde gelen eleştirmeni Francois Menard, bir notta

şöyle diyor: "Bu çok önemli gerçek, yazarların evrensel gelenekle uyumlu bir şekilde, insanın ancak erkek-kadın çifti bağlamında ele alındığında ve iki ayrı cinsiyet bağlamında değil, tam ve eksiksiz olarak var olabileceği konusunda hemfikir olduklarını gösteriyor. Ve bunda, Zohar'da şu ifadeyi okuduğumuz gibi bir yankı bulmamak mümkün değil: 'Kutsal Olan, kutsanmış olsun, ancak erkek ve kadın bir bütün olarak yeniden birleştiğinde iner.'"

Ame lie'ye gelince, Andre-Ge dalge çok meşhur "prova" sahnesi hakkında şunları yazıyor:

"Ne karanlıktan ne de ölümden korkmayan kadın, inisiyasyona layıktır."

Ve devamında, "Flüt'te açıkça baskın olan duygu Aşk'tır. Bu tutku, eserde felsefi düzeyde, tüm yönleriyle ve tüm duyguların, kullanımlarına bağlı olarak olumlu veya olumsuz etkiler üretebilen Büyük Bir Güç'e dayandığını düşünen Abraxas'ın yöntemine göre harikulade bir şekilde analiz edilmiştir." diyor. Abraxas yöntemi olarak adlandırılan yöntem, "Mason biliminin en üst noktasıdır".

Ve özünde, inisiyenin, Aydınlanmış Olan'ın, "Yedi katlı güneş çemberinin Efendisi"nin sahip olduğu şey budur.

Diğer şeylerin yanı sıra, ister "Sivri Kübik Taş", ister Tapınağın yedi basamağı, ister Üstatlar Çağı olsun, yedili, Masonluğun ve diğer birçok okült geleneğin karakteristik bir sembolüdür. Tıpkı Kabala'da Rabbi Hyra'ya göre söylendiği gibi: "Yedili olan her şey üstündür. Yukarıdaki (Cennetteki) yedinci gün, tıpkı aşağıdaki (Yeryüzünde) günler gibi, diğer altısını aşar ve onlara hükmeder. Süleyman'ın tahtının altı basamağı vardı ve bu yüzden büyük bilge bir yedinciyi yükseltti. Yukarıda yedi taç ve Süleyman'ın yedi adı vardı: Süleyman, Yedidyah, Agour, Ben Yaqa, Lamuel, İthiel, Kuheleth. Süleyman, Hevel (örtü,

kibir) kelimesini yedi kez telaffuz etti."

Sihirli Flüt'te yedi katlı güneş çemberinin Efendisi Sarastro - Sarastro - yani "Yıldızların Prensi" olarak adlandırılır. Baş Rahip Sarastro,
çift "başlıyor".

Tamino, Pamina eşliğinde Ateş ve Su'nun zorluklarının üstesinden gelir. Bu sahnede genç nişanlının sol elini Tamino'nun sağ omzuna koyması, A. Andre-Ge dalge'nin günlük kurban töreni sırasında kocasının yanında duran Brahmin'in aynı anda hem zayıflığını (destek arayışını) hem de gücünü (dokunduğu her şeye koruma aşılamayı) temsil edebilen bu hareketin tekrarını görmesini sağlar.

, Fidanzahların yalnızca birbirleri için yaşama ve birbirlerinin de onlar için yaşama yeteneğine sahip olduklarını değil, aynı zamanda "ölme" yeteneğine de sahip olduklarını gösterdikten sonra, Tamino ve Pamina'nın isimlerinin bile, "varlıklarının niteliğini" gösteren açıklayıcı olduğunu ileri sürmektedir.

İşte burada, insanın kendi ismini "yaşadığı" ve bu ismin de bir sayı olduğu o görkemli birincil Kabalistik ilkenin doğrulanmasıyla karşı karşıyayız. Ancak, özel bir analiz bağlamında, Andre-Gedalge'nin gözleminin teorik geçerliliği bir yana, iki ismi oluşturan İbranice harflere yapılan atıf tamamen hatalıdır.

Tamino'da erkeksi, entelektüel ruhun, Pamina'da ise dişil, hassas ruhun kişileştirilmesini - "birbirini tamamlayan, her ikisinde de her birimizin içinde birlikte var olan" - görebiliyorsak, Tamino isminin baş harfini İbranice'de bulunmayan Tau(sic) ile karıştırmak kesinlikle kabul edilemez. Öte yandan, Pamina'nın baş harfi Pe veya Phe gibi, Kabalistik düzeyde iki sevgiliye atfedilen ve çağrılan nitelikleri hiçbir şekilde simgelemeyen Teth ve Taw adında iki harf daha buluyoruz. Nitekim, tam tersine, Teth

"dişil" mükemmelliği temsil ederken, Pe kesinlikle ve hiçbir şekilde Pamina'nın "hassasiyetini" gösteremez.

Tersine, simyasal Rebis'e yapılan gönderme tamamen yerindedir. Fulcanelli'ye göre simyasal Rebis, "hem nemli hem de kuru, ikili bir yapıya sahip; altın ve felsefi cıvanın bir karışımı, doğa ve sanattan mükemmel bir şekilde dengelenmiş ikili bir okült özellik almış birleşimsel bileşik" olan maddedir. Mason localarının ambleminin Hermetik sembolizminin karakteristik özelliği olan Pergel ve Çapraz Gönye'nin anlamına gelince, biz bunu farklı yorumladık ve Süleyman'ın "kapalı bahçesi"ni hatırlattık.

Buna haklı bir inançla inanmamızı sağlayan şey -en azından öyle görünüyor- Sihirli Flüt'ün son perdesinde, provalar sırasında Prens Tamino ile yeniden bir araya gelen "Pamina'nın kendisi"nin, sevgili nişanlısına Flüt'ün hassasiyetini ve erdemlerini ifşa etmesidir. Hatta bize Flüt'ün, ölmeden önce babası tarafından genç kadına miras bırakıldığı söylenir.

"Bu," diyor Francois Menard, " başlatıcı güçlere ulaşmak için kadın cinsiyeti aracılığıyla aktarımın gerekli olduğunu açıkça gösteriyor."

Bu ifade son derece önemlidir, çünkü Sihirli Flüt, bu düzeyde gerçekten de "her şeyin kadına bağlı" olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

"Kadınsı bir etki, öz denetime ve ardından gelen özgürleşmeye ulaşmanın ön koşuludur."

Bu noktada, Mozart ile Goethe arasında ilginç bir benzerlik fark edilebilir. Goethe bunu önceden varsaymış ve öngörmüştü, ancak belirli bir bakış açısıyla. Nitekim, Goethe'nin Eckermann ile Konuşmalar'ına atıf yapılacak olsaydı, "Faust'a son noktayı koyabilecek tek müzisyen Mozart olurdu."

Ancak, özellikle Goethe'nin eser hakkındaki görüşü söz konusu olduğunda, basit bir güvene kesin bir şekilde güvenmek riskli olacaktır. Nitekim, şairin Flüt'ü ve tüm sembolizmini, onu farklı kılan başlangıç düzeyinde anladığı kesin olmaktan uzaktır. Hatta, Goethe'nin müzik eseri bağlamında, kendisine tamamen "olası olmayan" görünen birçok sahne ve duruma işaret etmekten çekinmediği göz önüne alındığında, tam tersinin gerçekleştiği anlaşılıyor.

Dolayısıyla, librettoya neredeyse kesinlikle doğru şekilde yaklaşmamış ve Mozart'ın Faust'unu hayal ederken, müzisyenin ilham verici becerisinden, müzisyenin müritten daha çok etkilenmişti. Öte yandan, Flüt'ün devamını yazma fikrini uzun süredir beslemiş olması, Goethe'nin operanın özgün ezoterik doğasını ve derin aktarım duygusunu tam olarak kavrayamadığını gösteriyor. Görünüşe göre Goethe, her şeyden önce sahneye getirilen zıtlıkların gösterişli yönüyle baştan çıkarılmış ve büyülenmişti; kendi deyimiyle "büyük bir dramatik etki yaratma" yeteneğine sahipti. Kanaatimce, trajedinin sonunda Faust'un mistik korosu dikkatlice incelendiğinde, Mozart ve Goethe arasındaki yakınlık önemli ölçüde ortaya çıkıyor. Faust'un Flüt'ü gerçekten yansıttığı yer burasıdır ve Goethe'nin Mozart ile bağ kurduğu an tam da budur:

Yok olan her şey
bir sembolden
ibarettir;
ulaşılmaz olan
burada
somutlaşır;
tarif
edilemez
olan burada
gerçekleşiyo
r;
ETERNAL
FEMININE BİZİ

DAHA
YÜKSEKLERE
ÇEKİYOR

Sanırım, diğer şeylerin yanı sıra, son iki kıtanın Goethe'nin son eserinden olması, tıpkı Sihirli Flüt'ün Mozart'ın son eseri olması gibi, çok aydınlatıcıdır.

BÜYÜLÜ KABALA

Işığın Kabalası

Ve Senin Nurun sayesindedir ki, biz Nuru görebiliyoruz.

Tarifsiz Işığı deneyimlemek, her şeyden önce, kendisi de yüksek düzlemin aydınlık alt katmanı olan bir ismi bilmek anlamına gelir. Yansıtıcı aklın mekanizması aracılığıyla, tıpkı varlığın sıfırın en alt seviyesinden Süper-öz'e yükselişi gibi, benzerden benzere bir özümseme geçişi aşama aşama gerçekleşir. Böylece ilahi bilgi, Işık olma iradesi aracılığıyla Işık bilgisi haline gelir ve artık yalnızca bir alt katmanın polemik "kıyafeti" olmaktan çıkar; ve ezoterik Yahudi diline göre Işık bilgisi, Altın Kabalası anlamına gelir.

Dilin mistisizmi içinde, Işık Kabalası kadar güzel antolojilerin ve anların yakalanabileceğine inanmıyorum; öyle ki, titiz ontolojik Kabala'nın kendisi bile varoluşun farkındalığını doğrulayan o parlak ışık zarfına vurgu yapmaktan geri kalamaz.
Hiçbir şiirsel biçim, hiçbir metafizik böylesine güçlü ve olağanüstü bir şekilde derinleşemez, kendi içine katlanamaz; ve tüm bunlar, yalnızca ve yalnızca üç harfli bir kelimenin meditasyonundan ilham alarak, bilincin kaynağına, Varlığın en saf ve en derin

gizemine ulaşılabilir. Çünkü Altın Kabala'ya göre, denklemin göz kamaştırıcı zenginliğinin ötesinde, ışık ve farkındalık veya ışık ve yaşam arasındaki bağlantı son derece belirgindir.

İbranice Altın kelimesi, her biri 1-6-200'lük sayısal bir değere karşılık gelen Aleph-Waw-Resch harflerinden oluşur. Bu bağlamda, ontolojik Kabala, bilgi veren ve yayan Birlik (Aleph) ile kozmik İkilik (Resch) arasındaki bağlaç (Waw) ile temsil edilen bir karşıtlığı, bir zıtlığı vurgular.

Bu birlik, tıpkı daha önce gördüğümüz gibi, Tevrat'ta geçen ilk kelimenin doğru yorumuna göre, Ateş İttifakı'nın (Berith-Esch) en başından beri kurulmuş olması gibi, yüce bir Işık İttifakı'na dönüşür. Ancak, "doğaya karşı" bir İttifak demek de cazip gelebilir, çünkü görünüşe göre, Aleph'in mutlak hareketi ile kozmik evrenin, bir sabit, bir denge değeri belirleyene kadar ona direnen güçlü karşıt kuvveti arasında olduğundan daha çelişkili bir şey yoktur.

Işık hızının girdabına kapılan yaratılışın tamamı, pratikte, "mutlak hareket"ten çıkarmayı başardığı her şeyden oluşur; bu hareket, en uç noktasında, tam da bu şiddetli karşıtlık nedeniyle, tam bir sabitliğe indirgenebilir. Tersine, Aleph'in mutlak hareketi, kozmos gibi kusurlu bir sonsuzlukla yüzleşmek zorunda kalma pahasına bile olsa, ışığı doğurur.

Bununla birlikte, "zıtlıkların" bu tekil birleşimi, Elohim'in "iyi" anlamına gelen tov ışığını ele alıp tanımladığı Tevrat'ın vahyinin bakış açısından gerçekten mükemmel olduğunu kanıtlıyor. Tow, sayısal karşılığı 9-6-2 olan Tet-Waw-Beith olarak yazılır.

Başka bir deyişle, bu, tıpkı İbranice Horo kelimesinin Vav'ının Birliği İkiliğe bağlaması gibi, tov kelimesinin Vav'ının da Yaratılış içinde tet'in mükemmelliğini Beith'in ikiliğiyle uzlaştırdığı anlamına gelir. Zaten kendi içinde mükemmel

olmasına rağmen, Birlik, kozmosun İkiliğine – başlangıçta, kesinlikle, mükemmel bir şekilde– korunması ve muhafazasıyla uyumlu en yüksek yaşamsal titreşimi bahşeder. Ve başlangıçtaki görünürdeki zıtlık, nihayetinde mükemmel varlıkların bu harikulade birliğinde uzlaşır.

Sihirli kare "ROTAS"

ROTAS sihirli karesinin ikili bilmecesi, hem palindromun yapısal benzersizliği hem de nadir nesneler, eserler veya dini anıtlar üzerinde her zaman alışılmadık bir şekilde bulunmasıyla karakterize edilir. Nitekim, bir İtalyan kilisesini veya 12. yüzyıldan kalma bir Fransız kalesinin ambarının duvarını süslerken görülebilir. Pompeii'de ortaya çıkarılan bir madalyonun üzerine basılmış ve 822 tarihli bir Latince İncil'e kazınmış olarak da görülebilir. Ve yine, 12. yüzyıldan kalma bir Yunan el yazması veya dört yüz yıl sonrasına ait Avusturya sikkeleri üzerinde de görülebilir.

Bu gizemli yazıt, "büyülü" olarak adlandırılıyor çünkü kareyi çevreleyen karolardaki harflerin dizilimi, ROTAS'ın yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya, sağdan sola ve soldan sağa okunmasını sağlıyor. Bu "dış" harf dizisinin yapılandırılmasıyla, içerideki diğer harfler hem dikey hem de yatay olarak birkaç başka kelimenin oluşturulmasına olanak tanıyor.

ROTAS sihirli karesi şunlardan oluşur: sATOR
AREPO
TENET
OPERA
ROTALAR

Böylece şunu okuruz: SATOR, AREPO, TENET, OPERA, ROTAS her anlamda. Karede yalnızca ortadaki N harfinin artık görünmediği hemen fark edilir. Önerilen çeviriler çok sayıda olsa da hepsi basit ve bir Kabalistin, özellikle de Kabala hakkında tarım hakkında bildikleri kadar az şey bilen, her şeyi bilen "bilge" yorumcular tarafından önerildiğinde, bunları reddetmekten kendini alamayacağı açıktır - ki bu, onların görüşüne göre sihirli karenin atıfta bulunduğu faaliyettir.

Orada geçen kelimeleri teker teker çevirmek istendiğinde, en hafif tabirle, gerçekten "lezzetli" çözümler ortaya çıkmıştır: "Eken (Sator) emeğinin meyvesini toplar" veya: "İşçi işini elinde tutar", "Eken Arepo çarkları özenle çevirir"... Bu versiyonlardan biri doğru kabul edilse bile, ortaçağ kilisesinin duvarına veya eski bir Latince İncil'e yazılmış olanın ne işe yaradığını kim açıklayabilir?

Başka bir yol arayalım.

Birbirine dik iki TENET kelimesi, eşit kollu bir Yunan haçı oluşturur. Her A'yı aynı çizgideki her O'ya düz bir çizgiyle bağlarsak, ortaya çıkan şekil güçlendirilmiş TENET haçıdır. Ardından, yine düz çizgilerle, tüm A ve O'ları merkeze N harfi gelecek şekilde birleştirirsek, üçgen haç olarak adlandırılan şekli elde ederiz. Son olarak, yarıçapı NA veya NO olan dairenin merkezinin N olduğunu varsayarsak, karşımızda Tapınak Şövalyeleri'nin meşhur Croix pattée'si vardır.

Şimdi bu gerçek sihirli kareyi sayısal sihirli kareye dönüştürmeyi deneyelim.

Başlangıç olarak, rakamların sayısal sırasına göre şu şekilde beş seviyeli bir dizi oluşturuyoruz:

1 2 3 4 5
6 7 8 9

10 11 12
13 14 15
16 17 18
19 20 21
22 23 24
25

TENET kelimelerinden oluşan çarpıya karşılık gelen iki sütun, tıpkı iki köşegen gibi aynı toplamı verir: 65. Ancak diğer dikey ve yatay sütunlar farklı değerler verir.
Bu noktada, çeşitli sütunları oluşturan sayıların toplamında, hem dikey, hem yatay, hem de çapraz olarak her zaman 65 değerinin elde edildiği başka bir sihirli kare oluşturalım.

17	**23**	**6**	**4**	**1**
20	**14**	**10**	**16**	**5**
9	**7**	**3**	**24**	**2**
1	**13**	**21**	**19**	**1**
18	**8**	**25**	**2**	**1**

Ancak bu kare bile -görünüşteki mükemmelliğine rağmen- eksiktir ve bir kenara bırakılmalıdır. Aslında: ROTAS kelimesine birebir karşılık gelen dış sayılar da aynı sonucu, yani 65'i verse de, bir yandan ROTAS'ın iki S'si ile iki R'si arasında, diğer yandan sayısal karede aynı kutuyu işgal eden 17 ile 12 veya 18 ile 15 arasında (17 + 12 = 29; 18 + 15 = 33) hiçbir benzerlik olmadığını hemen fark ederiz. Dolayısıyla, diyelim ki 3 sayısını merkez alan kusurlu bir sihirli karedir, diyelim ki 1.

Şimdi, her anlamda toplam sayısı yine 65 olan şu diğer sihirli kareyi ele alalım:

11 24 7 20
3 4 12 25
8 16 17 5

13 21 9 10
18 1 14 22
23 6 19 2
15

Hemen önemli birkaç noktaya değinelim:

1. ROTAS dış kelimesinin S ve R harflerine karşılık gelen sayıların aynı toplamı verdiği: 26 (11 + 15 = 26; 23 + 3 = 26);

2. İkişer ikişer alındığında ve toplamları 26 olan tüm sayıların (25 + 1; 24 + 2; 22 + 4; 21 + 5...) her zaman gerçek sihirli karenin iki özdeş harfine karşılık geldiği: EE, AA, EE, AA...

Şimdi 26, 13 x 2'ye eşittir ve 13, N'ye karşılık gelen ortada görünen sayıdır.
ROTAS karelerinin Kabalistik yorumunun anahtarı bazen merkezdeki 13'te, bazen 26'da, bazen de 65'te bulunur.

65 ve ADONAI isminin "nümerolojik" toplamı: Aleph-Dalet-İsim-Yod: 1 + 4 + 50 + 10 = 65.

26 Tetragrammaton yerine: Yod-He -Waw-He 10 +5+6+5 =26.

ADONAI ve Tetragrammaton, İbranice'de Ebedi Olan'ın iki adıdır. Tekvin kitabının XV. bölümünün 2. ayetinde, tamamen benzersiz ve sıra dışı bir şekilde, yan yana geldiklerini hatırlayalım: "Adonai YHWH mahtite n-li..." (Adonai YHWH, bana vereceksin...). Tetragrammaton telaffuz edilemediğinden, yerine tekrar Adonai okumak zorunludur ve bu da şaşırtıcı ve tekil bir tekrarla sonuçlanır: ADONAI, ADONAI.
ADONAI ve YHWH şunu verir: 65 + 26 = 91 = 10 = 1. Sihirli karemiz 13'ün, yani Birliğin merkezindedir (aslında, İbranice'de BİR'in E'HAD olarak

adlandırıldığını ve sayısal toplamı 13 olduğunu daha önce görmüştük!). Öte yandan, Yahudi duası - Chema Israel - şu sözlerle duyurulması boşuna değildir: Chema Israel YHWH Elohe non Adonai E'had (Tesniye, VI: 4), yani: "Dinle İsrail: Tanrımız YHWH (26), Adonai (65) ve Bir (13)".

ROTAS karesinin İbranice versiyonunda (şekilde gösterilmiştir) 26, 65, 13 ve 1 arasındaki oranlar açıkça görülebildiği gibi, T. du Chenteau'nun 1778'de Brüksel yakınlarındaki Schaerbeeck Şatosu'nda saklanan bir dizi gravürde oluşturulan hermetik hiyeroglif kompozisyonlarından birinde yer alan ROTAS karesinde yazılı olarak bulunmaktadır.

Yukarıda gördüğünüz He, karenin beşinci dereceden sihirli bir kare olduğunu gösteriyor (çünkü He 5'e eşittir).

Aşağıdaki Adonai ise çözümü gösteriyor: 65. İbranice harfler, tek başlarına veya çiftler halinde, her zaman karşılık gelen sayısal değeri verir (örneğin: Yod-Aleph'li kutu, 10 + 1 = 11; Khaph-Daleth'li kutu 20 + 4 = 24; Zainn'li kutu, 7 ve Cos 1 uzakta). Çiftler halinde alındığında, kutular toplam 26 değerini verir; bu da ROTAS karesindeki benzer harflerin değerine karşılık gelir.

Yod'un yanındaki merkezi karede, değeri 13 olan BİR'i belirleyen G harfinin (ghimel = 3) varlığı, Yahudi yapımı bu inanılmaz ROTAS tipi sihirli kareyi karakterize eden büyük ve küçük diğer birçok gizemden sadece biridir. Kabalistik yapısal eklemlenmesi, sözde geleneksel palindromun dayandığı temelleri haklı çıkarır ve anlamaya yardımcı olur.
Son olarak paragrafı kapatırken şunu da ekleyelim: ROTAS kelimesi İbranicede şöyle yazılır:

Resch - W a wT a w-Samekh

sayısal olarak: 200 + 6 + 400 + 60 = 666.

"İşte hikmet! Aklı olan, canavarın sayısını hesaplasın. Çünkü o, bir insanın sayısıdır ve sayısı 666'dır." (Vahiy, X1n:18).

Filozofun Altın Kabalası

I. Tüm bilimimiz Yüce Zihin'den gelir. Yaşayan Tanrı'nın bir armağanıdır.

II. FELSEFİ ALTIN Kabalası, uyanıklık, okumalar, tekrar okumalar, çaba ve azim gerektirir ve gerektirir. Ancak metinler çoktur, hepsi farklıdır ve anlaşılması zordur. Bununla birlikte, FELSEFİ BOĞA hakkında İbranice Söz'den daha iyi bir inceleme yoktur. Peygamber Amos, "Rabbin Kitabını arayın ve okuyun" der (XXXIV:16).

III. ✱bilimimiz budur. İnsan, Eyüp Kitabı'nda (XXVII) yazılı ALTIN TOZU (afroth zahav) ilkesini, Söz üzerinde tefekkür ederek kavrayabilir. Yırtıcı kuşun bilmediği, akbabanın gözünün fark edemeyeceği bir yoldan ulaşılır. Peki BİLGELİK nerede bulunur?

IV. Akıllı olan kişi, doğanın işini görür ve zamanını gök meridyenine göre ayarlar.

V. BİLGELİK ve GOLEMS'in sayısı 73'tür.

VI. Kutsal Kitabımızda şöyle yazılıdır: ATEŞ AHİDİ. Orada (Berith-Esch) görünen ilk kelimedir. Ateş yukarıda, Kuzey'dedir. Kuzey, Waw-He-Yod ile mühürlenmiştir. İşte bu yüzden Kutsal Kitap şöyle der: ALTIN KUZEY'den gelir (Eyüp, XXXVIL 22). ALTIN KUZEY'den gelir ve Eloah orada, korkunç heybetiyle örtülü olarak oturur.
VII. Dünya tohov olduğunda ve kutsal Ateş Theom'u kapladığında, Ateş Tahtı aeque'nin yüzeyinin üzerinde asılı kaldı. Böylece maddenin belirlenmesi başladı.

VIII. Sonra Işık ile Karanlık, Aeque ile Aeque arasında ayrım geldi. Sonra Güneş ve yansıyan Ay, Dünya'yı aydınlatmaya başladı.

IX. KIRMIZI (adamah) Aden diyarıydı ve oradan akan nehir DÖRT RAŞİM'e (kola) ayrılmıştı.

X. Rahimlerin ilki Pihon'dur. ALTIN'ın bulunduğu HAWİLAH DİYARI'nın her yerini sarar. Kutsal Kitap, bu yerin ALTIN'ının saf olduğunu söyler. Ayrıca burada bdellium ve oniks taşı (choham) da bulunur.

XI. DÖRT RACHIM, EVEN'HA'KHAMIM'i oluşturduğunda nehir, me 'khil-kaspith me'khil-zahav olur. Buna BATH-SHABTHAI de denir ve KUTSAL KURŞUN'dur.

XII. Kabil ve Habil'in Kabala'sı, Haham Yosse'nin görkemli hafıza teoreminde yer alır. Biri bir tarafta yukarı doğru yükselirken, diğeri aynı tarafta aşağı doğru iner; biri ikisine nüfuz eder; ikisi bir üçüncüyü doğurur ve üçü de sonunda bire nüfuz eder. Kabil bir İŞARET ile işaretlenecektir.

XIII. Haham Yosse teoreminin ilk sonucu: çok renkli ışınların saçılması.

XIV. Çılgın Sular'ın günleri kırk, tufanları ise yüz elli olarak sayılır. Suların çekilmesinin başlangıcında, Nuh, Gemi'nin penceresini açar ve kara kuzgunu gönderir.

XV. BİLGE YILDIZI, Daleth ile O arasında parlar ve HAMASSAH'tır. Bu yıldız, GİZLİ ATEŞ olan NİSTAR'ımız aracılığıyla elde edilir, KARANLIK ATEŞ değil.

XVI. BİLGE ADAMLAR YILDIZI'ndan DAVUT YILDIZI'na ulaşmak on sekiz adım gerektirir. Çünkü toplam adım sayısı yirmi ikidir; yani İbranice'nin temel harfleri kadardır. Fakat YHWH onların

yüceltilmesini gözetmiyorsa, Alef'ten saymaya başlamanın bir anlamı yoktur.

XVII. Im-lo thichmor la'assoth ath-kttl-divre i ha Thorah hazoth hakhethouvim base fer hazeh 1'irah ath-haChem
hanni'khbadwe-hannora hazeh at YHWH Elohei'kha,

XVIII. Kesilmiş baştan, ALTIN BAŞ (Daniel 2:32) olan rechech di-dehav'a kadar, EŞİT ilkesi, Süleyman'ın dolunay olduğu zamana kadar uzanır. Böylece elde edilen GAFRİTH, uçucu hale getirilebilir.

XIX. NISTAR'ımız çözülmeye izin verir. ASTRAL THAMTSITH, HAMRA'AH'a izin verir. Hamassah, HAFRA'AH'a izin verir. NETHE'KH'in pişirilmesiyle elde edilen yanan GAFRITH'in hazırlanması, BÜYÜME IŞIĞININ azalmasına izin verir.

XX. Felsefe Altını, yedinci dereceden göksel altın gibidir. Her şeyi aydınlatır.

XXI. Her şey Bir'in içindedir.

XXII. İsmi şanı yüce olsun.

SON

Dr. Oldrich Elias:

Kabala

v.
POJEM, DEJINY A PRAMENY

1938'de Prag'da Zmatlik ve Palicka yayınevleri
tarafından yayınlandı

Bölüm I.

KABALA: KAVRAM VE TEMEL BÖLÜMLER.

Yanlış bir şekilde yalnızca yardımcı Hermesçi bilim olarak kabul edilen KABALA, kavramsal olarak orijinal ve en eski olan eski çağlarda YAHUDİ KABALA olarak bilinirdi.

Yahudi Kabalası kısa sürede bir sistem haline getirildi ve Batı'nın Hermetik geleneğinin anahtarı ve Batı Büyüsü ve Tasavvufunun özü haline geldi. Bu daha geniş kapsamda, yalnızca bir Yahudi okült doktrini olmaktan çıktı. Gizemleri ve ilkeleri evrensel Hermetizm'in tüm dallarında uygulandı ve onlar için bir anlamda temel hale geldi. Böylece, daha yüksek Hermetik terminolojide, Söz'ün, Öz'ün ve bunların plazmadaki izdüşümlerinin, sembolik imgelerin ve jestlerin büyülü gücü ve anlamıyla ilgili her teorik ve pratik işleme Kabala adı verildi. Bu evrensel, en uygun Kabala, içerik olarak artık Yahudi Kabalası ile örtüşmüyor ve artık temel ifade araçlarına, yani İbranice ritüellere ve plazmaya bağlı değildi. Daha sonraki gelişmelerle, Batı'da İbranice metinler ve yazılar dışında, Kabalistik ilkelerin uygulanması için genişletilmiş olanaklara sahip Kabalistik sistemler ortaya çıktı. Bu tür bir Kabalistik sistemin olasılığı, Hermesçi klasik HC Agrippa tarafından zaten biliniyordu; bunu, "De vanitate scientiam" adlı eserinin 47. bölümündeki notlarından birinde anlayabiliriz. Agrippa, bu yöndeki ilk girişimleri, hatta İsa'dan sonraki ilk yüzyıllardaki Gnostik mezheplere bile atfeder.

V Hermetizm çağında, özellikle kapalı toplumlarda ve tarikatlarda uygulandığında, Kabala'nın şu şekilde bölünmesi yaygınlaştı:

I. BABALARIN KABBALA'SI, daha önce klasik Yahudi Kabala'sı olarak da anılan, İbranice diline ve İbranice yazıya dayanan ezoterik öğretiler ve ezoterik uygulamalardır.

Papus'a göre Yahudi Kabalası, mistik Varlığın her şeyi açıklayan bir vahiyidir, yansıtılmıştır
Mücize, yaratılmışlar seviyesine kadardır.

II. ANA KABALA, bazı diğerlerine dayanan bir Kabalistik sistem olarak, bu nedenle
İbranice olmayan feci narodnl, matefske.

III. EVRENSEL KABALA - ″Kabala ipsissima“, yani, en üstün, teorik ve pratik olarak, inisiyasyon ve büyü sanatı, eğer prensip olarak Yahudi Kabala'sından türetilen tüm Kabalistik prensipler üzerine kuruluysa.

Bu üç Kabalistik sistemin ortak bir özelliği, Konuşma ve Sessizliğin büyülü önemine ve bunların ifade araçları olan ses, yazı, jestler ve sembollere vurgu yapmalarıdır. J. Boehme, bu ifade araçları arasında özellikle sese vurgu yaparak Yahudi Kabalası'na "Sesin Büyüsü" adını verir. Gizli inisiyasyon merkezlerinin büyülü uygulamasında, Kabala'da bu iki unsura özel bir vurgu yapılır: Söz ve Jest.

Ancak Hermesçiliğin özel bir kolu olan Kabala da, "bu vahyedilmiş dünyanın doğal güçlerinin daha hızlı gelişmesi üzerinde hareket etmesini sağlayan dinamikleşmiş insan iradesini mümkün kılan kapsamlı bir rehberlik ve araç" olarak Büyü kavramının kapsamına girer.

Kabala eğer tefekkürünü veya aktif çabalarını nihai amaç olarak Tanrı'ya veya en azından ahlaki öz-mükemmelliğe yöneltirse, Tasavvuf ile birleşerek onun içinde özel bir sistem yaratır.

Kabala'nın etki alanı, yalnızca filozoflar için değil, aynı zamanda Kabalistler için de, en üst düzeyde, nedensel düzey olarak adlandırılabilecek zihinsel (manasik) alemdir. Bu, kadim Fikirlerin duyular üstü özünün bir yansıması

olarak, ilk tezahür eden etkilerin alanıdır. Buradan, Kabala Üstadı (״Baal Shem") doğrudan astral dünyaya, daha da düşük eterik seviyeye ve son olarak fiziksel dünyaya etki eder.

Kabalistik faaliyetin ana odağı Güç değil, Bilgiydi. Kabalist, bir santraldeki karmaşık bağlantıların sırlarını kavrayan ve çok az bir çabayla, muazzam güç makinelerini - Kabalistik Deha - ve Dünyamız olan devasa fabrikanın ayrı bölümlerini harekete geçiren bir makinist gibidir.

V Aktif Kabala'da duygu belirleyici değildir. Ancak, ruhu zekâ ve bilgelik ufuklarını kuşatabilen bir kadın için bile, bu çalışma erişilebilirdir. Hatta en az altı yaşında olan her normal çocuk için bile Kabalistik bilgi ve eylem yolunun açık olduğu söylenir. Ancak bu, astral düzlemden kaynaklanan duygunun Kabalistik değerlendirmelerden ve işlemlerden dışlanması gerektiği anlamına gelmez; çünkü pratikte, genel büyü prensiplerine göre, uygulayıcının Kabalistik yeteneklerinin yeterince güçlü olmadığı durumlarda yardımcı olabilir. Bununla birlikte, derinlemesine bir zekâ ve metafiziksel birleşim yeteneğiyle birleşen Kabalistik Kesinlik, her zaman duyguya ve onun dinamikleştirdiği arzuya (inanca) hükmedecektir.

Büyünün her alanında olduğu gibi, pratik Kabala'da da en önemli sorun, Kabalistin iradesinin somut düzeye, en azından astral dünyaya başarılı bir şekilde dinamik olarak yansıtılmasıdır. Bu açıdan Kabala, Büyü'ye karşı her zaman yalnızca astral açıdan bir avantaja sahip olacaktır, çünkü yaşamın en yüksek tezahür eden düzleminden hareketle, bilincimize Zaman olarak görünen dünya gününün doğal akışıyla çalışır.

Bölüm II.
ORTODOKS GÖRÜŞLERE GÖRE YAHUDİ KABALA'SININ KÖKENLERİ YAHUDİ.

KABBALAH - İbranice ״HA-KABBAL" adı, İbranice ״kabbal" fiilinden türetilmiştir ve bu bağlamda "birinden bir şeyi, herkesle paylaşılabilecek bir sır değil, gelenek olarak almak" anlamına gelir. Bahsi geçen fiil, MÖ 2. yüzyıldan MS 2. yüzyıla kadar uzanan ve Tanaistu okulunun yayın kurulu tarafından yayınlanan ve sonraki Talmud'un temelini oluşturan altı bölümlük Mişna'nın dördüncü bölümü olan "Seder nezekim"de yer alan "PIRKE ABOTH" - "Ataların Sözleri" adlı etik incelemenin bir cümlesinde bu şekilde doğrulanmıştır. Cümle şöyledir: ״Mose kibbel tora misinai umsoro lijhosua", yani:

"Musa, Tevrat'ı (Tanrı'nın kanununu) Sina'da aldı ve sonra bunu Yeşu'ya iletti."

Buna göre, Rab'bin Musa'ya aktardığı gelenek iki yönlüydü: ilahi yasanın, Tevrat'ın, herkesin erişebileceği dışsal geleneği, yani Mas ora - "masar" fiilinden - iletmek (yukarıdaki alıntıdaki "u.msor.o" terimine bakınız) ve ezoterik gelenek - KABALA - (yukarıdaki "kibbel" terimine bakınız) - yalnızca Musa'nın inisiye öğrencilerine yönelikti.*)

Yahudiler, en azından Talmud döneminden beri, Kabala ve Tevrat'ın ortak kökenine ve birbirlerine olan bağımlılıklarına ikna olmuşlardı. Bu durum, Kabala'da öncelikle Kordon devrine (16. yüzyıl) kadar çoğu Kabalistik eserin - Zohar hariç- Eski Ahit'in Kutsal Yazıları'nın, yani Kutsal Kitaplar Kanonu'nun, Tevrat veya daha doğrusu Musa'nın Tevrat'ı etrafında toplanmış bir tefsiri gibi görünmesiyle biçimsel olarak ortaya çıkıyordu. İçsel olarak, Kabala ve Kutsal Kitaplar Kanonu arasındaki sürekli manevi bağlantı, tüm Kabalistik tezlerin ve fikirlerin -Lurie'nin İbbum hakkındaki öğretileri hariç- özünde ilgili Kutsal Yazılar pasajlarından, yani Eski Ahit'ten veya en azından Kutsal Yazılar'la bağlantılı olan

daha sonraki kanonlaştırılmış literatürden, yani Talmud ve yorumu olan Midraş'tan- kanıtlanabilir olması gerçeğinde ortaya çıkıyordu. Tek istisna kabul edilir, ama bugün hâlâ hatırlanır: İskenderiye Yahudisi Philo'nun metafizik fikirlerinin Kabala üzerindeki doğrudan özgün etkisi.

Kabala ile Tevrat arasındaki ilişki, tüm Eski Ahit yazıtlarının temeli olarak şu şekilde ifade edilebilir: Kabala, Tevrat'a göre ruh bedene göre neyse, ona göre de odur. Papus bu noktada daha da ileri gider ve Yahudi dini geleneğinin üçlü yönü tezinden yola çıkarak Masora'yı (Tevrat) bedeni, Talmud'u yaşam ilkesi (ruh) ve daha sonra Kabala'yı bu geleneğin ruhu olarak adlandırır. Tıpkı ruhun bedene kıyasla daha hareketli ve özgür olması gibi, Kabala da öyledir - Yahudiliğin yüce ruhunun özgür düşünceli ve kozmopolit düşüncesinin dizginsiz genişlemesinin ürünü - ortodoks Yahudi teolojisinin öldürücü biçimciliğine bir tepki.

Aziz Yves (Missions des Juifs) ve ondan sonra Papus, İbranice "kibbel" (doğrusu: "kabbal") fiilinin Mısır kökenli olduğuna ve "almak", "bilmek" ve "yönlendirmek" gibi genel anlamlara geldiğine inanır. Papus'un "La Cabbale" adlı eseri, bu kelimenin etimolojisini Eski Mısır'dan alır; ancak bizim görüşümüze göre bu pek de olası değildir.

Tevrat ve Eski Tevrat'ın konusu, yalnızca Tanrı'nın iradesinin söz veya eylemle tezahürünün tarihiydi; bu tezahür yorumlanabilir, ancak özü araştırılamaz. Kabala ise, Tanrı'nın tezahürlerinin içsel özünü araştırır ve bunları daha yakından araştırıp açıklamaya çalışır.

Bu, Kabala'nın ideolojik kökenine ilişkin resmi Yahudi görüşüdür ve bu görüşe göre Kabala, Musa'nın Tevrat'ından daha eski değildir.

Bölüm III.
FİKİRLERİN VE ESKİ YAHUDİ KABALASININ KÖKENİ HAKKINDA DİĞER HİPOTEZLER.

Çağdaş hermesçiler arasında Papus ve Fabre d'OHvet, Kabala'nın bağımsız bir sistem olarak ortaya çıkışını Hz. Musa zamanına yerleştirirler.

Ancak bazı Kabalistler, Kabala'nın Sina'da Musa'ya verilen Tanrı Yasası ile aynı olduğu iddiasından memnun kalmadılar. Bu nedenle, örneğin Yetzira Kitabı'nın yazarlığını İncil'deki İbrahim'e atfettiler ve hatta Kabala'nın yaratıcılarının Hanok ve hatta Adem olduğunu ilan ettiler.

Yahudi Kabala öğretileri sistemi, ana aşaması Ortaçağ Kabalistik literatüründe izlenebilen kademeli bir gelişimin ürünüdür. Bu gelişimin zirvesi, nihayet MS 13. yüzyılın sonunda düzenlenen Kabalistik İncil Zohar'dır. Ancak, bazı aşırı eleştirel Kabala eleştirmenlerinin yaptığı gibi, yukarıda bahsedilen Zohar'ın aslında zaten tamamlanmış olan felsefi-mistik Kabala sisteminin ilk kaynağı olduğunu iddia etmek doğru olmaz. Klasik Yahudi Kabalistler, özünde tamamlanmış olan bu sistemin kökenini MS 2. yüzyıla yerleştirirler ve bunu sebepsiz yere yapmazlar, çünkü tarihin de desteklediği aynı geleneğe göre, Simeon ben Yochai ve Haham Akiba gibi Kabala'nın birçok önemli aydını söz konusu dönemde yaşamıştır. MS 2. yüzyılı neden Kabala'nın gelişiminde özellikle önemli bir dönüm noktası olarak gördüğümüz başka bir yerde açıklanacaktır.

Eski, hazır Kabalistik sistem sorununa ek olarak, temel Kabalistik ilkelerin kökeni ve yaşı sorunu da var. Bu sorunun çözümünün anahtarı, Yahudi ulusal kültürünün diğer tezahürlerinde ve eserlerinde ve hatta Yahudi dininde daha

sonra ortaya çıkan özgünlük eksikliği olacaktır. Burada ve orada, özellikle komşu, yüksek kültürlü Babil bölgesinden gelen olası yabancı etkileri görüyoruz. Bu etkilerin kapsamı, Pan-Babilizm adı verilen özel bir tarihsel eğilim tarafından incelenmekte ve değerlendirilmektedir. En başından beri en güçlü olan Babil etkisine ek olarak, Mısır, daha sonra Pers ve Fenike etkileri de Eski Ahit Yahudiliğinin kültürel ve dini yaşamında kendini göstermiştir. Yabancı etkilerin daha yoğun bir şekilde uygulanması, Yahudi halkının veya en azından üyelerinin belirli bir kesiminin Mısır, Asur, Med ve Babil'de gönüllü veya zorunlu olarak kalmasıyla ("Babil esareti") kolaylaştırılmıştır. İskender zamanından itibaren, Yahudilerin Mısır, Fenike ve Phaike diasporasına sistematik göçü, özellikle Doğu bozkır halklarının kültürlerinin kültürel değerlerin karşılıklı alışverişi yoluyla karışıp zenginleştiği o unutulmaz senkretizm döneminde (MÖ 3. yüzyıl - MS 3. yüzyıl) başladı. Bu senkretik dönemin zirvesi MS 2. ve 3. yüzyıllara denk gelir ve bu nedenle, tıpkı orijinal Yahudi geleneği gibi, Kabala'nın da ayrı bir felsefi sistem olarak ortaya çıkışının bu döneme tarihlenmesi pek de olası değildir.

Aynı görüş, A. Franck gibi Kabala üzerine çalışan modern araştırmacılar tarafından da paylaşılmaktadır. Franck'a göre, Yahudi Kabalası, Kfestan döneminin başlangıcında İskenderiye felsefesinden özel bir sistem olarak doğmuştur ve bu nedenle Franck, bu felsefeyi Yahudi Kabalası'nın öz kardeşi olarak adlandırır. Senkretizmin Kabala üzerindeki etkisi, büyük ölçüde Yahudi anavatanı Filistin'in Avrupa, Afrika ve Asya arasında bir kavşakta yer alan merkezi konumu ve o dönemde sadece senkretizmin odak noktası değil, aynı zamanda en büyük yabancı Yahudi kolonisi olan İskenderiye'nin yakınlığıyla desteklenmiştir.

Yabancı bir kökene atfedilmesi gereken sayısız Kabalistik unsur arasında, yaygın literatürde en sık bahsedilenler, prototipleri Eski Farsça Amsaspandlarda bulunan Sefiralar, Ahuramazda melekleri, Yahudi yazısının kendisi ve Babil, Mısır, Feke, Kfestan ve Gnostik kökenli birçok başka unsurdur. Modern Kabalistler arasında, birçok durumda Kabala'daki Eski Farsça unsurları özellikle vurgulayan Franck'tan daha önce bahsedilmişti.

Ancak Franck, bu Pers etkilerini abartıyor gibi görünüyor. Belki de Kabala'da, MS 3. yüzyılda Sasani Hanedanlığı döneminde yeniden canlandırılan ve İslam dönemine kadar Mezopotamya'da ünlü Yahudi diasporalarının geliştiği, örneğin Babil Talmud'unun doğduğu Pumbadita'da olduğu gibi, reform edilmiş Zerdüştlüğün sonraki etkilerinden bahsetmek hâlâ mümkün olabilir. Öte yandan Franck, Platoncu öğretilerin Kabala felsefesi üzerindeki daha belirgin etkisini kabul etmezken, Papus ise tam tersine, Platon'u, Kabala'nın da zamanla ortaya çıktığı kadim dünyanın evrensel, gizli geleneğinin kurucusu olarak görmenin daha uygun olup olmayacağını sorar. Papus, "La Cabbale" adlı eserinin beşinci bölümünde, Franck'ın eski temel Kabalistik fikirler hakkındaki görüşlerine de itiraz eder ve son olarak Hermesçilerin bu konudaki genel görüşünü şu şekilde formüle eder: "Bütün mistikler, bütün okültistler bu konuda hemfikirdir: Kabala, adından da anlaşılacağı gibi, kadim zamanlardan kalma gerçek bir gelenektir."

Başka bir yerde ise Papus ve onunla birlikte hermesçi Sedir, Blavatsky'nin insanlığın tarih öncesinde belirli ırkların kademeli olarak ortaya çıkışı hakkındaki öğretilerini aktarırlar ve tüm ezoterik geleneklerin kökenini Atlantis kültüründen alarak, daha sonraki gelişimini, Musa'nın kayınpederi ve başlatıcılarından biri olan Yitro'nun da ait olduğu söylenen siyah ırkta ve daha sonra efsanevi Rama'nın ortaya çıktığı günlerde beyaz ırkta izlerler.

Hermesçi Korifes'in Kabala'nın kökeni hakkındaki görüşü budur. Şimdi resmi bilimlerin, özellikle genel tarih öncesi, Yakın Doğu halklarının tarihi, karşılaştırmalı din bilimi, dil bilimi vb.'nin bu sorunun çözümüne ne gibi katkıları

olabileceğini ele alacağız.

Yahudi Kabalası'nın ideolojik temeli olan katı tektanrıcılık, kendi döneminde yalnızca Yahudi dininin tekelinde olmayıp, Arap göçebelerinin ilkel dininde az çok açıkça kendini göstermiş ve daha sonraki karmaşık Babil ve Mısır teolojilerinde de uygulanmıştır. Bu, Pinches tarafından 1895'te yayınlanan Yeni Babil çivi yazısı yazıtındaki Delitsch'in meşhur belgesinde de kanıtlanmaktadır. Bu belgede, çeşitli Babil tanrıları tek tanrı Marduk'un çoklu tezahürleri olarak tanımlanmaktadır. Mısır'da ise 18. hanedandan Kral Akhenaten'in tektanrıcılık reformu da buna örnektir.

Yaratılış 14'e göre Yahudiler, Babil kralı Hammurabi'nin (İncil'deki Amrafel) çağdaşı olduğu varsayılan İbrahim zamanında bile ayrı bir ulusal kabile olarak varlığını sürdürüyordu. Nitekim, British Museum'daki üç çivi yazılı tabletten de bildiğimiz gibi, "Yawe-ilu", yani "Yahweh bir tanrıdır" adı, Babil kralı Hammurabi ve babası Sinmubalit'e verilen kişisel isimler arasında yer almaktadır. Bu da İsrail kabile tanrısı Yahweh'in MÖ 20. yüzyılda da tanınmış bir tanrı olduğunun kanıtıdır.

İsrail topraklarında İbranice yazılmış en eski yazıt, MÖ 715 civarında yazılmış Kudüs yazıtı "Şilo"dur. Ancak, Moab kralı Meşi'nin aynı yazıyla yazılmış yazısı daha da eskidir (yaklaşık MÖ 860) ve Fenike prensi İftesbaal'ın babası Kral Achiram'a ithaf ettiği, 1923'te Gebal-Bibl'de keşfedilen yazıt bile MÖ 13. yüzyıldan kalmadır. Kabala'nın daha sonraki klasik biçiminde en önemli sırlarını ifade etmek için kullanılan Fenike-İbranice yazısının daha eski belgelerinin bir gün bulunabileceği de ihtimal dışı değildir. Kabalistik harf değiştirme yöntemi, Yeremya'da (51, 1) kesinlikle belgelenmiştir.

Yahweh'in MÖ 20. yüzyılda bir tanrı olarak kabul edildiğini söylemiştik. Ancak diğer adı Elohim muhtemelen daha da eskidir, çünkü temel biçimi EI ve II, Babilce'de genel olarak tanrının genel adıyla birleşir. Kelime, daha doğrusu EI adı, şüphesiz Sümerce, dolayısıyla Babil öncesi yüce tanrı Enlil (Ellil) - "Havanın Efendisi" - isminden türemiştir. Ancak bu isim bile muhtemelen Sümer kökenli değildir, çünkü Sümerler başlangıçta bir tanrıya tapınmayı bilmiyorlardı ve yalnızca animistik bir ruh kültüne sahiptiler ve daha önce inanıldığı gibi Mezopotamya ovalarının ilk sakinleri ve hatta sözde Sümer-Babil kültür ve dininin tek yaratıcıları değillerdi.

Sümerlerden, yani MÖ 4. binyıldan çok önce, Mezopotamya'da ve doğudaki komşu ülkelerde, daha sonra Sümerler tarafından benimsenen, yüksek kültüre sahip gizemli bir halk yaşıyordu. Bu halkın tanrısı şüphesiz Enlil, Ellil, EI, kadim Melkizedek Eia'nın prototipi Elyon, Yaratılış'ın Elohim'i ve aynı zamanda Kabala'nın tanrısı Yahweh adıyla anılan kişiydi. Pers'te sözde proto-Elam kültürüne dair daha önce bilinen kanıtlar, bir zamanlar Mezopotamya'nın batı kesimlerinden Pers ve Türkistan üzerinden İndus Nehri'ne kadar uzanan ön Asya topraklarında yaşamış Sümer öncesi Sineam halkına atfedilmektedir. Bu durum, 1925'ten sonra Mohini-yo-dar, Harappa ve Jukom'da keşfedilen yüksek kentsel medeniyet ve kültürün sansasyonel kanıtlarından da anlaşılmaktadır. Bu kültür, Mezopotamya ve Pers'teki Kalkolitik (tıbbi) tipteki proto-Sümer ve proto-Elam kültürlerini takip etmektedir. Mezopotamya'daki Tepe Gawra'da yakın zamanda keşfedilen alan da bu kültürün yüksek seviyesine tanıklık etmektedir. Kültürel katmanlarının yaşının en az MÖ 6000 yıl olduğu tahmin edilmektedir. Bu kültüre mensup insanların kabilesel bağlantıları henüz bilinmemektedir, ancak henüz Arap yarımadasında ortaya çıkan ulusal tipe sahip Samiler olmadıklarını biliyoruz.

Proto-Sümer Kalkolitik kültürünü batıdan, Doğu Akdeniz'in Paleolitik türünden daha da eski kültür dalgaları takip eder. Girit ve Kiklad Adaları

üzerinden gelen ve ardından Neolitik'te Anadolu ve Ermenistan'a nüfuz eden bu kültürler. Bu Kiklad kültürünün bilinen son evresinin taşıyıcısı, sözde "Eski Kafkasya, Alarod dil grupları"dır. Bunlara belki de Elam halkı da dahildir ve daha sonraki Pers topraklarında proto-Elam ve proto-Sümer medeniyetlerinin yerini almışlardır. Hommel, 1885'te İspanya'dan Medya'ya yayılan tarih öncesi Alarod ailesi teorisini savundu. Aklına gelen ipucu, yukarıda adı geçen Elamların konuşmasındaki dilsel unsurların, İspanyol Basklarının ölmekte olan diliyle akrabalığıydı. Bu dilsel benzerlikler, Akdeniz'in her iki kıyısındaki tipik megalitik anıtların ve çoğunlukla Sümer'de, ayrıca Mısır ve Girit'te bilinen testi mezarların varlığıyla birlikte, teozofların son zamanlarda oldukça cesur bir şekilde ortaya attıkları, Akdeniz tarih öncesi uygarlığının kökeninin Batı, Atlantis olduğu ve Hindistan'ın batı uçlarına kadar uzandığı varsayımının olası olduğunu göstermektedir. Buradan, yalnızca insanlığın beşiği değil, aynı zamanda tüm Büyü'nün ve dolaylı olarak Kabala'nın da kökeni olarak kabul edilen Atlantis efsanelerinin varlığının kabulüne sadece bir adım var.

Ancak, Yitro'nun Musa'ya aktardığı Kabala öğretilerindeki Afrika unsurları hakkındaki ikinci gelenek, şimdi daha da doğrulanıyor. Afrika kültürleri konusunda en iyi uzman olan Alman araştırmacı Leo Frobenius, belirli bir dönemde kaya resimlerinin ortaya çıkmasıyla karakterize edilen sözde Filistin eyaletlerinin en eski kültürünü, başlangıcı Kuzey Afrika'da bol yağışlı dönemle (sözde yağmur) temsil edilen son Avrupa buzullaşmasının ortasına ve sonu Avrupa buzullarının kaybolması ve Magdalenian kültür döneminin sonuna denk gelen, sözde Kapsian (Orta Taş) döneminden kalma Afrika'nın merkezindeki en önemli üç kültürle aynı döneme yerleştiriyor. Muhtemelen Negroid tipinde bir Afrika medeniyetinin Ön-Asyalılar bölgesine müdahalesinin çok daha önemli bir kanıtı, aslen tropikal Afrika olan Sümer öncesi Mezopotamya'da uzun zaman önce yetiştirilen hurma ağacıdır. Hurma ağacı oradan Şinar'a ancak insan müdahalesiyle, yeterince nemli ama daha sıcak bir dönemde, yani MÖ 15-18 bin yıl önce Hazar Çağı'nın sonunda taşınmış olabilir. Negroid kültürü daha sonra Filistin, Arabistan ve Mezopotamya'nın çok ötesine, Hindistan'a kadar yayılmış ve bu ülkelerdeki en eski kültür olarak kabul edilmektedir. Yayılması, sürekli ve yoğun bir yerleşim gerektirir. Sami ırkının bazı Negroid özellikleri, Sami ırkının Arabistan'da, Avrupa kökenli başka bir göç dalgasının (daha önce bahsedilen Kalkolitik kültür) orijinal Negroid yerleşiminin kalıntılarıyla karışması yoluyla geliştiği varsayımını destekler görünmektedir.

Az önce ifade edilenler, geçmişe uzansa da, önce Negroid, sonra Avrupalı ve daha sonra Proto-Asya kökenli kadim halklar ile Sami halkları, özellikle de ilk Kabalistik sistemin yaratıcıları olan Yahudi halkı arasındaki kültürel ilişkilere dair dolaylı kanıtlardır. Bununla birlikte, büyük kadim Kabalistik ilkelere dair doğrudan kanıtlar da sunabiliriz. Bunlar, Sümer veya belki de Sümer öncesi kökenli olan ve bilinen en eski versiyonu MÖ üçüncü, hatta dördüncü binyıla dayanan, dünyanın yaratılışı hakkındaki ünlü Babil destanının (〝Enuma eliş") ilk beyitidir:

"Yukarıdaki gökler henüz adlarıyla anılmadığı zaman,
ve aşağıdaki toprakların henüz bir adı yokken..."

Dolayısıyla, burada yaratılışın kendisi değil, isimle adlandırma, bir şeyin bu dünyada bağımsız varoluşunun başlangıcı olarak kabul edilmektedir! Her Kabalistik sistemin en temel unsurları olan İsim, Söz ve Konuşma'nın önemine dair inancın ne kadar eski olduğunun, belki de dünyanın yaratılışı hakkındaki en eski mitin o iki unutulmaz beyitinden daha açık bir kanıtı olabilir mi?

Özet: Temel Kabalistik ilkeler ve fikirler, Yahudi Kabalası'nın ilk Kabalistik sisteminden daha eskidir. Konuşmanın ve özellikle de her Kabala'nın temeli olan

İsmin ezoterik anlamı, Sümer mitlerinde zaten kanıtlanmıştır. Sümer -Semitik olmayan- kültürü ise, daha da eski Avrupa ve Afrika kültürlerinin bir mirasıdır. Bununla birlikte, Yahudi Kabalası üzerindeki daha sonraki etkiler de inkâr edilemez. "Kabala'ya matematiksel biçimi veren Pisagorculuktu; Pers-Babil demonizmi ve eskatolojisi, Kudüs Talmud'unda Babil için kabul edildiği gibi (Ros ha-sana 1, 2) melekler, iblisler ve gezegensel zekâlar küreleriyle Kabala dünyalarını yeniden canlandırdı; ve Mısır'ın gizli öğretileri, Helenizm tarafından yeniden canlandırılan bu son çiçek olan Neoplatonizm ile Yahudi Kabalası'na kutsal mührünü bastı." (Yazar: Sihire Giriş, s. 45.)

Yardımcı resmi bilimlerin sürekli yeni bulgularıyla desteklenen bu nihai sonuç değiştirilemez. Dolayısıyla, Joel, "Yahudilik, Kabala'yı kendi gücüyle, Kutsal Yazılar'ın daha derin bir şekilde anlaşılması ihtiyacından vb. dolayı doğurmuştur..." iddiasında yalnızca kısmen haklıdır (Die Religionsphilosophie des Zohar, s. 387). Joel, Lurius'un el falı ve fizyonomi olarak da adlandırılan Ibbur doktrininin -daha doğrusu tüm Kabalistik Büyü'nün uygun bir parçası- Joel'in tüm Yahudi Kabalası'nı bu temel, esasen felsefi prensiplere uydurmaya çalıştığı Yahudiliğin dışında kaldığını kabul etmelidir. Dolayısıyla, Bischoff'un nihai sonucu (Die Elemente der Kabbalah, I, 50), bir bütün olarak bakıldığında Kabala'nın tamamen Yahudi ruhunun bir yaratısı olduğu iddiası tartışılabilir. Ancak Bischoff'un kendisi bu bölümde Yahudi olmayan, özellikle Babil kökenli sözlü Kabalistik geleneklerin varlığını kabul ediyor ve hatta Babil'deki "Maas Beresit" ve "Maas Merkaba"dan, dünyanın yaratılışı ve tanrının doğasına ilişkin özel bir "mistik" Babil doktrini olarak söz ediyor.

Ve bu nedenle şunu iddia edebiliriz: Yahudi Kabalası'nın içeriği değil, yalnızca biçimsel sistemi, sonuçta Yahudi ruhunun eşsiz bir yaratımıdır. Ve eğer Yahudi Kabalistler, diğer kültürlerin ve diğer çağların yaratımlarına böylesine belirgin bir Yahudi damgası vurmayı başardılarsa, bu, genel olarak Yahudilerin kendine özgü ırksal özelliklerinden kaynaklanmaktadır: somutluk duygusu ve yabancı kültürlerin meyvelerini özümseyip Yahudi dehasının ocağında tamamen yeni ve tipik bir Yahudi biçimine dönüştürme konusunda olağanüstü bir yetenek.

Bölüm IV.
YAHUDİ KABALA'SININ BÖLÜMLERİ.

Papus ("La Kabbale", Nestler'in Almanca çevirisinin 43. sayfası), Kabala'yı teorik ve pratik içerik olarak ikiye ayırmıştır. Bu yazara göre, teorik Kabala, patriğin şu temel konulardaki teslimiyetini içeriyordu:

1. Tanrının ve ilahi Şahısların kutsal sırrı hakkında.
2. Ruhsal, yaratılış ve melekler hakkında.
3. Kaos, kadimlerin kökeni ve altı günlük Yaratılış çalışmasında Dünya'nın yenilenmesi hakkında.
4. Görünen, yani maddi insanın yaratılışı, onun düşüşü ve insanı eski haline döndürecek ilahi yollar hakkında.

Bu genetik ama başka türlü bilgilendirici olmayan bölünmeye Papus, oldukça inorganik bir şekilde, teorik Kabala'yı bölen klasik öncülleri gibi, "Maas beresit" - "Yaratılışın Parçası (tarihi)" ve "Maas merkaba" - "Göksel arabanın Parçası (tarihi)" ifadelerini ekler.

Papus, pratik Kabala'nın (aynı yerde, s. 54) hem manevi hem de büyülü olabileceğini söyler; bu da pratik, uygulamalı Kabala'nın bile teorik bir öğrenme konusu ve ayrıca salt pratik bir büyü sanatı olabileceği anlamına gelir. Papus'a göre pratik Kabala'nın manevi yönünün anahtarı Sefira öğretisidir. Bu öğreti aynı zamanda iki alanda da kullanılabilir: birincisi, psikocerrahi gerçekler ve

mucizevi güç kullanımıyla ilgilidir; ikincisi ise psikoloji ve etikte uygulanır.

Papus'un aktardığına göre (Papus: ibid., s. 64), Kabala iki büyük bölüme ayrılır. Bunlardan ilki, çeşitli şekillerde kullanılabilen İbranice diline dayalı bir tür anahtardır - zihnin bölümü, ilk bölümün pratiğinin bilgisinden inşa edilen felsefi bir sistem oluşturur. Dolayısıyla, yukarıda verilen analize göre, ilk bölüm pratik Kabala, ikincisi ise teorik Kabala olacaktır. Kabala'nın "Kabala (maase) bereslt" ve "Maase merkaba" olarak ikiye ayrılmasıyla ilgili olarak De Briere şunları söyler: "Merkaba Kabalası, aydınlanmışları bilgeliğin en derin ve en içsel gizemlerine - Tanrı ve meleklerin özelliklerine - götürür. Kabala, bereslt'i, ünlü ilahi yargıların seslerinin (seslerinin) sayısal değerlendirmesi, seçimi ve derlenmesi temelinde açıklar - Tanrı'nın yüce niyetleri ve Tanrı'nın bu yargılara yerleştirdiği en yüce dini ilkeler.

Papus'a göre, Kabala gibi Kabalistler de iki türdür: Bazıları doktrinin prensiplerini kullanır, ancak temel kavramları açıklamaktan çekinmezler. Diğerleri ise bu temel prensiplere dayanan klasik eserler yazmışlardır. Bunlar arasında Mirandola'lı Pico ve Cizvit Kircher gibi klasikler de yer alır. Mirandola'lı Pico, Kabala çalışmasını sayılar, yani Seferler ve "Semoth" - İlahi İsimler üzerine bir incelemeye dayandırır, çünkü bu iki doktrin de Kabala'nın gerçek anahtarıdır. Kircher, hem teorik hem de özellikle pratik Kabala'da kullanılan İbrani alfabesinin harflerini değiştirmenin temel yöntemlerinden ("zerufe othljet" olarak adlandırılır) başlayarak, bu tipik Kabalistik yöntemleri genel olarak Kabalistik doktrinlerin ayrımına uygular ve ardından bunları şu şekilde ayırır:

Gematria veya değişim bilimi - Sanat bilimini inceleyen Noterler, ardından Themuria, yani zamirlerin ve harflerin bileşiminin bilimi, ayrıca kategoriler ve kavramlar bilimi geldi.

Kircher'in bu ayrımı (Papus'a göre - s. 65) tamamen yapay görünüyor. Bu nedenle en mantıklısının şu olduğunu düşünüyoruz: Her şeyden önce, öğretici amaçlarla, Kabala doktrinimizi, daha doğrusu Kabala hakkındaki doktrinimizi üç bölüme ayırdık:

I. Kabala kavramı, kökeni, çağı ve bölümleri, kaynakları ve sisteminin tarihsel ana hatları - işte tam da bu kitabımızın amacı budur.
II. Kabala'nın dogmaları (teorileri) üzerine, yani Tanrı, Seferler, dört Kabalistik dünya, insan, harflerin anlamları ve güçleri, bunların yorumlanma ve kullanılma yöntemleri ve Tanrı'nın İsimleri üzerine sistematik incelemeler.
III. Pratik Kabala üzerine bir inceleme, yani ikinci bölümde açıklanan bilginin pratik uygulama yöntemleri üzerine - büyüsel yollarla belirli bir hedefe ulaşmak üzerine.

Bölüm V.
GENEL OLARAK KABALA'NIN KAYNAKLARI VE ÖZEL OLARAK BİREYSEL KAYNAKLAR.

Kabala'nın doğrudan ve dolaylı kaynakları arasında ayrım yapıyoruz. Doğrudan, yani açıkça Kabalistik kaynaklar, metinler ve incelemeler hakkında daha sonra konuşacağız. Kabala'nın dolaylı kaynakları şunlardır:

I. Eski Ahit'in Kutsal Yazıları.
II. Talmud ve tefsiri (midrash).
III. Philo Zido'nun eserleri.

I. Eski Ahit.

Kabala ile ilgili önemi daha önce de belirtilmişti; zira 16. yüzyıla kadar tüm

Kabalistik eserlerin teması -Zohar hariç- Eski Ahit kitaplarından alınan bireysel alıntılar ve pasajlar üzerine yorumlar şeklindeydi ve hatta içerik bazında bile - belki İbbur doktrini hariç- her Kabalistik düşünce Kutsal Yazılar'daki bir hükümle doğrulanabilirdi.

Eski Yasa'nın Kutsal Yazıları -bundan sonra kısaca Eski Yasa olarak anılacaktır- içerik bakımından Kabala'nın doğduğu ananın ayı olarak kabul edilebilir.

Eski Ahit, Tevrat, Nebiim ve Ketubim olarak adlandırılan üç ana bölümden oluşur. Tevrat, Pentateuch veya Musa'nın beş kitabından oluşur: Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye. Nebiim peygamberlerdir: İşaya, Yeremya, Hezekiel, Daniel, Hoşea, Yoel, Amos, Obadya, Yunus, Mika, Nahum, Habakkuk, Sefanya, Haggay, Zekeriya ve Malaki (Kral James İncili'ne göre). Ketubim (kelimenin tam anlamıyla "yazılar" - Yunanca "Hagiographa" - "Kutsal Yazılar") şunları içerir: Yeşu Kitabı, Hakimler Kitabı, Rut Kitabı, Birinci ve İkinci Samuel Kitabı, Birinci ve İkinci Krallar Kitabı, Birinci ve İkinci Tarihler Kitabı, Ezra Kitabı, Nehemya Kitabı, Stephen Kitabı, Eyüp Kitabı, Mezmurlar Kitabı, Mezmur Kitabı, Vaiz Kitabı ve Süleyman Kitabı.

Dr. Rudolf Kittl'e (Eski Ahit Üzerine - Prag'da Dr. J. Hrozný çevirisiyle 1914'te yayınlanmıştır) göre, Eski Ahit bir bütün olarak kısaca şunları anlatır: Yaratılış'ın ilk 11 bölümünde tarih öncesi, oradan sonuna kadar: İkinci Krallar Kitabı'nda İbrahim'den Babil esaretine kadar İsrail tarihi. Ezra ve Nehemya kitapları sürgünden sonraki öyküleri anlatır ve daha sonra gelen peygamberlik kitapları yukarıda verilen anlatı taslağını daha ayrıntılı olarak renklendirir ve açıklar. Eser boyunca, görünüşte tutarlı ve yerleşik bir görüş, İsrail'in Tanrı tarafından seçilmiş bir ulus olduğu ve Sina'da karşılıklı olarak yapılan bir antlaşma temelinde O'nunla özel bir ilişki içinde olduğu yönündedir. Yahudilerin, Eski Ahit'in de tanıklık ettiği gibi, genellikle uymadıkları bir antlaşmadır (çölde Süleyman ve diğer kralların putperestliği).

On sekizinci yüzyılın başlarına kadar, Eski Ahit genellikle bir kitap kitabı ve aşkın bir vahyin ürünü olarak kabul ediliyordu. Ancak Asuroloji, Mısırbilim ve Semitoloji'nin gelişmesinden önce bile, Babil, Asur ve Kenan'ın kültürel, hatta edebi yapılarında Eski Ahit metnine şaşırtıcı benzerlikler ve paralellikler bulmayı mümkün kılmıştı; bunlar çoğunlukla Eski Ahit'in benzer kayıtlarından çok daha özgündü. On sekizinci yüzyılda bazı eleştirel araştırmacılar, Eski Ahit'te ve hatta görünüşte en eksiksiz kısmı olan Musa'nın Tevrat'ında bile, Tevrat'ın bile aynı kökenden, yani aynı zamandan ve aynı yazardan gelmediğini gösteren tutarsızlıklar, çelişkiler ve çarpıcı sapmalar keşfettiler. Keşfini 1753'te yayınlayan, esas olarak Fransız kralının ikinci hekimi Jean Astme'ydi. Eleştirel çalışmaları 1798'de Liger tarafından devam ettirildi. Eleştirel düşüncelerinin sonucu muhtemelen şudur:

Musa'nın Tevrat'ının ilk kitabı olan Yaratılış'ta iki kaynak iç içe geçmiştir: Yahvist ve Elohist. Buradaki ayrım ölçütü, İsrail tanrısına verilen isimdir. Ancak Elohist kaynak bile tekdüze değildir. İçinde iki katman vardır: eski ve yeni. Bunlardan biri, tüm Tevrat boyunca devam eden sözde rahiplik yasasıdır; diğeri ise neredeyse bağımsız bir yasa olarak Musa'nın beşinci kitabı olan Tesniye'dir. Rahiplik yasası uzun süre Eski Ahit'in en eski kaynağı olarak kabul edilmiştir. Ancak yalnızca Jindrich Graf ve özellikle Welhauser (d. 1878), durumun böyle olmadığını kanıtlamıştır; ancak sıradan bir insanın bile, İsrail'in çölde göçebe hayatı sırasında çıkarılan Musa yasasının, yerleşik bir tarım halkı olan ve düzenlemelerinin öncelikli olarak İsrail'e yönelik olduğu İsrail'in koşullarını öngöremeyeceği aklına gelmiş olmalı. Eski Ahit üzerine yapılan eleştirel çalışmaların mevcut sonucu şudur:

Rahip Kodeksi en yenisidir. Yahudilerin Babil esaretinden (MÖ 538) döndükten sonra, MÖ 500 yılı civarında oluşturulmuştur. Ancak Tesniye, sürgünden önce oluşturulmuştur ve muhtemelen MÖ 521'de Yahuda Kralı Yoşiya döneminde baş rahip Hilkiya tarafından tesadüfen (belki de kasıtlı olarak uydurulmuş) keşfedilen anıtla aynıdır (II. Krallar, 22; 23). En eski kaynak, özellikle Yaratılış'ta olmak üzere orijinal Elohist ve Yahvist kaynaklardır. Bunlar, muhtemelen İlyas ve Elişa peygamber okulundan, MÖ 8. ve 9. yüzyıllara tarihlenmektedir. Bu, Musa'nın sözde beş kitabının yazarı olmadığını gösterir. Şüphesiz tamamen unutulmuştu ve anıtı ancak sürgün sonrası Rahip Kodeksi'nde yeniden diriltilmiştir. Ancak Çıkış kitabında anlatılan Musa'nın gerçekten yaşadığı ve geride görünüşte sadece sözlü gelenek bıraktığı a priori olarak reddedilemez; bu gelenek hem onun iddia edilen beş kitabında hem de Kabala'da korunmuştur.

MÖ 444 civarında tamamlanan ve mevcut Eski Ahit'in prototipi haline gelen, teokratik bir İsrail devleti idealini ilan eden, rahiplerin sürgün sonrası kodeksi veya sözde Filistin Kutsal Kitaplar Kanonu, merkezi fikri Tanrı'nın birliği olan ve aynı zamanda Kabala'nın temel ilkesi olan bir İsrail devleti idealini ilan ediyordu. Aynı dönemde, Kudüs ilk olarak yalnızca Yahve'ye ibadet yeri olarak ilan edildi. Sürgünden önce durum böyle değildi. Tesniye yalnızca bu ideali hedefler ve daha eski kaynaklar bile ibadetin Kudüs'te merkezileşmesi hakkında hiçbir şey bilmez. Kudüs'ün en geç İsrail tarafından fethedildiğini, ancak MÖ 1004 civarında Davut tarafından Yebuslulardan fethedildiğini unutmamalısınız. Çıkış kitabının 20. bölümünde, çeşitli yerlerde Rab'be sunaklar inşa edilmesine izin verilir ve Filistin'in fethinden sonraki ilk yüzyıllarda, Yahve'ye ibadet merkezleri değişmiştir. Yerlerin isimleri şöyle: Şilo, Dan, Beerşeba, Ofra, Beytel. Dolayısıyla Yahve o zamanlar yalnızca kabile tanrısıydı ve çevredeki her ulus da aynı tanrıya sahipti. İsrailoğulları sık sık ondan uzaklaşıp, çölde (altın buzağı - Mısır boğası Hapis'in bir kopyası) ve hatta Yahve'nin ilk tapınağını inşa eden Kral Süleyman döneminde bile diğer Kenan ve Fenike tanrılarına yöneldiler.

Buradan, Eski Ahit'in kökeninin heterojen ve çeşitli olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Son hali, birçok etkinin ve uzun bir tarihsel gelişimin sonucudur. Bu gerçekler, özellikle Eski Ahit'e dayanan kadim Kabala'nın gelişimini değerlendirirken dikkate alınmalıdır.

II. Talmud.

Kelimenin tam anlamıyla "ders kitabı" anlamına gelen Talmud (İbranice öğretmek anlamına gelen lamad fiilinden gelir, ayrıca bu fiilden gelen melamed - öğretmen), Eski Ahit'ten sonra gelir ve Yahudiliğin ikinci temel direğidir. Dolayısıyla kökeni heterojendir ve gelişimi uzundur.

Talmud'dan önce, TORIA'nın dışsal, metinsel yönleriyle ilgili kurallar ve gelenekler koleksiyonu olan MASORA vardı. "Kabala" kelimesinin etimolojik olarak türetildiği "Pirke aboth" koleksiyonundan bir beyit alıntılanırken Masora'dan daha önce bahsedilmişti. Talmud'un yaşamsal ilkesi, Kabala'nın ise ruhu olduğu için, geleneğin özü olarak adlandırılan Masora, esas olarak çeşitli işaretler ve sesli harflerin yardımıyla Kutsal Yazılar'daki pasajların nasıl açıklığa kavuşturulacağını öğretir. MS 12. yüzyılda Masoret okulu, İbranice yazının ikincil sesli harflerini ve diğer işaretlerini (noktalar, çizgiler) kesin bir şekilde düzenleyerek o dönemin çeşitli yanlış anlamalarını ortadan kaldırmaktan sorumluydu ve bu nedenle "Masoretler" olarak adlandırıldılar.

Kutsal Yazılar'ın MÖ 444 civarında sözde Filistin Kanonu'nda kodifikasyonunun, kutsal geleneğin son ve değişmez düzenlemesi olduğu düşünülüyordu. Bununla birlikte, Eski Ahit'in bazı belirsiz pasajlarının yanlış

anlaşılmaları ve farklı yorumları engellenemedi. Ünlü müfessirler ve başlıca Filistin okullarının başkanları tarafından yapılan çeşitli sözlü yorumlar, bunların ortadan kaldırılmasını sağladı. Bu tür yorumlara MIDRASES (tekil: midras, çoğul: midrasim) adı verildi. Bu midraslar, Titus'un MS 70'te Tapınağı yıkmasına kadar Kudüs Yüksek Konseyi tarafından resmen tanınmadı. Ancak uygulama kısa süre sonra başka bir tavizin, yani Şabat arifesinde inananlara yüksek sesle okunan Tevrat'ın sözlü Aramice tercümelerinin, yani TARGUMS'un hoşgörülmesini zorunlu kıldı. MÖ 2. yüzyıldan itibaren İbranice ölü bir dil haline gelmişti; halk yalnızca Aramice konuşuyor ve genellikle İbranice'yi anlamıyordu. Yahudi diasporası, özellikle de Mısır diasporası, MÖ 3. yüzyılda -geleneğe göre, Mısır kralı II. Ptolemaios'un girişimiyle- zirveye ulaşan daha da büyük bir özgürlüğe sahipti. Philadelphia -Tevrat'ın Yunanca çevirisinde (sözde "Septuagint"), ardından gelen yüzyıllarda Filistin Kanonu'nun neredeyse tüm kalan kısımlarının çevirileri geldi. Titus'un Kudüs'ü yıkmasının ardından, genç ama enerjik Gamaliel okulu, yasayı olduğu gibi korumaya çalıştı, ancak sözlü geleneğin yazıya geçirilmesine henüz izin vermedi. O dönemde, Kanon'a yeni bir sözlü yorum ve ek tür ortaya çıktı. Bu, ahlaki içerikli HALACHA - Çekçe: koşmak, yürümek - ve HAGGADA - Çekçe: genellikle öğretici ve çok çeşitli içerikli, rapor ve eklemeler olarak adlandırılan bir türdür. Bu Haggadah'ı kendimize ait, yani nihai gelişimiyle Yahudi Kabalası'nın son kaynağı olarak görüyoruz.

Filistin'deki Yahudiliğin başı, Simon'un oğlu ve ünlü Gamaliel'in torunu olan Haham JEHUDA-HA-NASI-HA-KADOS (MS 135'te ünlü Haham Akiba'nın ölüm gününde doğdu, MS 220'de öldü) olduğunda büyük değişimler yaşandı. Haham, Sanhedrin'i (yüksek konsey) ve okulunu Serafim'den Beyt-Şearim'e, ardından da Seforis ve Tiberya'ya taşıdı. Bu okul, ünlü Tanaistlerin (Tannaim) okuludur. Özgür düşünceli ruhuyla Haham Yehuda, dini yaşamın katı kurallarında bazı gevşemeler getirdi ve özellikle sözlü geleneğe dayanan yasaların yazıya geçirilmemesi yasağını kaldırdı. Daha sonra kendisi bu geleneği derleyip toparlamaya çalıştı ve tamamlanmış eserini MS 190 civarında yayınladı. MISNA (״Tekrarlar) başlığı altında. Mişna, İncil İbranicesine yakın, Latince ve Keldani-Phetik kelimelerle harmanlanmış modern Yahudi dilinde yazılmıştır. Mişna, 6 (İbranice ״sisa") bölümden (״sedarim) oluşur ve bu bölümler risalelere (masechtoth, 62 numaralı, ancak genellikle 63 olarak verilir), bölümler bölümlere (perakim - 525 numaralı) ve bölümler de paragraflara (misnioth) ayrılır.

Onech sest hlavnich dilu cele sbirky ״Sisa sedarim“ denir:

I. Seder zeraim 10 risaleden oluşan bir ibadetler bütünüdür.

II. Seder moed - düğünle ilgili, antlaşmanın gücüyle ilgili.

III. Sederimiz Zenah ile ilgili olup 7 bölümden oluşmaktadır.

IV. Seder nezikin (tez ״nezekim“), medeni ve emanet hukukunda hükümlerin uygulanmasıyla ilgili olanıdır.

V. Seder kodasim (״düğün veci“) sil risalesi

VI. Seder tagaroth (nebo ״teharoth“) pfedpisech ocisfovadch a ma 12 risalesinden oluşuyordu.

Mişna bile türünün kesin ve son eseri olmadı. Kısa süre sonra etrafında çeşitli yorumlar ve tefsirler ortaya çıktı ve zamanla o kadar büyüdüler ki, eski nesil Tanais'in yerini alan Tiberya'daki Amoraim ekolü, bu eklemeleri toplayıp yazmak zorunda kaldı. Tiberya ekolünün başlıca temsilcisi Haham Yochanan ben Nafa (MS 216-297), bu eseriyle ünlendi. Eserin tamamı MS 370 civarında GEMARA, yani "Tamamlama" adıyla yayınlandı, ancak altı bölümden yalnızca üç veya dört tanesine atıfta bulunuyor ve bunun başlangıçtan beri böyle olup olmadığı veya bazı bölümlerin zamanla kaybolup kaybolmadığı artık bilinmiyor.

MISNA, Filistin GEMARA'sıyla BİRLİKTE , Kudüs Talmud'unu (Kudüs Talmud'u) oluşturur. Bu Talmud'un dili, İbranice, Süryanice, Latince ve Fektince'nin de katkılarıyla Keldanice'dir.

O dönemde, Pers Sasanileri'nin yönetimi altında, Mezopotamya'da Yahudi yerleşimleri gelişti. Bunların en ünlüsü, ilk başta bir haham okulu olan Pumbadita'ydı (Musil'e göre, günümüzde Fırat kıyısındaki Cifil). Daha sonra, yine bir haham okulu olan Sura, MS dördüncü yüzyılda Amoraist Asi ben Şimei (352-427) tarafından yönetiliyordu. Asi, Mişna'nın tüm geleneklerini ve yorumlarını, kökenleri Babil okullarına dayandığı şekliyle, yazıya dökmek gibi imkânsız bir görevi üstlendi. Ardından, bu materyal üzerinde 30 yıl çalışıldı ve sonunda Asi tarafından düzenlendi; ancak Asi, bitirmeden önce öldü. Asi'nin halefleri Haham Yeşu, Mar ben Asi ve özellikle Hahambaşı'nın, MS 500 civarında eseri yayınlaması 60 yıl daha sürdü. 6 bölüm ve 12 sayfadan oluşan anıtsal bir eser olan BABİL TALMUD'u (Talmud babli) adlı eser, Kudüs Talmudu'ndan daha kapsamlıdır, ancak Mişna'nın bazı özel bölümlerini içermez. Bu Talmud'un dili, Keldani, Latince ve Yunanca izleri taşıyan Orta Çağ Haham İbranicesidir.

Zamanla Talmud, aşırı anıtsallığı nedeniyle kullanışsız hale geldi. Bu nedenle Filistinli haham ve Kabalist JOSEF QUARO (aynı zamanda Karo: 1488-1575), uygun bir şekilde "SULCHAN ARUCH" ("Hazırlanmış Sofra") adını verdiği kısa bir alıntı yaptı ve ardından Yahudiler arasında Tevrat'ın kendisinden daha önemli olduğunu savundu. 4 bölümden oluşan bu bölüm: 1. Orach chajim - "Yaşama giden yol", 2. Jore de'a - "Verilen bilgi", 3. Eben ha-ezer "Yardım taşı" ve 4. Seçilmiş mispath - "Doğruların göğüs kalkanı" olarak adlandırıldı. D11, ilk bölüm duvarın ev ve sinagog yaşamıyla ilgiliyken, ikinci bölüm yiyecek, kurban ve diğer dini düzenlemelerle ilgiliyken, üçüncü bölüm evlilik yasalarını ve dördüncü bölüm genel olarak medeni ve ceza hukukunu ele alıyor.

Talmud'un Kabala açısından önemi, çeşitli anekdotsal gezilerde mucize yaratan hahamların sihirli güçleri, İlahi İsimlerin kullanılma anlamı ve biçimi ve Sefer Yetzirah gibi Kabala'nın kadim kaynağı hakkındaki tanıklığın önemi hakkında bize aktardığı bilgilerde yatmaktadır.

III. Philo Duvarı.

Kabala'nın önemli bir kaynağı da, MÖ 1. yüzyılda yaşamış bir Fenikeli filozof olan Larissalı Philo'dan farklı olarak, İskenderiyeli bir Fenikeli veya Yahudi olan Philo'nun felsefi eseridir. Yaşam tarihleri kesin olarak bilinmemektedir. Doğum tarihi MÖ 10-20-25, ölüm tarihi ise MS 40-50 yılları arasında yer almaktadır. Helenistik dönemde hiçbir Yahudi, böylesine bir Fenike bilgisine sahip olmamış ve Yahudi olmayan dünyada Philo kadar önemli bir yere sahip olmamıştır. Kıpti Kilisesi teolojisi üzerindeki derin etkisi tartışılmazdır. Eusebius, onun hakkında büyük bir hayranlıkla yazmıştır.

Philo'nun hayatı hakkında çok az şey biliyoruz, ancak sayısız yazısının neredeyse tamamı, özellikle de onları Kilise Babalarının eserleri kadar gayretle derleyen Kıpti Kilisesi sayesinde günümüze ulaşmıştır. Bu eserlerde, Yeni-Platonculuk ile pagan ve Kıpti gnosis'in temel fikirleri, o dönemin Yahudi filozoflarının ve sonraki Kabalistlerin karakteristik özelliği olan özgün bir bakış açısıyla birleştirilmiştir. Yahudi Kabalası'nda da karşımıza çıkan Philo felsefesinin temel ilkeleri şunlardır:

1. Gizli ve tezahür eden İlahiyat arasındaki ayrımı yapmak.
2. Tanrı'daki mutlak varlık ilkesi ve bunun tecelli varlığa dönüşümü (mutlak birlikten çokluğa geçiş).
3. Tanrı'nın yaşamın 3 evresinde veya Varlığın 3 katmanında kendini ayırt etmesi: a) Yüksek Akıl (Nus), b) Bilgelik (Sofia) ve c) Pratik Akıl (Logos) -

bu, Kabalistik Sefiraların ilk ve ardından gelen üçlüsünün habercisidir.

4. Duyular dünyasının, maddi dünyanın prototipi olarak yaratılması. Maddi dünyanın, İdealar dünyasının az çok kusurlu bir yansıması olarak yaratılması.
5. Logos ve Demiurge (Evrenin Yaratıcısı - İnşaatçısı) kavramı.
6. İnsanlığın ideal arketipi olarak Adam-Kadmon fikri, bireyde ve çoklukta kişileşmiştir.
7. İnsanda üç ruh olduğu, zihinsel monadların varlığı ve değişmezliği doktrini. Özgür irade ilkesini koruyarak reenkarnasyon doktrini.

Filo, diğerlerinin yanı sıra, tefekkür hayatı ve kişinin kendi kalbine bakışı hakkında bir eserin de yazarıdır. Bu eser, pratik mistisizme bir tür rehber niteliğindedir.

Bischoff, Philo'nun Kabala'nın gelişimi üzerindeki etkisinin zayıf olduğuna inanır, çünkü Filistinli Kabalistlerin onun yazılarıyla ancak Orta Çağ'da Arapça çeviriler aracılığıyla tanıştıkları söylenir. Ancak Bischoff, Philo döneminde tüm Yahudi bilginlerin Yunanca'yı akıcı bir şekilde konuştuğunu ve Mısır'daki yaklaşık bir milyon Yahudi diasporasının Yunanca konuştuğunu ve çoğunun İbranice veya Aramice bilmediğini unutur. Philo'nun kendi dönemi için benzersiz olan öğretileri, bu nedenle o dönemin Yahudi bilginlerinin hafızasına kolayca nüfuz etmiş ve onlar için o kadar temel ve evrensel hale gelmiştir ki, yazarının belirtilmesine gerek kalmamıştır. Aynı durum, öğretileri Philo felsefesinin tezleri ve fikirleriyle anonim olarak da olsa iç içe geçmiş olan çeşitli sonraki Ktesifon Gnostisizm okulları için de geçerlidir.

Bölüm VI.
KABALA'NIN ANA KAYNAKLARI. - İLK ÇAĞLARIN KAYNAKLARI.

Kabala'nın doğrudan kaynakları, içerik ve kavram olarak açıkça Kabalistik olan yazılardır. Bunlar, Yahudi Kabala'sının metafizik ve aynı zamanda büyülü bir sistem olarak gelişiminde aynı anda kilometre taşları oluşturan dört döneme ayrılabilir.

I. Bu dönem Talmud dönemini takip eder ve on birinci yüzyılın sonu ile on ikinci yüzyılın başına kadar uzanır.
II. Dzohar öncesi dönem olarak adlandırılan dönem, bir önceki dönemi takip etmiş ve yaklaşık 200 yıl sürmüştür.
III. En önemli dönem, temel Kabalistik çalışmadan esinlenerek Zohar dönemi olarak adlandırılır. On üçüncü yüzyılın sonlarında başlar ve on dokuzuncu yüzyılın ortalarına kadar sürer.
IV. Bu dönem, Kabala'yı sistematik olarak geliştirme çabaları ve Rönesans'ın etkileriyle karakterize edilir. Kabala'nın zirvesini ve aynı zamanda düşüşünün başlangıcını işaret eder. Aslında bugün de devam eden bu dönem, son 60 yıldır Yahudi çevrelerinden değil, Hermetik bilimlerin giderek artan takipçileri arasında Kabala'ya yeniden ilgi duyulmasıyla karakterize edilmektedir.

I. Dönem.

Bu dönemin ortak bir özelliği: Sayısız eser, başlıklarında hile yoluyla, MS 2. yüzyılın Talmud ve Kabala bilginlerine, özellikle de hahamlar Eliezer ben Hyrcanus ve Akiba'ya atfedilmiştir. Gerçekte ise bu eserler, 657-1036 yılları arasında evrensel olarak GAONIM (tekil: GAON) olarak anılan isimsiz din bilginleri ve yorumcularının elinden çıkmıştır. Bu dönemin merkezi eseri Sefer Yetzirah'ta, yarı efsanevi bilgin Haham Akiba ben Joseph'in yazarlığı

düşünülebilir. Kabalistik doktrin henüz tamamlanmamıştır. Örneğin, Sefirah'ın temel unsurları yalnızca kaba taslak olarak çizilmiştir. Biçim olarak, bu eserler çoğunlukla Tevrat tefsirleri veya çok sayıda yorumla geniş çapta geliştirilmiş ve çeşitlendirilmiş, ilk iki kitabının, Yaratılış ve Çıkış'ın serbest transkripsiyonlarıdır.

Bu dönemin en meşhur tefsirleri (Midraş) bol miktarda Kabalistik öğeler içerir ve şunlardır:

Yaratılış'a: ״Beresith rabba“ - 3. ila 4. yüzyıl,
Çıkış'a: ״Semoth rabba“ - 12. yüzyıldan,
Levililer'e: ״Va-jikra rabba“ - 7. yüzyılın
ortalarından. Sayılar'a: ״Bemidbar rabba“ -
12. yüzyıldan, Tesniye'ye: ״Debarim rabba“
da 12. yüzyıldan.
Mezmurlara: "Midras thehillim" - 13. yüzyıldan kalma.

Kabalistik açıdan bu türden en ünlü ve özellikle önemli eser, 12. yüzyıl ortalarından kalma "Yalkut Simeoni" adlı evrensel Midraş'tır.

Bu dönemin ayrı Kabalistik eserleri:

1. PIRKE DI HAHAM ELIESER - ״Haham Elieser'in Bölümleri.'

Bu, Musa'nın ilk iki kitabının, kısmen daha eski ama kayıp eserlerden kaynaklanan ve bazıları en azından isimleriyle keşfedilmiş, sayısız mistik gezintilerle dolu bir tasviridir. Çoğunlukla dünyanın yaratılışıyla ilgilenir. Gökler, bir perde gibi yayılan Tanrı'nın aydınlık giysisinden yükselmiştir (Mezmur 104:2). Dünya - Talmud'un da öğrettiği gibi - ovaya yağan kardan yükselmiştir. Tanrı'nın aynı anda 7 göğü ve 7 yeri yarattığı söylenir. Kuşlar da su hayvanları olarak sudan yükselmiştir. Adem, daha sonra Kudüs tapınağında yakmalık sunu sunağının bulunduğu yerde kilden yaratılmıştır. Adem'in bu sunağı inşa ettiği ve Nuh'un tufandan sonra yaptığı gibi üzerinde kurban kestiği söylenir. Günahkâr atalarımızın Cennet'te giydiği giysi, Havva'yı baştan çıkaran yılanın derisinden yapılmıştır.

2. HECHALOTH RABBATI - ״Saray velike“.

MS 8. yüzyıla tarihlenen bu inceleme, bir tefsir değil, Başrahip İsmail ve göğe yükselişinin ayrı bir anlatımıdır. Başrahip İsmail'e atfedilmiştir; ancak gerçek yazarı bilinmemektedir.

Hechaloth rabbathi incelemesi, cennetteki Yahudiliğin bir tür koruyucusu ve yorumcusu olan melek METATRON'un, Hechaloth kitabında verilen Tanrı monologunda tam olarak belirtildiği gibi, Rab tarafından "küçük bir Tanrı" statüsüne yükseltilmesiyle ilgili bir hikâye de içerir. Ancak Metatron kelimesi Fenike kökenlidir ve "tahtın arkasında, bir kral gibi ve Tanrı'ya en yakın hizmetkâr" anlamına gelir. Söz konusu incelemeye göre, bu Metatron, İncil'de geçen, Jared'in oğlu Enoch'tur. Dolayısıyla hikâye, Yaratılış Kitabı'ndaki Enoch'un Tanrı tarafından cennete götürülmesiyle ilgili meşhur tanıklığı takip eder.

Bilinmeyen yazar, Metatron-Enoch adlı meleğin tüm güçlerini, ayrıcalıklarını ve haklarını, Rab'bin bizzat dünyaya ilan ettiği, bu vesileyle Metatron'u 365.000 kutsamayla onurlandırdığı ve şimdiye kadar yalnızca Tanrı'nın bildiği tüm yaratılış sırlarını ona ilettiği şekilde anlatırken, Metatron'un hacı İsmail ile konuşmasını anlatır. Bu yer, Tanrı'nın 70 isimli İsmi (72 isimli veya 72 harfli İsmin bir çeşidi) geleneğinde ve ayrıca Tanrı'nın Metatron'u onurlandırdığı 13 veya 16 sıfat arasında, daha sonraki Sefiraların 8 ismiyle daha önce karşılaşmış olmamız bakımından önemlidir: Hohma, Bina, Daath, Hesed, Netzah, Geburah, Hod ve Tiphereth.

Hechaloth rabbathi risalesinde ayrıca pratik büyülü talimatlar da

verilmektedir; örneğin, Kabalistin yüksek dünyaları algılayabilmesini ve risalede anlatılan cennete yolculuğu tıpkı İsmail'in yaptığı gibi yapabilmesini sağlayan içsel arınmaya nasıl ulaşılacağı anlatılmaktadır.

3. Bu döneme ait diğer Kabalistik eserler arasında ALFABELER - İbranice: OTHIJOTH, yani "HARFLER" - bulunur. Kabalistik materyal, adından da anlaşılacağı gibi, alfabetik olarak düzenlenmiştir. Şifreler, İncil'den bilinen kişi ve nesnelerin adlarıdır ve yazarlar daha sonra bunlara kısa Kabalistik düşüncelerle devam ederler.

Bu tür alfabetik koleksiyonların en ünlüsü: OTHIJOTH DI RABBI AKIBA - "Haham Akiba'nın Alfabesi", MS 2. yüzyılın ortalarından itibaren ünlü Haham Akiba'ya atfedilir, ancak aslında MS 8. yüzyıla aittir. Bir de "Sirach Alfabesi" var -
OTHIJOTH BEN SIRA - Sirach kitabının yazarına atfedilen Latince "Alphabetum Siracidis". Ancak bu alfabetik koleksiyonların her ikisinin de gerçek yazarları bilinmiyor.

Sirach Alfabesi, Goethe'nin Faust'unda Adem'in ilk karısı olarak adlandırdığı iblis Lilith hakkında bir bölüm içerir: Tanrı Adem'i yarattığında, "İnsanın yalnız kalması iyi değil" demiş. Bu nedenle, tıpkı Adem gibi, kilden bir kadın yaratmış ve ona Lilith (kelimenin tam anlamıyla "gece kadını") adını vermiş. Ancak Lilith, Adem'i dinlemek istememiş ve Adem'le aynı kilden yaratıldığını belirtmiş. Adem onu itaat etmeye zorlamak istediğinde ise Lilith "işte" demiş ve uçup gitmiş. Adem bir şikayetle Tanrı'ya yönelmiş. Üç melek gönderip onlara, "Lilith geri dönmek isterse iyi, ama dönmezse, Adem'in sayısız çocuğunun ve soyunun ölümünde her zaman hazır bulunmak üzere cezalandırılacak" demiş. Melekler Lilith'in peşinden koşmuş ve onu Kızıldeniz'in ağzında, Firavun ve ordusunun daha sonra yok olduğu yerde bulmuşlar. Melekler, Rab'bin mesajını Lilith'e iletmişler. İtaat etmeyip Adem'e dönmeyi düşünmeyince, onu kendi yöntemleriyle denizde boğmakla tehdit ettiler. Sonra Lilith, Rab'bin kendisine biçtiği kaderin kaderini dinleyerek şöyle dedi: "Benden uzaklaşacak mısın? Bebekleri yok etmek için yaratıldığımı görmüyor musun? Doğumdan sonraki sekizinci güne kadar her erkek çocuğuna, yirminci güne kadar da doksan yaşında bir adama hükmedeceğim!" Ve ekledi: "Ama yaşayan Tanrı adına sana yemin ederim ki, senin suretini bir bebeğin yanında veya isimlerini gördüğümde onu serbest bırakacağım!"

Bu nedenle, özellikle Doğu'da Yahudiler arasında, yeni doğan bebekleri üç meleğin adını taşıyan bir muskayla koruma geleneği yaygındır. Bu, popüler ve yaygın pratik Kabala'nın belki de en ünlü muskasıdır. Rasiel kitabından da bilinmektedir. Genellikle garip kuşlar şeklinde yazılan üç meleğin isimleri şunlardır: Senoi, Sansenoi, Samangelof - veya başka bir seslendirmeye göre: Sanui, Sansanui, Samangaluf. Ayrıca, isimlerine güçlü bir lanet atfedilir: "Adem, Chava, chuc Lilith!" - yani: "Adem, Havva, Lilith'ten kaçın!"

İlk çağdan kalma ve daha pratik bir anlamda Kabala'nın bir diğer önemli kaynağı, "KİTAP VE FLA RASIELA" - "SEFER RASIELA HA-MALEACH" - 'dır. Bu kitap, alt başlığında " Cennetten kovulmadan önce Adem'e verilen " ekini içerdiği için "Adem Kitabı" olarak da adlandırılır. "72 İşaretin Kutsal Kitabı" olarak da adlandırılan bu kitap, Şem-ha-m'foras'ın ilk sistematik sözüdür ve yorumlanmaya çalışılmıştır.

Rasiel ismi "Tanrı'nın Sırrı" (ʻras - Aramice: "sır") anlamına gelir. Bu meleğin adı ilk olarak, Yahudi inancına geçen pagan (MÖ 5. yüzyıl) Onkelos tarafından MS 1. yüzyılın sonlarında yazılan İncil'in Aramice çevirisinde, yani Targum Onkel'de geçer. Rasiel ismi, "Vaiz" kitabının 4:3. ayetinin çevirisinde "ha-somayim" (Aramice: "gök kuşu") ekiyle birlikte verilmiştir.

Rasiel Kitabı'nın yazarı bilinmemektedir. Bu Kabalistik eseri Çekçe'ye kısmen çeviren (1923'te Prag'da yayınlanmıştır) Dr. Eisenberg, Tanrı'yı antropomorfik olarak tasvir eden sözde Maimonizm karşıtı ekolün izlerini taşıyan çeşitli referanslardan yola çıkarak, eserin 1234-1304 yılları arasında yaşamış ve dolayısıyla Zohar'ın yaratıcısı Lyonlu Musa'nın çağdaşı olan Kabalist Abraham ben Josef Abu-l-afia (son kelime Arapçadır ve "Yahudilerin Babası" anlamına gelir) tarafından yazıldığına hükmetmektedir. Kitapta adı geçen kaynaklar, çoğunlukla Aramice yazılmış olan Rasiel Kitabı'nın kökenini göstermektedir. Ancak kitabın yazarı Zohar'dan hiçbir yerde alıntı yapmadığından, Zohar'dan daha önce yayınlandığı varsayılabilir. Aksi takdirde, Ras Kitabı'nı bilmektedir. Ayrıntılı olarak Yetzira Kitabı, Haham Elieser'in Pirke eseri, Haham Akiba'nın Othijoth'u, MS 2. yüzyılda yaşamış olduğu iddia edilen İsmaili ben Elisi'nin eseri Siur Koma kitabı ve ayrıca Yahudi ve Arap astroloji yazıları, örneğin Nahardea'lı, yani Babil'li gökbilimci Samuel'in MS 160-200 yılları arasındaki eseri, "Sabthi" - "Satum", "Hamazaloth" - "Gezegenler". Ras Kitabı, Talmud'dan alıntılar içerir. Başlıca Jebamoth, Aboda Zara, Taanith, Pesachim, Chagiga risaleleri ve Talmud tefsirlerinden bildiğimiz Midras Rabba tefsirleri.

Bischoff'a göre Ras Kitabı, Tanrı'nın İsimleri ve bunların kullanımı, astroloji, melek bilimi vb. üzerine dağınık incelemelerin bir derlemesidir. Pratik Kabala, Ras Kitabı'nda bir dizi tılsım ve muska ile temsil edilir ve bunların etkililiği, yapım yöntemi ve kullanımı açıklanır. Örneğin, takan kişiyi düşman silahlarından koruyan bir muska verilir ve ayrıca, kurallara göre cilasız parşömen üzerine bakır bir kalem (Venüs metali) kullanılarak zambak ve safran suyuyla yazılabilen, sevgi ve dostluk kazanma muskası da yazılır. Diğer tılsımların da iş hayatında başarıyı artırdığı söylenir , çünkü açıkça "şehir içinde ve şehir dışında" ifade edilir.

Bu muska ve tılsımlarda, "göksel yazılar" olarak adlandırılanlar, "Malahim yazıları", yani melek yazıları veya "nehri geçme yazıları"dır (İbrahim'in İbranice adı olan hibri'ye, yani "nehri geçen" Fırat'a bir gönderme). Bu "göksel yazı", bir çar ve bir yüzüğün birleşiminden oluşur ve genellikle sıradan İbranice kare yazının bir çeşididir. Bu muskalarda, özellikle "athbas" yöntemi, Heksagram (Davut'un kalkanı - "mogen ha-Dovid") ve meleklerin mistik isimleri gibi harf değiştirme yöntemi yaygın olarak kullanılır ve muskanın üzerine bazı ilahiler okunarak kutsanması önerilir; örneğin Mezmur 14. Ancak, bu tılsım ve muskaların hepsi benzer tılsımlardan, daha doğrusu erken Orta Çağ'dan kalma Gnostik muskalardan çok farklı değildir. 72 kelimeden oluşan Şem-ha-m'foraları derleme girişimi önemlidir, harf değil. Bunlar esasen 72 Kabalistik dehanın iyi bilinen isimleridir.

Ras Kitabı'nda Astroloji. bir zamanlar kadim astroloji üzerine bir kitap yazmıştı. Yükselen burç, doğum anının denk geldiği gezegen saatlerine göre oldukça basit bir şekilde belirlenirken, gün gün batımından itibaren hesaplanıyordu. Örneğin, Cumartesi günü gün batımından sonra doğan bir çocuk, bizim Pazar günü, yani Güneş burcunda doğmuş sayılıyordu. Genellikle matematiksel bir burç çizilmez ve diğer gezegensel ilişkiler, daha önce belirlenmiş ilkelere göre hangi gezegenin doğum ayını ve yılını yönettiğine dair basit bir akıl yürütmeyle çözülürdü.

Ras Kitabı astrolojinin yanı sıra rüya yorumlamaları ve erken Orta Çağ'dan modern çağa kadar tüm ünlü Avrupa büyü kitaplarını dolduran, bilinen ortaçağ tipi ve antik kökenli çeşitli büyülerle de ilgilenir.

Ras Kitabı'nın, bilinmeyen yazarlara ait birkaç ayrı eserin gevşek bir şekilde bir araya getirilmesinden oluştuğunu daha önce söylemiştik. Ortaya çıkışından önce, yani MS 1200'den önce farklı, belki de daha kapsamlı bir forma sahip

olması mümkündür. Bilinen versiyonunda şu eserlerden oluşmaktadır:

1. Sefer Malbus - yani "Giysiler Kitabı", Adem Duası ile başlar ve içeriğini yüceltir, kitabın nasıl saygıyla ele alınması gerektiğini vurgular. Ardından, gündönümlerini, ayları ve günleri yöneten meleklerin Kabalistik isimlerini, iki gündönümünde rüzgarların ve gezegenlerin göksel ve yeryüzü kürelerinin konumlarını ve bazı büyü metinlerini verir.
2. İkinci kitap teorik bir eserdir: Dünyanın yaratılışı, meleklere verilen görevler, onların temel işlev ve faaliyetleri, hava durumu gibi konular özlü bir şekilde anlatılmaktadır.
3. Beşinci kitap ise "Allah'ın Büyük İsmi Kitabı" adını taşıyor ve 72 kutsal ismi sıralıyor, ayrıca 42 harften oluşan Allah'ın Küçük İsmi'ni de belirtiyor ve bu kutsal isim gruplarının kullanılmasının etkilerini ortaya koyuyor.
4. "Hamazaloth", yani "Gezegenler" adlı dördüncü ve son kitap, esas olarak tılsımlarla ilgilidir; ancak yine de 42 İsimden oluşan Kutsal İsim'den ve 22 İsimden oluşan bir diğerinden bahseder; ancak bu isim yüksek sesle telaffuz edilmemelidir. Sadece düşünceden oluşur.

Rasiel Kitabı'nda bazı şeylerin birkaç kez tekrarlanması ve her seferinde farklı şekilde anlatılıp yorumlanması, eserin bütününde bir tutarsızlık ve tutarsızlık olduğunun kanıtıdır.

Irklar Kitabı. Adem, aynı isimli melekten almış ve oğlu Şit'e vermiştir. Oradan Enok'a, ardından sırasıyla Nuh, Sam, İbrahim, İshak, Yakup, Levi, Musa, Harun vb.'ye geçmiş ve sonunda bir Kabalistin eline ulaşmış ve İsrailoğulları'nın yararına Tanrı'nın ışığına bırakılmıştır.

Bölüm VII.
SEFER YETZIRA.

Yetzirah Kitabı (Sefer), Zohar'dan sonra Kabalistik akımın en ünlü edebi eseridir ve içeriği ve biçimiyle Zohar öncesi dönemin çağdaş Kabalistik edebiyatını kat kat geride bırakır. Sefer Yetzirah ismi, "Yaratılış" değil, "Oluşum Kitabı" olarak doğru bir şekilde çevrilmiştir, çünkü dünyanın görünür formlardaki yaratılışıyla değil, benzer şekilde Olam ha-Yetzirah olarak da adlandırılan ikinci Kabalistik dünyada dünya yaratılış planının oluşumuyla ilgilenir. Bununla birlikte, Yetzirah Kitabı'ndan sürekli olarak "Maas Beresith" - "yaratılış eseri" olarak bahsedilir; buna karşılık, esas olarak Zohar Kitaplar Kitabı'nda ele alınan ve halihazırda yaratılmış dünyanın yapısını ve yasalarını açıklayan "göksel savaş arabası"nın tarihi olan "Maas Merkaba" gelir.

Yetzira Kitabı, Aramice ve İbranice karışımıyla yazılmış Orta Çağ'ın çağdaş Kabalistik edebiyatının aksine, saf İbranice ile yazılmıştır. Bu şaheserin yazarı, yalnızca derin bir düşünür değil, aynı zamanda klasik İbranice konusunda da mükemmel bir uzmandı.

Yahudi geleneğine göre, kitabın yaratıcısı erken Tanaist döneminin, yani MS 2. yüzyılın en ünlü bilginlerinden biri olan Haham Akiba ben Joseph olarak kabul edilir. Hayatı hakkında kesin olarak bildiğimiz tek şey, İmparator Hadrian döneminde sahte mesih Bar Kokhba'nın ayaklanması sırasında yaşadığı ve MS 135'te Bethara şehrinin fethi sırasında Romalılar tarafından yakalanıp idam edildiğidir. Talmud'un Sanhedrin risalesinin 65b bölümünde, MS 2. yüzyılın sonlarında mucize yaratan hahamlar Chanin ve Hosai'nin öyküsünde, bu kitabın formülünü kullanarak her cumartesi yağlı buzağılar yaratıp birlikte yedikleri kesin olarak bilinmektedir. Bischoff, bu Talmud Yetzira kitabının, kendisine göre MS 9. yüzyıla dayanan daha sonradan ortaya çıkan iyi bilinen Yetzira kitabıyla karıştırılamayacağına inanmaktadır. Ancak Rönesans döneminde, Sefer Yetzirah,

Kabalistler tarafından bir golem yaratmak için kullanıldı; tıpkı hahamların Talmud'da bahsedilen ve benzer bir canlı varlık (buzağı) yaratma mucizesiyle pek bilinmeyen "Yetzirah" kitabını kullanmaları gibi. Kullanımdaki bu benzerlik, aynı eserin tek ve aynı eser olduğunu düşündürür; ancak aynı kullanım, belki de yalnızca ismin benzerliğinden ("Yaratılış" kitabı) veya yalnızca yukarıda bahsedilen Talmud geleneğinden kaynaklanıyor olabilir.

Neo-okültist ve Kabala'nın okült anlayışına karşı çıkan Lazarus Goldschmidt, "Das Buch der Schopfung" adlı eserinde Yetzirah kitabının yaratılışını MÖ 2. yüzyıla yerleştirir ve Talmud'da bahsedilen "Yaratılış Kitabı" ile aynı kabul eder. Sefer Yetzirah'ın tarihlendirilmesine ilişkin makalesi Papus tarafından "Kabala" adlı eserinde ve ülkemizde, özellikle Griese tarafından Sefer Yetzirah'ı tercüme etme girişiminin girişinde bahsedilen Papus veya Sair gibi modern dönemin hermetikçileri de dahil olmak üzere Kabalistler, bu eserin böyle tarih öncesi bir zamana ait olduğu görüşünü destekleyerek yaratılışını en azından İbrahim zamanına yerleştirirler. Yaratılış kitabının 14. bölümüne göre İbrahim, MÖ 19. yüzyılın ikinci yarısında hüküm sürdüğünü artık kesin olarak bildiğimiz Babil kralı Hammurabi'nin çağdaşıydı.

Yetzirah kitabının yüksek otoritesinin kanıtı olarak, yukarıda adı geçen Kabalistler, Yetzirah'ın (Mantua baskısı) II. Bölüm, Altıncı Bölümü'nden şu ayeti aktarırlar:

"Tali be-olam ke-melech al-kiso, galgal be-sana ke-melech bimdina, leb be-nefes ke-melech be-milchama", - tam Çekçe çevirisiyle: "Sonsuzlukta (evrende) tahtında oturan bir kral olarak yılan (ejderha?), yılda yeryüzünde bir kral olarak burçlar kuşağında yeryüzünde bir kral olarak, ruhun (insanın?) kalbinde savaşta bir kral olarak." Tahttaki kral burada sırasıyla dünya alanı ve yılan anlamına gelir. "Ejderha", kuzey gök yarımküresinde aynı adı taşıyan ve Yami noktasının devinimi sonucunda Platon'un MÖ 3500-2000 yılları arasındaki döngüsünde kuzey kutbundan geçen takımyıldızdır. MÖ 2800 civarında. M.Ö., ama kesinlikle yirminci yüzyılda, dolayısıyla Kral Hammurabi ve muhtemelen İbrahim zamanlarında, Draco'daki Alfa yıldızı kuzey kutbuna en yakın çarpıcı yıldızdı ve dolayısıyla kutup yıldızını da hatırlıyoruz, böylece o "Ejderha" gerçekten de evreni dikeni olarak kuzey kutbundan yönetiyordu.

Alıntı yapılan Goldschmidt ve Yehuda ha-Levi veya Bar Hibri gibi Yetzirah kitabının bazı yorumcuları, "Tali" kelimesinin "Ejderha" anlamına geldiğini ve büyük olasılıkla bazı takımyıldızların en önemlisi olduğunu kabul ederler, ancak bu olgudan Sefer Yetzirah'ın belirli bir asasının belirlenmesi için kanıt çıkarmazlar.

Şimdi meseleyi kendimiz değerlendirelim! Gelişmiş Babil astronomisinin Ejderha takımyıldızlarını bildiğine ve bunları şu şekilde adlandırdığına dair hâlâ hiçbir kanıtımız yok: Babil yıldız haritasında Ejderha takımyıldızı yer alıyor; ancak bu, burçlar kuşağında Aslan burcunun yakınındaki mevcut Hydra takımyıldızıyla aynı. Bu Babil Ejderhası da bir ejderhadan ziyade bir yılana benziyor; bu da antik ejderha kavramına ve Sefer Yecirah'taki "Tali" ismine karşılık geliyor. Belki de mevcut kutup çevresi takımyıldızı Ejderha'nın, astronomik olarak da anlaşıldığı üzere, Sefer Yecirah Ejderhası ile özdeşleştirilmesinin tek nedeni, daha sonraki Farsça Susah'ta keşfedilen bir kayaya kazınmış, sözde Susic zodyağının ortasında birkaç kıvrıma sarılmış devasa bir yılanın ünlü tasviri olabilir. Ancak bu anıt MÖ 15. yüzyıldan daha eski değil ve burçların ortasındaki kıvrımlı yılanın herhangi bir takımyıldızı temsil edip etmediği de kesin değil. Görünüşe göre Sefer Yecirah'taki "Ejderha" gizemi astronomik ve kronolojik olarak bir süre daha çözülememiş kalacak.

Scfcr Jccira'nın kökeni ve yaşı sorusuna şu şekilde cevap vermek en uygun

olacaktır:

Sefer Yetzirah'ın bilinen ilk yazılı yayını MS dokuzuncu yüzyılın ilk yarısına tarihlenmektedir. Ancak, bu eserin bundan önce de başka el yazmaları ve versiyonları vardı ve bunlardan biri şüphesiz Talmud incelemesi Sanhedrin'de adı geçen Yetzirah kitabıdır. İbranicenin saflığı ve genel sunum tarzı, İskenderiye etkilerinin baskın olduğu senkretizmin zirvesine, dolayısıyla Yahudi geleneğinin de Sefer Yetzirah'ın yaratılışını yerleştirdiği MS ikinci yüzyıla işaret etmektedir. Yazarının Haham Akiba ben Joseph olduğu göz ardı edilemez. Ancak, bu eserin yaratıcısı kesinlikle ortalamanın üzerinde bir bilgin ve Kabalistik felsefe ve Hermetizm konusunda derin bir uzman olmalıydı; bu, Orta Çağ kültürel gerilemesinin ortasında olmaktan ziyade, antik klasik kültürün zirvesinde olması daha olasıdır. Örneğin, Orta Çağ'ın sonlarında yaratılmış olan Rasiel kitaplarının naifliğini ve gösterişini, Sefer Yetzirah'ın biçim zarafeti, ağırbaşlı içeriği ve felsefi ruhuyla karşılaştıralım. Ancak bu, Sefer Yetzirah'ın MS 2. yüzyılda tamamen yeni bir eser olarak yaratıldığı anlamına gelmemelidir. Temel fikirleri kesinlikle Yahudi Kabalası kadar eskidir ve bu nedenle genel olarak Yahudi Kabalası'nın, en azından Hz. İbrahim zamanına kadar uzandığı söylenebilir!

Yetzira Kitabı günümüze dört ana versiyon halinde ulaşmıştır:

1. 1562 tarihli Jacob ben Naftali Gazol'un Mantua nüshası olarak adlandırılan bu nüshanın, sonradan yapılan eklemelerle en az bozulmuş nüsha olduğu düşünülmektedir.
2. İkinci sırada, ünlü Kabalist Safedli Isaac ben Selomo Luria'nın (1534-1572 yılları arasında yaşamıştır) edisyonu yer almaktadır. Bu edisyon, Mantua metniyle neredeyse aynıdır, sadece ara sıra sonradan yapılan eklemeler vardır.
3. Beşinci metin yanlış yazılmıştır. Çeşitli eklemelerle en çok bozulmuş metin Sadjuv'dur.

Yukarıdaki üç metnin hepsi 6 temel bölüme ayrılmıştır ve birbirlerinden yalnızca şu açılardan farklıdır:
farklı ayet numaraları ve bazı ekler ile.

4. Dördüncüsü, MS 10. yüzyıldan kalma, Babil'deki Sura Talmud okulunun yöneticisi Saadja ben Joseph Alfajyumi'nin Arapça yorumlu metni, içerik ve bölümleme açısından en çok değiştirilmiş metin olarak kabul edilir. Gaon Saadja, MS 892-942 yılları arasında yaşamıştır. Onun edisyonuyla -bu nadir el yazması şu anda Oxford'da bulunmaktadır- Sefer Yetzirah'ın çalışması ilk kez daha fazla ilgi görmüştür. Saadja'nın redaksiyonu, Sefer Yetzirah'ın en olası metni olan ve 8 kısma veya bölüme ayrılmış Mantua edisyonuyla karşılaştırıldığında en fazla hata, ekleme ve sapmayı göstermektedir.

Saadja'nın, önsözde ata İbrahim'e atfedilen Yesirah kitabı metni, Lambert tarafından Fransızcaya çevrilmiş ve 1891'de Paris'te "Commentaire sur le Sefer Yesirah, ou livre de la creation par le Gaon Saadja de Fayyoum" başlığıyla yayınlanmıştır. Papus'un "La Cabbale" adlı eserinde basılan ünlü çevirisi de Saadja'nın bu revizyonuna dayanmaktadır. Ancak bu çeviriler ilk çeviriler değildir, çünkü Sefer Yesirah'ın Latince çevirisi 1587'de Basel'de Pistorius'un "Artis cabbalisticae scriptores" koleksiyonunda yayınlanmıştır.

Bischoff, "Die Elemente der Kabbalah" adlı eserinin ilk bölümünde Sefer Yetzirah'ı, Mantovsky'nin metnine bütünüyle bağlı kalarak tercüme etmiş ve bu tercümeye kapsamlı ve eksiksiz bir Almanca yorum eklemiştir. Bischoff'un ön Hermetik eğitimden yoksun olması talihsiz bir durumdur, bu nedenle buradaki yaratıcı çalışması büyük ölçüde boşa çıkmıştır. Klasik bir örnek, Bischoff'un Sefer Yetzirah'ta, haftanın bireysel günlerinin karşılık gelen gezegenlerle olan alışılmadık derecede farklı ve kadim ve Hermetik gelenekle hiçbir şekilde karşılaştırılamaz bağlantısını haklı çıkarma girişimidir. Bischoff, Sefer Yetzirah

için Kutsal Yazılar'da ve eski Babil astral sisteminde bu bağlantıya dair karmaşık kanıtlar bulmuştur. Ancak en önemli şeyi gözden kaçırmıştır: Sefer Yetzirah'taki günlerin gezegen yöneticilerinin sırası, kadim büyü-astroloji geleneğine göre sözde büyülü gezegen saatlerini yöneten gezegenlerin sırasına karşılık gelir.

Bu benzetmenin Papus ve diğer Hermesçi yorumcular tarafından bile bilinmemesi tuhaftır; oysa Kabalistik güçlerin astral dünyadan fiziksel dünyaya yansımasının sırrını anlamanın anahtarı tam da burada yatmaktadır. (Papus, "La Cabbale" adlı eserinde [Almanca çevirinin 193. sayfasında] belirli bir ortaçağ el yazmasından bir heptagram yayınladığında zaten bu sırrın peşindeydi ve bu eserin başka bir yerinde, bu heptagram aracılığıyla, Sefer Yechifa'daki sıralarıyla bağlantılı olarak, artık kabul görmüş ilkeye göre haftanın günlerini gözlemleme yöntemini açıklamaya çalışmıştır (ayrıca Nestler'in Almanca çevirisinin 177. sayfasına da bakınız; ancak burada önerilen yorumda önemli bir hata ortaya çıkmıştır).

Sefer Yetzirah'ın bir diğer modern baskısı, yukarıda bahsedilen Sefer Yetzirah'ın 4 redaksiyonunun da yer aldığı Lazar Goldschmidt'in " Das Buch der Schopfung" adlı eseridir. Yaratılış Kitabı'nın ilk Çek baskısı Otakar Griese tarafından düzenlenmiş ve 1921'de Moravya, Pferov'da yayınlanmıştır. Griese, Goldschmidt'in kitaplarını kullanmış ve orijinal transkripsiyon için Mantovsky metnini seçmiş ve tüm metinlerde ortak olan bazı önemli Kabalistik eklemeler yapmıştır. Gries'in çalışması, Sefer Yetzirah'ın kusursuz metnini İbranice olarak yeniden basması bakımından değerlidir. Ancak, başka yerlerde, özellikle de tefsirde, İbranice kelimelerde çok sayıda hata bulunmaktadır. Gries'in çevirisi büyük ölçüde hatalıdır ve konunun anlamını aktarmamaktadır. Görünüşe göre Griese, İbranice'den değil, Goldschmidt'in Almanca çevirisinden çeviri yapmıştır. Çok ümit verici bir şekilde başlayan yorum ne yazık ki yarım kaldı.

4 ana metine ek olarak, Sefer Yetzirah'ın daha da bilinen metinleri vardır, yani toplamda en az 10 tane vardır. Bilinen Sefer Yetzirah metinlerinden hangisinin en büyük olduğunu değerlendirmek için önemli bir ipucu, Haham Chaim'in hocası, ünlü Vilna'lı Haham Elijah hakkındaki tanıklığı olacaktır. Elijah, 1733'te bir golem yaratmaya çalışmış ve Safed'li Isaac Luria'nın Sefer Yetzirah'ın en doğru metni olduğunu düşünmüştür.

Sefer Yetzirah'ın içeriğinden kısaca bahsetmek kalıyor. Griese, Yetzirah kitabının esasen bir Kabalistik eser olduğunu haklı olarak vurguluyor. Dolayısıyla, bu açıdan bakıldığında, anlaşılması zor ve Hermesçi olmayanlar için kafa karıştırıcı görünen, ancak öğretmen için baş döndürücü Kabalistik sırlarla dolu olan metnini her zaman değerlendirmemiz gerekir. Ancak, Kabalist olmayan birinin değerlendirmesi, kitabın içeriği ve içsel değeri açısından pek faydalı değildir. Bischoff, kitabında -kesinlikle haksız bir şekilde- kitabı şu şekilde değerlendiriyor: " Aritmetikten, feci biliminden, fizikten, anatomiden, astrolojik astronomiden vb. bildiği her şeyi bir tür mistik bütün halinde birleştirmeye çalışan ve bunu da aynı derecede sert, kuru ve derin şematik bir şekilde ve kadim Doğu geleneği hakkında yeterli bilgi sahibi olmadan yapan bir adamın tuhaf bir eseri." Sefer Yetzirah'ı Kabalistik edebiyatın en nadide mücevheri, şiirsel ve ilk bakışta anlaşılmaz göründükçe daha da derinleşen bir kitap olarak görüyoruz.

Sefer Yetzirah şöyle başlar: Yirmi iki harikulade bilgelik yoluyla - " Be selisim u setayim nethiboth pelioth" - Yüce Tanrı Dünya'nın planını belirledi - Yetzirah kitabı böyle başlar. Bu 32 yol, bir yandan İbrani alfabesinin 22 harfini, diğer yandan da sonraki Zohar Sefiros'unun on prototipini ifade eder. Sefer Yetzirah'ın tüm eseri bu 22 harfin, daha doğrusu seslerin korelasyonlarının, güçlerinin ve anlamlarının mistik bir yorumudur. " Tanrı, yaratılmış olan ve yaratılacak olan

her şeyi onlarla yarattı" - II/II. Bölüm. Sonraki bölümlerde, harf türleri (3 ana, 7 çift ve 12 basit), fonetik farklılıkları ve hayal edilemeyecek kadar yüksek bir cisium'a ulaşan çoklu kombinasyonlarının olasılığı ele alınmıştır (bkz. 12. bölüm, IV. bölüm). 22 harfin bir tür yaratıcı, ebediyen yaratıcı hareketi Sefer Yetzirah'ta (II/IV) şu cümleyle anlatılır: 22 " Temel harfleri 231 kapıdan oluşan bir daireye (ha-galgal) bağlanmıştır. Ve bu daire ileri geri döner."

Sefer Yetzirah'ın aşağıdaki bölüm ve kısımlarında mektuplar şu bağlamda sunulmaktadır: 1. kozmik olaylar: burçlar ve gezegenler, 2. zamansal ilişkiler: yılın ayları ve günleri ve 3. insan mikrokozmosu: insan vücudunun bireysel duyuları ve organları.

Çıkarımların mantıksal bağlantısı burada sözde Kabalistik yöntemle yapılır. " Vah" (ha-metkal), yani mantıksal tez, antitez ve sentez (teslis yasası). İbrani alfabesindeki harflerin ses değerini göz ardı edip onlara yalnızca sayısal değerler olarak bakarsak, şu bilgiye ulaşırız: Birlik ilk olarak Bir olarak kendini gösterdi; bu, yaşayan Tanrı'nın nefesidir. Bir'den İki doğdu; Nefes'ten, yani insanın nefesinden, Tanrı'nın Ruhu'ndan, hatta insan sesinden doğdular. Bu evrensel sesten ortaya çıkan yirmi iki ünlü, biçimsel eşdeğerleri olarak 22 harfe karşılık gelir. Sefer Yetzirah'a göre, harfler yalnızca yazının, daha doğrusu tüm şeylerin temel unsurları değildir; kelimelerle ve genel olarak insan konuşmasıyla ifade edilebilir ve ifade edilebilir veya yazıyla yazılabilir. Kozmik olarak, doğal bir element olarak hava, insanın yarattığı nefese karşılık gelir. Bu havadan, önce havanın, sonra da toprağın suyuyla birlikte sürekli maddeleşmesinin gelişimi. Havadan, ateş elementi farklı bir yönde ortaya çıkar. - Bu dört temel elementten, görünür dünya, gök ve yer ortaya çıkmıştır. Bu dört temel elemente, dünyanın 6 temel (uzamsal) boyutu katılmıştır: doğu, kuzey, batı, güney, derinlik ve yükseklik; bunlar birlikte ilk temel onluğu oluşturur. Bu temel On'la 22 harfin birleşiminden, bu dünyanın tüm bireysel Şeyleri ortaya çıkmıştır. İlk onluğun on parçası burada zaten Sephiroth (Sefiroth) olarak adlandırılmıştır, ancak gerçek anlamda "parçalar", çünkü Sephira kelimesi "safar" - saymak - fiilinden türetilmiştir. Bu fiil aynı zamanda hesaplamak, telaffuz etmek, söylemek anlamına da gelir. Dolayısıyla Sephira adı, sayısı Aristoteles tarafından on olarak belirlenmiş olan "kategori" (Yunancada "ifade", "tanımlama" vb. anlamına da gelir) olarak da açıklanabilir. Ancak, Yunanca "sfaira" - küre, top, alan - kelimesinden gelen Sephira kelimesinin üçüncü bir olası yorumu daha var. Yetzirah kitabının bu planlı ve bilimsel çok yönlülüğü ve özellikle de dilbilimsel ayrıntıları, Dr. Karppe'yi Sefer Yetzirah'ın yalnızca Orta Çağ okullarındaki Yahudi gençleri için bir tür okul kılavuzu (enchiridion) olduğu fikrine yöneltti! Papus bu sonuca varırken haklı olarak duraklıyor: Bu kadar çok akademisyenin zihninde anlaşılmaz bir kitap, bir tür çocuk tekerleme kitabı olmalı!

Görünüşe göre Sefer Yetzirah, bilmeyenler için gizli ve ilk bakışta fark edilmeyen başka bir içeriğe sahip. Talmud'da -daha önce de belirtildiği gibi- MS 2. yüzyılda yapay canlılar yaratmak için kullanıldığı varsayılan, açıkça büyülü bir kitap olan Yetzirah'tan bahsediliyor. Ayrıca, bu kitabın daha sonra bilinen Sefer Yetzirah ile büyük olasılıkla aynı olduğunu da söylemiştik. Ancak tarihi Sefer Yetzirah kitabı, örneğin yapay canlılar (golemler) yaratmak için kullanılabilecek büyülü bir ritüelden doğrudan söz etmiyor. Bu nedenle Prag goleminin ünlü yaratıcısı Haham Low, golem hakkındaki cümlelerinin son maddesinde şöyle diyor: "Yetzirah kitabı, bir golemin veya benzeri canlıların yaratılışı hakkında tek bir kelime bile etmiyor. Bu nedenle, bu kitabın yazımında cansız bir bedeni canlandırabilecek gizli ışıltıyı keşfetmek gerekiyor." Bir bilgenin, her şeyden önce çağrılan birinin bu ifadesinden, çeşitli Kabalistik sırların, Yetzirah kitabından, ya bazı ayetlerinin yazılı varyasyonlarından (zenife othijet) ya da

diğerlerinin dolaylı işaretlerinden, örneğin insan vücudunun bazı harflerinin ve bölümlerinin karşılıklı yazışmasından, ya da hatta sadece teorik olarak, bu harika eserde ilan edilen ilkeden, yani yukarıdaki ve aşağıdaki şeylerin yasal ilişkisinden ve insan Sözü ile Kutsal Yazıların büyülü gücünden çıkarılabileceği anlaşılabilir.

Bölüm VIII.
KAYNAKLAR. ÇAĞLAR.

Yetzirah Kitabı, önceki iki bölümde ele aldığımız, Talmud döneminden başlayıp on ikinci yüzyılın başına kadar uzanan, çoğunlukla anonim olan I. Dönem Kabala kaynaklarıyla sona erer (bunlar şunlardır: Pirke, Hechaloth, Akib ve Sira Alfabesi, Rasiel Kitabı ve Sefer Yetzirah).

İkinci döneme Zohar Öncesi Dönem adını verdik. Bu dönem, kısmen önceki döneme, yani 12. yüzyılın başlarına ve Zohar'ın ilk basımının bittiği 1300 civarına denk gelir. Birinci dönemden farkı, eserlerinin artık anonim olmaması veya en azından yazarlarının kimliğinin belirlenmesinin zor olmasıdır.

Her şeyden önce, bu eser, MS 75 civarında yaşamış ve muhtemelen çağdaşı olan Haham Nechunjah ben ha-Kan'a atfedilen, sahte bir şekilde SEFER BAHIR (Işıltı Kitabı) adlı bir eserdir. Bahir Kitabı ise, 12. yüzyılda yaşamış ve kendi Sefira öğretisinin kurucusu olarak kabul edilen, Fransa'nın Provence bölgesinde yaşayan ünlü Kabalist İSALEC (NİMES'Lİ KÖR)'ün eseridir. Ancak, Bischoff'un da yerinde bir şekilde belirttiği gibi, eseri Bahir Kitabı, adının (ışıltı, ışık) aksine, içerik ve sunum açısından oldukça muğlaktır. Bir tefsir (midraş) biçiminde yazılmış ve Zohar'ın sonraki tüm baskılarına ek olarak eklenmiştir.

Bu dönemden bir diğer eser ise, Kör İshak'ın öğrencisi ASRIEL BEN MENACHEM'in, Sefiralar olarak adlandırdığımız İlahi yönlerin yaratıcı on yılları kavramını mükemmelleştirdiği Yetzirah Kitabı üzerine yeni bir tefsirdir. Asriel'in öğretilerinin özü muhtemelen şöyledir:

Dünyanın başlangıcı Tanrı'dadır. Tanrı'nın mutlak Varlığı'nın zaman ve mekânla sınırlı şeyler dünyasına kendi kendine farklılaşması gerçektir, gerçektir ve belki de daha sonra, örneğin Spinoza'nın öğrettiği gibi, yalnızca görünüşte değildir. Asriel bu felsefi görüşü şu skolastik diyalektikle gerekçelendirir: Tanrı zorunlu olarak en yüce mükemmelliğe sahiptir. Dolayısıyla, Tanrı'nın -isterse- kendini sınırlayabileceği, daha doğrusu kendini sonlu şeyler dünyasıyla sınırlayabileceği kabul edilmeseydi, bu mükemmellik Tanrı'ya açık olurdu. "Tanrı'nın geri çekilmesi " gizemi, yarattığı dünyaya bir şekilde yer açmak için Kabala'da "Sod ha-zimzum" olarak adlandırılır. Bu şekilde dünyamız var oldu, ancak mükemmel değildi ve bu nedenle Asriel'in iddia ettiği gibi en mükemmel Tanrı tarafından değil, yalnızca Tanrı'nın yerine dünyanın bir tür Düzenleyicisi olan Temsilci Güçleri, yani Sefiralar tarafından yaratılmış olabilirdi. Bu aracı Sefiralar bir yandan Tanrı ile bir şekilde temas kurarlar, zira Tanrı mükemmeldir, ama diğer yandan yaratılmış dünyaya dönük oldukları için de buna uygun olarak kusurludurlar.

Asriel, diyalektiğinde "metkal" - "vah" (tez, antitez ve sentez) felsefi yöntemlerini de kullanır. Ancak, Sefira anlayışı Zohar'daki kadar gelişmiş ve tamamlanmış değildir. Asriel'in Sefiraları, evrensel enerjinin kendisi, üç ölçüsü ve üç boyutu (uzunluk, genişlik ve yükseklik) ve Yetzira kitabındaki Sefiram kitabının kavramlarına daha yakındır.

Bu dönemin bir diğer ünlü Kabalisti, Latince NACMANIDES olarak bilinen, gerçek adı Rabbi MOSE BEN NACHMAN - kısaltılmışı Ramban (notarikon yöntemi!) olan ünlü NACMANI'ydi. Nachmani, Katalonya'nın kuzeydoğusundaki

Gerona'da bir haham ve hekimdi. Tarikata katılan, vaftiz edilmiş ve eski Yahudi olan Barselonalı Paul Christian ile yaşadığı bir engizisyon tartışmasında dikkatleri üzerine çektikten sonra Filistin'e kaçtı ve burada Talmud'u yorumladı ve Tevrat üzerine Kabalistik bir tefsir yazdı. Bu tefsirin girişinde Nachmani, tüm Tevrat'ın Tanrı İsimlerinden oluştuğunu ve içerdiği tüm kelimelerin, themura ve gematria gibi Kabalistik yöntemlerin yardımıyla çeşitli şekillerde birleştirilebileceğini, böylece Tanrı'nın çeşitli isimlerini ve özelliklerini, daha doğrusu sıfatlarını oluşturabileceğini iddia eder. Tanrı'nın elinde olan Musa Tevrat'ının aslı, kelimeler arasında noktalama işaretleri kullanılmadan yazılmış ve Tanrı tarafından bizzat Sina'da Musa'ya iletilmişken, antlaşmanın her iki tabletini de içeren Tevrat metni, bugün bildiğimiz şekilde kelimelere bölünmüştü. (Haham Nahmani, MS 1195-1270 yılları arasında yaşamıştır.)

13. yüzyılın ikinci yarısında, yani Zohar'ın yaratıcısı Musa Leon zamanında, Kastilya Kralı II. Sancho'nun maliye bakanı olan Kabalist TODROS ABULAFlA yaşıyordu. Kendisi, sözde "kabuklar" - İbranice "Kellifoth", Latince "cortexes" - olarak adlandırılan onluların Kabalist doktrininin habercisiydi. Bunlar, görünüş dünyasının maddi biçimleri olarak, tıpkı Platon'un öğretilerinde maddi şeylerin onun İdealarına karşılık gelmesi gibi, on Sefiraya karşılık gelir.

O dönemde bir diğer Kabalist, 1284'te Sicilya'da Mesih adıyla eserler yayınlayan, İspanya'nın Saragossa kentinden tanınmış bir bilgin olan İbrahim Abulafîa'ydı (1240-1285). Tevrat üzerine çeşitli inceleme ve tefsirlerinde, ağırlıklı olarak Sefira doktrini ve Kabalistik harf değişimi (zerufe othijet) doktrininin yanı sıra Tanrı'nın İsimlerinin yorumlanmasıyla ilgilendi. Münih'teki ilk iki kütüphanede, Yetzira kitabı üzerine yazdığı el yazması tefsir, "GAN NAUL" - yani "Çevrelenmiş Bahçe" veya "OZAR EDEN GANUS" - "Cennetin Gizli Hazinesi" olarak yüceltilerek muhafaza edilmektedir.

Yukarıda adı geçen Kabalistin çağdaşı (1248 doğumlu) JOSEPH GIKATILLA'dır. Kendisi, Tanrı'nın isimlerinin, Sefirot'un ve pratik yazılı Kabala yöntemlerinin mistik önemini ele alan "SAARE ORA" - "Işık Kapıları" adlı Kabalistik incelemenin ve "CINNAE!! EGOS" - "Kurban Bahçesi" adlı incelemenin yazarıdır.

Bölüm IX.
ZOHAR.

Kabalistik çağın en önemli dönemi olan Tfeti, 13. yüzyılın sonundan 14. yüzyılın ortalarına kadar sürmüştür.

XVI. Başlıca temsilcisi, ZOF1AR - İbranice SEFER HA-ZOHAR - MOSES of LEON'un ünlü yayıncısı olan Haham Mose ben Semtob di Leon'dur. Tam adı 1250 ile 1305 yılları arasında yaşamıştır. İspanya'nın Madrid'in batısındaki Avila kentinden gelmiş ve Yahudilere yönelik zulümlerden biri sırasında buradan kaçarak Güney Fransa'daki Lyon'a yerleşmiş ve orada yaşamıştır. Talmud ve özellikle Kabalistik literatür bilgisiyle ün kazanmış ve Kabala'nın en önemli eseri, bir tür Kabalistik İncil ve aynı zamanda mevcut tüm Kabalistik öğretilerin ve rehberliğin bir ansiklopedisi olan Zohar'ı kendisi yayınlamış ve kendi becerisiyle çoğaltıp tamamlamıştır. Çalışmaları yalnızca Kabalistik literatürde önemli bir dönüm noktası olmakla kalmamış, aynı zamanda kendi tarzında Kabalistik öğretinin zirvesini de oluşturmuştur. Zohar'dan sonra gelenler, en fazla onun tamamlayıcısı ve gelişimi olmuştur. Bununla birlikte, Zohar da önceki Kabalistik gelenekteki kaynaklarına o kadar çok güvenmiştir ki, kendisi hâlâ Kutsal Yazılar Kanunu üzerine bir tefsir biçiminde yazılmıştır. Ancak, çok sayıda dallanma ve kapsamlı açıklayıcı bölümler içerdiğinden, oldukça gevşek bir tefsirdir (midras),

bu nedenle yorum biçimi yer yer tamamen kaybolmuştur. Rea Zoham, İbranice terimlerle yeniden yorumlanmış Orta Çağ Aramicesidir.

Haham Musa, bu anıtsal eserin tek ve asıl yazarı olduğunu asla iddia etmemiş; aksine, yaratıcısının MS 2. yüzyılın ünlü Kabala bilgini Haham Simeon ben Yochai olduğunu iddia etmiştir. Musa, ölümüne kadar, Yochai'nin eserinin günümüze ulaşan tek nüshasını bulduğunu iddia etmiştir. Ancak Zemfel ve hahamlar, değerli Yochai el yazmasını serbest bırakması için dul eşine başvurduklarında, Zemfel'in kocasının Zohar'ın yazarı olduğunu öğrenmişlerdir. - Bu, Zohar'ın kökeni hakkında bugün resmi olarak kabul edilen tezdir.

Ancak durum her zaman böyle değildi; zira 16. yüzyılın sonlarına kadar hahamlar arasında Zohar'ın gerçek kökeni konusunda hâlâ bir tartışma vardı. Papus, "La Kabbale" adlı eserinde (sayfa 221 ve Nestler'in Almanca çevirisinin devamı niteliğinde), bu tartışmalı görüşlere dair ilginç bir genel bakış sunar; buradan şunları çıkarabiliriz:

Haham Gedaljah ibn Yachmir ben Don Josef d'Imola (1523-1588), "Silseleth ha Kabbala" (Ravenna 1549) adlı kitabında şöyle yazar: "MS 5050 (1290) yılı civarında, Zohar'ın Kudüs (yani Aramice veya Talmud) lehçesinde yazılmış tüm bölümlerinin Haham Simeon ben Jochai'nin eseri olduğuna ve yalnızca saf İbranice yazılmış bölümlerin ona atfedilemeyeceğine inanan oldukça fazla kişi vardı. Bazıları, Haham Moses ben Nachman'ın bu kitabı (Zohar) Kutsal Topraklar'da keşfettiğini ve ondan sonra Aragon'a ve Leonlu Moses'ın eline geçtiğini iddia ettiler. Bazıları ise, büyük bir bilgin olan Leonlu Moses'ın tefsirleri (Zohar) bizzat yazdığını ve bunları ünlü Simeon ben Jochai adıyla yayınladığını, böylece fakir olduğu ve başarısız işlere bulaştığı için bu çalışmalarından bir ödül alabileceğini iddia ettiler. Bana gelince, diyor Haham Gedaliah, Tüm bu görüşlerin temelsiz olduğuna ve Haham Simeon ben Yochai'nin gerçekten de bu eseri (Zohar) ve kutsal yargılarıyla diğer birçok eseri yarattığına, ancak bu eserleri tek bir eserde birleştirmek için zamanının geldiğini düşünmediğine ve bu eserlerin daha önce uzun süre ayrı ayrı el yazmaları halinde dolaşımda kaldıktan sonra derlenip düzenlendiğine inanıyorum. Bu bizi şaşırtmamalı. Aynı şekilde, Haham Yehuda ha-Kados Mişna'yı, Haham Asher (Asi) ben Şimei ise el yazmaları dünyanın dört bir yanına dağılmış olan Gemara'yı derledi.

Bu rapor, Zohar'ın kökeni ve antik çağı hakkındaki tüm ileriki tartışmaların başlangıç noktasını oluşturabilir. Zohar'ın antik çağının en ateşli savunucularından biri olan David Luria, bu tartışmaların sonuçlarını şu beş tezde (kadmoth ha-Zohar) topladı:

1. Zoham'ın yazarı Leonlu Haham Musa değildi.
2. Gaon'un klasik dönemi (MS 657-1036), Zohar tarafından "Midras Jerasallm" adıyla anılmıştır. Gaon Serira (969-1038) ve diğer Gaonlar, Zoham'ın kökeni hakkında Haham Simeon ben Jochai'nin "Nistaroth" kitabını biliyorlardı. Groetz ve diğer adıyla mürted Groetz, bu kitabı MS 2. yüzyıldan itibaren Zoham'ın kökeni olarak ileri sürmüşlerdir. Gaon Saadja ben Josef Alfajjuml'u MS 900 civarında, Simeon ben Jochai'nin tefsiri (midras) olarak biliyoruz. Jochajov'un tüm bu eserleri, Leonlu Musa tarafından yayınlanan sonraki Zoham'ın modeli ve prototipi olarak kabul edilmiştir.
3. Zohar, Talmud'dan önce tamamlanmıştı ve bu nedenle MS 500 veya 370'ten önceki bir döneme aitti.
4. Zoham'ın büyük bir kısmı Simeon ben Yochai ve takipçilerinin eseridir.
5. Zohar'ın yazıldığı baskın Aramice lehçesi, Zohar'ın Talmud döneminin Midraş'ıyla aynı zamanda ortaya çıktığının kanıtıdır.

Buna Aziz Agobard'ın (yaklaşık 800) tanıklığını ekleyelim; o sadece Yahudilerin mistik kitaplarından, Philo'nun eserlerindeki çeşitli incelemelerden,

Jezles Sirach kitabından ve İsa zamanında yaratılan Bilgelik Kitabı'ndan, Rekanati'li Menachem'in (1280) ve Toledo'lu Haham Jose ben Abraham Eba Wakkar'ın (1290) tanıklıklarından söz eder; bunların arasında birçok eski Midraş'ın yanı sıra, Zohar'ın soyundan gelenlerin de yaşadığı yaklaşık 1280 yılına ait dağınık el yazmalarında alıntılananlar da vardır.

Zohar'a ilk başta bu isim verilmedi. Başlangıçta bu anıtsal koleksiyon için üç farklı isim vardı:

1. "Midras" veya "Midras! Haham Simeon ben Yochai" - yani "Haham Simeon ben Yochai'nin Tefsiri". Bu isim en eskisidir. 1340'tan önce Bechai'nin Tevrat üzerine yaptığı tefsirde, "Mispatim" bölümünde yer almaktadır. Haham Simon ben Zemach Duran'ın (ö. 1444) hukuk eserinde de yer almaktadır. Haham Melra ben Gabbai'nin 16. yüzyılın ilk yarısında yazdığı "Abodat ha-Kodes" adlı eserinde de yer almaktadır. Ancak en eski ve orijinal isim -A. Franck'a göre- Yehuda Muscat'ın (ö. 1580) "Refuzoth Yehuda" adlı eserinde yer almaktadır.
2. Sonraki Zohar'ın bir diğer adı "Midras Yehi Or", yani "Işık Olsun Yorumu"dur. Kanıt: 1502 civarında Abraham ben Samuel Sakut'un "Yuchaslin" koleksiyonunda ve daha sonra Asuka'nın "Sem ha gedolim" koleksiyonunda. "Yehl Or" adı, bazı el yazmalarında Zohar'ın başlangıcının Yaratılış'ın 3. ayetinin açıklaması olmasından veya A. Franck'ın iddia ettiği gibi, kitabın bu cümleyle Zohar'ı okuyan her kişiye gelen aydınlanmayı göstermek için verilmiş olmasından kaynaklanmaktadır.
3. Son olarak, kitabın üçüncü adı olan "Zohar" 1502'de kabul edildi. Kelimenin tam anlamıyla şimşek anlamına geldiği söylenir ("ışık" veya "parıltı" çok zayıf olurdu). Bu isim, Daniel Kitabı'nın 12. bölümünün 3. ayetine bir göndermedir; burada "Ve-hamaskilim jazhiru ke-zohar haraklja" ifadesi geçer. Kralicka bunu İncil'de "Ama başkalarına öğretenler gökten çakan şimşek gibi olacaklar" şeklinde tercüme eder (daha doğru bir çeviri "şimşek gibi çakacaklar" olurdu; "jazhiru", "zahar" fiilinden gelir - parlamak).

Zohar'ın Bölümleri:

I. Zohar'ın kendisi - Musa'nın 5 kitabı - Pentateuch, Tevrat üzerine kapsamlı bir yorum (midras) - tüm eserin en eski kısmı olarak kabul edilir ve 13. yüzyılın sonlarından kalmadır (yani son, daha doğrusu bilinen ilk redaksiyon).
II. Sifra dl zeniutha (also Sifra de Zeniuta) - "Book of Secrets".
III. İdra rabba - "Büyük meclis", yani Haham Simeon ben Yochai ve öğrencileri, yukarıda adı geçenlerin Sefiro'nun yaratılışı hakkında onlara ders verdiği meclis.
IV. İdra Sutta - Haham Simeon ve üç ana müridinin "Küçük Bir Toplantısı". Haham Simeon'un sevgiyle "Günlerin Eskisi" dediği "Athik Yomin"in doğası ve çalışmaları hakkında daha fazla açıklama yaptıktan sonra, Haham, Kral (Tifereth Sefirası'nın erkek merkezi) ile Malchuth adı verilen onuncu Sefira'da kişileştirilen Kraliçe veya Matron arasındaki evlilik birliğinin doğuya özgü süslü bir tasvirine gelir. İdra Sutta'nın sonunda, Haham Simeon ben Yochai'nin ölümü ve cenaze töreni anlatılır.
V. Sabba - ˝Stafec“.
VI. Midras Rut - (pouze zlomky). Zoharu bu yüzden çok saf, bilmiyoruz.
VII. Sefer ha-bahir - ˝Kniha svetla“ - jest minene jiz dilo haham Isaka Slepeho z Provence.
VIII. Tosifta - ˝Dodatek“.

IX. Raaja mehemna - “Vemy pastyf”, jimz minen Mojzis.
X. Hechaloth - ″Palace“.
XI. Sitrei Thora - ″Tajnosti uceni“.
XII. Midras ha-neelam - ″Sky Midras“.
XIII. Ra'ase de-rasin - ″Tajnost tajnosti“.
XIV. Midras chasit - ″Midras k Velke Pisni“.
XV. Maamar (Meimer) thachasi - şaka yapmak için yorum yapmak, pocinajici slovy Pojd' a viz!”.
XVI. Jenuka - ″Chlapec“.
XVII. Pekuda - ″Vyklad zakona“.
XVIII. Chibbura kadmaa - ″ Dfivejsi dila“.
XIX. Mat-nitin - "Öğretiler". On ikinci bölüm - "Midras ha-neelam", "Zohar chadas" - Yeni Zohar - olarak da adlandırılır ve Zohar'ın en genç kısmıdır. 70'ten fazla küçük bölümü "Thikkune Zohar" - Zohar'ın Ekleri - olarak adlandırılır. Özellikle Sefiraların Adem Kadmon'un bedeninin parçaları olarak tasviri bunlardan gelir. Ayrıca ritüel cinayetin onaylandığına dair kanıtlar da aranmıştır.

Zohar ilk olarak 1558'de Cremona'da folyo halinde, ardından 1558-1560 yılları arasında Mantua'da farklı bir metin düzenlemesiyle basılmıştır. Bu Mantua baskısına göre, sonraki baskıların çoğuyla uyumludur, bu nedenle sayfa numaraları bile büyük ölçüde aynıdır. Ayrıca, 1684'te Sulzbach'ta yayınlanan ve ünlü Cresfalı Kabalist Knorr von Rosenroth tarafından hazırlanan Zohar'ın tam baskısından da bahsetmek gerekir. Bu yıldan sonra Zohar, çoğunlukla Rusya'da olmak üzere, birkaç kez daha eksik olarak basılmıştır. Daha yeni baskılar arasında en iyisi, 1877'de Livonia'da yayınlanan yedi ciltlik sayfa numaralı baskıdır. Bu baskı, büyük, net kare fontu ve seslendirilmiş yapısıyla öne çıkar (yukarıda bahsedilen baskıların hiçbirinde massoreth kullanılmamıştır).

Çeviriler: Fransız okültistlerin ihtiyaçları doğrultusunda, Zohar'ın tam bir Fransızca çevirisi, Jean de Paula ve Emile Lafume sayesinde, 1911 yılında Pafiz'de Keldani (Aramice) orijinalinden, "Sepher ha Zohar" adıyla yayımlandı (500 kopyalık 6 büyük cilt halinde, çok sayıda not ve referansla. Güncel fiyatı yaklaşık 2000 Frank).

Zohar'dan bazı alıntılar, daha önce adı geçen Kabalist Knorr von Rosenroth tarafından anıtsal eseri "Kabbala denudata"da Latinceye çevrilmiştir. Diğer alıntılar ise Franck, Jellinek, Joel, Bloch ve Bischoff tarafından Fransızca veya Almancaya çevrilmiştir; Bischoff, iki ciltlik eseri "Die EI emente der Kabbalah"da bu çeviriyi yapmıştır.

Roku 1932 vysel ve Vidni obsirny a velmi dobre vybrany vytah ze Zoharu başlığı altında ″Der Sohar, Kutsal Kabala Kitabı. Emst Mulier tarafından yeniden basılan orijinale göre. Dr. Fleinrich Glanz, Viyana tarafından yayınlanmıştır. - Fiyatı 170 Kc. Zoharu'nun İbranice'ye benzer versiyonları, ancak pfipojenym nemeckym pfekladem byly vydany jiz dnve od Tholuck-Biesenthal ile (4. vydani toho druhu vyslo v Lipsku roku 1876). nevedeckym.

Zohar öğretilerinin Zida phmcni katekizmini vytvofiti pro Zida'ya yöneltmek ne büyük bir cazibedir. Yidiş'te rahip psanasının bazı İbranilerle olan ilişkisi de böyledir. Yazarı Flirsch Chotsch'tur. 70 ciltte 140 sayfalık bir büyücü kitabı olan bu kitap, orijinalinde "Nachalath zebi" - yani "Merhametli ferman" olarak anılır.

Bölüm X.
POZOHARO DÖNEMİ KABALACILARI.

Zohar, Yahudi dini ve özellikle Kabalistik edebiyatı üzerinde, özellikle İspanya

ve İtalya'da, tasavvur edilemez bir etki yarattı. Zohar'ın ilk yayımlanmasından kısa bir süre sonra, 14. yüzyılın başlarında, Recanati'li (Ancona'nın güneyinde) ünlü Menahem, Zohar'ın bir devamı niteliğinde, Pentateuch'a yazdığı ünlü Midraş'ı yazdı.

Zohar'ın popülerleşmesine, Yahudilerin zulmü ve İspanya'dan (1492), Portekiz'den (1497) ve Navarra'dan (1498) sürülmeleri de katkıda bulundu. Zira bu ülkelerden gelen Yahudi mülteciler Zohar'ı İtalya, Balkanlar, Filistin ve Polonya'ya getirmişlerdi. Ayrıca, Kabalistik eserlerin yayınlanmasını hızlandıran ve ucuzlatan matbaanın icadı, 15. yüzyılın ortalarından itibaren Kabalistik edebiyatın gelişimine katkıda bulundu. Bischoff'un da belirttiği gibi, o dönemde her Yahudi bilgin bir Kabala uzmanıydı. Örneğin, aslen İspanyalı olan, daha sonra Filistin'deki Drinopolis ve Safed'de hahamlık yapan, ünlü bir Yahudi hukukçu ve Talmud'dan pratik bir alıntı (Sulhan Aruh) hazırlayan Haham Josef Qaro (1488-1575), daha önce sözü edilen hukuk eserine ek olarak, Pentateuch'a bir yorum biçiminde Kabalistik eser "Maggid Mesarim" - Yasanın Açıklamacısı'nı da yazmıştır.

O dönemde, Kabala tarihinde yeni bir zirve dönemi başlıyordu ve diğer tarafta (bölümümüze göre ben buna IV. derdim). Önceleri, Zohar hariç tüm Kabalistik eserlerin büyük kısmı, yalnızca Kutsal Yasa'nın Kutsal Kitapları Kanonu üzerine yorumlar olarak yazılmıştı. Kabalistik bilginler, Kutsal Yazılar'da geçen belirli yer ve ayetlerin, hatta tek tek isimlerin yeni ayrıntıları ve mistik yorumlarını sürekli olarak buluyorlardı. Ancak yeni dönemde Kabala, sistematik ve bağımsız bir doktrin olarak yorumlanmaya başlandı.

Bu yeni yöntemin kurucusu, yukarıda adı geçen hukukçu Joseph Qaro'nun torununun torunu olan ünlü MOSE CORDOVERO'dur (İbranice'de Korduero olarak da yazılır), İspanya doğumludur ve Yukarı Celile'deki Safed'de hahamlık yapmıştır (1522-1570 yılları arasında yaşamıştır). Başlıca Kabalistik eseri PARDES adlı kitaptır.

RIMMONIM - Çekçe muhtemelen "Libosad marhaniku" (nar elmaları). Kabala'ya sistematik bir giriş ve Zohar'ın birçok pasajının açıklamasıdır. Franck'a göre eser, Krakow'daki ilk baskıdan sonra folio olarak yayınlanmıştır. Cordo Verov'un bir diğer eseri ise, Yahudi Yeni Yıl ve Kefaret Günü duaları üzerine bir Kabalistik yorum olan "ZIBCHE SELAMIM - ״Dekovna obet" adlı mistik eser ve ayrıca küçük bir ahlakçı-mistik inceleme olan "THAMAR DEBORA - ״Palma Debohna"dır.

"Pardes rimmonim" kitabı, Musa Maimonides'ten sonra Yahudi Aristotelesçilerin cilalı üslubuyla yazılmıştır. Cordover'ın bağımsız öğretisinin özü, maddi şeylerin formlarını (Aristoteles'in öğretisi anlamında) Sefiraların ilkel fikirlerinden ve bunların da her şeyin İlksel Kaynağı olan Tanrı'dan nasıl türettiği doktrinidir. Bischoff'a göre, Cordover'ın öğretisinin özünü en özlü şekilde şöyle ifade edebiliriz: En yüksek üç ilkel fikir - Sefiralar - kendi içlerinde "Akıl Alemi" adı verilen bir birlik oluştururlar. Kendi içlerinde Bilen ve Bilinen'in Bilgisi'ni veya Düşünen'i, Düşünen'i ve Düşünce'yi özdeşleştirirler. Ancak Tanrı'nın kendisinde bu fark silinir, çünkü Tanrı her şeyi Kendi içinde Varlığın kapalı bir toplamı olarak bilir. Dünyevi şeyler, ancak Tanrı'daki ideallerine yaklaştıkları ölçüde mükemmeldirler. Var olan şeylerin en saf ve en mükemmel haliyle Tanrı'daki yansıması , Sefiralar'dır (yani on adede kadar diğerleri). Üçüncü alemdeymiş gibi, onlara bağlı olanlar ise İdealar, yani parçalardır ve bunların dördüncü alemdeki yansıması da uzay ve zamanda yaratılan şeylerdir. Aristoteles'in öğretilerine göre, bir şeyin biçimi aynı zamanda etkin Neden'dir; dolayısıyla bu biçimlerin hiyerarşisinin yaratıcısı olan Tanrı, aynı zamanda ideal ve gerçek dünyanın da yaratıcısıdır.

Cordover'ın halefi, 16. yüzyılın sonlarında yaşamış olan öğrencisi SAMUEL GALLICO'dur. Kendisi, öğretmeninin çığır açan eserine atıfla ASIS RIMMONIM - yani "Marhanic Bayramı" - adlı eserin yalnızca el yazması olarak korunmuştur.

Cordover'ın bir diğer takipçisi, "ASARA MAAMAROTH" - "On Söz" adlı Kabalistik eseri ve PELACH HA-RIMMON - "Marhaniku Perşembesi" adlı eseri yazan MENACHEM ASARjAH DI FANO'dur (17. yüzyılın başlarında). Cordover okulunun diğer iki Kabalisti ise "Megalle amukoth" - "Derinliklerin Açılımı" adlı eseri yazan Nathan ben Selomo Spiro ve "Sefa tal", yani "Çiy Doluluğu" kitabını yazan Sabbatai (aynı zamanda Seftel) Horwitz'dir (17. yüzyılın başlarında).

Bölüm XI.
ISAK LURJA VE İBBUR BİLİMİ.

Cordover okulu ve onun halefi, aynı zamanda Kabala ışığında özellikle bu dönemde gelişmeye başlayan ve o dönem Yahudilerinin dini düşüncesi üzerinde ilk akımdan daha büyük bir etki kazanan mistik akımla karşılaştırıldığında gerçekçi bir okul olarak adlandırılabilir.

Bu ikinci mistik akımın önde gelen temsilcilerinden biri, tam adı olan Adonenu Rabbi Yizchak - Rabbimiz İshak'ın notarikon kısaltması olan ARI (Aslanım) olarak anılan ünlü Kabalist ve büyücü YIZCHAK (ISAK) LURYA'ydı. 1534-1572 yılları arasında Filistin'in Safed kentinde yaşadı ve henüz 38 yaşındayken vefat etti. Daha önce bahsedilen gösterişli "Aslanım" soyadının yanı sıra, öğrencileri ve çağdaşları tarafından Haham Yizchak ha-kados - kısaca R 1 ha-kados - "Kutsal Haham İshak" olarak da anılırdı. Isaac LURYA kendisi hiçbir şey yazmamıştır. Öğretileri hakkında bildiğimiz her şeyi eski öğrencisi Vidal'a borçluyuz.

Isaac Luria, pratik Kabala öğretmeni ve büyücüydü. Çağdaşları, kendisine bahşedildiği iddia edilen büyülü güçler hakkında birçok hikâye anlatır; öyle ki, "küçük Mesih" - "Mesih ben Yusuf" - olarak kabul edilirdi. Yusuf'un oğlu Mesih, büyük Mesih "Davut oğlu" - "Mesih ben Davut"un öncüsü olduğu söylenirdi.

V Lur'un öğretilerinde iki temel yönelim tespit edebiliriz: Bir tür pratik mistisizm olan genel doktrini ve IBBURA - "Ruhun Gömülmesi" doktrini.

V Luria, pratik mistisizme, dindar bir Kabalistin zihinsel konsantrasyon (kavvana) yoluyla, ruhun doğaüstü güçleriyle birleşen daha yüksek bilgi ve mükemmelliğe ulaşabileceğini ve bu sayede yaşamı boyunca çeşitli mucizeler gerçekleştirebileceğini, aynı zamanda -Luria buna özellikle vurgu yapmıştır- tüm dünyanın iyileştirilmesi ve kurtuluşuna katkıda bulunabileceğini öğretmiştir. Ancak, yalnızca konsantrasyon tekniği böylesine yüce bir hedefe ulaşmak için yeterli değildir. Aynı zamanda örnek bir yaşamla, yani
Dini kurallara ve tövbe eylemlerine uyarak, dolayısıyla bir tür çilecilik ve aynı zamanda Zohar'ı ısrarla çalışarak. Luria, konsantrasyonlar sırasında bir tür mantra-yoga olan Kabalistik formüllerin ve dualaların dindarca okunmasını tavsiye etti. Luria, mistik konsantrasyonun derinliğini tam bir öz-unutma hali ile ölçtüğü için, Hint Yogası'ndaki samadhi haline benzer mistik coşku halini kastetmiştir.

Luria'nın sonsuza dek ünlenmesini sağlayan ikinci önemli öğreti, sözde IBBURU öğretisidir. Temel dayanağı, insan ruhlarının ilk insan Adem'in ruhunun kıvılcımları (burada belki de Gnostik bir etki!) veya dinamik ışık yayılımları olduğu, özellikle seçkin insanların ruhlarının ise geçmişin bilgeleri olan büyük Gaonların ruhlarından kıvılcımlar olduğu öğretisidir. Bu nedenle Luria'nın çağdaşları, onun ruhunun Musa'nın ruhundan bir kıvılcım olduğunu iddia etmişlerdir.

Bu doktrin, İbbum hakkındaki kendi öğretilerinin ön koşuluydu; bu öğretiler, Kabalistler tarafından bile kabul edilen reenkarnasyon doktrinini bazı açılardan

uygun bir şekilde tamamlar ve modern psikolojinin karşılaştığı çeşitli diğer sorunları, özellikle de sözde dönüşüm fenomenlerini, yanlış bilinci, masum insanlar tarafından işlenen suçları ve kalıcı veya yalnızca geçici takıntı durumlarını açıklamaya yardımcı olur.

Ibbur, tamamen Luria'nın bir keşfidir; bu üstünlük asla Luria'dan alınamaz. Reenkarnasyon doktrini ilk olarak, Luria'ya Ibbur doktriniyle paralel olarak öğretmiş olan Ibbur tarafından formüle edilmiştir. Kabala'da reenkarnasyon için özel bir isim vardır: GILGUL, tıpkı yaşam çarkı olan kolotani gibi. Luria'ya göre, Kabalistik reenkarnasyon, Hint reenkarnasyon doktriniyle tamamen uyumlu olarak gerçekleşir:

1. Önceki yaşamlarda işlenen kötü işlerin cezasından,
2. Bireyin geçmiş yaşamında maruz kaldığı talihsiz kaderi telafi etmek için,
3. ihmal edilen görevleri tamamlamak,
4. Geçmiş hayatlarında takva ve kemal ile meşhur olmuş kimselerin örnek hayatlarının dünyaya bir örneği verilmesi için.

Ibbur - "Ruhun gebeliği", yeryüzünde yaşamış bir ruhun yetişkin ve yaşayan bir insanın ruhuyla birleşmesiyle gerçekleşir. Hermesçi sistemin bakış açısından, bu, bedensiz bir varlığın veya belki de sadece gelişmiş zekâya sahip bir astral larvanın yaşayan bir insanla bir tür simbiyozu, hatta parazitliği anlamına gelir. Lurius'a göre bu şöyle olabilir:

1. Bu dünyada yerine getirmesi gereken bazı görevleri olan, ama bunlar o kadar küçük ki yeniden doğmaya değmeyecek kadar kısıtlanmış ruhun iyiliği için.
2. Yaşayan ev sahibinin ruhunun iyiliği için, ruhun onunla ilişkilendirilmesiyle dindar bir hayat teşvik edilerek korunur ve desteklenir.
3. Ancak, yaşayan bir kişinin ruhunun kötü bir ruh, hatta belki de bir suçlunun ruhu tarafından "döllenmesi" de mümkündür. Bu durumda, Ibbur hem suçlu ruh için hem de suçlu ruh için bir ceza olabilir ve bu bağlantı tarafından aynı anda hem cezalandırılır hem de düzeltilir; bu bağlantı tamamen kusurludur ve bu nedenle bir zarar olarak hissedilir: Ancak Luria, tıpkı Eski Ahit peygamberlerinin ve onlarla birlikte İsa'nın ve onlardan sonra Katolik şeytan kovucuların ele geçirilmiş insanlardan iblisleri kovdukları ve hâlâ kovmaya devam ettikleri gibi, belirli Kabalistik ayinlerle böyle kötü bir ruhu kovma olasılığını kabul etmiştir.

Lurovsky'nin en ünlü takipçisi, eski öğrencisi CHAJJIM VIDAL'dı (1543-1620). Üstadıyla sadece üç yıl yaşamış olsa da, Lurovsky ve öğretileri hakkında bildiklerimizi ona borçluyuz. Vidal, Lurovsky'nin öğretilerini ünlü eseri EC CHAJJIM - "Hayat Ağacı"nda kaydetmiştir.

Lurius'un öğretileri, takipçilerinden az çok etkilenmiştir: SAAR HA-SAMAYIM - "Cennetin Kapısı" adlı kitabıyla ABRAHAM KOHEN HERRERA veya IRIRA (ö. 1661). Ardından, 17. yüzyılın başlarında fantastik EMEK HA-MELECH - "Kraliyet Vadileri" kitabını yazan NAFTALI ELCHANAN HERZ ve daha sonra Poznań, Frankfurt ve Prag'da hahamlık yapan Isaiah Horwitz (1570-1630). Kabala ile Talmud arasında ara bir konum işgal etmeye çalışan estetik-ahlaki içerikli SENE LUCHOTH HA-BERITH - "Yasanın İki Levhası" adlı bir kitabın yazarıdır.

Bölüm XII.

SABATHAJ ZEBİ VE SABATHAİZM.

Isaac Luria, daha önce de belirtildiği gibi, çağdaşları tarafından, gerçek Mesih'in, Davut'un oğlu Mesih'in öncüsüymüş gibi, Yusuf'un oğlu Mesih olarak adlandırılıyordu. Bu coşku gösterisi, 17. yüzyılın altmışlı yıllarında Yahudilikte hüküm süren ve yaklaşık 70 yıl süren büyük karışıklığın bir göstergesiydi. Bu karışıklık, Avrupa, Yakın Doğu, Asya ve Kuzey Afrika'daki çeşitli Yahudi din topluluklarında çalkantılara ve ateşli tartışmalara yol açtı. Bu, o zamana kadar

hahamlığın resmi veya en azından yarı resmi öğretisi olan Kabala'nın gelişiminin düşüş ayinini belirleyen ve aynı zamanda zirveye ulaşan bir tür kitlesel mistisizm yayılımıydı. Bu karışıklık döneminin sonundan bu yana, Kabala giderek geriledi, bilgili hahamların kürsülerinden kayboldu ve başlangıçta olduğu gibi, Yahudi olmayan bilginler, özellikle de hermesçiler tarafından daha da geliştirilen gizli bir bilim haline geldi. Sadece Doğu'da, eski Rus ve Avusturya Polonya'sında, Kabala'nın genel bilgisi ile birlikte Talmud öğretilerinin sıkı bir şekilde gözetilmesi, özellikle Yahudi Hasidim arasında, sürdürülmektedir.

Yahudilikte 20. yüzyılın ikinci yarısının başlarında patlak veren mistik isyanın yaratıcısı

XVII. yüzyılda, ünlü SABATHAj ZEBI (ayrıca Zewi veya kısaca ZWI) idi. 1616'da Anadolu'nun İzmir kentinde doğdu. Gençliğinde sadece yüzeysel bir eğitim aldı, ancak çevresinde Hristiyanlık ve İslam hakkında bilgi edinme fırsatı buldu. Gençliğinden itibaren Kabala'yı gayretle inceledi. Yalnız kalmayı severdi. Talmud'a göre erken evlenmek zorunda kalmasına rağmen, genç karısına aldırış etmedi, hatta onu reddetti. İkinci karısı da aynı kaderi paylaştı. Bu dönemde kendini Zohar'ı incelemeye özel bir özenle adadı ve Zohar'da, sayısal değeri 5408 olan "hazoth" kelimesinin, Yahudilerin Yahudi takvimine göre 5408 yılında, yani Hristiyanlık döneminin 1648 yılında Filistin'e döneceği anlamına geldiğini belirten bir not (Zohar III, 25, 3) buldu. Bu, kendisinin, Rab'bin seçilmiş halkı için kutsal toprakları fethedecek ve halkını oraya götürecek beklenen Mesih olduğunu düşündürebilir. O zamanlar Filistin'i kontrol eden Türkleri, silahla değil, kutsal şarkılar ve ilahiler söyleyerek kovmayı umuyordu.

Sabathai Zebi hızla birçok takipçi buldu. Kalabalık toplantılarından birinde, Sabathai açık gökyüzünün altına bir gölgelik kurdu ve Tanrı ile olan mistik birliğini daha da pekiştirmek için Tevrat'la, yani Tanrı'nın yasasıyla mistik bir evlilik töreni düzenledi. Bu düğün töreni sırasında, gerçek bir düğün töreninde olduğu gibi duayı bizzat okudu ve hatta yasaklanmış dört harfli Tanrı Adını alenen ve yüksek sesle telaffuz etmeye cesaret etti. Bu küfür nedeniyle Zebi, Ortodoks hahamlar tarafından lanetlendi. Bu nedenle Mısır'a kaçmak zorunda kaldı ve orada Joseph Chelebi adında zengin bir Yahudi olan dindar bir fanatik tarafından kabul edildi. Sabathai, mağaralarda uyuyarak ve ahiretle bağlantı kurarak kendini çileci bir hayata adadı.

Kısa sürede, gerçekten de uzun zamandır beklenen Mesih olduğuna ikna oldu. O sırada, aslen Polonyalı olan ve tüm ailesi Polonya-Hetman Hmelnický Savaşı sırasında bir pogromda katledilen Sara adında bir Yahudi kadın da ona getirildi. Belki de yaşadığı dehşetten aklı karışmış olan Sara, Mesih'in seçilmiş eşi olduğunu alenen iddia etti. Bu haber Zebi'nin kulağına gitti ve Sara'nın kendisine getirilmesini emretti. Bu olay gerçekleşince ve Sara'yı beğenince, onu eşi olarak aldı. Daha sonra, MS 1665'in yılbaşı günü, Sabathai Zebi, dünyanın dört bir yanından gelen binlerce hacı önünde sinagogda kendini Mesih ilan etti. Halk onu "Kralımız ve Mesihimiz çok yaşa!" diye haykırarak karşıladı ve Yahudi dünyasının tüm ana toplulukları özel haberciler aracılığıyla bu olaydan hemen haberdar edildi. Sabathai çevresinde bir dini coşku başladı. Bazıları Mesih'in gelişini şenliklerle kutlarken, diğerleri gece gündüz oruç tutup dua etti. Avrupa'daki Yahudiler mallarını satıp Filistin'e gitmeye hazırlandı. Kabala ve Müslüman dünyaları da bu olaydan etkilendi. Bu arada, Sabathai Zebi köklü dini reformlar yaptı. 17 Tammuz (Titus'un Kudüs'ü fethinin anıldığı gün) ve 9 Ebu (tapınağın yakıldığı gün) oruçlarını kaldırdı; çünkü o, yani Mesih Sabathai, Yahudilikteki bu felaketin kefaretini ödeyecek ve Davut'un krallığını yeniden kuracaktı. Ayrıca Baba, Oğul ve Anne'den oluşan ilahi Üçlü doktrinini de ortaya koydu. Baba, Kutsal Çoban veya Kutsal Ata - Yehova'ydı. O, anlaşılmaz her yerde bulunma

özelliğinden (Zimzum'un Kabalistik gizemi!) çekilerek, yarattıkları varlıklar ve formlar Dünyası'na "İlk Hareket Ettirici" - Yaratıcı ve tüm yaşamın sebebi - olarak uzayda bir yer sağladı. Bu Kutsal Ata daha sonra oğlunu yeryüzündeki halefi olarak atadı.
Mesih, Sabathai Zebl'de bedenlenmiş. Üçüncü ilahi kişi - göksel Anne - Sabathai tarafından Sechlna - Tanrı'nın Her Yerde Mevcutluğu - olarak da adlandırılmıştır; bu, Katolik dogmasındaki Kutsal Ruh ile aynı anlama gelir. Ayrıca Kuran'da - 9, 26'da - Tanrı'nın "Her Yerde Mevcutluğu" anlamına gelen "Sachlna" terimi geçer. Sabathai'nin öğretilerine göre, Göksel Ata Şehma ve Mesih, mistik bir şekilde birleşmiştir. Bu nedenle Sabathai Zebl, Yahudi topluluklarına yazdığı mektupları "Ben, Rabbiniz ve Tanrınız" veya "Ben, Tanrı'nın biricik ilk oğlu, Mesihiniz" şeklinde imzalamıştır.

Sabathai'nin Osmanlı İmparatorluğu'nda yol açtığı anlaşmazlık daha sonra dönemin Sultanı IV. Muhammed'e bildirildi. Sultan, Sabathai'nin zincire vurularak İstanbul'a götürülmesini emretti ve burada bir süre Çanakkale'deki serbest bir hapishanede tutuldu. Sultan'ın huzuruna çıkarıldığında, 3.000 takipçisiyle birlikte korkudan Müslüman oldu ve liderliğinde bir tür Yahudi mezhebi kurmayı planladı. Ancak Arnavutluk'un Berat kentinde hapsedildi ve hâlâ ilk Yahudi-Müslüman cemaatinin başındayken 1676'da vefat etti.

Sabathai'nin ölümü çalışmalarını durdurmadı - kurucusu SEBSEN'in adını taşıyan bir tür mezhep, yani Sabathailik her yerde takip edildi. Sabathai'nin dul eşi Sara, memleketinden Sabathai'ye getirdiği kardeşi Yakup'un, Sabathai on yaşındayken doğurduğu oğlu olduğunu ilan etti. Sabathai ailesi bu mucizeyi körü körüne görmezden geldi ve böylece Sabathai'nin sözde oğlu Yakup, Mesih olarak ilan edildi ve QUEREDA, yani Sevgili adını aldı. Quereda daha sonra çeşitli boşanma entrikalarına karıştığında - Isaac Luria'ya göre, uyumsuz evliliklerin mümkün olan en kısa sürede boşanması gerektiğini öğrettiğinden - o da Türkler tarafından yakalandı, ancak hapiste sözde babası gibi o da İslam'ı kabul etti. Daha sonra Mekke'ye hacca gitti, ancak dönüş yolunda öldü.

Onun doğrudan halefi oğlu Berekya'ydı, çünkü babasının son yolculuğundan döndüğüne inanılıyordu. O zamandan beri Sabetay mezhebi, İslam çerçevesinde kalıcı bir Yahudi kilisesi haline geldi. Taraftarları kendilerine "maaminlm" - "vehcel" derlerken, gerçek Yahudiler onlara "minlm", yani "sapkın" derler. Ancak en ünlüsü, Müslümanların belli bir "aşağılama" ile adlandırdığı gibi "mürted" anlamına gelen "Dönme" isimleridir. Bugün Selanik'te hâlâ birkaç bin Dönme yaşamaktadır. Ancak üç gruba ayrılırlar: Sabetaylı Zebla'nın doğum yerinden dolayı İzmirliler olarak adlandırılan gerçek Sabetaycılar, ardından Sabetaylıların halefi Yakup Kuereda'ya tapan Yakubîler ve son olarak kilise görevlisi (sames) Bawab'ın adından dolayı Bawabitler. Sinagoglara ve camilere gider, hem Yahudi hem de İslam dininin gereklerini yerine getirir ve oğullarını üç veya dokuz yaşlarında sünnet ettirirdi. Ruhlarının ölümden sonra, yedi turluk bir gezintiden sonra dünyaya döneceği söylenen Sabathai ile yeniden birleştiğine inanırlardı. Her cumartesi, eşleri deniz kıyısında Jacob Quereda'nın dönüşünü beklerlerdi.
- Milacka, iki yüz yıl önce gerçekleştirdiği Mekke haccından...

* * *

Sabbatizm ilk olarak Levant'ta, özellikle Mısır, Filistin ve Suriye'de yayıldı; oradan Batı Akdeniz limanlarına, özellikle Venedik'e nüfuz etti ve Venedik'ten de önemli bir merkez haline gelen Livonya'ya ulaştı. Bununla birlikte, Sabbatizm, faaliyetleri Sabbatay Zebl'in ölümünden sonra bile durmayan, aksine ölümünden ancak çeyrek asır sonra en güçlü hale gelen özel haberciler ve misyonerler aracılığıyla Avrupa içlerine de yayıldı. Avrupa'nın Batısı oldukça uzun bir süre direndi. Ancak, Sabbatizm'e karşı mücadele, 18. yüzyılda fiilen meyvesini

verdiğinde çok daha ateşliydi. Mistik Yahudi Doğu, özellikle Rusya ve Polonya'daki Kabala'ya bağlı Yahudiler, aksine, Sabbatizm'i ve görüşlerini daha sakin bir şekilde kabul ettiler ve bunu yalnızca Kabalistik bilgeliğin mistik görüşlerinin ara sıra zenginleştirilmesi olarak gördüler. Belki de bu yüzden Sabbathai Zebluh'un mesihsel rüyası onlar arasında sağır kulaklara çarptı.

Ancak Batı'da durum farklıydı. Bazı Yahudi grupları o dönemde Talmud'un katıksız ortodoks kurallarından sapmaya başlamıştı. Dolayısıyla, Sabbatizm bu topluluklara ve okullara nüfuz etti ve geniş bir yankı buldu. Bunun sonucunda, bu topluluklarda inananlar ve hahamlar arasında şiddetli mücadeleler başladı.

Başlangıç Prag'dan gelmekte gecikmedi. 1711'de, gizemli gezgin bir Yahudi, Kabalist ve Sabetaycılık misyoneri - Nehemia Chija Chajon - burada ortaya çıktı. 1650 civarında Saraybosna'da doğmuştu, ancak kendisi Yukarı Celile'deki kadim Safet'ten geldiğini iddia ediyordu. Vahşi bir yaşamın ardından, neredeyse elli yaşındayken Filistin'e taşındı ve ardından çeşitli şehirlerde ev öğretmeni, vaiz, aynı zamanda zebra, gezgin bir Kabalist ve geçici bir büyücü olarak dolaştı.
V 1708'de bir Sabetaycı misyoner olarak "Rasa di Yehuda" adlı kitabını yayınladı. Ancak Sabetaycı Zebi'nin öğretileri o zamana kadar Filistin'de çoktan etkisini kaybetmişti, çünkü Çiya Çayon da İzmirli hahamın önerisiyle Kudüs'teki hahamlar tarafından aforoz edilmişti. Bu nedenle Filistin'den kaçtı ve Mısır'da daha fazla dolaştıktan sonra Venedik'e geldi. Oradaki hahamlar kitabını bile onayladı. Ancak elverişsiz yaşamı, Çayon'u yavaş yavaş tüm İtalyan şehirlerinden kovdu. Bu nedenle Prag'a gitti ve yaklaşık 60 yaşındayken, Kasım 1711 civarında oraya vardı. O dönemde Prag, Çayon'un gelişinden önce ağırlıklı olarak Moravya'da gelişen tüm Kabalistlerin ve Sabetaycıların merkezi ilan edildi. O dönemde Prag'ın baş hahamı, ünlü bir Kabalist ve kitapsever olan DAVID OPPENHEIM'dı. Oğlu Josef Oppenheim ve bir diğer Prag hahamı Naftali Cohen, Kabala'ya gönülden bağlıydı. Chajon, Prag'da altı ay kaldı. Çekici kişiliği, parlak sanat yeteneği ve hizmetkarının gizlilik içinde yaydığı şöhret halesiyle oradaki tüm Yahudileri büyüledi. Prag'da iki vaaz kitabı yazdı ve başta Naftali Cohen ve Josef Oppenheim olmak üzere hahamların onayını aldı. Oppenheim'ın babası o dönemde henüz Prag'da rahip değildi.

Ancak sonunda, Chajon'un hayatı boyunca peşini bırakmayan olumsuz bir kader onu vurdu. Kadınlarla yaptığı çeşitli yaramazlıklar ve büyücülük uygulamaları buna katkıda bulundu ve bu da onda öfkeye yol açtı. Yine de, 1712 baharında, hâlâ zafer sarhoşluğu içinde ve çok sayıda takipçisi tarafından acınarak Prag'dan ayrıldı. Önce Viyana'ya, oradan da o zamanlar Moravyalı Sabetaycıların kalesi olan Mikulov ve Prostejov şehirlerine gitti ve ardından Berlin'e yöneldi. Prag'da edindiği Kabalistik kitaplarının mükemmel tavsiyeleri sayesinde, her yerde ona kapılar açıldı. Berlin'den sonra dikkatini Batı'ya çevirdi ve o dönemde Hollanda'nın en güçlü Yahudi topluluklarına, yani Amsterdam'a karşı derhal bir askeri harekât başlattı. O dönemde buradaki hahamlar, Kabala'nın ateşli bir muhalifi olan Alman haham Zevi Hirsch Chacham (yani "bilge") ASKENAZI ve Kudüs Talmudcusu Mose Chages'ti. İkisi de Chajon'u hemen lanetledi, ancak kısa sürede Amsterdam ve çevresindeki Yahudiler arasında o kadar çok taraftar kazandı ki, Aşkenazi ve Mose Chages köyden ve şehirden kovuldu. O dönemde Batılı hahamlar arasında büyük bir mücadele başladı ve ilk aşamada bu mücadeleden sağ çıkamadı. Ancak Chija Chajon hayatta kalamadı ve 1714'te Amsterdam'ı terk ederek Doğu'ya geri döndü. Onun kışkırtmasıyla Moravyalı Sabetaycılar, Polonya'da, özellikle de Podolya'da bir propaganda faaliyeti başlattılar, ancak pek başarılı olamadılar.

Chajon'un yokluğunda, muhalifleri kendilerini toparladılar. Prag Hahamı David Oppenheim, öğretilerini alenen reddetti ve halefi, aynı derecede ünlü

Haham JONATHAN EIBESCHUTZ, 16 Eylül 1725'te, Smiten Bayramı arifesinde Prag sinagogunda tüm Sebtçilere lanet ilan etti. Aynı yıl, 751 yaşında olan Chija Chajon, Filistin'den tekrar Avrupa'ya döndü. Prag'a da geldi, ancak boykot edildi. Oradan Moravya'ya geçti, ancak orada da başarılı olamadı. Ardından, rakipleriyle sürekli mücadele ederek Hannover, Berlin, Amsterdam ve Altona'yı dolaştı ve Doğu'ya dönerek 1726 civarında Kuzey Afrika'da bir yerde öldü.

Çiya Chayon'un ölümü ve 1725'te Prag'da Sabatheizm ve taraftarlarına edilen meşhur lanet, Sebsen taraftarları ile Kabala'ya şüpheyle yaklaşan, hatta onu reddeden Batı Avrupalı hahamlar arasındaki hararetli tartışmaları sona erdirmedi. Aşkenazi, Chayon'dan önce (1718'de - 1656'da doğdu) ölmüş olmasına rağmen, oğlu, aynı derecede ünlü Haham Jakob Hirschl EMDEN (1697-1776), babasının anısını yaşatmaya başladı.

V O dönemde, Batı Avrupa'da Sabbatizm'in ana tanıtım merkezi Hamburg'a taşındı ve Praglı hahamı Jonathan Eibeschitz (Eibenschiitz veya Eybeschiitz olarak da yazılır) burada baş haham oldu. 1725'te Prag'da öğretilerini ciddi bir şekilde lanetlediği eski bir Sabbatizm karşıtı olan Eibeschitz, tam tersine, Sabbatizm'in tutkulu bir savunucusu haline geldi. Hamburg'a vardıktan sonra Eibeschitz, ideolojik rakibi Hirschl Emden ile bu yönde şiddetli bir tartışma başlattı. 1750-1764 yıllarına dayanan bu tartışma, Batı Avrupa hahamlarını iki kampa böldü. Eibeschitz, parlak bir Talmudist ve Kabala konusunda teorik bir uzmandı. Ayrıca döneminin seküler bilimlerinde de bilgiliydi ve hem şiir hem de yazılarındaki üstün belagati ile ünlüydü.

Muhalif Haham Emden, onu özellikle Sabathai Zebi'yi tanrı olarak gösterdiği tılsımları yapıp yetkililere vermekle suçladı.

Yahudilikteki Sabatheik ayrılık, kısmen en tutkulu destekçilerinin ortadan kalkması, kısmen de zamanın değişmesi ve 19. yüzyılda bu yönde daha katı bir yaklaşımın ortaya çıkmasıyla, sonunda kendiliğinden ortadan kalktı. O dönemde, Orta ve Batı Avrupa genelinde, Yahudi topluluklarında Aşkenaz hareketi olarak adlandırılan akım hâkimdi; bu da Talmud'un katı kurallarından belirgin bir sapma ve Yahudi olmayan çevreyle dışsal bir yaşam biçimiyle bütünleşme çabası anlamına geliyordu.

Ancak bu kapsamlı değişimlerle bağlantılı olarak Yahudi Kabalası da zarar gördü - Kabalistik kitaplar hahamların kütüphanelerinden ve okullarından kayboldu ve Kabala'nın kendisi de bu kurumlarda geliştirilip öğretilmemeye, hatta hakkında yazılar bile yazılmaya son verildi. Batı'nın sözde ileri Yahudiliği üzerinde büyük bir kültürel alacakaranlık yayıldı...

Bölüm XIII.
HAZİDİZM.

Yahudilerin uzun süre en yoğun olarak yaşadığı ve yalnızca manevi olarak değil, aynı zamanda siyasi olarak da son derece tutarlı bir topluluk oluşturduğu Doğu Avrupa bölgelerinde, özellikle de Polonya'nın bölünmesinden sonra hem Rusya'ya hem de Avusturya'ya ait olan Güney Polonya'da durum o zamanlar farklıydı. Doğu Sabbatizmi, yalnızca Ortodoksların değil, aynı zamanda Musa Yasası'nın fanatik takipçilerinin de bulunduğu bu topraklara pek nüfuz etmemiş ve yerel topluluklar Sebsen taraftarları ile muhalifleri arasındaki hararetli tartışmalardan fazla etkilenmemiş olsa da, burada felsefi ve dini yaşamda yeni ve özel bir akım ortaya çıktı ve bu akım, başlangıcında ve daha sonraki gelişiminde Kabala'dan etkilendi. Bu akıma "HASİDİZM" - yani "Dindarların Öğretisi" denir ve temeli, bir tür panteist felsefeye sahip Kabala'dır. Hasidizmin bir koluna "Hasid" (çoğul cisio ״chasidim), yani "dindar" denir.

Hasidizm'in kurucusu, BAAL SEM TOB (veya TOV) - "İyi (Tanrı'nın) Adının Efendisi" olarak anılan İSRAİL'di. 1695 yılında Galiçya'nın Tlusty kasabasında doğdu ve 1760 yılında Podolsk'un Miedziborz kasabasında öldü. Adı ve hayatı, Hasidler tarafından saygıyla aktarılan sayısız efsaneyle ilişkilendirilmektedir. 45 yaşına kadar İsrail, doğu Galiçya ve Bukovina'nın çeşitli kasabalarında tanınmayan, fakir ve çalışkan bir işçi olarak yaşadı. Diğer işlerinin yanı sıra, araba şoförlüğü de yaptı. Aniden, sanki içsel bir dürtüyle hareket ediyormuş gibi, mesleğinden uzaklaşıp doğaya yöneldi ve kendini Kabalistik hakikatler üzerine meditasyon ve tefekküre adadı. Bukovina Karpatları'nın eteklerinde dolaşarak, kendi kendine konuşarak ve bir sersemliğe düşerek, etrafındaki dünyadaki Tanrıları doğrudan algılayarak, insan eli değmemiş doğanın uyumu içinde en güzel şekilde ortaya çıkan bir ucube gibi yaşadı.

İsrail, felsefi görüşlerini ancak 1740 yılında, 45 yaşındayken kamuoyuna açıkladı ve Podolya'daki Miedziborz'a yerleşti; burada çok sayıda takipçisi ve müridi onu görmeye geldi.

The peculiar mystical nature of the teachings of Israel Baal Shem Tob lies mainly in the demand for a truly intuitive perception of the world, in a manner free from religious fanaticism, but also from sterile formalism. This special disposition of the spirit, which Israel Baal Shem imagined as the permanent state of mind of a true Kabbalistic mystic, is given priority in his teachings not only over the study of the Canon of the Holy Books and the Talmud, but even over all, only outwardly manifested by the observance of religious precepts. Baal Shem placed special emphasis on truly heartfelt prayer, for which, however, a certain time should not be set in advance, but which must result from the feelings of the overflowing heart at the moment of a suitable mood. But not only verbal prayer, but also any seemingly everyday act of everyday life can be, according to the teachings of the Baal Shem, a prayer, if it is performed with pious sincerity and a pure mind. Baal Shem'in sloganı Talmud'daki şu özdeyişti: "Merhametli Tanrı her şeyden önce yüreğe ihtiyaç duyar!" Baal Shem tarafından sıklıkla kullanılan bir başka Talmud özdeyişi de şöyleydi: "Tanrı sadece okullarda ve sinagoglarda değil, aynı zamanda hayatın çarşısında, tüm dünyevi işlerde, sıradan işçide olduğu gibi bilginde de mevcuttur!" Baal Shem'in ve ondan sonra gelen Hasidizm'in öğretileri, geleneksel Kabalistik etikten, gerçek dindarlıkla kutsanmış ve üretilmiş olsa da, dışsal hayata karşı bile bir tür sıcak iyimser tutum ve tavırla ayrılır. Bu nedenle Baal Shem, yiyecek, içecek, uyku, kadın sevgisi ve neşeli bir yaşam gibi hayatın en maddi tezahürlerini bile reddetmeyerek, tatsız ve fanatik bir püritanlığa asla düşmemiştir. Çünkü bu hayati, doğal tezahürler bile Tanrı tarafından verilmiştir ve saf bir niyet ve gerçek, hatta safça dindar bir zihinle desteklenirlerse Tanrı'ya bir dua bile olabilirler!

Baal Shem'in öğretileri yalnızca öğrencileri tarafından, özellikle de Mezenec'teki (Polonya) Haham Dow Ber ve Jacob Joseph Hakohen tarafından yazıya geçirilmiştir. Bu öğretmenler, Baal Shem'in torununun torunu Polonya'daki Zbraslav'lı Haham Nachman ile birlikte, Baal Shem ve genel olarak Hasidizm öğretilerini, özellikle de ahlaki açıdan genişletip derinleştirmişlerdir. Luria ve Vidal'ın "Tanrı'nın geri çekilmesi" - Zimzum - öğretisinin aksine, görünür ve görünmez dünyanın ortaya çıkması için, İsrail Baal Shem en saf teopanizmi ("panteizm"den daha uygun bir terim), Tanrı'nın her şeyde canlı ve her yerde mevcut olmasını öğretmiştir. Hasidizm öğretilerine göre, Tanrı'dan ayrı ve O'nun dışında hiçbir şey yoktur. Maddi dünyanın olguları, Tanrı'nın tezahür etmiş iradesinin yalnızca birer modifikasyonudur ve ancak bu ölçüde kendilerine özgüdürler, dolayısıyla yalnızca türetilmiş bir gerçeklikleri vardır.

Tanrı her yerde mevcuttur, canlıdır ve her şeyde, özellikle de her iyi düşüncede, iyi sözde ve iyi eylemde kudretlidir. Tanrı'nın dünyadaki her şeydeki varlığı, tüm yaratılışın özünde iyi olduğunun da bir garantisidir. Bizim görevimiz, çevremizdeki olgularda ve dünyada bu rahatlatıcı iyi tarafı yakalamak ve en tatsız görünen şeyde veya en trajik olayda bile Tanrı'nın varlığına tanıklık etmektir. Hasidimler, günahkârlarda bile Tanrılarını görürler; bu nedenle, hata yapanlara, hatta apaçık günahkârlara karşı bazen anlaşılmaz bir hoşgörü gösterirler. Hristiyan dinlerinde de böyle bir hoşgörü bulmayı kesinlikle umarız.

Hasidim'in dünya görüşü bu nedenle oldukça iyimserdir. Dini eylemlerine eşlik eden ritüel neşe (Simha) da buradan gelir. Ancak bu neşeye, uygun bir düzeltici olarak samimi bir tevazu (Siflus) gerekliliği eşlik eder. Bu tevazu, Hasidizm öğretilerine göre, dindar ve kutsal bir kişinin temel özelliğidir.

Bir tür pratik dini büyü, dini coşkunun bilinçli olarak uyandırılması, coşku noktasına kadar yükseltilmesi ve daha yüksek medyumluk hallerinin tetiklenmesidir. Bu, Hasidizm'in meşhur "Hislachavus"udur. Sinagoglarda belirli günlerde katılımcının ritmik ve kışkırtıcı şarkılarıyla başlar, ardından önce bireyin ve en sonunda tüm topluluğun vahşi bir heyecana kapılmasıyla son bulur ve kişisel yetenek derecesine göre değişen derinlikte bir coşku hali içinde bulur. Vahşi ritüel dansla tetiklenen bu toplu trans yöntemi, elbette, genel olarak insanlığın ilkel büyüsü kadar eskidir. Bu eğilime antik çağlardan Baküs ve Trakyalı maenadların danslarında, Drusadların danslarında, Kelt rahibelerinin danslarında ve tüm zamanların ve bölgelerin ilkel halklarının şaman danslarında aşinayız. Bu, örneğin Saraybosna'da (eskiden Konstantinopolis'te de) yapılan meşhur ve hala uygulanan semazen danslarını da içerir. Tüm bu büyülü dansların amacı özünde aynıdır: bireyin doğaüstü yapısına göre değişen derinlikte, yönlendirilmiş öz hipnozu etkilemek.

Hasidizm bugün doğu Polonya'da ve kısmen de Alt Karpat Rusya'da yaşamaktadır. Çoğunlukla, kökenlerini doğrudan Baal Shem'in öğretilerine dayandıran ve kendi hanedanlıklarını kuran "mucize hahamları" tarafından meskûn tutulmaktadır. Kendileri etrafında, tutkulu inananlardan oluşan topluluklar oluştururlar ve onlara kısaca "rebbe" derler ve tüm tavsiyelerine güvenirler. Ünlü rebbelerin yaşadığı yere bağlı olarak, takipçilerine Zadagorsk, Wiznica, Husyatyn vb. Hasidler denir. Smichov Lica'daki Yahudi dini cemaatinin merhum hahamı Dr. Samuel Arje, Yahudi mistisizmi üzerine yazdığı incelemede (Dr. S. Arje: Kabala) Hasidizm'in mucize hahamlarının hayatını şöyle anlatır:

"Haham ve hatta her gerçek Hasid, sabah namazından önce her gün yıkanır (Vaftizci Yahya mezhebinin öncüleri olan Esseniler ve sabah yıkananları karşılaştırın). Sabah namazından önce, gerekli dini ruh halini yoğunlaştırmaya ve elde etmeye yarayan bazı hazırlıklar yapılır. Ayrıca, Tevrat ve Talmud'dan ve Zoham'dan bazı paragraflar namazdan önce veya sonra okunur. ... Hasid, dünyevi hayatında bile kendini daha büyük bir ahlaka bağlı hisseder. Ancak Hasidik Şabat ve bayramlar, özel dua hücrelerinde ve evlerinde özellikle ciddi ve yüce bir şekilde geçirilir. Ancak en ciddi ve yüce ruh hali, hahamın "mahkemesinde" yaşanır; bu tür şenlikli günlerde birçok Hasidim, saygıdeğer üstatlarıyla dua etmek, şenlikli ziyafetlere katılmak ve ziyafetten sonra ahlaki öğütlerle birleştirilmiş Kutsal Yazıların Kabalistik yorumlarını dinlemek için bir araya gelir. Hasidim, ayrılmadan önce "Kvittel" adı verilen bir tabelaya yazar veya yazdırır. Hasidim, İbranice kısa ve öz cümlelerle dilek ve endişelerini (hastalıklar, kötü işler) anlatır ve ayrılırken bunları, dua ve tavsiye karşılığında hahama verir. Bu vesileyle, Hasidim masaya, hahamın pahalı masraflarını (toplu yemekler, "Yusuf" adı verilen zekat yemeği ve fakir iman kardeşlerinin ailelerine destek olmak) karşılamak için parasal bir hediye bırakır.

Gördüğümüz gibi, Yahudiler arasında Kabala'nın kadim bilgeliği belki de yalnızca Hasidik çevrelerde canlılığını sürdürüyor. Burada hâlâ teorik, gizli ve pratik olarak işleniyor; burada hâlâ belirli bir halk topluluğunun dini ve felsefi dünya görüşü olarak varlığını sürdürüyor. Dünya savaşının yalnızca Hasidlerin anavatanını değil, aynı zamanda aralarındaki birçok kişinin ve hahamlarının ahlakını da yok etmesi üzücü. Geçici göç, özellikle genç Hasidler arasında, daha önce bilinmeyen bir Batı kültürüyle karşılaşmanın talihsiz izlerini bıraktı. Siyonizm de Hasidizmin gölgesinde birçok çatışmaya yol açtı. Yine de, bu talihsiz olayların geçeceğini ve Hasidizmin eski erdemlerinin yeniden yüceltileceğini umabiliriz.

Bölüm XIV.
FELSEFEDE VE JIDUS DIŞI EDEBİYATTA KABALA.

Matbaanın icadı ve 15. yüzyılın sonu ile 16. yüzyılda yaygınlaşması, Kabalistik literatürü yalnızca en geniş Yahudi çevrelerine değil, aynı zamanda Yahudi olmayan bilginlere ve filozoflara da daha erişilebilir hale getirdi. Bunlar arasında özellikle, genel olarak bazı Hristiyan dogmalarının ve özel olarak da Katolik dogmalarının Kabalistik öğretilerde onaylanmasını hevesle arayan Kabalist ilahiyatçılar vardı. Örneğin, Kutsal Üçlü dogmasını Kabala'ya göre en yüksek üç Sefira ile karşılaştırdılar. Sözde doğa felsefesine yönelen Platoncu düşünürler, Kabalistik doktrinlerde, yine hümanizmin ve Rönesans'ın en büyük çiçeklenme döneminde, teosofik mistisizm ile doğa felsefesi anlamında monizm arasında hoş bir bağ buldular (Bischoffi Die Kabbalah, s. 87).

Bu aydınlanmış kişiler arasında başlıca şunlar vardı: Genç yaşta ölen ancak çağdaşları arasında bilgin olarak tanınan Mirandola'lı John Pico (1463-1494). Melanthon'un amcası, ünlü hümanist ve Reformasyon'un öncüsü (1455-1522), ilk Hristiyan bilgini John Reuchlin, İbranice biliyordu. Köln'deki Dominikenler tarafından desteklenen vaftiz edilmiş Yahudi Pfefferkom ile yaşadığı anlaşmazlıkla ünlendi. Dominikenler, 1510'da İbranice kitapların aranıp el konulmasına alenen itiraz ettiği için Reuchlin'e karşı Papa huzurunda engizisyon davası açtılar. John Reuchlin, özellikle Kabala'yı orijinal kaynaklarından inceleyebilmek amacıyla İbranice ve Aramice çalıştı. Reuchlin'in bu iki dildeki öğretmeni, önce İmparator Maximilian'ın Yahudi hekimi Jakob Ben Jechiel Loans, ardından Alman Yahudisi Obadjah Sfomo oldu.

Reuchlin'in Kabala'dan esinlenen yazıları başlıca şunlardır: "DE VERBO MIRIFICO" ve "DE ARTE CABBALISTICA". İlk kitap 1494'te, ikincisi ise 1513'te yayınlandı.

Reuchlin'in Kabalistik yazılarından sonra, 1587'de Johann Pistorius tarafından Basel'de "ARTIS CABBALISTICAE SCRIPTORES" başlığıyla yayınlanan Kabalistik eserlerin çevirilerinden oluşan derleme, Hristiyan ilahiyatçılar ve hümanistler arasında büyük ilgi uyandırdı. Bu çeviriler arasında, yukarıda adı geçen Loans gibi İmparator Maximilian'ın ikinci hekimi olan vaftiz edilmiş Yahudi Ricius tarafından Yetzira kitabının ilk Latince çevirisi de yer almaktadır.

İbranice bilmeyen araştırmacılar için Kabala ve öğretilerini daha yakından anlamada en büyük pay, Silezya soylularından gelen Hristiyan bilgin CHRISTIAN KNORR von ROSENROTH'a aittir. 1636'da Silezya'daki Altrauden'de doğmuş ve 1689'da İbranice kitapların basımıyla ünlü bir yer olan Palatinate'deki Sulzbach şehrinde imparatorluk danışmanı olarak ölmüştür. Knorr'un en ünlü eseri, ilk olarak 1677'de Sulzbach'ta iki kalın quarto cilt halinde, ikinci olarak da 1684'te Frankfurt'ta yayınlanan anıtsal "KABBALA DE A" - "Kabala Açığa Çıktı"dır. Bu eserin ikinci cildi, Zohar'dan bazı pasajların Latince çevirisini

içermektedir.

Yukarıda adı geçen Reuchlin de Roma'ya hizmet etmiş; 1486-1535 yılları arasında yaşamış olan NETTESHEIM'lı ünlü hermesçi AGRIPPU'yu (Jindrich Cornelius) Kabala'ya inisiye etmiştir. Agrippa, Yeni-Platonculuk öğretilerinin etkisi altındaydı ve "doğa filozofları" çevresine mensuptu. Bu felsefi senkretizm, Agrippa'nın felsefesine açıkça yansımıştır. Örneğin ontolojide, dünyanın Tanrı tarafından yoktan yaratıldığı şeklindeki Katolik dogmasına uygun olarak öğretir, ancak bunun, Agrippa'nın antik çağın pagan tanrılarıyla, Kabala'nın Sefiralarıyla ve Hristiyan bakış açısına göre "ilahi nitelikler"le özdeşleştirdiği Platon'un İdealar prototipine göre gerçekleştiğini kabul eder. Ayrıca, dünya ve insanın bileşimi hakkındaki öğretileri, Kabala'nın dogmalarına çok benzemektedir; ancak Kabala'nın aksine, Agrippa burada üçlemeyi benimser. Agrippa, modern okült görüşlere (örneğin teosofik görüşlere) uygun olarak, insanın varlığının bileşenleriyle tüm yaratılmış dünyalara nüfuz ettiğini ve onların ortasında durduğunu öğretti. Agrippa, insanın bu konumundan, duyular dışı şeyleri anlama konusundaki temel insan yeteneğini ve aynı zamanda bu şekilde edinilen bilgiyi pratik Büyü'de kullanma yeteneğini türetti. Agrippa'nın Kabalistik görüşleri çoğunlukla "Okült Felsefe" kitabının ikinci bölümünde ele alınır.

O dönemde ve sonrasında yaşamış bir dizi başka hümanist ve sözde doğa filozofunda çeşitli Kabalistik fikirlerin izlerine rastlanabilir. Bunlar arasında başta PARACELSUS (1493-1541), JAN BAPTIST VAN HELMONT (1577-1644), oğlu FRANCIS MERKUR VAN HELMONT (1618-1699) ve JACOB BOEHME (1575-1624) yer alır. Paracelsus'ta pratik bir muska Kabalası denemesi bile görüyoruz.

Kabala, vaftiz edilmiş Yahudi BARUCH BENEDICT SPINOZA'nın (1632-1677) felsefi ve özellikle metafizik sistemi üzerinde büyük bir etkiye sahipti. Spinoza'nın panteizmi, yer yer Kabalistik panteizmin prototipi olan Yeni-Platoncu doktrin içine nüfuz etse de, oldukça Kabalistiktir. Spinoza'ya göre bu dünyanın günahkârlığı ve hiçliği hakkındaki Hristiyan görüşünden etkilenen Spinoza, bu dünyanın salt aklın bir tahayyülü olduğunu ve gerçek bir gerçekliğe sahip olmadığını ileri sürerek, Kabala'nın görünüşler dünyasının gerçekliği hakkındaki öğretisine karşı çıkar.

On yedinci yüzyılın sonunda, Hristiyan filozof ve ilahiyatçıların Kabala'ya olan ilgisi, Batı'da ve Yahudi çevrelerinde Kabala'nın yaşadığı gerilemeyle paralel olarak azaldı. Ancak Yahudiler arasında Kabala'nın gerilemesi daha uzun sürdü, yani on sekizinci yüzyılın ikinci üçte birine kadar.

Kabala, ancak on dokuzuncu yüzyılın ortalarında Hermetizm'in yeniden canlanmasıyla yeniden rönesans yaşadı.

Bölüm XV.
KABALA VE MODERN HERMETİZM.

On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında Hermesçi bilimlerin yeniden canlanması ve popülerleşmesi, Hermesçilerin dikkatini, kendine özgü mistik ve okült bir Yahudi sistemi olan Yahudi Kabalası'na da çekti. Dolayısıyla, Yahudi Kabalası'nın yalnızca Yahudi olmayanlar arasında değil, Yahudiler arasında da tamamen unutulmamasının başlıca nedeni, dinsel bir ılımlılığa düşüp dinlerinin metafizik ihtişamına olan ilgilerini kaybetmeleriydi. Bu din, Yahudi Kabalası olarak kalacak ve kalacaktır.

Okültistler arasında, Kabala bilgisinin tarihsel, bilimsel ve özellikle mistik açıdan aracılık etmeleriyle tanıdığımız Fransız Hermesçiler esas olarak bu çevrelerdendi. Kaynakları ise, geçen yüzyılın kırklı yıllarında "LA KABBALE OU

LA PHILOSOPHIE RELIGIEUSE DES HEBREUX" başlığıyla yayınlanan, Paris'teki ünlü bilim fakültesinde profesör olan ADOLPH FRANC'ın eseriydi. Kısa süre sonra (1844'te) Viyanalı haham Adolf Jellineck tarafından Almancaya çevrildi ve Jellineck, esere kapsamlı bir önsöz, düzeltme notları ve bazı eklemeler ekledi. Jellineck'in çevirisi, bildiğim kadarıyla, üç baskı halinde yayınlandı; sonuncusu 1922'de Berlin'de Louis Lamm tarafından yayınlandı.

Franck-Jellineck'in eseri oldukça profesyonelce yazılmıştır. Bu ayetlerdeki çok sayıda orijinal alıntıyı (kitapta tercüme edilmemiştir) anlayabilmek için iyi bir İbranice ve Aramice bilgisine sahip olmak gerekir. Ayrıca, Kabala'nın önde gelen isimlerinin isimleri burada genellikle alışılmadık, çoğunlukla Arapça bir versiyonla verilmiştir (örneğin, Musa Maimuni, Moses Maimonides'tir). Kabala'yı gerçek bir sevgiyle çalışmaya adayanlar için Franck'ın eseri, özellikle Zohar bilgisi açısından vazgeçilmez bir kaynaktır.

Fransız hermesçilerin Kabala üzerine eşsiz bir eseri olan Papus'un "LA CABBALE" adlı kitabı, ilk baskısı 1891'de Pafizi'de, ikinci baskısı ise 1903'te Pafizi'de yayımlanmıştır. Bu ikinci baskının Almanca çevirisi, Praglı Prof. Julius Nestler tarafından (orijinalin kısmen düzeltilmiş hali) sipariş edilmiştir (Ocak 1936'da Strasnice'de doğmuştur). Bu çeviri ilk olarak 1910'da Leipzig'de Max Altmann tarafından yayımlanmıştır.

Ancak Papus'un Kabala'sı, yazarın münhasır eseri değildir. Papus, bu çalışmayı kendi başına üstlenecek kadar Sami dillerine aşina değildi. Bu nedenle Papus, Hermesçi dostları tarafından yazılmış çok sayıda küçük Kabala incelemesini kullanmış ve bunları başarılı bir sentez halinde derlemiştir. Papus'un eserinin avantajları, Hermesçi eğilimi ve diğer yandan biçimsel içeriği ve kendine özgü, hem orijinal hem de türetilmiş Kabalistik eserlerden oluşan benzersiz bir bibliyografyasıdır. Bu bibliyografya, eserlerin yazıldığı döneme ve yazarların isimlerinin alfabetik sırasına göre derlenmiştir. Bu isimsel bibliyografyada Kabala üzerine toplam 430 eser listelenmiştir. Nestler'in Almanca çevirisi, alıntılanan İbranice metinlerde veya sadece kelime ve harflerde birkaç -maalesef daha sık- hata dışında özenlidir. Papus'un ünlü eseri henüz Çekçe'ye tam olarak çevrilmemiştir. Otakar Griese, "Hür Hermesçi Bilimler Okulu Dersleri" adlı eserinin ilk bölümünü savaştan hemen önce, 1914'te yayınlamaya başladı. Diğer makaleleri de yine savaştan önce, Griese'nin "İsis ve Paracelsia" adlı dergilerinde ayrı olarak yayınlandı. Griese, İbranice bilmiyordu çünkü İbranice kelimelerin transkripsiyonunda çok sayıda hata vardı ve tüm çeviri bunu aceleyle ortaya koyuyordu.

İngilizcede Kabala üzerine tek bir önemli eserimiz var: WW Westcott'un "Kabala Çalışmasına Giriş" adlı kitabı.

Kabala üzerine modern incelemeler, Almanya'da yayınlanmış ve hem okültistler hem de neo-okültistler tarafından kaleme alınmış daha çok sayıda eserdir. Teosofist çevrelerden Karl Kiesewetter, çığır açan eserlerinde ("Faust", "Geschichte des Okkultismus", "Die Geheimwissenschaften") çok sayıda incelemede Yahudi Kabalası hakkında yazmıştır. Ancak en kapsamlı eserler, elbette bir neo-okültist olan Dr. Erich Bischoff'un eserleridir. İlk olarak, 1903'te Leipzig'de yayınlanan "Die Kabbalah Einfiihrung in die jiidische Mystik und Geheimwissenschaft" adlı Kabala ilmihalinden bahsedilmelidir - Th. Griebens Verlag. İkinci, gözden geçirilmiş baskı, yine resimli, ancak bir katekizm (soru-cevap) biçiminde yazılmamış olup, 1917'de orada yayınlanmıştır. Esasen tarihsel bir inceleme olması nedeniyle eşsiz bir kaynaktır ve bu sayfadan -Rasiel, Sefer Yezifa, Zohar ve Hasidizm kitabı üzerine incelemeler hariç- daha önce bu eserin tarihsel makalelerinde Bischoff'un bu kitabını kullanmıştık. Bischoff'un en kapsamlı eseri, Berlin'de yayınlanan iki ciltlik "Die Elemente der Kabbalah"

(Kabala'nın Elementleri) adlı eseridir - Flermann Barsdorf Verlag. İlk cilt teorik Kabala hakkındadır ve aynı yazarın yukarıda bahsedilen Kabala üzerine tarihsel incelemesinin doğrudan devamıdır. Bu ilk eser ayrıca, Zoham'ın önemli pasajlarından yorumlar ve alıntılar içeren Sefer Yetzirah'ın bir çevirisini de içerir, yine Almanca çevirisiyle. Kitabın ikinci bölümü ise pratik Kabala hakkındadır. Bu soru üzerine Bischoff, "Wunder der Kabbalah" başlığı altında, "Die okkulte Praxis der Kabbalisten" alt başlığıyla, 1921 yılında Johann Baum, Pfullingen i. Wiirtt. (enberg?) tarafından yayımlanan "Die okkulte Welt" koleksiyonunun yedinci cildi olarak yayınlanan daha küçük bir inceleme daha yayınladı.

Kabala üzerine diğer Almanca eserler arasında şunları belirtmekte yarar var: Dr. Ludwig Blau: "Das altjiidische Zauberwesen" - ikinci baskı 1914'te Berlin'de Louis Lamm tarafından yayınlandı, - hermetik-Kabbalist için olağanüstü derecede değerli bir kitap, artık kitap piyasasında bulunamıyor, - Franz Buchmann: "Schliissel zu den 72 Gottesnamen der Kabbala", 1914'te yayınlandı. 1925, Leipzig'de Max Altmann, - Levertoff: "Die religiose Denkweise der Hasidim, nach den Quellen dargestellt", Leipzig 1918, - konuyla ilgili diğer çalışmalar, zaten klasikler: Joel: "Die Philosophie des Zohar" ve Georg Langer'in monografisi: "Die Erotik der Kabbala", 1923'te Prag'da Dr. Josef tarafından yayınlandı. Fletsch.

Kabala üzerine Çekçe eser ve inceleme:

Prag'daki Smichov dini cemaatinin merhum hahamı Dr. Samuel Arje, "Kabala'nın Özü ve Gelişimi veya En Eski Zamanlardan Günümüze Yahudi Mistisizm'i" başlığı altında Kabala üzerine kısa bir inceleme yazmıştır. Bu inceleme, yazarın Agrippa'nın Gizli Felsefesi'nin II. Kitabı'nın çevirisine bir giriş niteliğindeydi. Tamamı, 1922'de Prag'da "Kabala Üzerine İnceleme"nin ilk eseri olarak, "Sfinx" yayınevi tarafından "J.K. Agrippa'nın Nettesheim'lı Yahudi Mistisizmi ve Kabala Üzerine İnceleme" başlığı altında yayımlanmıştır. Eserin tamamına giriş ise E. Hauner tarafından "Genel Olarak Gelenek, Özel Olarak Yahudilik ve Kabala Çalışması" başlığı altında yazılmıştır. Hasidizm üzerine incelemede, daha önce de belirtildiği gibi, bilgilendirici ve kısa olması nedeniyle Arius'un eserini kullandık. Arius'un eserinin gerçek Hermesçi inisiyasyonun mühründen yoksun olması üzücüdür. Agrippa'nın ünlü II. Kitabının çevirisi eksiktir ve resimli kısmına daha fazla dikkat edilmeliydi.

1923 yılında Dr. Eisenberg, Prag'daki "Kapper" akademik topluluğu tarafından yayınlanan (bu topluluğun kütüphanesinin 53. sayfasında) "Kabala, Yahudi Tasavvufu" başlıklı, daha kısa, 66 sayfalık bir inceleme yayınladı. Henüz yayınlanmamış daha kapsamlı bir çalışmanın ilk kitabı olması amaçlandığı için, eser görünüşe göre tamamlanmamış. Yayınlanan ilk kitap teorik Kabala hakkında ve iki bölümden oluşuyor: I. Tarih, sistem ve çöküş ve II. Kabala'nın temelleri. Eisenberg'in bu incelemesi -dil açısından pek de düzenlenmemiş- Kabala ve ilgili konular hakkında, okuyucunun Bischoff veya Papus'ta bile bulamayacağı ayrıntılar içeriyor. Sanırım artık bir kitapseverin uzmanlık alanı. Bu incelemeyi ağırlıklı olarak Sabbatizm bölümünde kullandık.

Yazarınız - Dr. Eisenberg de eksik bir çeviri yayınladı, dosyalarda Andel Rasiel'in Practicka theurgie a mistika kabbalisticka v Prague adlı alt başlıklı kitabının bir bölümü vardı, Sfinx tarafından 1923'te yayınlanmıştı. Yazar çeviriye bir giriş ve değerli notlar eklemişti.

Yazarın, 1935 yılında "Büyüye Giriş" başlığıyla yayınladığı ve Prag'daki Hermesçiler Cemiyeti "Universalia" tarafından "Hermesçi Bilimler Özgür Okulu Kütüphanesi"nin birinci cildi olarak yayımlanan kitabında, teorik ve esas olarak pratik Kabala hakkında bilgi içeren tek monografi olan bir başka monografi de

önemli bir bölüm olarak yer almaktadır.

İbrani Alfabesi (Eric tarafından derlenen bilgiler)
(Rosenbloom)

Mektup			İsim	Kavuzlu buğday	Değer	Çevrilmiş	Temsil eden	Ayrıca Anlam	Tarot Kabala
Kare	Senaryo	Raşi							
									Kanser
3 st	6	Ku	Diş	TYTh	9	T (damak)	yılan, sepet, balya, elek?, kulak?		8, stre (diges Leo
ו	?	ו	Yod	YVD	10	Y	el (açık)		9, herm (birlik doku nusu)
כך ד	כ כ R	ד ו	Haf, Kaf	KPh	20, 500 (son)	Kh, K	yumruk (kavrayarak), avuç içi	taban ayak, kaşık, mağara, kasa, eğri	10, wh fortun (perio Jupite
I	/	I	Topallanmış	LMD	30	L	öküz kırbacı	öğrenmek, çalışmak, öğretmek, tren; çalışmak, öğrenme; çalışılmış, çıkarım yapılmış, tanımlanm	11, jus (balan Libra
ם מ	N P	מ ם	Mem	MM	40, 600 (son)	M	su	denizler	12, burada (WAT' ı
נ ז	J /	; ן	Biz	NVN	50, 700 (son)	N	balık (kafa), su yılan?	filizlenmek, büyümek	13, (ücretsiz Akrep)
S	o	P	Samekh	SMKh	60	S (vurgulu)	çadır direği, sütun, temel	desteklemek; desteklemek, dayanmak	14, tei (contr (anger
İ	x	İ	'Ayin	OYN	70	O, ', 'A, N? (sessiz)	göz	kaynak, yay, halka, delik, görüş	15, de (neşe duygusu)

ף	ʒ ʒ /	פ ף	Phe, Pe	PA	80, 800 (son)	Ph (F), P	ağız (konuşma için)		16, iki (fallac Mars, (güzel
צ R	3 F	ʙ ץ	Tsadi	TsDY	90, 900 (son)	Ts, Tz, J	olta, tırpan, yay?		17, sta (exper thougl Aquar
ק	ק	ק	Qof	QVPh	100	Q	başın arkası	maymun, maymuncuk, iğne deliği, balta sapı deliği	18, M′ (uyku) Balık
ר	ר	ר	Reş	RYŞ	200	R	baş (yüz)	fakir olmak; yoksulluk	19, Pazar (sebep Güneş, meyveli steril
ש ש	e &	ש	Shin, Günah	ShYN	300	Ş, S	diş, diş?		20, Jud (yeniden canlanma ATEŞ
ת ת	ת ת	ת	Tav, Tav	TV	400	Th, T	işaret	imza, müzikal Not, posta ücreti damga vurmak	21 yaşında (geri dönmek Satürn hakim köle tüccarı

Notlar.

Bu 22 karakterin hepsi ünsüz harftir. (Ayrıca ünsüz harflerin etrafında dans eden noktalar ve çizgilerle gösterilen 16 ünlü harf de vardır.)

Ünsüzlerin sayısı 5 alternatif biçim (Bh/B, Kh/K, Ph/P, S/Sh, Th/T), daha az soluk sesi gösteren bir nokta ve 5 son biçim (Kh, M, N, Ph, Ts) ile artırılmıştır.

Modern İbranice formları çok daha soyut olduğundan, tasvirlerin çoğunun Eski İbranice, Aramice veya Fenike formlarından geldiği varsayılmaktadır. Orijinal formların çoğu, muhtemelen hiyeratik formları olan Mısır hiyeroglif alfabesinden türemiştir.

Kabalistik köken: İsmin ruhu (ŞAM), hava olarak ALPh'yi doğurdu ve ondan da MM çıktı. sudan ateş olarak ShYN ortaya çıktı; bunlar 3 ana harftir. Sonra gök kürelerine

karşılık gelen 7 çift (aspirate/unespirate) ve ardından burç aylarına karşılık gelen 12 basit harf yaratıldı. [GYML, DLTh ve RYSh görünüşe göre başlangıçta çiftti. ShYN ise hem anne hem de çift olmak arasında gidip gelirken, QVPh hem çift hem de basit.]

22 harfin 7'ye bölünmesinin, bir dairenin çevresinin çapına oranı olan pi sayısına yakın bir değer olduğunu ve 22 *artı* 7'nin (artı Q'nun ay küresindeki payı) bir ay ayındaki gün sayısı olduğunu unutmayın.